

НБ ОНУ імені Мечникова

Борислав

ЦЕНТРОСТАРИ
НБ ОНУ имени Мечникова

НБ ОНУ імені І.І. Мечникова

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

Φωτίζου, φωτίζου Ἱερουσαλήμ· ἦκει γάρ σου τὸ φῶς,
καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκεν.
Ἠσαΐ. εἴ. 1.

ПЕНЗЕНСКОЕ

БИБЛИОТЕКА ИМЕНІ І.І. МЕНДЖУКОВА

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ

ΤΗΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΑΝΗΚΟΥΣΑΝ ΑΥΤΩ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΘΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΑ ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ ΕΚΑΣΤΗΣ
ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞ ΤΟΥΤΩ ΕΟΡΤΩΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑ

ΔΙΟΡΘΩΘΕΝ ΚΑΙ ΔΙ ΕΝΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΠΛΟΤΤΙΣΘΕΝ

ΤΠΟ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΝΥΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ
ΜΕΤΑ ΠΑΡΗΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΥ

1856

ИЗВЕЩАНИЕ

О РАБОТАХ

ПО ИСЛѢДОВАНИЮ ВОПРОСОВЪ

ОБЪЕДИНЕННЫМЪ

УЧЕНЫМЪ ОБЩЕСТВОМЪ

САНКТЪ-ПЕТЕРБУРГА

ВЪЗНЕСЕННЫМЪ НА СЪѢЗДѢ

САНКТЪ-ПЕТЕРБУРГА

ВЪЗНЕСЕННЫМЪ

НА СЪѢЗДѢ

1876

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΒΙΒΛΟΝ.

Η ἱερὰ καὶ χαρμόσυνος τοῦ Πεντηκοσταρίου βίβλος, περιέχει Ἀκολουθίαν κατὰ συνέχειαν πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἡμερῶν, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα πρῶτῃ, ἕως τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων. Ὀνομάσθη δὲ Πεντηκοστάριον, ἐκ τῆς Πεντηκοστῆς ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας, καὶ ἐνταυτῷ μεγάλῃς ἐορτῆς, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τὸ δεκαδικὸν καὶ εὐπρόφερτον, τῶν λοιπῶν μετὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἑπτὰ ἡμερῶν παραλειπομένων· καθὼς καὶ ἡ παρὰ τῶν ἑβδομήκοντα δύο ἐρμηνευτῶν γενομένη μετὰφρασις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὀνομάζεται συνήθως Τῶν ἑβδομήκοντα, κατὰ παράλειψιν τῶν δύο. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ τῶν ἡμερῶν ἀριθμοῦ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ Πεντηκοστάριον, δῆλον, ὅτι καὶ τὰ Τροπάρια, ἅπερ ψάλλομεν εἰς τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου, ὡς τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, φέρ' εἰπεῖν, καὶ τὰ ὅμοια, ὀνομάζονται ὁμοίως Πεντηκοστάρια, ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ Ψαλμοῦ· διότι ψάλλοντες πρότερον τὸν πρῶτον στίχον αὐτοῦ, ἐπισυναπτομεν ἔπειτα καὶ τὰ Τροπάρια ἐκεῖνα. Ἐκ τοιαύτης αἰτίας λοιπὸν καὶ τῆς παρούσης βίβλου τὸ ὄνομα.

Ποιηταὶ δὲ αὐτῆς ὑπῆρξαν πολλοὶ καὶ διάφοροι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀποσιωπῶνται εἰς πολλὰ, οἳ δὲ ὀνομαστὶ ἐπιγραφόμενοι εἴτε εἰς Κανόνας, εἴτε εἰς Ἰδιόμελα, εἶναι οἱ ἑξῆς· Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Κοσμάς ὁ Ἀγιοπολίτης, Ἀνδρέας Κρήτης, Γερμανός, Θεοφάνης, Ἀνατόλιος, Ἰωσήφ ὁ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου ἀδελφός, ὡς τινες πιθανῶς γνωμοδοτοῦσιν· ἔτι Κουμουλάς, Ἀρσένιος, Λέων Δεσπότης, καὶ Νικηφόρος Κάλλιστος ὁ Ξανθοπούλος. Καὶ τῶν μὲν ἑπτὰ πρῶτων, καθὼς καὶ περὶ τοῦ Μητροφάνους, τοῦ ποιητοῦ τῶν Τριαδικῶν τῆς Ὀκτωήχου Κανόνων, τίνες ἦσαν, καὶ πόθεν, καὶ πότε ἕκαστος ἤκμασεν, ἱστορήθησαν ἀλλαχοῦ τὰ πάντα, καὶ ὁ βυβλόμενος εὕρισκε αὐτά (1).

Τοῦ δὲ Κουμουλά, ὅς τις ἐπιγράφεται εἰς τὸ δεύτερον Ἰδιόμελον τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῶν Μυροφόρων, ἀγνοεῖται παντάπασιν καὶ ἡ πατρίς καὶ ὁ χρόνος, καὶ ὃν ἔζησεν. Ὁ δὲ Ἀρσένιος, ὅτι μὲν εἶναι ποιητὴς δύο Κανόνων, τοῦ μὲν, ψαλλομένου κατὰ τὸ Ψυχράσβατον τὸ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, τοῦ δὲ, εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Εὐχελαίου, δῆλον ἐκ τῆς ἀκροστιχίδος αὐτῶν· καὶ σημειωτέον ἐνταῦθα, κατὰ πάροδον, ὅτι τοῦ δευτέρου τούτου Κανόνος ἡ ἀκροστιχίς, εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις

τοῦ Εὐχολογίου, εἶναι ἡμαρτημένη κατὰ παράλειψιν μιᾶς συλλαβῆς ΕΞ, εἰς δὲ τὸ Ἀγιασματάριον, μελεσθεῖσα προσέτι καὶ εἰς δύο στίχους, ἐφθάρη παντελῶς· καὶ διορθωτέον λοιπὸν αὐτὴν οὕτως. Εὐχῆς Ἑλαίου ψάλλ-
μὸς ἐξ Ἀρσενίου. Τίς ὅμως ὁ Ἀρσένιος οὗτος, ἀ-
δῆλον· εἰκάζεται μόνον ὑπὸ τινων, ὅτι εἶναι Ἀρσένιος ὁ Μοναχός, ὁ περὶ τὰ τέλη τοῦ Θ', ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ Γ', αἰῶνος ἀκμάσας, ἀνὴρ ἐπίσημος εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ σύγχρονος Φωτίου Πατριάρχου, ὅστις, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἀρσενίου τούτου εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ἔγραψεν αὐτῷ καὶ τὴν 59 αὐτοῦ ἐπιστολήν. Τὴν εἰκασίαν πι-
θανολογεῖ καὶ ὁ ἐν Ῥώμῃ σωζόμενος τοῦ Εὐχολογίου κώ-
δηξ, ὁ ὁποῖος, νομιζόμενος ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, περιέχει τὸν εἰς τὸ ἅγιον Εὐχέλαιον εἰρημένον Κανόνα.

Περὶ δὲ Λέοντος τοῦ Δεσπότη, τοῦ ἐπιγραφομένου εἰς τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῆς Πεντηκοστῆς Δοξαδικόν, Δεῦτε λαοί, κτλ. γνωμοδοτοῦσι τινές, ὅτι εἶναι ὁ ὑπ' ἄλλην ἐπωνυμίαν μᾶλλον γνωστός καὶ ἐπίσημος, Λέων ὁ Σοφός, υἱὸς τοῦ Αυτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνης, καὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ διάδοχος. Μὲ τὴν γνώμην ταύτην συμφωνοῦσι καὶ τὰ τῆς ἱστορίας· ὅτι δηλαδὴ, ὁ Λέων ἐχρημάτισε καὶ Ὑμνογράφος, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθέντα ἑνδεκα Ἑωθινὰ, καὶ τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ Ἰδιόμελα εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Λαζάρου· καὶ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Βασίλειος, ἀναβάς εἰς τὸν αυτοκρατορικὸν θρόνον, ἔστεψε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Κωνσταντῖνον καὶ Λέοντα, Βασιλεῖς· ἀξίωμα, τὸ μετὰ τὸν Αυτοκράτορα πρῶτον. Οἱ δὲ ἔχοντες αὐτὸ, ἀπλῶς μὲν ἐκαλοῦντο Δεσπόται· ὅστις δὲ προσωπικῶς συνελάλει μετ' αὐτῶν, ἔλεγεν· Ἡ Βασιλεία σου· καὶ, Βασιλεῦ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ λόγου. Ἐκ τούτου λοιπὸν γίνεται φανερόν, ὅτι καὶ τὸ εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Παρασκευῆς τῶν Βαΐων Ἰδιόμελον, τὸ ἐπιγραφόμενον, Ποίημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως, οὐδένα ἄλλον ἔχει ποιητὴν, εἰμὴ τὸν αὐτὸν Λέοντα τούτον, ὅς τις ἐπωνομάζετο μὲν Δεσπότης καὶ Βασιλεὺς, πρὶν αυτοκρατορεῦσιν· Σοφός δὲ, διότι, γενόμενος μαθητὴς τοῦ περιφήμου Φωτίου, καὶ ἐπιμελῶς παρ' αὐτοῦ διδασκθεὶς, ἐπέδωκεν εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως· καὶ προσέτι, διότι ἐχρημάτισε Σερμὸς τῆς σοφίας προστάτης καὶ ὑπερασπιστής. Διεδέχθη δὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ κατὰ τὸ 886 ἔτος· καὶ βασιλεύσας ἔτη 25, μῆνας 3, καὶ ἡμέρας 10, ἐτελεύτησε τῷ 911 ἔτει, Γενυίου 11, ἡμέρα γ'. τῆς Πεντηκοστῆς. Τὰ λοιπὰ τῶν συγγράμματα, Νομικά, Τακτικά, Χρησμοὶ καὶ τὰ ὅμοια, εἶναι ἔξω τοῦ παρόντος ἡμῖν σκοποῦ.

(1) Ὁρα τὴν τοῦ Μ. Ὁρολογίου ἐκδοσιν, παρὰ Φ. Ἀνδρεωλά.

Ὁ δὲ Νικηφόρος, πολὺ νεώτερος τοῦ Λέοντος, ἦτο Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου υἱός, Μοναχὸς τὴν τάξιν, καὶ διὰ τὴν παιδείαν αὐτοῦ εἰς τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος· ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὸ 1340, ἢ κατ' ἄλλους, τὸ 1350 ἔτος. Οὗτος, ἐκτὸς τῆς σωζομένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, καὶ τινῶν ἄλλων συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐμμέτρων καὶ πεζῶν, συνέγραψε πρὸς τοὺς καὶ τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ καὶ Πεντηκοσταρίῳ Συναξάρια, ἐπιγραφόμενα οὕτω· « Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια, . . . ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ Τελώνου καὶ » Φαρισσαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων ». Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἐποίησε καὶ τὴν ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, τὴν ψαλλομένην τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ προσεπισημειωθῇ καὶ περὶ Ἰωάννου τοῦ Ἀρχλαῦ, ὅς τις ἐπιγράφεται ποιητὴς τοῦ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ἱαμβικοῦ Κανόνος, ὅτι οἱ πλείστοι μὲν ταυτίζουσιν αὐτὸν μὲ τὸν Δαμασκηνὸν Ἰωάννην· τινὲς δὲ, νομίζοντες αὐτὸν διάφορον, ἀμφιβάλλουσιν ἐπομένως καὶ περὶ τοῦ Κανόνος τούτου, ἂν ἦναι ποίημα Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς καὶ οἱ ἕτεροι δύο ἱαμβικοί, (ὁ εἰς τὰ Χριστούγεννα δηλ., καὶ εἰς τὰ Θεοφάνεια) ἢ ἄλλου τινὸς Ἰωάννου, ἐπωνομαζομένου Ἀρχλαῦ. Τῆς ἀμφιβολίας ταύτης εἶναι Γρηγόριος, ὁ Κορίνθου ἐπίσκοπος, ὅς τις καὶ Γεώργιος Πάρδος καλεῖται, καὶ Μάρκος ὁ Εὐγενικός· ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἐπιγράφει ἀπλῶς τὸν Κανόνα τούτου, « Ποίημα Ἰ. Μοναχοῦ, ὡς φασί, τοῦ » Ἀρχλαῦ ». Ὁ δὲ Μάρκος, « Ἐτερος Κανὼν ὁμοιος, » ὡς τινες λέγουσιν, Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ· ἕτεροι δὲ, Ἰ. Μοναχοῦ τοῦ Ἀρχλαῦ, οἷς καὶ ἐγὼ συντίθεμαι ». Ὁ δὲ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, οὐ μόνον τὸν Κανόνα τούτου ἀποχωρίζει τῶν λοιπῶν δύο ἱαμβικῶν, ὡς ἐκ τῆς φράσεως, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρεῖς ἀποδοκιμάζει παντάπασιν ὡς συγγραμματα τοῦ Δαμασκηνοῦ· Ἄν καὶ πολλοὶ (λέγει) ἀναφέρουσιν ταῦτα εἰς τὴν ποιητὴν τῶν δύο ἱαμβικῶν Κανόνων καὶ κείνους πάλιν εἰς τὸν πάμμεγαν Ἰ. τὸν Δαμασκηνόν, « Ἐγὼ οὐκ ἔχων γενέσθαι ῥαδίως τῆς » τοιαύτης γνώμης, διὰ τὸ μὴ ἐξακριβώσασθαι τούτου τὸν » Κανόνα, τῇ φράσει τεκμαιρόμενος, ἀποδίδωμι ἐκείνων » τῶν δύο ἱαμβικῶν· καὶ ἄλλον τεχνίτην ἐκείνοις ἰδιά » ζων, ἐτέρῳ τινὶ τούτου παραπήγνυμι, ὅς τις ἂν εἴη » ἐκεῖνος· καὶ οὐδὲ ἐκείνους τῷ μεγάλῳ Δαμασκηνῷ ἔχω » προσνέμειν, κατ' αἰτίαν τοιάνδε ». Ἀλλὰ, μετὰ τὰς δύο ἢ τρεῖς αἰτιολογίας τῆς γνώμης μου, μεταμειληθεὶς ἔπειτα διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς ἰσχυρογνωμῶν εἰς πράγματα, ὅπου δὲν πρέπει, καὶ ἐπιφέρων ἄλλην αἰτίαν, δι' ἣν ἡ δύνατο τάχα καὶ ὁ τοῦ Κανόνος τούτου ποιητὴς ν' ἀλλάξῃ φράσιν, συμφωνεῖ τελευταῖον εἰς τὴν ψῆφον τῶν πολλῶν, καὶ ἐπιστρέφω συμπερασματικῶς πρὸς τὸν Δεῖον Ἰωάννην, λέγει· « Τοῖνον, ὦ ἀγιώτατε Δαμασκηνέ, χρεώ » σται χάριτας τοῖς παραλείψασιν ἐπὶ σέ τοὺς τοιοῦτους » Κανόνας· καὶ εἰσποιησάμενος τοὺς λόγους τούτους, ὡς » οἷα καὶ γεννησάμενος αὐτός, καὶ οὕτω πληθύνας τὰ » τέκνα σου, δέξαι καὶ τρίτον Κανόνα τὸν εἰς τὸ ἀγιώ » τaton Πνεῦμα· τί γὰρ κωλύει ἐπιγράφεσθαι σοὶ καὶ » αὐτὸν κατ' ἐκείνους, ἵνα πανάριον, ὅ ἐστι Δίβη ἢ Ἀρ » κλίον, εἴπουν κισῶτιον, χαρισώμεθά σοι τῷ μεγάλῳ » Ἰωάννῃ τὸ πόνημα τοῦτο, ὡς φασιν οἱ ἰδμονες Ἰωάν » νου Ἀρχλαῦ; (ὅτι δηλ. σὺ εἶσαι ὁ ἐπωνομαζόμενος Ἀρ » κλαῦς) . . . Ἐάν δὲ οἱ μαρτυρήσουτες καὶ πιστωσόμενοι » τὸ ζητούμενον οὐχ εὐρίσκοντο, προσκυνῶ καὶ οὕτω » καὶ τίθεμαι τῇ φήμῃ τῶν πολλῶν »· ὅτι δηλ. ὁ Κα » νὼν, περὶ οὗ ὁ λόγος, εἶναι ποίημα γνήσιον Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ (Προλεγόμ. εἰς τὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ).

Ἐκ τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τοῦ Εὐσταθίου γί-

νεται φανερόν, ὅτι εἰς τὸν ΙΒ'. αἰῶνα, καὶ ὅν οὗτος ἠκμαζεν, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀναπόδεικτον καὶ αὐτὸ καὶ ἀμαρτύρητον, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη καὶ φήμη τῶν πολλῶν, εἰς ἀρχαίαν βέβαια παράδοσιν ἐπιστηρίζομένη, ἀπέδιδε τὸν Κανόνα τούτου, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς δύο ἱαμβικοὺς, εἰς Ἰ. τὸν Δαμασκηνόν, καὶ αὐτὸς ἐννοεῖτο κοινότερον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἀρχλαῦ. — Τὸ δὲ Ἀρχλαῦ (τοῦτο ἐσχηματίσθη μὲν εἰς ἀρσενικοῦ ὀνόματος τύπον ἐκ τοῦ Ξηλυκοῦ Ἀρχλα, κατὰ συγκοπὴν γενομένης ἐκ τοῦ λατινικοῦ Ἀρκουλα (Arcula), τὸ ὁποῖον, ὡς ὑποκοριστικὸν τῆς Ἀρκα (Arca, Κισῶτος), σημαίνει Κισῶτιον ἢ Ἀποθήκην· ἐδόθη δὲ εἰς τὸν Δαμασκηνόν, ἢ ἀπλῶς εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ εἰρημένου Κανόνος, ἐπωνυμικῶς πρὸς χλεύην, καθὼς ὁ Εὐστάθιος πάλιν λέγει ἐν τῷ αὐτῷ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ὑπομνήματι· ὅς τις ὅμως, χωρὶς νὰ εἴπῃ τὸ, πότε, καὶ ὑπὸ τίνων, ἢ ποίαν ἐννοίαν χλευαστικὴν ἔχει τὸ Ἀρχλαῦς, μέμφεται μόνον, μᾶλλον δὲ καταρᾶται τὴν χλευάζοντας τοιοῦτους ἀνδρας ὀνομαστούς, οὕτω λέγων· « Ὁ » σοι δὲ Χοιροδοσκόν, τὸν τὴν λογίότητα τοσοῦτον, σιλ » λαίνουσιν, εἶεν ὑπὸ σιδῶτην ἀγόμενοι· καὶ οἱ τὸν » Ἀρχλαῦν δὲ λαλοῦντες, τοιαύτης εἶεν ἐπάξιτοι, εἰάν πλατ » τόμνοι τὰ τοιαῦτα ἐπιγράφουσιν ἀνδράσι περιωνύμοις ». Ἀλλὰ, δεθέντος ὅτι ὁ Δαμασκηνὸς ἐπωνομάσθη τοιου » τοτρόπως, εἰάν ἦτο συγχωρημένου, ἤθελεν εἰπεῖ τις ὅτι, ἐπειδὴ τὸ Ἀρχλα, λέξις τῆς λατινομικτοῦ γλώσσης τῶν Βυζαντινῶν, ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω σημασίας, σημαίνει προσέτι καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν πόλεων ἐν εἰδει κισῶτιου ὀρθροῦ κατεσκευασμένους πυργίσκους ἢ οἰκί » δια (2), ὅπου ἴστανται σκοπεύοντες οἱ πρὸς φύλαξιν τεταγμένοι στρατιῶται· διὰ τοῦτο ἴσως ἐπωνομάσθη Ἀρχλαῦς ὁ Δεῖος οὗτος Πατὴρ, ὡς ἰστάμενος, τρόπον τινά, ἐπὶ τινος Ἀρχλας καὶ σκοπιᾶς· τουτέστιν, ὡς ἄ » γρουπνος φύλαξ καὶ φρουρὸς τῶν πατρικῶν παραδόσεων, καὶ προμαχὼν τῶν τῆς πίστεως δογμάτων ἀκαταμάχη » τος, καὶ ἀπρόσβατος εἰς τῶν αἰρετικῶν τὰς ἐφόδους· καὶ ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἐπωνυμία ἐδόθη εἰς αὐτὸν πρὸς εὐφημισμὸν μᾶλλον καὶ ἔπαινον, ἀντὶ ὕβρεως καὶ χλεύης. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου συγγρα » φέων καὶ ποιητῶν.

Ἐκδόσεις δὲ αὐτῆς ἔγινον κατὰ καιροὺς πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ ὑπὸ διαφόρων Τυπογράφων τῆς Βενετίας, οὐ μόνον τῶν νεωτέρων, ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν· ἡ δὲ πρώτη αὐτῆς ἐκδοσις φαίνεται ὅτι ἦτο προγενεστέρα μὲν πολλῶν ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, μεταγενεστέρα δὲ πάντως τῆς τοῦ Ψαλτηρίου, καθὼς τοῦτο γίνεται φα » νερόν ἐκ τῶν λόγων Ἰουστίνου Δεκαδύου τοῦ ἐκ Κερκύ » ρας. Ὁ ἐλλόγιμος οὗτος καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, ὅταν ἐξέ » δωκε τὴν ἱεράν ταύτην βίβλον, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐκδώσῃ ἔπειτα καὶ ἄλλα βιβλία Ἐκκλησιαστικά, ἐπαινῶν, εἰς τὴν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς προσφώνησιν του, τὸν ζῆλον εἰς τὰ καλὰ καὶ τὴν πρὸς ἐκδοσὶν βιβλίων Ἑλληνικῶν ἀ » γαθὴν προαίρεσιν τοῦ τότε τυπογράφου Ἀλδου Μανουκ » κίου τοῦ πρεσβυτέρου, οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ· « Τοῦτον » τοῖνον συνεργόν εὐρηκῶς πρὸς τὰ κάλλιστα, ἔδοξέ μοι » τὴν Δεόπνευστον βίβλον τῶν Δείων πρῶτον ἐντυπῶσαι » Ὑαλμῶν, τόν τε ἀρίστως ταύτην καὶ ἀξίως τοῦ ἐν αὐ » τῷ Πνεύματος συνθέμενον Προφήτην ἄμα καὶ Βασι » λεία, ὡσπερ τινα πρόδρομον, καὶ κήρυκα διαπρύσιον » τῶν μετ' οὐ πολὺ τυπωθησομένων ἡμῖν Δείων προεκπεμ-

(2) « Μίαν εἰσιόντες τῶν ἐκκρεμῶν τῆς τείχους, καὶ προ » νεουσῶν ἐξωθεν μηχανῶν, Ἀρχλαῦς οἶδε ταύτας ἢ κοινῇ » καὶ πάνδημος φράσις καλεῖν, τῶν κισῶν τὰς σπάθας εἰλ » κυσαν » (Νικήτ. Χωνιάτ. Βιβλ. δ'. 3).

» φαι Γραφῶν· οὐκ εἰς μακράν γὰρ καὶ τὸ Τριώδιον,
» καὶ ὁ καλεῖν ἡμῖν ἔθος Πεντηκοσταρίου, μετ' ὃ τὴν
» Παρακλητικὴν, Θεοῦ συναιρομένου, τυπώσωμεν· ταυτὶ
» γὰρ εὐ οἶδ' ὅτι, ταῖς κατὰ τόπον ἀγίαις τοῦ Θεοῦ
» Ἐκκλησίαις πολλήν τε καὶ μεγάλην τὴν χρείαν παρέ-
» χεται· κατ' ἐξαίρετον δὲ ἡ Ζεῖα τῶν Ψαλμῶν αὕτη
» βίβλος ».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τοῦ Δεκαδύου φαί-
νεται ἀναντιρρήτως, ὅτι τὸ Ψαλτήριον ἐξεδόθη εἰς τύπον
πρὸ παντὸς ἄλλου βιβλίου Ἐκκλησιαστικοῦ· καὶ ἐπειδὴ
ἡ ἐκδοσις αὕτη τοῦ Δεκαδύου, ὡς μὴ ἔχουσα σημειω-
μένην τοῦ χρόνου τὴν ἐποχὴν, εἰκάζεται ὅτι ἔγινε περὶ
τὸ 1498 ἔτος, δῆλον, ὡς ἡ πρώτη τοῦ Πεντηκοσταρίου
ἐπρεπεῖν ἀκολουθῶς νὰ ἐνεργηθῇ, τὸ βραδύτερον, περὶ τὰς
ἀρχὰς τοῦ 15. αἰῶνος, κατὰ τὴν τοῦ Δεκαδύου υπό-
σχεσιν (3). Ἀλλὰ, καθὼς φαίνεται, ὁ σκοπὸς αὐτῆς δὲν
ἐπληρώθη· καθότι οὔτε εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑπὸ τοῦ
Ἀλδου ἐκδοθέντων βιβλίων συναριθμεῖται καὶ Πεντηκο-
στάριον, οὔτε οἱ περὶ τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιαστικῶν
βιβλίων γράψαντες, ἀναφέρουσι Πεντηκοσταρίου ἐκδοσιν,
δι' ἐπιμελείας τοῦ Δεκαδύου γενομένην ὑπ' ἄλλου τυπο-
γράφου τυχόν, ζῶντος τοῦ Ἀλδου, ἢ καὶ μετὰ τὴν ἐν
ἔτει 1515 ἀποδίωσιν αὐτοῦ. Ἐξ ἐναντίας ἀναφέρουσι
μετὰ τὸ Ψαλτήριον δύο ἐκδόσεις τῆς Ὀκτωήχου, τῇ 1522
καὶ 1543 ἔτει. Μετὰ ταύτας ἀπαντᾷται καὶ Μηναίων
ἐκδόσεις ἐν ἔτει 1551, ὑπὸ Ἀνδρίου καὶ Ἰακώβου τῶν
Σπινέλλων γενομένη, ἣτις λέγει ῥητῶς, ὅτι πρὸ αὐτῆς
ὑπῆρξαν καὶ ἕτεραι τῶν Μηναίων ἐκδόσεις (4)· καὶ

(3) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ Ψαλτηρίου
τυπούμενον ἐπιγράμμα Σί γησον Ὁρφεῦ, κτλ. εἶναι ποίη-
μα τοῦ Δεκαδίου τούτου· καὶ ὅτι ἐκδόσεις τοῦ Ψαλτηρίου
ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι ἀρχαιότεραι δύο, ἡ μὲν ἐν Μεδιολάνοις,
τῇ 1481 γενομένη ὑπὸ Ἰωάννου Κρέστωνος· ἡ δὲ ἐν Βενετίᾳ,
τῇ 1486 ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Κρητός, ἐκ πόλεως Χάνδακος,
τῆς νῦν καλουμένης Χανιά, ἀρ' οὗ καὶ ἡ παρὰ τῶν Εὐρω-
παίων σχηματισθεῖσα Κάνδια (Candia), ἣ τε νῆσος καὶ ἡ
μητρόπολις αὐτῆς. Τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ ἐπι-
μνηστικὸς στίχος, ὁ ἀνωθεν τοῦ πρώτου Ψαλμοῦ ἐπιγραφόμενος,
Δαυτὶδ Προφήτου καὶ Βασιλέως μέλος· ἀλλὰ καὶ
οὗτος ἐφθάρη κατ' ἀγνοίαν εἰς τὰς νεώτερας τοῦ Ψαλτηρίου
ἐκδόσεις, διὰ τῆς προσθήκης μιᾶς συλλαβῆς· ἤγουν, Δαυτὶδ
τοῦ Προφήτου, κτλ.

(4) Ἰδοὺ κατ' αὐτὸ ἡ ἐπιγραφή τῆς τῶν Σπινέλλων ἐκ-
δόσεως. « Τὸ παρὸν Μηναῖον ἐτυπώθη Ἐνετίῃσι μετὰ πολ-
» λῆς ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως, καὶ περιέχει πλείστα Τρο-
» πάρια, Ἰδιόμελα, Κανόνας τε καὶ Συναξάρια, ὧς, συλλεχθέντα
» νῦν ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν βιβλίων, οὐκ ἴσαν ἐν τοῖς ἄλ-
» λοις προτυπωθεῖσι παρὰ τῶν ἄλλων Μηναίοις. Διὸ συνε-
» χωρήθη χάρις ὑπὸ τῆς ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας τῶν Ἐ-
» νετῶν τῇ κυρίῳ Ἀνδρίᾳ καὶ Ἰακώβῳ τοῖς Σπινέλλοις,
» στατηροποιοῖς τῆς ἐνδοξοτάτης ταύτης πόλεως τῶν
» Ἐνετῶν, δι' ἐτῶν κ'. κτλ. ». Ἡ ἐκδοσις αὕτη ἀφιερώθη εἰς
τὸν τότε Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην Διονύσιον ὑπὸ Ἰωάν-
νου Μινδονίου τοῦ ἱατροῦ, ὅς τις, ἐπαινῶν αὐτὴν, οὕτω λέ-
γει· « Κἀλλιστος γὰρ καὶ ἀρθότατος πάντων τῶν τύπων
» ὁ, τε παρῶν· ἔχει γὰρ ἐπιστάτας ἀνδρας σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ
» τὰς ἄλλους ὑπερέχοντας, καὶ Νικόλαον τὸν Μαλαξόν, πρω-
» τοπαπᾶν Ναυπλίου, ὅς τις πάσῃ ἐπιμελείᾳ αὐτὰς ἐν Κρήτῃ
» διώρθωκε κτλ. ». Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι τότε πρῶ-
τον παρεισῆχθησαν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τὰ
ποιήματα τοῦ Μαλαξοῦ (« Ὁρα περὶ αὐτοῦ Σημ. 5 »)· καθότι
τὸ ἀνωτέρω Μηναῖον, τὸ ὅποιον εἶναι τοῦ Φεδρουαρίου μη-
νός, περιέχει εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀγ. Βλασίου, Ἀπόστιχα,
καὶ Αἴνους, καὶ Δοξαστικὸν εἰς τὸν στίχ. τῶν Αἰνῶν· εἰς
δὲ τὴν τοῦ ἀγ. Θεοδώρου τῆς Τίρωνος, Πεντηκοστάριον πρὸς
τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, ἐπιγεγραμμένα πάντα τῷ ὀνόμα-
τι τοῦ Μαλαξοῦ. Ὁσαύτως ἀπηντήθησαν τοῦ αὐτοῦ, Λιτὴ
εἰς τοὺς μ'. Μάρτυρας (Μαρτ. 9.), Δοξαστικὰ εἰς Ἰωάννην
τὸν τῆς Κλίμακος (Μαρτ. 30.), Ἀκολουθία πληρεστάτη καὶ
ἐορτάσιμος εἰς τὴν μνήμην Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ

ὅμως οἱ ἀνα χεῖρας εὐρεθέντες Βιβλιολόγοι πρὸς συμ-
βουλὴν, οὐδεμίαν Πεντηκοσταρίου ἐκδοσιν ἀναφέρουσιν
ἐντοσούτῳ, εἰμὴ μετὰ παρίλευσιν ἔτι δεκαεπτὰ ἐτῶν· ἐνῷ
καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου καὶ τῆς δαπάνης ἡ σμι-
κρότης πρὸς τύπωσιν αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἡ χρῆσις βιβλίου
χαρμωσύνου, εἶον τὸ Πεντηκοστάριον, ὑποθέτῃσι πιθανῶς
ἐκδοσιν αὐτοῦ ἀρχαιότεραν τῆς τῶν Μηναίων.

Ἀλλ' ἀφέντες τὸν πιθανὴν ταύτην ὑπόθεσιν, τὴν ὁ-
ποῖαν πιθανολογοῦσιν ἔτι, μᾶλλον δὲ βεβαιῶσαι καὶ τὰ
ἐξῆς ῥηθησόμενα, λέγομεν κατὰ τὸ παρὸν, ὅτι πρώτη
γνωστὴ ἐκδοσις τοῦ Πεντηκοσταρίου τάττεται, ἡ κατὰ
τὸ 1568 ἔτος γενομένη εἰς 4.^{ον} ἀπροσδιορίστως ὑπὸ τί-
νος· ἴσως ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Σπινέλλων· Ἀλλ' ὅς τις ἀν-
ὕπῃρξεν ὁ τυπογράφος ἐκείνης τῆς ἐκδόσεως τοῦ Πεντη-
κοσταρίου, δευτέρα ἐκδοσις αὐτοῦ ἀναφέρεται, ἡ ἐν ἔτει
2579 γενομένη, εἰς 4.^{ον} καὶ αὕτη, μετ' ἐπιγραφῆς τοιαύ-
της· « Τὸ παρὸν βιβλίον τετύπωται Ἐνετίῃσι ἐγγύς
» Ἰακώβου τοῦ Λεογγίνου, ὅπερ περιέχει πλείστα Τρο-
» πάρια, Ἰδιόμελα, Κανόνας τε καὶ Συναξάρια, ὧς, συλ-
» λεχθέντα νῦν ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν βιβλίων, οὐκ ἴσαν
» ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς προτυπωθεῖσι παρὰ τῶν ἄλλων
» Πεντηκοσταρίοις ». Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γίνεται
δῆλον, ὅτι τὸ ἀρχαῖον Πεντηκοστάριον δὲν περιεῖχε
τοσαῦτα, ὅσα τὸ σημερινόν· καὶ β'. ὅτι πρὸ τῆς τοῦ
Λεογγίνου ἐκδόσεως ὑπῆρξαν καὶ ἕτεραι, πλείότεραι τῆς
μιᾶς. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ τοῦ 1568 ἕως τοῦ 1579 ἔτος
διάστημα εἶναι πολλὰ ὀλίγον πρὸς συχνὴν μετατύπωσιν
τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, κατ' ἐκείνους μάλιστα τοὺς καιροὺς,
ἔπεται ἀναμφισβήτως, ὅτι ἡ πρώτη τοῦ Πεντηκοσταρίου
ἐκδοσις ἔγινε πρωϊμώτερα τῆς ἀνωτέρω ἐποχῆς τῇ 1568
ἔτους.

Ἡ ἐκδοσις αὕτη τοῦ Λεογγίνου εἶναι ἀξιοσημείω-
τος· διότι εἰς αὐτὴν προσετέθησαν πρῶτον οὐ μόνον τὰ
εἰρημένα Ν. τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια, ἀλλὰ καὶ ἡ
ὑπ' αὐτοῦ ποιηθεῖσα Ἀκολουθία εἰς τὴν Ζωοδόχον Πη-
γὴν, καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς σημειώσεως τοῦ τότε διορ-
τωτοῦ, ἣτις, διαμείνασα μετατυπούμενη καὶ εἰς τὰς μετὰ
ταῦτα τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις μέχρι τῆς σήμερον,
οὕτω λέγει· « Τῇ Πέμπτῃ ἑσπέρας τῆς Διακαινησίμου
» ψάλλομεν τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γενοῦσαν
» παρὰ κυρίου Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου,
» εἰς τὴν Ὑπεραγίαν καὶ Κυρίαν Δέσποιναν Θεοτόκον
» τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν· οὐ γὰρ εὕρομεν ὑπὸ τυπι-
» κῷ τὴν τοιαύτην Ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτίθη δι' ἀγάπην
» τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ». Ἡ αὕτη ἐκδοσις περιεῖχεν
ἔτι καὶ Μεγάλας Ὁρας εἰς τὴν Πεντηκοστήν, οὕτως
ἐπιγεγραμμένας ἐν σελίδι 201. « Ἀκολουθία τῶν Μεγά-
» λων Ὁρῶν τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, ποιηθεῖσα ὑπὸ Νι-
» κολάου ἱερέως τοῦ Μαλαξῆ, πρωτοπαπᾶ Ναυπλὶς (5) ».

(Μαρτ. 17.)· ἤγουν Προσόμοια διπλᾶ, Ἀπόστιχα, Αἴνοι, Ἀ-
πολυτίκιον, Πεντηκοστάριον, καὶ δευτέρως Κανὼν, οὗ ἡ ἀκρο-
στιχίς· Σέβω σε Ἀλέξιε τῷ Θεῷ μέροψ, ὁ Μαλαξός.

(5) Ὁ Μαλαξός οὗτος ἦτα Πελοποννήσιος τὴν πατρίδα·
ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15. αἰῶνος, ἢ περὶ τὰ τέλη
μάλιστα τοῦ πρὸ αὐτοῦ· ἤκμαζε κατὰ τὸ 1538 ἔτος, ὡς
φαίνεται ἐκ τινος ὑπομνήματος εἰς Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν,
ἀνεκδότου ἔτι, καὶ ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Μαλαξοῦ εἰς
πολλὰ διωρθωμένον, ὅπου ἀναφέρει τὸν τότε θάνατον τῆς
μητρὸς αὐτοῦ. Ἐπαίησε δὲ αὐτὸν μόνον τὴν ἀνωτέρω Ἀκολου-
θίαν τῶν Ὁρῶν, ἀλλὰ καὶ Τροπάρια διάφορα, καὶ Μεγαλυνά-
ρια, καὶ Κανόνας, καὶ Ἀγίων πολλῶν ὁλοκλήρους Ἀκολουθίας·
ἐξαίρετως δὲ εἰς πάσας τοῦ Προδρόμου τὰς ἐορτάς Μακαρι-
στάρια, Εὐλογητάρια, καὶ κδ'. κατ' ἀλφάβητον Οἴκους. Ἐτι
δὲ Εὐλογητάρια εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, Τριώδια
εἰς τὰς πρὸ αὐτῆς 15 νηστήμους ἡμέρας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα
πάνπολλα, χειρόγραφα σωζόμενα πάντα, κωδ. 488 καὶ 498
τῆς ἐν Βενετίᾳ τοῦ ἀγίου Μάρκου βιβλιοθήκης. Πολλὰ δὲ καὶ

ή.

Μετά τὴν ἐκδοσιν τοῦ Λεογγίνου, ἔγιναν ἀναμφι-
βόλως καὶ ἑτεραι, τοῦλάχιστον δύο καὶ τρεῖς, καθὼς
ἀπαιτεῖ τῆς ἱεράς ταύτης βίβλου ἡ χρῆσις· ἀλλ' ὅμως
εἰς διάστημα 60 ἐτῶν, οὐδεμία ἄλλη ἀπηντήθη, οὐδὲ
ἀναφέρεται ὑπότινος τῶν Βιβλιολόγων, ὅσοι ἀνὰ χεῖρας
εὐρέθησαν, εἰμὴ ἡ κατὰ τὸ 1642 ἔτος εἰς φ.ον, γενομένη
ὑπὸ Ἰωάννου Πέτρου τοῦ Πινέλλου, δι' ἐπιμελείας καὶ
διορθώσεως Θεοφίλου Ἱερομονάχου, Ζανφουρνάρου τούπι-
κλιν. Τούτων ὁ μὲν Ζανφουρνάρος, ἢ, ὡς γράφεται
ἄλλοῦ, Ἰζανφουρνάριος, ἐπεστάτησεν εἰς ἐκδοσιν
καὶ ἐτέρων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν· οἷον, τοῦ Τυπι-
κοῦ, τῆς Παρακλητικῆς, τοῦ Τριωδίου, τοῦ Ἀυθολογίου,
καὶ πάντων τῶν Μηναίων σχεδόν, ἀνατυπωθέντων ὑπὸ
Ἀντωνίου καὶ Πέτρου τῶν Πινέλλων, ἀπὸ τοῦ 1625 ἕως
τοῦ 1644 ἔτους. Οἱ δὲ Πινέλλοι οὗτοι εἶναι ἑτεροὶ ἀναμ-
φιστόλως παρὰ τοὺς ἀνωτέρω Σπινέλλους, Ἀνδρέαν καὶ
Γάκωβον τοὺς Στατηροποιούς (Σημ. 4).

Ταύτην τοῦ Πινέλλου τὴν ἐκδοσιν, ἐὰν καὶ μετ' αὐ-
τὴν δὲν ἔγινεν ἄλλη, διαδέχεται ἡ πρώτη τοῦ ἡμετέ-
ρου γνωστοῦ τυπογράφου Νικολάου Γλυκῦ τοῦ ἐξ Ἰωαν-
νίνων, γενομένη κατὰ τὸ 1681 ἔτος, ὡς δηλοῦται ἐκ
τῆς προσφωνήσεως, τὴν ὁποίαν ἐποίησε τότε πρὸς τοὺς
ἐντευξομένους ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἐλλόγιμος Ἱεροδιάκονος
Γεώργιος Σουγδουρῆς, ὁ καὶ διορθωτὴς τῆς ἐκδόσεως
ἐκείνης, περὶ τῆς ὁποίας οὕτω λέγει ἐπὶ τέλους αὐτολεξεῖ·
« Ταύτην τὴν ἱεράν βίβλον, καθὰ καὶ ἄλλας, ὁ πανευ-
» γενέστατος καὶ φιλέλλην Νικόλαος ὁ Γλυκῦς, ἐκ τῶν
» οἰκείων τύπων καὶ ἰδίων ἀναλωμάτων, τοῖς ὑμέτε-
» ροις ὀξυδερκέσιν ὀμμασιν ὑποτίθηται. Λάβετε οὖν αὐ-
» τὴν, καὶ εἰμὴ πάντα εὐδιόρθωτον εὕρητε, τὸν τύπον,
» ἀλλ' οὐ τὸν τυπογράφον, μήτε τὸν διορθωτὴν ἐπαι-
» τιᾶσθε ».

Κατ' αὐτὴν τοῦ Γλυκῦ τὴν ἐκδοσιν, δὲν ἔπαυσε

τυπωθέντα κατ' ἀρχάς, ὡς εἴρηται (ἀνωτέρω, καὶ Σημ. 4)
κατηργήθησαν ἔπειτα εἰς τὰς μετὰ ταῦτα ἐκδόσεις, καὶ δὲν
ἔμειναν, εἰμὴ λείψανα τινά, τὰ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀγίου
Μητροφάνους (Ἰουνίου 4) πρώτα Προσόμοια, ἅτινα μετὰ τῶν
Ἀποστίχων καὶ τῶν Λόγων φέρουσιν ἀκροστιχίδα· Τοῦ Μα-
λαξοῦ· τὰ Καθίσματα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, τὸ Ἀπολυτίκιον
καὶ Κοντάκιον, καὶ ὁ πρῶτος Κανὼν, ἔχων ὁμοίως ἀκροστι-
χίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, Ὁ Μαλαξός. Ὡσαύτως καὶ ἡ ἐν
τῷ Εἰρημολογίῳ καὶ Ἀγιασματάρῳ ἐρμηνεία τῆς εὐλογοῦσης
τοῦ Ἱερέως χειρὸς.

μετατυπούμενη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ἱερά τοῦ Πεντηκοστα-
ρίου βίβλος, μετὰ τῆς αὐτῆς προσφωνήσεως, οὐ μόνον
ὑπὸ τοῦ ἰδίου Γλυκῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἰωαν-
νιτῶν τυπογράφων· Νικολάου τοῦ Σάρου, Δημητρίου τε
καὶ Πάνου Θεοδοσίου. Ἡ δὲ μετατύπωσις ἔγινε τοσοῦ-
τον συνεχῆς, ὥστε ἕκτοτε μέχρι τῆς σήμερον, εἰς διάστη-
μα 155 ἐτῶν, ἐκδόσεις αὐτῆς, ὅσας ἡ μικρὰ περὶ τοῦ-
των ἔρευνα ἀπηντήσεν εὐκόλως, ἀριθμοῦνται ἕως εἰκοσιν·
ἡγουν, ἐκ μὲν τῆς τυπογραφίας τοῦ Γλυκῦ, ἡ ἐν ἔτει
1703, 1724, 1748, 1769, 1782, 1793, 1801, 1805,
1817, 1820, καὶ 1832, ἥτις εἶναι ἡ τελευταία. Ἐκ
δὲ τῆς τοῦ Σάρου, ἡ ἐν ἔτει 1704, 1725, 1739, 1746,
1757, καὶ 1765. Τῆς δὲ τῶν Δ. καὶ Π. Θεοδοσίου
εἶναι ἡ ἐν ἔτει 1759, 1794, καὶ 1810.

Ἐκ τῶν ἀπηνριθμημένων τούτων ἐκδόσεων αἱ πλεῖ-
σται ἀποσιωπῶσι τὸ ὄνομα τοῦ διορθωτοῦ, ὀλίγαι δὲ τινες
καὶ ὀνομάζουσιν αὐτόν· ὡς ἡ 1704 τοῦ Σάρου, τὸν ἐξ
Ἰωαννίνων Μεθόδιον Ἱερομόναχον, Ἀνθρακίτην τὴν ἐ-
πωνυμίαν, ἄνδρα σοφὸν καὶ τῆς θείας Γραφῆς ἔμπειρον,
γνωστὸν καὶ ἐκ τινος πονήματος αὐτοῦ ἐπιγραφόμενον,
Βοσκός λογικῶν προβάτων. Ὡσαύτως ἡ 1725,
καὶ 1739 τοῦ αὐτοῦ Σάρου, καὶ 1724 καὶ 1748 τοῦ
Γλυκῦ, Ἀλέξανδρον Καγγελλάριον, Ἰωαννίτην ἀναμφι-
βόλως καὶ αὐτόν· ἡ δὲ 1769 τοῦ Γλυκῦ, Ἱεροδιάκονον
Σπυρίδωνα Παπαδόπουλον, Πελοποννήσιον ἴσως. Τῶν
δύο τούτων τελευταίων, ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἀπηντήθη
διορθωτὴς καὶ ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, τυπω-
θέντων εἰς ἀμφοτέρας τὰς τυπογραφίας μέχρι τοῦ 1757.
Ὁ δὲ Παπαδόπουλος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται
ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ βιβλία, διορθωθέντα ὑπ' αὐ-
τοῦ, φαίνεται εἰδημονέστερος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τά-
ξεως καὶ ἀκολουθίας· καὶ ὑπ' αὐτοῦ πρώτου προσετέθησαν
τὰ Ἑωθινὰ Εὐαγγέλια ἐν τῷ τέλει τοῦ Πεντηκοσταρίου
τῆς ἀνωτέρω 1769 ἐκδόσεως τοῦ Γλυκῦ, τὴν ὁποίαν
ἠκολούθησαν ἀπαρallάκτως καὶ πᾶσαι αἱ μετ' αὐτὴν
γενόμεναι, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἰδίου Γλυκῦ, εἴτε ὑπ' ἄλλου
τυπογράφου.

Αὗται εἶναι αἱ μέχρι τοῦ νῦν γνωσταὶ τοῦ Πεντη-
κοσταρίου ἐκδόσεις ὅσαι, ἡ ἀπηντήθησαν πραγματικῶς,
ἡ ὀνομαστικῶς ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Βιβλιολόγων. Μετ' αὐ-
τὰς δὲ προκύπτει τελευταῖον καὶ ἡ παρούσα εἰς φῶς,
μηδεμίαν ἄλλην ἔχουσα διαφορὰν πρὸς τὰς προλαβούσας,
εἰμὴ κατὰ τὸν Πρόλογον τούτου, ἐρανισθέντα ἐκ πολλῶν
κατὰ δύναμιν, χάριν τῶν φιλομαθῶν καὶ περιέργων, ὑπὲρ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΤΤΑΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ.

Ἐγγραφή ἐν ἔτει σωτηρίῳ, 1836, κατὰ μῆνα Ἰουνίου, ἐν τῇ εὐκλείᾳ τῶν Κερκυραίων πόλει,
ἐνθα καὶ ἡ Βίβλος ἄλλη διορθώθη κατὰ δύναμιν.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

Τ Η Α Γ Ι Α Κ Α Ι Μ Ε Γ Α Λ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Π Α Σ Χ Α

Περὶ ὥραν Ὁρθρου σημαίνουνσι πάντα τὰ σήμαντρα (*). Καὶ ὁ μὲν Ἐκκλησιάρχης διανέμει τοῖς Ἀδελφοῖς τὰ κηρία· ὁ δὲ Ἱερεὺς μετὰ τοῦ Διακόνου λαμπροφοροῦσιν ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν στολήν. Εἶτα, λαβόντων, τοῦ μὲν Ἱερέως τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοῦ δὲ Διακόνου θυμιατήριον, καὶ λαμπάδων προπορευομένων αὐτῶν, ἀπερχόμεθα πάντες εἰς τὸν Νάρθηκα, κρατοῦντες τὰ κηρία ἡμέμενα, καὶ ψάλλοντες τὸ, Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, κτλ. Καὶ ἐν μὲν τῷ Ναῷ ἐναπομείνας μόνος ὁ Κανδηλάπτης, ἄπτει τὰ κηρία πάντα, καὶ τὰς κανδηλάς· καὶ ποιήσας πυρεῖον, καὶ βαλὼν εἰς αὐτὸ θυμίαμα, τίθησιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ. Ἐν δὲ τῷ Νάρθηκι, προευντρεπισμένου ὄντος Τετραποδίου ἐμπροσθεν τῶν Βασιλικῶν Πυλῶν, οὐσῶν κεκλεισμένων, ἀποτίθησιν ὁ Ἱερεὺς ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ἀναγινώσκει συνήθως τὸ Β'. Ἑωθινόν, Διαγενομένου τῆ Σαββάτου, κτλ. Μετὰ ταῦτα, λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ θυμιατήριον, καὶ θυμιῶν, λέγει·

Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἄρχεται ὁ Ἱερεὺς μεγαλοφώνως τὸ παρὸν

Τροπάριον, εἰς Ἦχον πλ. α'.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Λέγεται δὲ τοῦτο τρίς ὑπὸ τῇ Ἱερέως, καὶ τρίς ὑπὸ τῶν Χορῶν ἄνευ Στίχων. Εἰδ' οὕτω λέγει τοὺς ἐπομένους Στίχους ὁ Ἱερεὺς, ἢ ὁ Διάκονος· καὶ ἑκάστον δὲ Στίχον ψάλλεται ὁμοίως ὑπὸ τῶν Χορῶν τὸ αὐτὸ Τροπάριον.

Στίχ. α'. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β'. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπεται, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ'. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα. Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς γεγονωτέρᾳ φωνῇ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας.

Ο' Χορός. Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Συναπτὴ μεγάλη· μετ' ἣν ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, ... Καὶ ἀνοιχθεῖσιν τῶν πυλῶν, εἰσοδεύει ὁ, τε Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος, προπορευομένων πάλιν τῶν λαμπάδων. Ὁ δὲ Προεστὼς, ἐφεπόμενος μετὰ τῶν

(*) Κατὰ τὴν σήμερον ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐτι τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις, τὰ σήμαντρα ταῦτα, καὶ ἐξαιρέτως οἱ κώδωνες (καμπάναι), σημαίνουνσι πάντα ὁμοῦ, ὅταν ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνήσῃ τὸ Τροπάριον, Χριστὸς ἀνέστη.

Ἀδελφῶν, ἄρχεται τοῦ Κανόνος. Ψάλλονται δὲ οἱ μὲν Εἴρμοι ἀνά δύο, τὰ δὲ Τροπάρια εἰς ἑβ'. καὶ αὖθις ἔσχατον Καταβασία, οἱ αὐτοὶ Εἴρμοι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν. Ποιεῖ δὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ Κανόνος ἐξάπαντος ὁ Προεστώς, καὶ αὐτὸ τὸ δεξιὸν τοῦ Χοροῦ μέρος, εἰ καὶ τὸ ἀριστερὸν ἴσως λαγχάνη· ἀπὸ γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας γίνεται ἡ ἀρχὴ τῆς μερισμῆς τῆς τῶν δύο Χορῶν ἐναρξεως. Ἐν ἐκάστη δὲ ὧδῇ γίνεται παρὰ τοῦ Ἱερέως, ἔσωθεν τοῦ Βήματος, Συναπτὴ μικρά, καὶ μετ' αὐτὴν ἐκφώνησις, ὡς σημειοῦται ἐν τῷ εἰρημῷ, Ὁ δὲ Ἱερεὺς θυμιᾷ, εἰς τὴν ἐναρξιν τοῦ Κανόνος, κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν. Ἦχ. Α'. ποίημα Ἰω. τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἴρμος.

» Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν Λαοί.
» Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ἄδοντας. Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Ὁ οὐρανὸς μὲν ἐπαξίως εὐφρανέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιᾶσθω, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατὸς τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Τὸ, Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς, ἅπαξ (ἀπερ λέγονται εἰς ὅλας τὰς ὧδας). Εἶτα, Συναπτὴ μικρά· μετ' ἣν Ἐκφώνησις· Ὅτι σὸν τὸ κράτος.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἴρμος.

» Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, ἢ ἐκ πέτρας
» ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ,
» ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶς, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἑσπερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρέμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἦ Ὑπακοή. Ἦχος δ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδίδω ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τῷ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἴρμος.

» Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγόρος Ἀββακὺμ, στήτω μετ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω
» φασφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
» Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος. Τροπάρια.

Ἄρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθελεύσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δὲ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθὴς, τέλειος λέλεκται.

Ὁ ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκθασιν ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἀγαθός.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἴρμος.

» Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τοῦ ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον,
» πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν οἱ ταῖς τοῦ Ἀδὰμ σειραῖς συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο, Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἡγίασται.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
» συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχης
» πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
» κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀ-
ναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Εἰκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες, ἀθάνατε, ἀλλὰ
τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέ-
στης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναῖξί Μυ-
ροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς
Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσθεσι
παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ,
προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητοῦσαι ὡς
ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας
ἐβόων· ὦ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλεί-
ψωμεν σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον, σάρκα
ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ, κείμενον
ἐν τῷ μνήματι· ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ
Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσω-
μεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις.
ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνεκλημένῳ· καὶ κλαύσωμεν, καὶ
κράξωμεν· ὦ Δέσποτα, ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πε-
σοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα,
αὐτὴν τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Χριστὸς κατελθὼν πρὸς πάλιν Ἄδου μόνος,
Λαβὼν ἀνῆλθε πολλὰ τῆς νίκης σκύλα.

Τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν προσαγορεύομεν Πάσχα, ὅπερ
τῇ Ἑβραίων διαλέκτῳ Διάβασις ἐρμηνεύεται· αὕτη
γὰρ ἐστὶν ἡ ἡμέρα, κατ' ἣν ὁ Θεὸς ἀρχήθεν τὸν κόσμον
ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγε. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν
καὶ τὸν Ἰσραηλίτην λαὸν τῆς Ἐρυθρᾶς διαβιβάσας, ἐκ
τῶν τοῦ Φαραὼ ἀφαρπάξει χειρῶν· ἐν ταύτῃ πάλιν ἐξ
οὐρανοῦ καταβὰς, τῇ μήτρᾳ τῆς Παρθένου ἐνέκησε·

καὶ νῦν τὸ ἀνθρώπινον σύμπαν τῶν τοῦ Ἄδου ἀρπάσας
πυθμένων, εἰς οὐρανοὺς ἀνεβίβασε, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον
ἀξίωμα ἤγαγε τῆς ἀφθαρσίας. Πλὴν καταβὰς εἰς Ἄδην
οὐ πάντας ἀνέστησεν, ἀλλ' ὅσοι πιστεῦσαι αὐτῷ ἠρετί-
σαντο· τὰς δὲ ψυχὰς τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων, βιαίως
κρατούμενας παρὰ τοῦ Ἄδου, ἠλευθέρωσε, καὶ πᾶσι δέ-
δωκε πρὸς οὐρανοὺς ἀνιέναι. Διὰ τοῦτο, γεγηθότες ὑ-
περφυῶς, μετὰ λαμπρότητος τὴν Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν,
τὴν χαρὰν εἰκονίζοντες, ἣν ἡ φύσις ἡμῶν διὰ σπλάγχνα
ἐλέους Θεοῦ ἐπλούτησεν. Ὡσαύτως δέ, καὶ τὴν τῆς ἐχ-
θρας κατάλυσιν, καὶ τὴν μετὰ Θεοῦ καὶ αὐτῶν τῶν Ἀγ-
γέλων ἔνωσιν, ἀποδεικνύντες, τὸν συνήθη διαπραττόμεθα
Ἀσπασμόν.

Ἡ δὲ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις γέγονεν οὕτω· τῶν στρα-
τιωτῶν φυλασσόντων τὸν τάφον, περὶ μέσον νυκτὸς σει-
σμός γίνεται· κατελθὼν γὰρ Ἄγγελος, τὸν λίθον τῆς τοῦ
μνημείου θύρας ἀφίστησιν. Ἀναθεωροῦντες τοῖνυν οἱ φύ-
λακες, φεύγουσι, καὶ πάροδος ἐντεῦθεν ταῖς γυναῖξί γί-
νεται περὶ τὸ τοῦ Σαββάτου ὄψε, οἰοεὶ περὶ τὸ μέσον
τῆς τοῦ Σαββάτου νυκτὸς. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ ἀνάστα-
σις τῇ τοῦ Θεοῦ Μητρὶ γνώριμος γίνεται, ἀπεναντίας
καθημένη τοῦ τάφου, ὡς φησὶν ὁ Ματθαῖος, σὺν τῇ
Μαγδαλινῇ. Ἀλλ' ἵνα μὴ ἡ ἀνάστασις ἀμφιβάλλοιτο,
διὰ τὴν πρὸς τὴν Μητέρα οἰκείωσιν, οἱ Εὐαγγελισταὶ
φασὶ· Πρῶτον φαίνεται τῇ Μαγδαλινῇ Μαρίας. Αὕτη
καὶ τὸν ἐν τῷ λίθῳ Ἄγγελον εἶδε, καὶ παρακύψασα
πάλιν τοὺς ἔνδον ὄρα· οἱ δὲ καὶ τὴν τοῦ Κυρίου ἀνά-
στασιν καταγγέλλουσιν. Ἠγέρθη γὰρ, φασὶν, οὐκ ἐστὶν
ᾧδε· ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Τρέχει οὖν, ταῦ-
τα ἀκούσασα, καὶ πρὸς τοὺς διαπύρους τῶν μαθητῶν,
Πέτρον καὶ Ἰωάννην, ἔρχεται, καὶ τὴν Ἀνάστασιν τού-
τοις εὐαγγελίζεται. Ὑποστροφούσης δὲ ταύτης μετὰ τῆς
ἄλλης Μαρίας, ὑπήντησεν αὐταῖς ὁ Χριστὸς λέγων « Χαί-
ρετε » ἔδει γὰρ τὸ φύλον, τὸ πρῶτον ἀκούσαν « Ἐν λύ-
ταις τέξη τέκνα » αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν χαρὰν
ἐνωτίσασθαι. Αἱ δὲ, τῷ πόθῳ νικώμεναι, προσέρχονται,
καὶ τῶν ἀχράντων αὐτοῦ ποδῶν ἄπτονται, ἀκριδέστερον
γινῶναι βουλόμεναι. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι πρὸς τὸν τάφον
γίνονται· καὶ ὁ μὲν Πέτρος παρακύψας μόνον περὶ τὸ
μνημεῖον, ἀπῆλθεν· ὁ δὲ Ἰωάννης ἔνδον γίνεται, καὶ
περιεργότερον βλέπει, τῆς τε σινδόνης ἄπτεται, καὶ τοῦ
σουδαρίου (*).

Πάλιν δὲ ἡ Μαγδαλινὴ περὶ ὄρθρον ἦκει μετ' ἐτέρων
γυναικῶν, τὰ ὁραθέντα πιστώσασθαι ἀκριδέστερον. Περὶ
δὲ ἔξω ἐστῶσα, ᾠδύρετο· ἔνδον δὲ τοῦ τάφου παρακύ-
ψασα, ὄρα δύο ἀγγέλους, ἀστράπτοντας τῇ λαμπρότητι,
καὶ ὥσπερ ἐπιτιμῶντας αὐτῇ, καὶ λέγοντας· « Γύναι, τί
κλαίεις, τίνα ζητεῖς; Ἰησοῦν. Ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν,
τὸν ἐσταυρωμένον; ἡγέρθη, οὐκ ἐστὶν ᾧδε ». Καὶ εὐθέως
ἀνέστησαν ἔμφοδοι, ἰδόντες τὸν Κύριον. Διὰ ἐκείνην
σπλαγνίσαντα ὀπίσθεν, βλέπει τὸν Χριστὸν ἐστῶτα· κηπου-
ρὸν δὲ εἶναι αὐτόν οἰηθεῖσα, (ὅτι ἐν τῷ κήπῳ τὸ μνή-
μα ἦν) λέγει « Κύριε, εἰ σὺ ἐδάσασας αὐτόν, εἰπέ μοι
ποῦ ἔθηκες αὐτόν; καὶ γὰρ αὐτόν ἀρῶ ». Αὐτὸς δὲ πρὸς τὰς
Ἀγγέλους νευσάσης, ὁ Σωτὴρ « Μαρίας » φησὶ πρὸς τὴν
Μαγδαλινὴν. Ἡ δὲ τῆς γλυκειᾶς καὶ συνήθους τοῦ
Χριστοῦ αἰσθημένη φωνῆς, ἄψασθαι αὐτοῦ ἤθελεν· ὁ δὲ
λέγει· « Μὴ μου ἄπτου· οὐπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν
Πατέρα μου, καθὼς αὕτη λογίζη, ἔτι ἀνθρωπίνῳ με εἶναι
ὑπολαμβάνουσα· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ

(*) Τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγε-
λίου (κδ'. 12), ἀλλ' ὅρα τὴν ἀκριδέστεραν περὶ τοῦτου ἱστο-
ρίαν εἰς τὸν Ἰωάν. (κ'. 3-8).

εἰπέ αὐτοῖς, ὅσα τε εἶδες καὶ ἤκουσας »· καὶ τοῦτο μὲν ἡ Μαγδαληνὴ πράσσει. Ἐπιφωσκούσης δὲ πάλιν ἡμέρας, περὶ τὸν τάφον σὺν ταῖς λοιπαῖς γίνεται. Αἱ δὲ περὶ Γ' ἰωάννου καὶ Σαλώμην, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, ἦλθον· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν διαφόροις ἢ περὶ τὸν τάφον τῶν γυναικῶν ἔλευσις γέγονεν, ἐν αἷς ἦν καὶ ἡ Θεοτόκος· αὕτη γὰρ ἐστίν, ἣν Ἰωσήφ λέγει Μαρίαν τὸ Εὐαγγέλιον· τοῦ Ἰωσήφ δὲ ἦν υἱὸς οὗτος ὁ Ἰωσήφ. Ἐν ἀδήλῳ μέντοι ἐστίν, ὅποια ὥρα ἀνέστη ὁ Κύριος· τινὲς μὲν γὰρ ἐν πρώτῃ ἀλεκτρυνόνων ὥδῃ λέγουσιν· ἄλλοι δὲ ὅτε ὁ σεισμός γέγονε· καὶ διαφόρως ἕτεροι.

Τούτων δὲ οὕτω γεγενημένων, ἰδοὺ τινὲς τῶν ἀπὸ τῆς κουστωδίας ἐλθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς Ἀρχιερεῦσι τὰ διαπεπραγμένα· οἱ δὲ ἀργυρίοις τούτους δεξιωσάμενοι, πείθουσιν ἀνειπεῖν, ὡς οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, νυκτὸς ἐλθόντες, ἔκλεψαν αὐτόν. Κατὰ δὲ τὴν ἐσπέραν τῆς παρουσίας ἡμέρας, τῶν Μαθητῶν εἰς ἐν ἡθροισμένων διὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν φόβον, καὶ τῶν θυρῶν ἀσφαλῶς κεκλεισμένων, εἰσεῖσι πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστός· ὅτι ἐν ἀφάρτῳ ἦν σώματι· καὶ τὴν Εἰρήνην, τὸ σύνθημα, τούτοις εὐαγγελίζεται. Οἱ δὲ τοῦτον ἰδόντες, ὑπερβαλλόντως ἐχάρησαν· καὶ διὰ τοῦ ἐμφυσήματος τελειώτερον τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐνέργειαν δέχονται.

Πῶς δὲ τριήμερος ἡ τοῦ Κυρίου ἀνάστασις, γίνωσκε οὕτως. Ἡ ἐσπέρα τῆς Πέμπτης καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς, (οὕτω γὰρ τὸ νυχθήμερον οἱ Ἑβραῖοι μετροῦσιν) ἡμέρα μία. Τῆς Παρασκευῆς πάλιν ἡ νύξ καὶ τὸ Σάββατον ὅλον, ἕτερον νυχθήμερον· ἰδοὺ ἡμέρα δευτέρα. Ἐτερον νυχθήμερον πάλιν ἡ τοῦ Σαββάτου νύξ, καὶ ἡ τῆς Κυριακῆς ἡμέρα, (ἀπὸ μέρους γὰρ τῆς ἀρχῆς τὸ ὅλον καταλαμβάνεται) ἄλλο νυχθήμερον· ἰδοὺ καὶ ἡμέρα τρίτη. Ἡ καὶ οὕτω. Τρίτῃ ὥρᾳ τῆς Παρασκευῆς ἐσταυρώται ὁ Χριστός· εἴτα, ἀπὸ ἑκτῆς ὥρας ἕως ἐννατῆς, σκότος ἐγένετο· τοῦτο νύκτα νόησον· ἰδοὺ ἀπὸ τρίτης ἕως ἐννατῆς ἐν νυχθήμερον. Εἴτα πάλιν μετὰ τὸ σκότος ἡμέρα, καὶ ἡ νύξ τῆς Παρασκευῆς· ἰδοὺ δύο νυχθήμερα. Ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, καὶ ἡ νύξ αὐτοῦ πάλιν, ἰδοὺ τρία νυχθήμερα. Εἰ δὲ εἰς τὴν τρίτην ἐπαγγελιάμενος εὐεργετῆσαι ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ, συντομώτερον διεπράξατο τὴν εὐεργεσίαν.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ εὐθὺς, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, γ'. Ἀνάστας ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, γ'. Εἴτα τὰς λοιπὰς Ὠδαὶς τοῦ Κανόνος.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός.
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν· χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικὸν σοῖς, Χριστέ, Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδω τὴν κα-
θαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίης ἀπαρ-

χὴν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Εἰκφώνησις. Εἴη τὸ κράτος.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» **Σαββάτων, ἡ βασιλὴς καὶ κυρία, ἑορτῶν**
» **ἑορτῇ, καὶ πανηγυρίᾳ ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ**
» **εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.**

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αῖρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι, θεοφειγῆς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Εἰκφώνησις. Ὅτι εὐλόγηται.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» **γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χό-**
» **ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλε Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-**
» **που Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.**

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ ἀγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία, καὶ Λόγε τῷ Θεῷ, καὶ δύνάμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Εἰκφώνησις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι.

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον. **Ἐκ γ'.** **Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ' καὶ τοῦ Πάσχα δ'.**

Τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'. ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τοῦ Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ.

Υμνοῦμέν σου, Χριστέ, τὸ σωτήριον Πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Οσαυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Οτὸν ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας τῇ ἀναστάσει σου, Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν Θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε, Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί. Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν. Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον. Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρά τῆ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται. Πάσχα καινόν, ἅγιον. Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσεβάσμιον. Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής. Πάσχα ἄμωμον. Πάσχα μέγα. Πάσχα τῶν πιστῶν. Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν. Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θείας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε. Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ. τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν Θεασαμένη ἐκ τῆς μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθείος, ἐπισταῖσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὖρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε.

Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ἐν τῇ φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα. Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε. Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. ὦ Πάσχα λύτρον λύπης. καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γύναια χαρᾶς ἐπλησε λέγων. Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. Εἰπώμεν, ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισθῶν ἡμᾶς. Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Εἶτα τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου, καὶ ψάλλομεν τοῦτο πολλάκις, ἄχρις ἂν ἀσπάζωνται οἱ Ἀδελφοὶ ἀλλήλους. ὁ δὲ Ἀσπασμὸς γίνεται οὕτω.

Λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ἵσταται πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἁγίου Βήματος. ὁ δὲ Καθηγούμενος ἐλθὼν, καὶ ἀσπασάμενος τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν Ἱερέα, λαμβάνει αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ ἵσταται ἐκ δεξιῶν τοῦ Ἱερέως. Εἶτα οἱ Ἀδελφοὶ πάντες, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, ἀσπάζονται πρῶτον τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, εἶτα τὸν Ἱερέα, καὶ τὸν Καθηγούμενον, καὶ ἵστανται ἀκείνοι ἐνθα ἂν τύχωσι, καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους.

Μετὰ γοῦν τὸν Ἀσπασμόν, ἀναγινώσκεται ὁ κατηχητικὸς λόγος τοῦ Χρυσοστόμου παρὰ τῆς Ἡγουμένης, ἢ τοῦ Ἐκκλησιάρχου. ἵστανται δὲ οἱ Ἀδελφοὶ ἅπαντες, καὶ ἐπακροῶνται τῆς ἀναγνώσεως.

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου, Λόγος κατηχητικὸς εἰς τὴν ἁγίαν καὶ λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς ἐνδόξου καὶ σωτηριώδους Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως.

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Εἴτις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴτις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴτις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαυέτω νῦν τὸ

δηνάριον. Εἴτις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἴτις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρίστως ἑορτασάτω. Εἴτις μετὰ τὴν ἑκτὴν ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιούται. Εἴτις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἑννάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴτις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἑνδεκάτην, μὴ φοβηθῇ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον. Ἀναπαύει τὸν τῆς ἑνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης. Καὶ τὸν ὑστερον ἔλεει, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει. Κἀκείνῳ δίδωσι, καὶ τούτῳ χαρίζεται. Καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται. Καὶ τὴν πράξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ πρῶτοι καὶ δεῦτεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν. Πάντες ἀπολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς πίσεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνεῖτω πενίαν· ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἡλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος. Ἐσβεσεν αὐτόν, ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἐσκύλευσε τὸν Ἀδὴν, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἀδὴν. Ἐπικράνεν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαΐας, ἐβόησεν· Ὁ Ἀδὴς, φησὶν, ἐπικράνθη, συναντήσας σοι καί τω. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθρέθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη. Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῷ περιέτυχεν. Ἐλαβε γῆν, καὶ συ-

νήντησεν οὐρανῷ. Ἐλαβεν, ὅπερ ἔβλεπε, καὶ πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ ἔβλεπε. Ποῦ σε, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, Ἀδὴ, τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ πεπτώκασιν δαίμονες. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ χαίρουσιν Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος. Χριστὸς γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν νεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ Τροπάριον τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος πλ. δ'.

Η' τοῦ στόματός σου, καθάπερ πυρσὸς, ἐκλάμψασα χάρις τὴν οἰκτιμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυρὸς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐκτενὴς παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχοι τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα. Κεφάλαιον μδ'.

Χρὴ εἰδέναι ὅτι, εἰ τύχοι ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, Ἐσπέρας τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους δέκα, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος α'. καὶ τοῦ μεγάλου Σαββάτου τὰ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Σήμερον ὁ Ἀδὴς στένων βοᾷ· καὶ τῆς ἑορτῆς Ἰδιόμ. τοὺς τέσσαρας δ'. Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Τὴν σήμερον μυστικῶς ὁ μέγας Μωϋσῆς. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος. Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον δὲ οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθὺς ὁ Ἱερεὺς· Σοφία· καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ πρῶτον Ἀναγνώσμα τῆς ἡμέρας, τὸ, Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· εἶτα τὰ ε'. Ἀναγνώσματα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ τὰ ἐπίλοιπα Ἀναγνώσματα τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, καὶ ἐφεξῆς ἡ Λειτουργία τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Εἰς τὴν παννυχίδα τοῦ μεγάλου Σαββάτου, ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ἡ. Καταβασία, τὸν Εἱρμὸν τῆς ἡμέρας, ὁμοῦ οἱ δύο χοροί. Ἀπὸ τρίτης φθῆς, Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς, καὶ ὁ Οἶκος· εἶτα Κάθισμα τῆς ἡμέρας. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς· καὶ ἀνάγνωσις. Πάλιν χαρὰς εὐαγγέλια, πάλιν ἡλευθερίας μηνύματα. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς ἡμέρας. Ἐν τῇ δ'. φθῇ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Μετὰ τὴν ἑννάτην, Τρισάγιον· Τροπάριον, ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Ἡ Ἐκτενὴς, καὶ Ἀπόλυσις τῆς ἡμέρας, ἐν ἡ ὁ Ἐκκλησιάρχης διανέμει τὰ κηρία.

Ὁ δὲ Κανδηλάπτης σημαίνει τὸ μέγα, καὶ τὸ σιδηροῦν. Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάγνωσιν ἐξερχόμεθα πάντες ἐν τῷ Νάρθηκι, προπορευομένου τοῦ Ἱερέως, μετὰ λαμπάδων. Καὶ κλεισθεισῶν τῶν πυλῶν, θυμιᾷ ὁ Ἱερεὺς ἐν τῷ Νάρθηκι ἅπαντας, ὡς ἔθος ἐστίν. Εἶτα ἵσταται ἔμπροσθεν τῶν Βασιλικῶν πυλῶν, καὶ θυμιᾷ σταυροειδῶς κατὰ ἀνατολὰς ἐκ τρίτου, λέγων· Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, κτλ. Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἄρχεται ὁ Ἱερεὺς τὸ Τροπάριον. Ἦχος πλ. α'. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Τὸ αὐτὸ καὶ οἱ Ἀδελφοί. Λέγεται δὲ τρεῖς παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ τρεῖς παρὰ τῶν Ἀδελφῶν ἀνευ Στίχων. Εἶτα ὁ Ἱερεὺς τοὺς Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, κτλ. ὡς προεγράφη, σελ. 1. Καὶ αὖθις ὁ Ἱερεὺς γεγωνυτέρα φωνῇ· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν· καὶ ἀνοιγομένων τῶν πυλῶν εἰσοδεύει, προπορευομένων λαμπάδων, καὶ τοῦ Προεστῶτος συνεφεπομένου, καὶ τῶν Ἀδελφῶν φαλλόντων τὸ, Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνημασι ζῶν ἡμεῖς χαρισάμενος.

Μετὰ δὲ τὸ εἰσελθεῖν τὸν Ἱερέα εἰς τὸ Ἱερατεῖον· Δόξα. Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἰς οὕτως ἡ Συναπτή· καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν ἄρχεται ὁ Προεστῶς· Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί· καὶ ψάλλομεν τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς σ'. Καταβασία· τοὺς Εἰρμούς τῶν δύο Κανόνων, ἀνά μέρος οἱ δύο Χοροί. Ἀπὸ τρίτης ψδῆς, Κοντάκιον τοῦ Πάσχα, καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον· Ἐπὶ τῆς φυλακῆς μου στήσομαι. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀνάγνωσις· Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ ἡ ἀρχὴ δεξιᾶ. Εἶτα, Προκείμενον τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Εὐαγγελίσεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Στίχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῆς Θεοτόκου, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν· Ἀναστᾶσα Μαριὰμ· εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ἐκ τρίτου, ἀνευ τοῦ Πεντηκοστοῦ. Εἰς οὕτως ἡ ζ'. Ἐν τῇ δ'. ψδῇ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Ἑξαποστειλᾶριον· Σαρκεὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ἅπαξ· καὶ τῆς Ἑορτῆς, δις.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος α'. καὶ τῆς Ἑορτῆς, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον, Προσόμοια γ'. μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Εὐαγγελίσεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας — Καὶ, Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν. Εἶτα, Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ εὐθὺς τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Δόξα, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. δ'. Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί. Καὶ νῦν, Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Ὁ Ἀσπασμός, ἡ Κατήχησις τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ Ἐκτενὴς παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπόλυσις. Λιτὴ δὲ οὐ γίνεται. Αἱ Ὁραὶ ψάλλονται, ὡς εἰσὶ τεταγμέναι ἔν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Μετὰ δὲ τὴν Εἴσοδον, καὶ τὸ Εἰσοδικόν τοῦ Πάσχα, Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Εἶτα, Δόξα τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Καὶ νῦν, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε. Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου, Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Προκείμενον, Ἀπόστολος, Ἀλληλουϊάριον, καὶ Εὐαγγέλιον, πρῶτον τοῦ Πάσχα, εἶτα τῆς Ἑορτῆς. Καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου, Κρινωρικόν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Πάσχα.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου, αἱ Ὁραὶ, τὰ Ἀποδειπνα, καὶ τὸ Μεσονυκτικόν, ψάλλονται οὕτω.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἐκ γ'. Εἶτα·

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν· ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρόν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Ἐκ τρίτου.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριὰμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδίδω ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργαν· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον, ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τῇ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθελγᾶμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Εν τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ἀηστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες, Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ Ἀπερίγραπτος.

Δόξα.

Ὁς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος ὄντως, καὶ παστᾶδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος, Χριστέ, ὁ τάφος σε, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα, Χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶν ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Δὶ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν. Καὶ πάλιν ὁμοίως τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. καὶ τὰ λοιπὰ. Τρισεύεται δὲ ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία, ἐν ταῖς Ὁραῖς, καὶ ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, καὶ τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ἡ δὲ τῆς Λειτουργίας Ἀκολουθία γίνεται ταχύτερον, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Ἀντίφωνα.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ.

Ψαλλόμενα ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τῆς τοῦ Πάσχα Κυριακῆς, καὶ κατ' ὅλην τὴν Διακαινήσιμον Ἑβδομάδα.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Α'.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ψάλλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἶπατε τῷ Θεῷ Ὡς φοβερά.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροὶ ὑψηλότερα φωνῇ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Β'.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς,

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Στίχ. Ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Στίχ. Τοῦ γινῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδὸν σου.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροί.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθῇ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλείπτωσαν.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Εἰσοδικόν.

Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Εἶτα τὸ, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, γ'.

Ἡ Ὑπακοή, Προλαβοῦσαι τὸν ὀρθρον.

Τὸ Κοντάκιον, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλούϊα.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, Ἦχος πλ. δ'.

Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἁγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ πάντων.

Ἀλληλούϊα, Ἦχος δ'.

Σὺ Κύριε ἀναστάς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών.

Στίχ. Ἐξ Οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου.

Κοινωνικόν.

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε.

Ἀντὶ δὲ τοῦ, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον καὶ τοῦ, Εὐλογήσω τὸν Κύριον, λέγεται τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ, Ὑψώσω σε ὁ Θεός μου, ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐν ᾗ γίνεται παράκλησις τοῖς Ἀδελφοῖς μεγάλη εἰς πάντα.

Μετὰ δὲ τὸ φαγεῖν πάντας, προσκομίζει ὁ διαταχθεὶς Ἀδελφὸς ἄρτον ὁλόκληρον, καὶ τίθησιν αὐτὸν ἐν τῷ Παναγιαρίῳ καὶ λαβὼν τὴν ἐξ ἔθους συγχώρησιν, λαμβάνει τὸν ἄρτον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ καὶ μικρὸν ὑψώσας αὐτόν, ἐκφωνεῖ, λέγων· Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων, Ἀληθῶς ἀνέστη· ἐκείνος πάλιν χαράττει Σταυρὸν μετὰ τοῦ ἄρτου, λέγων· Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν. Καὶ ἡμεῖς τὴν Ὑπακοήν, καὶ τὸ Κοντάκιον καὶ ψαλλομένου τοῦ, Χριστὸς ἀνέστη, ἀσπαζόμεθα τὸν ἄρτον. Οὐκ ἐσθίομεν δὲ αὐτόν σήμερον, ἀλλ' ὑψοῦμεν μόνον κατ' ἐκάστην, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινήσιμου καὶ τότε κλῶμεν αὐτόν καὶ ἐσθίομεν.

Ὁ τύπος οὗτος ὀφείλει γίνεσθαι ἐν τῇ τραπέζῃ, ἥγην ἐν τῇ ὑψώσει τοῦ ἄρτου, κατ' ὅλην τὴν παρούσαν Ἑβ-

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

9

δομάδα. Ἀπὸ δὲ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, ἕως τῆς Τετάρτης τῆς πρὸ τῆς Ἀναλήψεως, ἡ ἐκφώνησις γίνεται οὕτω· Χριστὸς ἀνέστη — Ἀληθῶς ἀνέστη — Παναγία Θεοτόκε, βοήθει ἡμῖν. κτλ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἀπὸ ταύτης τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας ἀρχόμεθα ἀναγινώσκειν τὴν εἰς τὰς Πράξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐρμηνείαν τοῦ Χρυσόστομου, ἣν καὶ τελειοῦμεν μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων.

ΕΤΕΡΑ.

Εἰάν γένηται ἀδελφόν τινα ἐκδημιῆσαι πρὸς Κύριον ἐν ταύτῃ τῇ ἀγίᾳ Ἑβδομάδι τῆς Διακαινησίμου, οὐ ψάλλομεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν συνήθη τῶν Κεκοιμημένων Ἀκολουθίαν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν Ἀναστάσιμον· ἡγουν, μετὰ τὸν Εὐλογητὸν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου· τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα, τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς δὲ τοὺς Αἴνους γίνεται ὁ Ἀσπασμός, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Κυριακῇ

ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Λυχνικόν, ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς πᾶσαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ στὰς κατενώπιον τῆς ἀγίας Τραπεζῆς μετὰ τοῦ Θυμιατοῦ, σφραγίζει Σταυροειδῶς, καὶ ἐκφωνεῖ λέγων·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἀρχεται ὁ Ἱερεὺς· Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Καὶ τὰ λοιπὰ ἀπαρραλλάντως, ὡς ἐν τῷ Ὁρθρῷ προεγράφησαν σελ. 1.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. καὶ Ἀνατολικά γ'. Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά,

καὶ κραταιὰ δύναμις, πάλιν ἔρχεται κρῖναι κόσμον, ὃν ἐπλασεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἀγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναῖξιν· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γάρ, καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος. Διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον. Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει σου ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡνοίγησάν σοι, Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ Ἄδου ἰδόντες σε ἔπτηξαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς σιδηροὺς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκότους καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν διέρρηξας.

Δόξα.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ᾄδοντες, ἐκ στομάτων ἀναμέλψωμεν· δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάρβαρος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρὸς, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστὸς, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἰλαρόν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρὸν

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἡρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς·

Καὶ ὑπὲρ τῆς καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, κτλ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Οὔσης ὀφίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Εἶτα Ἐκτενὴς, τὸ, Εἰπώμεν πάντες. Καταξίωσον Κύριε. Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινήν. κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ψάλλομεν τῆς Ὀκτωή-

χου τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῶν Ἀποστί-
χων. Ἦχος β'.

Η Ἀνάστασις σου, Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν
ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω
τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.
Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τῷ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων
αὐτῶν.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον, καὶ τὰ ἕτερα. **Τὸ,**
Χριστὸς ἀνέστη. γ'. καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΓ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Πρὸ τῆς ἐναρξέως, ἅπτε-
ταις κανδηλάς καὶ τὰ κηρία ὁ Κανδηλάπτης.
Εἶτα σημαίνει τὸ μέγα καὶ τὸ σιδηροῦν. Καὶ
συναχθέντων ἡμῶν, βάλλει ὁ Ἱερεὺς τὴν συνήθη
μετάνοιαν τῷ Προεστῶτι, καὶ ἀπέρχεται ἐν
τῷ ἁγίῳ Βήματι. Καὶ λαβὼν τὸ Θυμιατήριον,
ἵσταται ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπεζῆς, ἀνευ-
μέντοι τῆς Ἱερατικῆς στολῆς. Καὶ εὐλογῶν,
ἄρχεται τὸ Τροπάριον, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'.
Καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτό. Εἶτα Συναπτή. Καὶ μετὰ
τὴν Ἐκφώνησιν ἀρχόμεθα τοῦ Κανόνος, Ἀνα-
στάσεως ἡμέρα, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς προδεδήλωται
ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς Κυριακῆς, ἀπαραλλάκτως.

Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι, μετὰ τὸ Εὐλογῆσαι
τὸν Ἱερέα, ἐν τῷ ψάλλεσθαι τὸ, Χριστὸς ἀνέ-
στη, θυμιᾷ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, ὡς σύνηθες,
καὶ ὅλον τὸ Ἱερατεῖον. Εἰς δὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ
Κανόνος, ἐξέρχεται, καὶ θυμιᾷ τὸν ναόν, καὶ
τοὺς Ἀδελφούς, κατὰ τὴν συνειθισμένην τάξιν.

Μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν τῆς δ'. Ὡδῆς, λέγομεν
τὸ Ἐξαποστειλάρ. Σαρκεὶ ὑπνώσας, γ'.

Εἰς τοὺς Αἴγους, τὸ, Πᾶσα πνοή, καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.
Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει,
Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον
κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νε-
κρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνητος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι. Πῶς οἱ στρατιῶται
ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διατί
γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς;
Ἦ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προ-
σκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν. Δόξα τῷ πλή-
θει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτήρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε. Ἄγγελος ἐ-
κάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐ-
τὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη

ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρω-
σε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ
ἀγαλλιᾶσθε.

Α ἄγγελος μὲν τὸ, Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλή-
ψεως, Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν·
Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήμα-
τος ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ
τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ,
ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων
ἡμῖν. Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων
Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφησαν
εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Κυριακῆς· τὸ, Χριστὸς ἀ-
νέστη, γ'. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία γίνεται ἐν ὅλῃ ταύτῃ τῇ Ἑβ-
δομάδι τῆς Διακαινησίμου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα ἀπαραλλάκτως, ὡς
ἐκεῖ δεδήλωται.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'.
Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πράξις.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὑπέστρεψαν οἱ Ἀ-
πόστολοι εἰς Ἱερουσαλήμ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ τὰ λοιπὰ, εἰς
τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. ε'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωή-
χου ε'. Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου
κράτος λέλυται, καὶ διαβόλου ἡ πλάνη
κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζό-
μενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα τῇ Ἀναστάσει
σου, Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέω-
νται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημῶσά σε, ὕμνον
σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύ-
ναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου ὕμνῳ τὴν ἐ-
ξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον Θεότητα, Τριά-
δα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα
αἰῶνος.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον προσκυνοῦμεν, Χριστέ· καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Υμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν Ἀδὴ καταβαῖς, Χριστὸς εὐηγγελίσατο, Θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα· ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Δόξα.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες, Χριστέ ὁ Θεός· Ὁ φωτίσας τὸν κόσμον τῇ τριήμερῳ Ἀναστάσει σου, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου, φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τὸν θαυδρικόν σου τόκον, πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα, σῶαν φυλάξαντα. Διὸ, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰσόδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· Προκείμενον·

Ἦχος βαρύς.

Ο Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ ἔραυνῳ καὶ ἐν τῇ γῇ, πάντα, ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες;

Εἶτα. Εἰπώμεν πάντες· **τὸ, Καταξίωσον·** Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Ὀκτωήχου· Ἦχος γ'.

Ο τῷ πάθει σου, Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

Εἶτα τὸ, Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ' καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ, ἢ τῇ Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου. Κεφάλαιον μέ.

Χρὴ εἶδέναι ὅτι, εἰάν φθάσῃ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου, Ἐσπέρας τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ, ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ, μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν Ἱερέα τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ' καὶ γ'. στίχους· Δόξα, καὶ νῦν, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ τὴν Συναπτὴν· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. Ἦχος β'. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'. Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀνακαλύπτεται σήμερον. **Εἶτα τὸ, Φῶς ἱλαρόν, ἀνευ Εἰσόδου. Προκείμενον, Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Τὸ, Καταξίωσον Κύριε. Εἰς τὰ Ἀπόστιχ. Ἦχος β'. Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστέ Σωτήρ· καὶ τῆς ἑορτῆς Ἰδιόμελα μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Δόξα. Ἦχος β'. Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει. Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'. Τροπάριον τῆς ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.**

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, μετὰ τὸ θυμιάσαι τὸν Ἱερέα, καὶ εἰπεῖν τὸ, Δόξα τῇ ἀγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ, κτλ. λέγει τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ, ὡς προδεδήλωται. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος β'. καὶ Ἀνατολικὸν ἐν, καὶ τῆς ἑορτῆς Προσόμοια, γ'. Ἦχος πλ. β'. Βουλὴν προαιώνιον, εἰς σ'. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος. Εἰσόδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον, Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ τὰ γ'. Ἀναγνώσματα τῆς ἑορτῆς. **Εἶτα ὁ Ἱερεύς· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως· καὶ Εὐαγγελίου κατὰ Ἰωάννην· Οὕσης ὁψίας· ἢ Ἐκτενῆς, τὸ, Πληρώσωμεν, κτλ.**

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμ. τοὺς γ', α', τῆς ἑορτῆς. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'. Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν. Ἦχος β'. Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστέ Σωτήρ, εἶτα Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ εὐθύς τὰ τρία Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, Ἦχος πλ. α'. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Δόξα. Ἦχος δ'. Σήμερον χαρὰς εὐαγγέλια. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, τρίς. Τροπάριον τῆς ἑορτῆς, γ'. ἢ εὐλόγησις τῶν ἄρτων, καὶ ἡ διάδοσις. Ἀνάγνωσις τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν Ἱερέα τὸ, Εὐλογητὸς, καὶ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου, καὶ τοὺς τρεῖς στίχους, Δόξα. Ἦχος δ'. Τροπάριον τῆς ἑορτῆς· καὶ νῦν, τὸ αὐτό. **Εἶτα ἡ Συναπτὴ· Οἱ ἀναβαθμοί· τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου. Προκείμενον. Πᾶσα πνοή, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἑορτῆς. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θαυμάζοντες, ἐκ τρίτου, ἀνευ τοῦ Πεντηκοστοῦ. Δόξα· Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν· Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα λέγει Στίχον· Εὐαγγελίσεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας· καὶ τὸ Στιχηρὸν Ἰδιόμελον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'. Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ. Ὁ Ἱερεύς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· τὸ, Κύριε ἐλέησον, ιβ'. καὶ Ἐκφώνησις· Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.**

Οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. καὶ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ή. Καταδασίαι τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Ἑορτῆς, ὁμοῦ οἱ δύο Χοροί. Ἀπὸ γ'. ὡδῆς, Κοντάκιον τοῦ Πάσχα, καὶ Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀνάγνωσις. Πάλιν χαρὰς εὐαγγέλια. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀνάγνωσις τῆς ἡμέρας, εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην. Ἐν τῇ δ'. ὡδῇ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Πάσχα, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, γ'. Ἦχος β'. καὶ τῆς Ἑορτῆς Προσόμοια, γ'. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων. Εἴτα τὸ, Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Εὐφρανέσθωσαν οἱ οὐρανοί. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, τρίς. Δόξα, καὶ νῦν. Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς· ἡ Ἐκτενής· ἡ Κατήχησις τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις. Εἴτα δίδοται ἅγιον ἔλαιον.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν· τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν· καὶ τῆς Ἑορτῆς τὸ Τροπάριον. Δόξα, τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα· καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου· Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Προκείμενον, Ἀπόστολος, Ἀλληλουϊάριον, καὶ Εὐαγγέλιον, πρῶτον τῆς Ἑορτῆς, εἴτα τῆς ἡμέρας. Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα, καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Γίνεται ἡ Ἀκολουθία πᾶσα ἀπαραλλάκτως, ὡς προγέγραπται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'. Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια οἱ φύλακες σου, Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα. Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν· εὗρεν Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξαστράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου, Δέσποτα, ὀφόμεθα φῶς, φιλόανθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,

ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἴτα τὸ Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ· τὸ Χριστὸς ἀνέστη, γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Στίχ· Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν.

Ἡ Πράξις.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, σταθεὶς ὁ Πέτρος σὺν τοῖς ἑνδεκα.

Ἀλληλουϊα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ· Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν, Ἑωθινὸν ε'.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀνασταὶς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'. Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρὸν ἀπαύστως προσκυνῶντες, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας, Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεός, διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας, Κύριε, καὶ τῷ σῶθαι θανάτῳ τοῦ θανάτου τὸ βασιλεῖον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ φθορᾶς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν, λαοί, τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν τῶν

τοῦ Ἄδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν πάντες ἐλάβομεν, κρίζοντες· Ὁ σταυρωθεὶς, καὶ ταφεὶς, καὶ ἀναστὰς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Αγγελοι καὶ ἄνθρωποι, Σωτήρ, τὴν σὴν ὑμῶσι τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς κατηνυγάσθη τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, καὶ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ πάντες ἐλυτρώθημεν, κρίζοντες· Ζωοποιεῖ, παντοδύναμε Σωτήρ, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς συνέθλασας, Χριστέ ὁ Θεὸς, καὶ γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο συμφώνως βοῶμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Κύριε, ἡ ἐκ Πατρὸς σου γέννησις ἄχρονος ὑπάρχει καὶ αἰδίδιος· ἡ ἐκ Παρθένου σάρκωσις, ἀφραστός ἀνθρώποις καὶ ἀνερμήνευτος· καὶ ἡ εἰς Ἄδου κἀθοδος, φοβερά Διαβόλω καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· θάνατον γὰρ πατήσας, τριήμερος ἀνέστης, ἀφθαρσίαν παρέχων ἀνθρώποις, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐδὲν σὲ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυΐδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλεῖά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐν δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθέν ὀρειάλωτον εὐρὼν πρόβατον, τοῖς ὅμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ, Θεοτόκε, τὸν κόσμον Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ'.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς με τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα.

Στίχ. Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου.

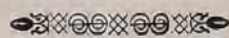
Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδός σου.

Εἰς τὸν στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος δ'.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρῆμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες, δοξάζομεν τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Εἶτα τὸ Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἴρηται, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Ἡ Ἀκολουθία πᾶσα τοῦ Πάσχα, ὡς προδεδήλωται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν στίχ. δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'.

Ἦχος δ'.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου, Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σε, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διαβόλον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σε, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σε, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλόνηρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεὶς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, μετὰ τῶν Στιχῶν αὐτῶν, ὡς προεγράφη.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. β'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, εἶπε Πέτρος πρὸς τὸν λαόν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκει ὁ Ἰωάννης.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρά 'Αναστάσιμα 5'.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, Χριστέ, Διάβολον ἥσυχνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν· καὶ ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου. Δοξάζομέν σε Μονογενές.

Οτὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἐφρίξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς· Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει· Ἀνακαλύψετε.

Μὴ γὰρ θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ φιľανθρωπίαν, σαρκὶ παθὼν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρά 'Ανατολικά.

Εσπερινὴν προσκύνησιν, προσφερόμέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων, ὡς ἐν ἐσώπτρῳ, διὰ σαρκὸς λάμπαντι τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρι Ἄδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι. Φωτοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Τ

Οὗ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο ὑπὸ τῶν παρανόμων· Καλύψατε Χριστὲ τὴν ἔγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, ὅτι, ὑμῶν κοιμωμένων, ἐκ τῆς μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάλιστα ἐσμυρνισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε ταῖς ῥήσεσιν τῶν Προφητῶν, καὶ γινώτε, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ἀληθῶς, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, καὶ παντοδύναμος.

Δόξα.

Κύριε, ὁ τὸν ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θάνατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ· Ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τῆς ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θαλάσσα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ ἄμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἑμμανουὴλ, ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμεν.

Ἦχος βαρύς.

Ενώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχήν μου, καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν δέησίν μου.

Στίχ. Πρόσχεσ μοι καὶ εἰσαίνουσόν μου.

Στίχ. Ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμέ ἀνομίαν.

Στίχ. Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα.

Εἰς τὸν Στίχ. τὸ 'Αναστάσιμον Στιχηρόν,

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ᾠσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρόν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιľάνθρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Γίνεται ἡ Ἀκολουθία πᾶσα, ὡς προεδηλώται.

Εἰς τὴν Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά 'Αναστάσιμα δ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου· οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκιώθης οἱ ἀσώματοί σε Ἀγγελοι· οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα τοῖς προσκυνήσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνεῖς, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τῷ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σε τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον, ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες ἐσφραγισμένου τῷ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθηταίς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μῶλωπας ὑπῆνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τῷ Θεῷ, κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Ψάλλετε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλλετε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἡ Πρᾶξις τῶν Ἀποστόλων τῆς ἡμέρας.

Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

**Τῇ ΠΕΜΤῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

Ψάλλομεν τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γεγονυῖαν παρὰ κυρίου Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου, εἰς τὴν Ὑπεραγίαν καὶ Κυρίαν Δέσποιναν Θεοτόκον, τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν· ἥ γὰρ εὔρομεν ὑπὸ τυπικῇ τὴν τοιαύτην Ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτέθη δι' ἀγάπην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὁκτωήχου ε'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων, Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἀδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες· ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ,

ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν, ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες τὸν ὕμνον, οὕτως εἴπωμεν· Ἡ Πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σέ, Κύριε, τὸν ὄντα, ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἁμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ, αὐτὸς κατοικεῖς· ἐν τῷ Ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σέ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἱκετεύομεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικὰ.

Εν τῷ Σταυρῷ σου, Χριστέ, καυχώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάστασιν σου ὑμῶμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον ἐκ οἶδαμεν.

Δόξα τῇ δυνάμει σε, Κύριε, ὅτι κατήργησας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου· ἀνεκαίνισας ἡμᾶς διὰ τοῦ Σταυροῦ σε, δωρούμενος ἡμῖν ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν.

Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρόν γὰρ ὑπομείνας, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Καὶ τῆς Ζωοδόχῃς πηγῆς τρία, δευτερῶντες τὸ α'. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Εἷνα καὶ παράδοξα τῶν οὐρανῶν ὁ Δεσπότης ἐπὶ σοὶ τετέλεκε καταρχάς, Πανάμωμε· καὶ γὰρ ἄνωθεν ἐμφανῶς ἑστάξεν, ὑετός καθάπερ, ἐν τῇ μήτρᾳ σε Θεόνυμφε, Πηγὴν δεικνύων σε, σύμπαν ἀγαθὸν ἀναβλύζουσαν· πλυμμύραν τε ἰάσεων, τὰς εὐεργεσίας προρρέσσαν, ἅπασιν ἀφθόνως, τοῖς χρήζουσι τὴν ῥώσιν τῶν ψυχῶν, καὶ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος, ὕδατι τῆς χάριτος.

Μάννα σε οὐράνιον, καὶ Παραδείσου, Παρθένε, τὴν Πηγὴν τὴν ἐνθεον, ὀνομάζω Δέσποινα προσφύεστατα· τῆς γὰρ γῆς ἔδραμεν ἡ ῥοὴ καὶ χάρις τῆς πηγῆς σου τετραμέρειαν, αὐτὴν καλύπτουσα ξένοις τεραστίοις ἐκάστοτε, καὶ πᾶσι τὸ αἰτούμενον γίνεται τὸ ὕδωρ πινόμενον· ὅθεν γεγηθότες, Χριστώνυμοι προστρέχομεν πιστῶς, ἁγιασμόν ἀρϋόμενοι, πάντοτε γλυκυρρόον.

Ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἀναβλυσάνεις, Παρθένε, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι τῇ Πηγῇ σου

πάντοτε, Θεονύμφευτε· δωρεάν ρέεις γάρ δα-
φιλεῖ, καὶ χύδην, τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα· τυ-
φλοὺς ἐμβλέποντας φαίνεις ἐναργῶς, προσιόν-
τας σοι· χωλοὺς πολλοὺς ἀνώρθωσας, καὶ τὲς
παρειμένους συνέσφιγξας· τὸν δὲ νεκρωθέντα,
ἐζώσας προσχύσει τῇ τριττῇ· ὑδροπικῶν καὶ
δυσπνῶν τε πάθη ἐθεράπευσας.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Πηγὴ; ἥτις
ἐξ ἀκενώτων θαυμαίων πλημμυροῦσα,
πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργεῖς διὰ ἰάσεων.
Βαβαὶ τῶν μεγαλείων, ὧν τοῖς πᾶσιν ἐπιρρέεις!
ὃ μόνον γὰρ νοσήματα χαλεπὰ ἀπήλασας τῶν
προσιόντων μετὰ πόθου, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ψυ-
χῶν πάθη ἐκπλύνεις, καθαρίζουσα πανάσπιλε·
σὺν πᾶσι βραβεύουσα καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς
μὴ ἀνυμνήσει σε τὸν ἀλόχευτον τάκον; ὁ
γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονο-
γενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀ-
φράτως σαρκωθείς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ
φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς
δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύ-
σεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέ-
τευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Εἰσόδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Αγάπήσω σε Κύριε ἡ ἰσχύς μου, Κύριος σερέω-
μά μου, καὶ καταφυγή μου, καὶ ῥύστης μου.

Στίχ. Ὁ Θεός μου βοηθός μου, καὶ ἐλπιῶ ἐπ'
αὐτόν.

Στίχ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον.

Στίχ. Ἦκουσεν ἐκ ναῶ ἁγίου αὐτῷ φωνῆς μου.

**Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς
Ὁκτωήχου.**

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἀγγελοι
ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ
γῆς καταξιώσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

**Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τῷ Πάσχα. Εἰδὲ βῆλει, λέγε
πρῶτον τὰ παρόντα Στιχ. τῆς Θεοτόκου.**

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ζωηφόρος Πηγὴ, κατὰ θαλάσσας
πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πᾶσαν τὴν
οἰκομένην, Ὠκεανὲ νοητῇ, τὰ Νειλῶα ρεῖθρα ὑ-
περβαίνουσα, τῇ χύσει τῆς χάριτος. Σιλωάμ
ἄλλος δεύτερος, ὕδωρ πηγάζων, ὡς ἐκ πέτρας,
παράδοξον, Ἰορδάνου τε δεξαμένη ἐνέργειαν·

μάννα σωτηριῶδες τε, ἐναργῶς τὸ γινόμενον,
πρὸς τῷ ζητῶντος τὴν χρεῖαν, πλούσιον ὄντως
καὶ ἄφθονον. Χριστοῦ Μῆτερ Κόρη, ἡ προχέου-
σα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Υμνοῖς ἐν ἑξαίσιοις, Πιστοὶ, τὴν ἐπουράνιον
νεφέλην ὑμνήσωμεν, σαγόνᾳ τὴν ἑρανίαν,
τὸν ζωοδότην Χριστὸν ἐπὶ γῆς ἀρρέυστως ὑε-
τίζουσιν· τὸ ζῶν, τὸ ἀλλόμενον, καὶ πηγάζον
ἀθάνατα, ὕδωρ τὸ θεῖον· τὴν ἀμβροσίαν τοῦ
νέκταρος, τῷ μηδέποτε μετὰ πόσιν ἐκρέοντος·
δίψαν δὲ τὴν συντήκουσαν ψυχὰς ἀπελαύνον-
τος· οὐπερ πίνοντες ἐμφρόνως, ρεύματα θεία
προβάλλονται κοιλίας ἐκ νόου, ἐπομβρίζοντα
τοῖς πᾶσι, χάριν τὴν ἄφθονον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα.

Χαίροις ἡ ζωοδόχος Πηγὴ, ἡ ἀενάως ἀνα-
βλύζουσα χάριτας· ἡ βρύσις τῶν ἰαμά-
των, ἡ πᾶσαν νόσων ἰσχὺν ἀσθενῇ καὶ φαυλῇ
ἀπελέγχουσα· τυφλῶν ἡ ἀνάβλεψις, καὶ λεπρῶν
θεία κάθαρσις· ἡ πηγάζουσα νοσημάτων πᾶν
φάρμακον, ἅπασιν τοῖς προστρέχουσι πιστῶς
τῷ τεμένει σου· μέγα κοινὸν ἰατρεῖον, ἄμισθον
ὄντως καὶ ἑτοιμον· Χριστοῦ Μῆτερ Λόγου, τῷ
πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν φιλέορτοι ἐν ὕμνοις, σκιρτήσω-
μεν ἐν ὕδασι, καὶ χορεύσωμεν εὐφραϊνόμε-
νοι, τοῖς ἀενάως πλημμυροῦσι τῆς ζωηφόρου
Πηγῆς. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτω-
σαν, καὶ Πηγῆς τὴν χάριν προχείτωσαν ἀ-
φθόνως· βασιλεῖς γὰρ ἔσωσε· τοὺς ἐν κλίνῃ
συσχεθέντας δὲ τῇ προσψαύσει ἐξανέστησε.
Ποιμένες τε καὶ σύμπαντες, τὴν ὀμβροφόρον
νεφέλην, τὸ σωτήριον ὕδωρ, συνελθόντες ἀρυ-
σώμεθα· οἱ ἐν νόσοις ἀπαλλαγὴν· οἱ ἐν κιν-
δύνοισι τὴν ῥῶσιν· τὴν ἀναψυχὴν οἱ ἐν δίψει· τὰ
ὄμματά τε οἱ τυφλοὶ· οἱ κωφεύοντες τὴν εὐη-
κοίαν· τὴν ἰατρείαν οἱ καχεκτῆντες· οἱ ἐν θα-
νάτοις τὴν ζωηφόρον· οἱ πάντες τὴν πανταχῶ
πιστοῖς προρρέουσιν ὕδατα σωτηρίας ἀνακρο-
τήσαντες, οὕτω κρᾶζωμεν· Ἀεῖζωα προχέουσα
νάματα ἐκ Πηγῆς, ἀγνὴ μὴ διαλίπῃς Παρθένε,
πρεσβεύουσα πάντοτε ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Ἀναστάσεως ἡμέρα. **Τὸ,
Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ Ἀπόλυσις.**

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ
τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς 5'.
Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Εἴτα, τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου.

Νῦν μοι πῆγασον, Παρθένε Θεοτόκε Πηγὴ,
χάριν διδοῦσα λόγου, ὡς ἀνυμνήσω σου
Πηγὴν, τὴν βλαστάνουσαν ζωὴν καὶ χάριν πι-
στοῖς· σὺ γὰρ ἐνυπόστατον Λόγον ἐπήγασας.

Ιατρεῖον ὑπὲρ φύσιν ὁ ναὸς σου, σεμνὴ, δεί-
κνυται πᾶσι, Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προ-
φανοῦς, τοὺς προσρέχοντας πιστοὺς σαφῶς ἀ-
νιστᾷ, καὶ πᾶσι τὴν ἄφθονον ἀναβλύζει γλυ-
κύτητα.

Καταρρέεις οὐρανόθεν ἀκενώτως ἡμῖν χά-
ριτας ὄντως μόνη· τὸν γὰρ τυφλώττοντα
ποιεῖς ἀναβλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρω και-
νῷ, φωνήσασα ἄνωθεν, ὑπὲρ ἐννοίαν τῷ Λέοντι.

Η κοινὴ φιλοτιμία τῇ βροτείᾳ, σεμνὴ Χαῖρε
Μαρία, Χαῖρε· ὁ γὰρ τῶν ὅλων ποιητὴς
ἐπὶ σοί, ὡς περ σταγῶν, κατέβη σαφῶς, Πηγὴν
σε ἀθάνατον, ἀναδείξας Θεόνυμφε.

ᾠδὴ γ'.

Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου.

Φωτεινόν σε ἅγιον ναὸν τοῦ Δεσπότη τῶν
ὅλων, Κόρη, ἐπίσταμαι· καὶ ἀφθαρσίας
πηγὴν, τὸ ὕδωρ προρρέουσας Χριστὸν, ἐξ οὗ
ποτιζόμεθα.

Οσὴν χάριν, Δέσποινα Πηγὴ, Αὐτοκράτορι
δίδως, οὐρῶν τὴν πρόοδον, ἐπεχομένην
δεινῶς, τοῦ λίθου ὑπόστασιν φρικτὴν, τῷ ὕδατι
λύσασαν.

Ρέει χάρις ἀφθονος ἐκ σοῦ, Θεοτόκε Παρ-
θένε, χύδην πηγάζουσα· χωλοὶ σκιρτῶσιν
ἐν σοί, λεπρῶν καθαρίζεται πληθεύς, καὶ Δαί-
μονες πνίγονται.

Ολοὶς νέμεις ἱάσιν πιστοῖς, βασιλεῦσι, δη-
μόταις, πένησιν, ἄρχεσι, πτωχοῖς, πλε-
σίοις, κοινῶς τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγὴ, ἀποί-
κilon φάρμακον.

Pentecostario.

3

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες.

Εἴτα, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν ἀένναον κρήνην καὶ ζωηράν, τὴν πηγά-
ζουσας ρεῖθρα θείαν Πηγὴν, συμφώνως
αἰνέσωμεν οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι· καθ' ἐκά-
στην βρύει καὶ γὰρ τὰ ἰάματα, ὡς ποταμῶν
τὰ ρεύματα δεικνῦσα ἐλάχιστα. Ὅθεν κατὰ
χρέος, προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς ἀρρύσασμε-
θα ἐκ Πηγῆς ἀνεξάντλητον ῥῶσιν, ὄντως ἀθά-
νατον, δροσίζουσας σαφῶς τῶν εὐσεβῶν τὰς καρ-
διάς, καὶ χεῖλεσιν ἐκβοήσωμεν· Σὺ εἰ τῶν πι-
στῶν τὸ παραμύθιον.

ᾠδὴ δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἁμνός.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ.

Τῆς Θεοτόκου.

Υπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς, καὶ τὰς σταγό-
νας ὑετῶν, πέφυκε Παρθένε τὰ πλήθη
τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ῥέον-
τα ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως, πάντα νο-
σοῦντα δεινῶς τάχος ἰώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικὸς ὑπὸ καρκίνου τὸν
μαζόν, ὕδωρ ἐπιχεῖται Παρθένε, τῆς Πη-
γῆς σου Δέσποινα· καὶ παραυτίκα πέπαυται
πάθη θανατηφόρα τῷ ρεῖθρῳ, καὶ ὁ καρκίνος
ὀρθὰ βαίνειν ἐγνώρισεν.

Ακατανόητον ἐν σοί, καὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ
πραχθὲν ἐνεστὶ σαφῶς, Θεοτόκε· τὸ γὰρ
ὕδωρ γίνεται, τὸ τῆς Πηγῆς σου, ἱάμα νόσων
θανατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ φύσις σαφῶς
οἶδεν οὐδέποτε.

Αεὶ θανατοῖ με ὁ ἐχθρὸς ταῖς ἐνηδόνοις
προσβολαῖς, Δέσποινα Πηγὴ Θεοτόκε, μὴ
παρίδης, πρόφθασον, ἡ ταχινὴ βοήθεια· τούτῃ
δὲ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμνῶ σε αἰεὶ
τὴν πολυῦμνητον.

ᾠδὴ ε'.

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν.

Προσελθώμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου.

Λαλούμενα, Κόρη Παρθένε, τὰ τῆς Πηγῆς σε
τῷ ὄντι τεράζια, καταπλήττει τῶν βρο-
τῶν διάνοιαν· ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέφυκε, πάντα
πιστοὺς ἀγιαζόντα.

Ιστόρησε πόκος, τὸ μάννα, καὶ Σιλωάμ, καὶ ἡ πέτρα πηγάζουσα, Σολομώντος ἡ στοά, τὴν χάριν σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ πηγὴ Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου, Κόρη Παρθένε, αἱ τῆς Πηγῆς, καὶ νεκρὸν ἀνεζώωσαν· ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθὲν καὶ ἔννοιαν! τὰ σὰ γὰρ πάντα, πάντα γινε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.

Τὰ πάθη μου Κόρη ἰάσαις, τῆς αἱμορροΐας πηγὴν ἡ ξηράνασα, καὶ τὸ ρίγος, τῆς φλογὸς τὴν ἀνάψιν, καὶ ἐκτικὴν διάθεσιν, οὖρων δεσμά καὶ γαστρορροΐαν.

Ὡδὴ 5'.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον.

Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ λόγοι, τοῦ λόγου ὡς ὄντως πηγὴν, ἀνυμνοῦσί σε, Ἀγνή· τῆς σοφίας βυθὸν γὰρ ὡς ὑπὲρ λόγον γεννᾷς, τὸν κρεμάσαντα ἐν αἰθέρι τὰς ῥοὰς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Υπῆλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν, ἀπειλῶσαν συντριβὴν, τοὺς ἐκείσε ζωγράφους, ὡς παναγία Πηγὴ, διασώσασα, καὶ λαόν, ὑπὸ σεισμοῦ πεπτωκότος τοῦ δόμου.

Τὰς μήτρας, ἀγόνους στερῶσει τοπρίν, διαλύεις ἐμφανῶς τῆς Πηγῆς σου τῷ ρείθρῳ· καὶ γὰρ ὡς τέξασα σύ, παρθελεύουσα, τὸν Δεσπότην τῆ παντός, καὶ τῆς τόκους βραβεύεις.

Οὗ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα, τὸν σὸν ἐξισχύουσιν, Ἀγνή, τοκετὸν εὐφημῆσαι· ἀλλ' ἀσθενοῦσιν ἐν σοί, καὶ ἐλέγχεται φιλοσόφων τὸ σεμνόν, καὶ ῥητόρων κομψότης.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Εξ ἀκενώτου σου Πηγῆς, Θεοχαρίτωτε, ἐπιβραβεύεις μοι, πηγάζουσα τὰ νάματα ἀενάως τῆς σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον· τὸν γὰρ Λόγον ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἱκετεύω σε δροσίζειν με σῇ χάριτι· ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος.

Αΰχραντε Θεοτόκε, ἡ τεκῆσα ἀρρήτως Πατρὸς τὸν προαιώνιον Λόγον, πλάτυνόν με τὸ στόμα, σεμνή, συνεισφέρουσά με πρὸς τὸν σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων τῇ Πηγῇ σου ταῦτα.

Χαῖρε, πηγὴ χαρμονῆς ἀλλήκτου· χαῖρε, ῥοὴ καλλονῆς ἀρρήτου.

Χαῖρε, νοσημάτων παντοίων κατὰλυσις· χαῖρε, παθημάτων ποικίλων κατὰκλυσις.

Χαῖρε, ρείθρον διειδέστατον, ὑγιαζόν τοὺς πιστοὺς· χαῖρε, ὕδωρ χαριέστατον τοῖς νοσοῦσι πολλαπλῶς.

Χαῖρε, νᾶμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαῖρον· χαῖρε, κρᾶμα καρδίας, ἀμβροσίαν προρρέον.

Χαῖρε, κρατὴρ τοῦ μάννα ζωήρρυτε· χαῖρε, λουτὴρ καὶ νέκταρ θεορρέυστε.

Χαῖρε, πορθμὸν ἀσθενείας δεικνύσα· χαῖρε, φλογμὸν ἀρρώστιας σθεννύσα.

Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, ἐορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος, τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς· ἐτι δὲ καὶ μνεῖαν ποιούμεθα τῶν ἐν τούτῳ τελεσθέντων ὑπερφυῶν θαυμάτων παρὰ τῆς Θεομήτορος.

Στίχοι.

Μάννα, Σιλωάμ, καὶ Στοάν Σολομώντος,

Πηγὴν, Κόρη, σὴν ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει.

Ο μὲν ναὸς οὗτος, τὸ καταρχὰς συνέστη παρὰ τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ μεγάλου, ὃς καὶ Μακέλλης ὠνόμαστο. Χρηστὸς γὰρ ὢν ὁ ἀνὴρ καὶ ἐπιεικέστατος, διὰ γνώμης συμπάθειαν, πρὶν ἢ τὸν βασιλεῖον ἀναβῆναι θρόνον, εἰς ἰδιώτας ἐτι ταπτόμενος, ἐκείσπη περ ὢν, ἀνδρα τινὰ πηρόν, τὰς ὄψεις εὐρὼν παραπαίοντα, ἐχειραγῶγει. Καὶ δὴ πλησίον τοῦ τόπου γενομένων, δίψει ἀπείρῳ συνέχεται ὁ πηρὸς, καὶ ἱκέτης τῷ Λέοντι γίνεται, ὕδατι ἀναψύξαι αὐτόν. Καὶ ὃς, τὸ ἐκείσε συνηρεφὲς εἰσιῶν, ἀνεξήτει· ἦν γὰρ τότε ὁ τόπος οὗτος δένδροις παντοίοις κατάφυτος, καὶ εὐθαλεῖ τῇ πόα κομῶν. Ἐπεὶ οὖν τὸ ὕδωρ ἐκεῖ οὐχ εὗρισκε σκυθρωπάζων ἀνέστρεφε· καὶ ὑποστρέφων, φωνῆς ἀνωθεν ἐν μεθέξει γίνεται· «Οὐ χρεὼν σε — λεγούσης — Λέον ἀγωνιᾶν· τὸ γὰρ ὕδωρ ἐγγύς». Ὑποστραφεὶς ἔν, πάλιν ἐζητεῖ· καὶ πολλὰ αὖθις καμὼν, πάλιν τῆς ἴσης φωνῆς ἐν μεθέξει γίνεται· φησὶ γὰρ· «Λέον Βασιλεῦ, εἰσιῶν τὸ ἐνδότερον, συνηρεφὲς τοῦτο, καὶ τοῦ θολεροῦ ὕδατος μετὰ χεῖρας λαβὼν, θεράπευσον τῷ πηρῷ τὴν δίψαν· καὶ τὰς πεπηρωμένας ἐπιχρίσας ὄψεις ἐκείνου, γνώσῃ αὐτίκα ἡ τις εἰμὶ, ἐκ πολλοῦ τόνδε κατοικοῦσα τὸν χώρον». Πράσσει οὖν ὡς ἡ φωνὴ διεσάφησε, καὶ παραυτίκα βλέπων ἦν ὁ πηρὸς. Κατὰ δὲ τὴν τῆς Θεομήτορος προρρήσιν, τοῦ Λέοντος βασιλεύσαντος, ὁ ἐπὶ τῆς Πηγῆς ναὸς ἀνεγείρεται φιλοτίμῳ χειρὶ, ὁποῖος ὁράται τὴν σήμερον.

Θαυμάτων δὲ πλείστων ἐν τούτῳ ἐπιρρέοντων, ἐπεὶ μετὰ χρόνον καὶ Ἰουστινιανὸς, ὁ Ῥωμαίων μέγιστος Αὐτοκράτωρ, τῇ δυσουρίᾳ πιεζόμενος, ἐντεῦθεν ἔσχε τὴν ἰατείαν, ἀντιφιλοτιμούμενος τῇ τοῦ Λόγου Μητρὶ, τὸν μέγιστον ἀνεγείρει νεών· ὃν ὑπὸ σεισμῶν διαφόρων διαβράχυντα, ἐσώστερον Βασίλειος ὁ Μακεδὼν περιποιήσατο, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λέων ὁ σοφός, ἐφ' ὧν καὶ πλεῖστα ἡ Πηγὴ ἐνήργησε θαύματα· ἀποστήματα γὰρ, καὶ δυσουρίας, καὶ ἐκτικὰ, καὶ ἄλλα μυρία τεθέραπευκε καρκίνων πάθη· καὶ αἱμορροΐας διαφόρους Βασιλίδων καὶ ἄλλων γυναικῶν, καὶ πυρετῶν διαφόρων ἐσμὸν, τριπταῖκων τε

καὶ ἄλλων ἐμπύων. Καὶ στείρωσεις διέλυσε· δώρημα γὰρ τῆς Πηγῆς ταύτης ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, τῇ Βασιλίδι Ζωῇ γεννηθείς. Ἀνήγειρε δὲ νεκρὸν ἢ Πηγὴν· ἣν δὲ ἐκεῖνος ἐκ Θεσσαλίας· κατερχόμενος γὰρ πρὸς αὐτήν, τελευτᾷ κατ' ὁδόν· θυήσκων δὲ, καὶ πνέων τὰ λείψια, ἐπισκήπτει τοῖς ναύταις, ἐκεῖσέπη πρὸς τὸν ναὸν τῆς Πηγῆς ἀγαγόντας, καὶ κάδους τρεῖς αὐτῷ τοῦ ἐκεῖθεν πηγάζοντος ὕδατος ἐπιχέοντας, θάψαι. Γίνεται τοῦτο· καὶ ὁ νεκρὸς, τοῦ ὕδατος ἐπιχυθέντος, διανίσταται.

Μετά δὲ χρόνους, τὸν μέγαν ναὸν πεσεῖν μέλλοντα, φανεῖσα ἡ Θεοτόκος, ὑπανεῖχεν, ἕως οὗ τὸ περιρρέυσαν πλῆθος ἐκφορηθείη. Δαίμονας διαφόρους τὸ ὕδωρ τοῦτο, πεθύν, ἀπήλασε· καὶ ἐν φυλακῇ δεσμίους ἀπέλυσε. Τῷ Βασιλεῖ Λέοντι τῷ σοφῷ, λιθίασιν ἐξιᾶται· καὶ τῇ γυναικὶ Θεοφανοῖ λαβρότατον πυρετὸν σβέννυται· τὸν δὲ ἀδελφόν, Στέφανον τὸν Πατριάρχην, τῆς ἐκτικῆς διαθήσεως ἀπολύει· καὶ Ἰωάννην, τῷ Ἱεροσολύμων Πατριάρχῃ, τὴν ἀκοὴν ἐκτραπέσαν ἰάται. Θεραπεύει πυρετὸν σφοδρότατον καὶ τοῦ Πατρικίου Ταρασίου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρὸς Μαγιστρίσσης· καὶ τὸν υἱὸν Στυλιανοῦ δυσουριῶντα ἰάται. Σχίζιναν δὲ τινα γυναῖκα, τῆς δυσεντερίας λυτροῦται. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ῥωμανὸς, ὁ ἐκ Λακάπης, καὶ λύσιν καὶ θέσιν γαστρὸς τῷ ὕδατι θεραπεύει· ὡσαύτως καὶ ἡ αὐτοῦ γυνή. Ἐν Χαλδίᾳ τὸν Μοναχὸν Πέπεριν, καὶ τὸν αὐτοῦ Μαθητὴν, θεραπεύει ἡ Θεομήτωρ δι' ἐπικλήσεως· ὡσαύτως καὶ τὸν Μοναχὸν Ματθαῖον, καὶ Μελέτιον, πρὸς τὸν Βασιλέα διαβληθέντας. Πατρικίους δὲ καὶ Πρωτοσπαθαρίους, καὶ ἄλλους μυρίους, τίς ἂν διηγῆσαιτο; Λαγχάνει καὶ τῆς ἐπὶ τὸ ἰσχίον θεραπείας καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ θυμιάματος Στέφανος.

Καὶ ποῖα γλῶσσα, ὅσα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐνήργησε, καὶ εἰς δεῦρο διενεργεῖ, διηγῆσαιτο; ὑπὲρ σταγόνας ὕδατος, καὶ ἄστρον, καὶ φύλλον πλῆθος τὰ θαύματα, ἃ δὴ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς χρόνοις κατείδομεν· φαγέδαιναν γὰρ, καὶ γάγγραιναν, καὶ διατρήσεις, καὶ θανάσιμα φύματα ἕτερα, καὶ ἀνθρακας, καὶ λέπραν, καὶ λώδην ὑπερφυῶς ἐθεράπευσε· καὶ ἄλλας ὀγκώσεις γυναικῶν, καὶ ψυχῆς πάθη τὸ πλέον ἰάσατο· καὶ ὀφθαλμῶν ἐπιχύσεις τε, καὶ λευκώματα καὶ ὑέλωπας· ἔτι δὲ καὶ νόσημα ὕδρωπος τῷ Βαράγγῳ Ἰωάννῃ· καὶ τῷ ἐτέρῳ Βαράγγῳ πονηρὰ ἐθεράπευσεν ἔλκη· καὶ τῷ Ἱερομονάχῳ Μάρκῳ ἐξανθοῦσαν τῆς ἐπιφανείας δριμύτητα· καὶ τὴν ἐπὶ πεντεκαίδεκα ἔτεσι δυσπνοιᾶν ὑπερβάλλουσαν, ἐν ταυτῷ καὶ λιθίασιν τοῦ μοναχοῦ Μακαρίου· καὶ ἄλλα πλεῖστα, ἅπερ ἀριθμῆσαι λόγῳ ἀδύνατον· ἃ δὴ καὶ ἐνήργησε καὶ ἐνεργεῖ, καὶ οὐποτε παύεται.

Ταῖς τῆς σῆς Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ, Ἀνασταῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκ γ'. ἀμφοτέρω.

Ὡδὴ ζ'.

Ὁ Παῖδας ἐν καμίνου ῥυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου.

Ῥδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα· ἡ πάναγνος ῥέει γὰρ, θείας ἐκ Πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύ-

ζουσα· διὸ καὶ πίστει κρουνούς τοὺς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας, Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστοὺς· τοὺς γὰρ ἀλάλους καὶ κωφοὺς, ὡς εὐλάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντάς τε δεινῶς θεραπεύει, καὶ ἱάσιν χαρίζεται.

Ἀνάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσίζουσα νάμασι ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντας σοι Σεμνή· φαγεδαίνης λυτροῦται γὰρ ἄνθρωπος, καὶ λώθης· τὸν δὲ λεπρὸν θεραπεύεις, καὶ ἀνθρακας κατέσθεςας.

Νεανίδες καὶ κόραι τὴν Δέσποιναν, καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι, πίστει ἐκ ψυχῆς ἀνευφημήσωμεν λαμπρῶς· διατρήσεις γὰρ ἥλων, ὑέλωπας, καὶ ἔλκη τὰ πονηρά, καὶ ὀγκώσεις, καὶ παραλύτον ἰάσατο.

Ὡδὴ η'.

Ἄστη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου.

Θεῖον ἡ Πηγὴ καὶ σεβάσμιον ὕδωρ, προῤῥέει σου Παρθένε· ὑδροπικῶν γὰρ τὸ ῥεῦμα, ἀναχαιτίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θείᾳ τῆς χάριτος· διὸ σε τιμῶμεν, Πηγὴ, εἰς τῆς αἰῶνας.

Πάντες τὸ σεπτὸν, καὶ ζωήρρυντον ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρόνως· τῆς γὰρ δυσπνοίας τὸ ῥεῦμα κατὰ χώραν ἵστα, καὶ ἐλεύθερον ποιεῖ πρὸς διέξοδον. Βαβαὶ σὼν θαυμασίων! αἰγνὴ Θεοκυῆτορ.

Ποῖον εὐφημήσει, Πανύμνητε, στόμα τοῦ τόκου σου τὸ ξένον; ἀλλὰ καὶ νοῦς ὁποῖος, τῶν θαυμάτων πηγὴν περιβλέψαιτο, καὶ λόγοις κροτήσκειν; οὐκ ἔστι τῇ φύσει ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ὅλον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος ἡφάνισται ἀθρόον, ὦ Βασιλεῖς καὶ Κυρία· Βασιλέα καὶ γὰρ, τὴν ἀθάνατον ζωὴν, σὺ ἐπήγασας, τὸ ὕδωρ, τὸ μάννα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ.

Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς!

Ὡ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου.

Ῥδάτων ἀπάντων, Κόρη, ὑπέρνειται αἰγνὴ, τῆς Πηγῆς σου τὸ ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον ἀπαλλαγὴν νοσημάτων δεινῶν, καὶ ταῖς

ψυχᾷς ἅπασαν τὴν ῥώσιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν
χεόμενον.

Λυτῆρα τῶν νόσων, τὸν νέον ἰδοὺ Σιλωάμ
τῆς Πηγῆς σου, Παρθένε, καθορώμεν ἅ-
παντες· ὅμματα γὰρ προσλαμβάνει πηρὸς,
ἅπαντες δὲ ῥώσιν ἀεννάως πρὸς τῇ ζωῇ πο-
ριζόμεθα.

Οἱ ῥώσιν ζητοῦντες, προσδράμετε ἐν τῇ Πη-
γῇ· ἡ γὰρ Κόρη Παρθένος ἐνοικεῖ τῷ
ὔδατι. Σκίρτα πιστῶν καὶ εὐφραίνου πληθὺς,
οὕτως ὡς χρῆ, ἔξεις τῷ τεμένει τὴν ἀμοιβὴν
τῶν αἰτήσεων.

Υψώθη Πηγῆς σου τὸ ὕδωρ ὑπὲρ οὐρανοῦς,
καὶ τῆς γῆς τὰς ἀβύσσους ταῖς ῥοαῖς
διέδραμε· τοῦτο ἐστὶν ἀμβροσία ψυχῆς, νέκταρ
πιστῶν, μέλι τὸ ἐκ πέτρας, καὶ ἡ τοῦ μάννα
διάδοσις.

Εὐφραίνεις, Παρθένε, τὸν Ἄνακτα ὑπερφυῶς,
ἀναβλύζουσα χάριν ἐκ Πηγῆς ἀένναον,
τέτω διδῶσα κατ' ἐχθρῶν τὴν ἰσχύν, νίκας αἰεῖ,
ῥώσιν καὶ εἰρήνην, καὶ αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγεί-
ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον, Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁμοιον.

Πηγὴ ὑπάρχεις ἀληθῶς ὕδατος ζῶντος, Δέ-
σποινα· ἐκπλύνεις οὖν νοσήματα ψυχῶν
σωμάτων χαλεπὰ, ἐν τῇ προσφύσει μόνῃ σε,
ὕδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστόν, ἡ προχέουσα.

**Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν στίχ. η. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.**

Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρὸς σου, Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις
ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πε-
ποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὕμνοῦ-
μεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Η τάφή σου, Δέσποτα, Παράδεισον ἠνοιξε
τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς
λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὕ-
μνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστόν ἀνυμνή-
σωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ
πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν
καὶ ἀνάστασις. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης, Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς
γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα
ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει τὸ γένος τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Υδωρ τὸ τῆς Πηγῆς, σωτήριο ὑπάρχει πᾶ-
σι τοῖς ἀσθενοῦσι· προσέλθωμεν οὖν πί-
στει, καὶ χάριν ἀρυσώμεθα.

Φρέαρ τὸ ζωηρὸν Πηγῆς τῆς ἀθανάτου, τοῖς
προσιούσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει πλημ-
μύραν ἀνεξάντλητον.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ρώννυσι τὰς ψυχὰς τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου·
οἱ τῶν παθῶν ἐν ῥύποις, προσδράμωμεν τῇ
Κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι
τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἡ ἱερά τὸ μάννα νῦν ἀφθόνως, Πη-
γῆς ἐξ ἀεννάου προχέει τοῖς αἰτούσι· τὴν
χρείαν πᾶς ἀντλήσωμεν.

**Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἐκτενὴς καὶ
Ἀπόλυσις.**

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

**Η' Πράξις τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ Ἀπόστολος τῆς
Θεοτόκου.**

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Θεοτόκου.

(Ζήτει ταῦτα Σεπτεμβρίῳ ἡ.)

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου, πρὸς τὸ,

Τὴν τιμιωτέραν.

Υδωρ τὸ ζωήρρυτον τῆς Πηγῆς, μάννα τὸ
προχέον τὸν ἀθάνατον δροσισμόν, τὸ νέ-
κταρ τὸ θεῖον, τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι
τὸ ἐκ πέτρας, πίστει τιμήσωμεν.

**Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου
Ἑσπερας.**

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ζ'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'.**

Ἦχος πλ. δ'.

Εσπερινὸν ὕμνον καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ
Χριστέ προσφέρωμεν· ὅτι νυδόκησας τοῦ
ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
προσώπου σου· ἀλλὰ εὐδόκησον τοῦ ἐ-
λεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε Σιών ἀγία, μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν,
Θεὸς κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη
ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρά Ἀνατόλικά.

Ο ἕκ Θεοῦ Πατρός Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθεὶς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἐαυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν δοξολογοῦμεν, Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος· καὶ ἔδωρήσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεὸς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι, Χριστέ Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ μονογενές, ὁ προσπαγεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος.

Σέ δοξάζομεν, Κύριε, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς Σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν. Παντοδύναμε Σωτήρ, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· ἀλλ' ἐπάκουσον, καὶ σῶσον ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλάνθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη. Ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως εἷς ἐστὶν Υἱὸς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε, Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὸ Προκείμεν.

Ἦχος πλ. δ'.

Εἰδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος πλ. δ'.

Α ἠλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβάς ἐξ οὐρανοῦ· ἠλθες ἐπὶ θάνατον, ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἢ πάντων ἀνάστασις. Ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον ἢ Ἀκολουθία, ὡς προεγράφη. Εἰς τοὺς Αἵνους δὲ ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα δ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πιλάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων καὶ φιλόανθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ Ἰουδαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς Βασιλέα ὑπνοῦντα στρατιῶται σὲ ἐφύλαττον, καὶ ὡς ζωῆς θησαυρὸν σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ ἀνέστης, καὶ παρέσχες ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Κύριε, ὅπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, τὸν Σταυρὸν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν· ὅτι νεκροὺς ἀνίστα, καὶ θάνατον κατήργησε. Διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν.

Ο Ἀγγελὸς σου, Κύριε, ὁ τὴν Ἀνάστασιν κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ γύναια ἐφώνησε, λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ οἰκουμένῃ ζωὴν ἔδωρήσατο.

Εἶτα, τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν· τὸ Χριστὸς ἀνέστη, γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Κύριος φωτισμὸς μου καὶ σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Ἡ Πράξις, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν, μετὰ τὸ ὑψωθῆναι τὸν ἄρτον, ὡς προδεδήλωται, σελ. 8. κατακλᾷ αὐτὸν ὁ Κελλαρίτης, καὶ δίδωσι τοῖς Ἀδελφοῖς φαγεῖν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὴν Ἑννάτην Ὦραν ψάλλομεν τριψαλμον, ὡς σύνηθες, ἐν ᾗ λέγομεν Ἀπολυτίκιον μὲν, Ἐξ ὕψους κατηήλθες ὡς εὐσπλαγχνος· Κοντάκιον δέ, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατηήλθες ἀθάνατε.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

ΗΤΟΙ

Η ΨΗΛΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Θ Ω Μ Α

Ἰστέον, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἀγίᾳ Κυριακῇ τοῦ Ἀντιπάσχα, οὐ ψάλλονται Ἀναστάσιμα, ἀλλ' ἅπαντα τῆς Ἑορτῆς.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινὸν· ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ παρόντα Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Φέρει Χριστὸς φιλανθρώπως καὶ τὴν ψηλάφῃσιν, ὡς καὶ Σταυρὸν πρὸ ταύτης, καὶ τὸν ἄδικον φόνον, τάφου τριημέρως ἐξαναζῶς, ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπιστὰς ὡς παντοδύναμος.

Δίς.

Η τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσωτήριαν τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἄδου κευθμώνων Ἐγερσιν πιστοῦται, τρῆσιν χειρῶν καὶ ποδῶν τολμηρότερον ἐκψηλαφοῦσα, πρὸς πίστῳσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπράγμονι.

Συνηθροισμένων τῷ φόβῳ τῷ ἐκ τοῦ πάθους σου τῶν Ἀποστόλων, Λόγε, καὶ θυρῶν κεκλεισμένων, ἄφνω συνεισῆλθες μέσον αὐτῶν, τὴν εἰρήνην δωρούμενος, καὶ τῷ Θωμᾷ προτεινόμενος ψηλαφᾶν, τοὺς σεπτοὺς πλευρᾶς σου μώλωπας.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Μετά τὴν Ἐγερσίῃσθ, Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἑστῆς, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς. Πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεὸν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλὰν ἥρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις βροτοὶ τὸν ἀναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ.

Ωφθῆς τοῖς ἱεροῖς σοῦ, Σῶτερ, Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν τὸ θεῖον Πνεῦμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς.

Νῦν σε, Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Νέμοις ὦ Λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σε, καὶ ὀφλημάτων λύσιν, πρεσβείαις τῆς πανάγνου, καὶ μόνης Θεομήτορος.

Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς· Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετά τὸ εὐλογῆσαι τὸν Ἱερέα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι'. Καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἰδιόμελα ς'. δευτεροῦντες τὰ τέσσαρα πρῶτα· τὰ δὲ δύο δεύτερα, πρὸς μίαν.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε Ἰησοῦ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δὲς, ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· διὸ βοῶμεν σοι· Ὁ φωτισμὸς, καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.

Δίς.

Μετ' ἡμέρας οὐκὼ τῆς Ἐγέρσεώς σε, Κύριε, ὦφθῆς τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν· τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τὰς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· ὃ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός με καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἔκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ, Ἀγαθέ, ὑποδεῖξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ

ἄνθρωπον οὐ φιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπῆξαν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τῷ Θωμᾷ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Ἦχος β'.

Μετὰ τὴν Ἑγερσίν σου, Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σε, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἑστῆς, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς. Πεισθεὶς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σώζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρὰ σε, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοὺ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς, οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιθεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφόρησας, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας· Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχ. Ἰδιόμελα· Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς σῆς Θεότητος αἴγλῃ, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας· καὶ τραυμάτων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὤτειλὰς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθοράτε, ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Τῷ δὲ δισταζόντι Μαθητῇ, προετρέπου ψηλαφῆσαι φρικτῶς, κατειπὼν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦ-

ρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε. Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'.

ΑΨαι, Θωμᾶ, τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστὸς, καὶ μὴ γίνου ἀπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότης, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνατολίου.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾷ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἀπιστος, ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα· Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς· Ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιθεύσω· ψηλαφήσας δὲ τὴν πλευράν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τῷ Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονητότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν· καὶ ἐβόησε λαμπρᾷ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρὸς ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης σὺ μου εἶ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγεργμένος· δόξα σοι.

Στιχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης σῆθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν προσψηλαφῆσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκεῖθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει· τὴν οἰκονομίαν ὁ δὲ, ἡξιώται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ τὰς ἀποδείξεις τρανῶς τῆς Ἑγέρσεως αὐτοῦ, ἐκβοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ῥαπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς, ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾷν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρύς.

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἐκ γ'.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, μεθ' ἧν ἡ συνήθης ἀνάγνωσις εἰς τὰς Πράξεις, καὶ καθεξῆς ἡ λοιπὴ τῆς Ἀγρυπνίας Ἀκολουθία.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἀπὸ τῆς παρούσης Κυριακῆς, εἰς τὴν μετὰ τὴν τῶν Ἄρτων εὐλόγησιν διὰ τὸ βραχὺ τῆς νυκτός.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, ψαλλόμενος ὅτε ἔ γίνεται Ἀγρυπνία. Ἔστι δὲ καὶ οὗτος, καὶ οἱ ἐφεξῆς πάντες ποίημα Μητροφάνους Σμύρνης. Ὁ δὲ παρὼν ἔχει ἀκροστιχίδα τήνδε.

Μίαν σε μέλπω τὴν τρισηλίον φύσιν.

Ἦχος α'.

Ὤδὴ α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Μίαν τρισυπόστατον ἀρχὴν τὰ Σεραφίμ ἀσιγήτως δοξάζουσιν, ἀναρχον αἰδίων, προηγουμένην ἀπάντων, ἀκατάληπτον· ἣν καὶ πᾶσα γλῶσσα πιστῶς γεραίρει τοῖς ἁσμασιν.

Γὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐνίκην τὴν τριλαμπὴ σου δηλώσης Θεότητα, πλάσας πρὶν τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόνα διεμόρφωσας, νοῦν αὐτῷ, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα δούς, ὡς φιλάνθρωπος.

Ανῶθεν δεικνὺς μοναδικὸν Θεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι κράτος, Πάτερ, ἔφησας τῷ ἰσουργῷ Υἱῷ σου, καὶ τῷ Πνεύματι· Δεῦτε, καταβάντες, αὐτῶν τὰς γλῶσσας συγχεώμεν.

Θεοτοκίον.

Νοῦς μὲν, ὁ ἀγέννητος Πατὴρ εἰκονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγόρευται· Λόγος δὲ συνάντα

χος, ὁ συμφυὴς Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, τὸ ἐν τῇ Παρθένῳ τοῦ Λόγου κτίσαν τὴν σάρκωσιν.

Ὤδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδώς.

Σὺ πάλαι σαφῶς τῷ Ἀβραάμ ὡς ὥφθης τρισυπόστατος, μοναδικός τε φύσει Θεότητος, Θεολογίας τὸ ἀκραιφνέστατον τυπικῶς ἐνέφηνας· καὶ πιστῶς ὑμνοῦμέν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισηλίον.

Εκ σοῦ γεννηθεὶς Θεοπρεπῶς, ἀρρέυστως, Πάτερ, ἔλαμψε φῶς ἐκ φωτός, Υἱὸς ἀπαράλλακτος, καὶ Πνεῦμα Θεῖον φῶς ἐκπεπόρευται· καὶ μιᾶς Θεότητος αἴγλην τρισυπόστατον προσκυνούμεν πιστῶς, καὶ δοξάζομεν.

Μονὰς ἡ Τριάς ὑπερφυῶς, ἀρρήτως, ὑπὲρ ἔννοιαν, ταῖς νοεραῖς οὐσίαις δοξάζεται, ταῖς τρισαγαίαις φωναῖς ἀσίγητον ἐκβοώσαις αἴνεσιν· αἷς συμφώνως ὑμνεῖται καὶ ἡμῖν τρισυπόστατος Κύριος.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ χρονικῶς ἄνευ σποράς προήλθεν ὁ ὑπέρχρονος, ὁμοιωθεὶς ἡμῖν ὁ ἀνείδεος, καὶ μίαν φύσιν καὶ κυριότητα τοῦ Πατρὸς ἐδίδαξε, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, Θεοτόκε· διό σε δοξάζομεν.

Καθίσματα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πατέρα, καὶ Υἱὸν προσκυνήσωμεν πάντες, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθὲς καὶ ἰσότιμον δόξη, Τριάδα τὴν ἀκτιστον καὶ ὑπέρθεον δύναμιν, ἣν δοξάζουσι τῶν ἀσωμάτων αἱ τάξεις· ταύτην σήμερον καὶ γηγενεῖς μετὰ φόβου πιστῶς εὐφημήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οδήγησον ἡμᾶς ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας αἰεὶ πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Ὤδὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λάμπσον μοι, Θεαρχία τρισηλίε, λάμψεσι σῶν Θεουργῶν μαρμαρυγῶν, τοῖς τῆς καρδίας ὀφθαλμοῖς τὸ κάλλος φαντάζεσθαι τῆς ὑπὲρ νοῦν Θεαρχικῆς σου λαμπρότητος, καὶ φωτουργοῦ, καὶ γλυκειάς μεθέξεως.

Πρότερον οὐρανούς ἐστερέωσας, Κύριε, καὶ πᾶσαν δύναμιν αὐτῶν, τῷ Λόγῳ σου τῷ παντουργῷ, καὶ Πνεύματι στόματος τῷ συμφυεῖ· μεθ' ὧν δεσπόζεις τοῦ σύμπαντος, ἐν τριλαμπεῖ μοναρχίᾳ Θεότητος.

Ὡς ἐπλάσας κατ' εἰκόνα με σὴν καὶ ὁμοίωσιν, Θεαρχικῇ, παντουργικῇ, Τριάς ἀσύγχυτε μονὰς, συνέτισον, φώτισον, πρὸς τὸ ποιεῖν

τὸ θελήμα σου τὸ ἅγιον, τὸ ἀγαθὸν ἐν ἰσχύϊ καὶ τέλειον.

Θεοτοκίον.

Τέτοικας τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Πανάχραντε, θεαρχικώτατον Υἱόν, σωματωθέντα δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ, καταυγάζοντα τοὺς γηγενεῖς, τῆς τρισηλίου Θεότητος τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, καὶ ταῖς λάμπουσιν.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Η τὸν πρῶτον τῶν Ἀγγέλων ἀμέσως διά-
κόσμον, ἀπροσίτοις τοῦ σοῦ κάλλους ἀ-
κτίσιν ἐλλάμπουσα, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς φωτί-
σον, Τριάς ἡ μοναρχικωτάτη, τοὺς ὀρθοδόξως
σε μέλποντας.

Νῦν ἡ φύσις, ἐνικὴ θεαρχία τρισηλῖε, ἀνυ-
μνεῖ σε, ἣν οὐσίωσας δι' ἀγαθότητα, τῶν
πταισμάτων λύτρωσιν καὶ πειρασμῶν ἐξαιτη-
μένη, καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων.

Τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον, μίαν φύσιν καὶ Θεότητα, πίστει
δοξάζομεν, μεριστὴν ἀμέριστον, ἕνα Θεὸν τῆς
ἀοράτου καὶ ὀρωμένης τε κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ρήσεις πᾶσαι Προφητῶν προδιέγραψαν, "Α-
χραντε, τὸν σὸν τόκον, τὸν ἀπόρρητον
καὶ δυσερμήνευτον· ὃν ἡμεῖς ἐγνώκαμεν μυσα-
γωγὸν τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου Θεότητος.

ᾠδὴ ε'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ισόρροπον τὴν δύναμιν ὡς ἔχουσα, Τριάς ἡ
ὑπερούσιος, ἐν ταυτότητι βουλήσεως μονὰς
πέφυκας, ἀπλὴ καὶ ἀδιαίρετος. Σὺ οὖν ἡμᾶς,
ἐν τῇ δυνάμει σου περιφρούρησον. **Δίς.**

Σὺ πάντας τοὺς αἰῶνας τῇ βουλήσει σου, ὡς
ἀγαθὴ, ὑπέστησας ἐξ οὐκ ὄντων, ἀκατά-
ληπτε Τριάς· εἶτα καὶ τὸν ἄνθρωπον διέπλα-
σας. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκ πάσης ῥύσαι με περι-
στάσεως.

Θεοτοκίον.

Ηλίου τοῦ αἰδύτου οἶκος γέγονας, τοῦ κτί-
σαντος καὶ τάξαντος τοὺς φωστῆρας τῆς
μεγάλους πανσθενῶς, ἀχραντε Παρθένε θεο-
νύμφευτε. Ἀλλὰ καὶ νῦν τῆς τῶν παθῶν με
ῥύσαι ζοφώσεως.

Καθίσματα. **Ἦχος α'.** Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, καὶ ἀμέριστον φύσιν,
Προσώποις ἐν τρισὶ τεμνομένην ἀτμήτως,
καὶ μένουσαν ἀμέριστον κατ' οὐσίαν Θεότητος.
προσκυνήσωμεν οἱ γηγενεῖς μετὰ φόβου, καὶ
δοξάζωμεν, ὡς ποιητὴν καὶ Δεσπότην, Θεὸν
ὑπεράγαθον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον, Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου,
καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πται-
σμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσας ἀπωλείας, πα-
νάμωμε· καὶ ἐν ᾧ ῥα με τῇ φοβερᾷ τοῦ θανά-
του, σὺ ἐξάρπασον κατηγορούντων Δαιμόνων,
καὶ πάσης κολάσεως.

ᾠδὴ ζ'. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε.

Λόγε Θεοῦ, συμφυὲς ἀπαύγασμα τοῦ παν-
τοκράτορος Θεοῦ, ὡς ὑπέσχου τὴν παρὰ
σοῦ θεουργὸν ἐνοίκησιν, ποιήσον ὡς εὐσπλαγ-
χνος, σὺν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ
φοβερόν τοῖς Δαίμοσί με δεῖξον, καὶ πάθεις.

Ἰνα τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, Δέσποτα, δείξης
τὸ πέλαγος ἡμῖν, τὸν Υἱόν σου πρὸς τὴν
ἡμῶν πέμψας ταπεινότητα, αὐθις ἀνεμόρφω-
σας πρὸς τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα. Ἀλλὰ
καὶ νῦν τῷ θείῳ με συνέτισον Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ο Χερουβὶμ θρόνῳ ἐποχούμενος, καὶ τῶν
ἀπάντων Βασιλεὺς, ἐν γαστρὶ σου παρ-
θενικῇ ᾤκησε, Πανάχραντε, πάντας ἐκλυτρού-
μενος ἐκ τῆς φθορᾶς, ὡς φιλόανθρωπος. Ἀλλὰ
καὶ νῦν ταῖς σαῖς πρεσβείαις με περιφρούρησον.

ᾠδὴ η'. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Νεύματι θεουργικῷ, Κύριε πάντων, τρισυ-
πόστατε καὶ παντοκράτορ, ἕρανους ἐξε-
τεινας ὡσεὶ δέρριν, εἶτα καὶ γῆς ἀπηώρησας
τὸ βάθος, πανσθενεῖ σου δρακί. Διὸ καὶ τοὺς
δούλους σου κραταίωσον τῇ ἀγάπῃ καὶ πίστει
τῇ σῇ, φιλόανθρωπε, ἵνα σε δοξάζωμεν πόθῳ
εἰς αἰῶνας.

Φώτισον, θεαρχικὸν φῶς, τοὺς ὑμνοῦντας
τὸ τρισηλίον φῶς τοῖς προσώποις, ἐνιαῖον
αὐθις δὲ τῇ οὐσίᾳ, καὶ πρὸς τὰς σὰς φωτοδό-
τιδας ἀκτῖνας ἐπιβλέπειν αἰεὶ· δι' ὧν χορτα-
σθήσομαι τὴν δόξαν σου, τὴν γλυκειάν καὶ φω-
τουργὸν καὶ πανόλβιον, καὶ ὑπερυψῶ σε πισῶς
εἰς τοὺς αἰῶνας. **Θεοτοκίον.**

Υψωσεν εἰς οὐρανούς, τὴν τῶν ἀνθρώπων
προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱός
σου πάναγνε Θεοτόκε, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος,
ῥυσάμενος τῆς πάλαι φθορᾶς· ᾧ καὶ εὐχαρί-
στως ἀναμέλπομεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα
τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Σῶσον ὁ Σωτήρ τῆς κτίσεως, τῆς αἰσθητῆς
καὶ νοουμένης, τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν
δυσμενῶν ἐπιβουλῆς καὶ κακώσεως, παναγία

Τριάς ὁμοούσιε, καὶ φρούρει τὴν σὴν ποιμήνην, διὰ παντὸς ἀνεπιβούλευτον.

Δίς.

Ινα τὸν βυθὸν τὸν ἄπειρον τῆς οὐσιώδους δείξης σὺ ἀγαθότητος, δέδωκας ἡμῖν, ἐπαγγελίας τρισηλίου, καὶ μονάρχᾳ Θεῷ παντοδύναμε, σωστικὰς τοῖς σοῖς δούλοις, ἃς ἐκπληρῶσαι καταξιώσον.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν δεήσεσιν, ὁ ἐν τρισὶ Θεαρχικαῖς ὑποστάσεσι μόνος εἷς Θεὸς ἀληθινὸς πιστευόμενος, καὶ παράσχου σοῖς δούλοις παράκλησιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, καὶ παννυμνήτου Θεομήτορος.

Τὸ, ἄξιον ἐστὶ, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῳ.

Ὁ Ἐξάψαλμος· τὸ, Θεὸς Κύριος· ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀμώμου, ὁ Πολυέλεος, διὰ τὴν Δεσποτικὴν Ἑορτήν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς, Ἀγαθέ· καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιὸς, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μῶλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σέ παθὴς.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Επέστης ἡ ζωὴ, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς, καὶ πλευράν ὑπέδεικνυς, καὶ χεῖράς σου καὶ πόδας σου, τὴν ἐκ τάφου σου Ἑγερσιν προπιστούμενος· ἀλλ' ὁ Θωμᾶς οὐχ εὗρέθη· ὅθεν ἔλεγεν· Ἦν μὴ Θεάσωμαι τοῦτον, οὐ πείθομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν.

Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα ὁμοιον.

Ιδὼν μου τὴν πλευράν, καὶ τὰς τρήσεις τῶν ἡλῶν, Θωμᾶ, τί ἀπιστεῖς τῇ ἐμῇ Ἀναστάσει; ὁ Κύριος ἔλεγεν, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, ὁπτανόμενος τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως· ὁ δὲ Δίδυμος πεισθεὶς ἐβόα τῷ κτίστῃ· Θεὸς μου εἶ καὶ Κύριος.

Δίς.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'.

Ἦχου. Εἶτα Προκείμενον· Ἦχος δ'.

Ἐπαίνει Ἱερσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον. Ἐΰωθινόν, Α'.

Εἰδ' οὕτω, τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι· καὶ μετὰ τὸν Πεντηκοστὸν Ψαλμὸν.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Πεντηκοστάριον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἶτα ὁ Κανὼν. Ἦχος α'. τοὺς Εἰρμούς ἀνά δύο καὶ τὰ Τροπάρια εἰς δώδεκα.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας Φαραὼ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης ποδὶ ἀβρόχως ὁδηγήσαντι, ὥδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδοξασται.

Τροπάρια.

Σήμερον ἔαρ ψυχῶν· ὅτι Χριστὸς ἐκ τάφου, ὥσπερ ἥλιος, ἐκλάμψας τριήμερος, τὸν ζοφερὸν χειμῶνα ἀπῆλασε τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν· αὐτὸν ἀννυμνήσωμεν, ὅτι δεδοξασται.

Η βασιλὶς τῶν ὡρῶν, τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ, ἡμερῶν τε βασιλίδι, φανότατα δορυφοροῦσα, τέρπει τὸν ἐγκριτὸν τῆς Ἐκκλησίας λαόν, ἀπαύστως ἀννυμοῦσα τὸν ἀναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου, Χριστέ, ἔδεδε τοῦ τάφου σφραγίδες, οὐδὲ κλειθρα τῶν θυρῶν σοι ἀντέστησαν· ἀλλ' ἐξαναστὰς, ἐπέστης τοῖς Φίλοις σου, εἰρήνην Δέσποτα δωρούμενος, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τερέωσόν με, Χριστέ, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φωτίσόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος, πλήν σου φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρτῶν δὲ ἀφθάρτους, διὰ Σταυροῦ σου Χριστέ τε-

λέσας ἡμᾶς, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι ἀξίως προσέταξας.

Εν τάφῳ περικλεισθεῖς, τῇ περιγράπτῳ σαρκί σου, ὁ ἀπερίγραπτος, Χριστὲ ἀνέστης· θυρῶν κεκλεισμένων δὲ ἐπέστης σὲ τοῖς Μαθηταῖς, παντοδύναμε.

Τοὺς μώλωπας σου, Χριστὲ, οὓς ἐκουσίως ὑπέστης ὑπὲρ ἡμῶν, τοῖς Μαθηταῖς σου φυλάξας, μαρτύριον τῆς σῆς ἔδειξας ἐνδόξου Ἀναστάσεως.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Ως ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου, Σωτὴρ, τὴν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς, ἐλθέ καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Εγκαίνια τιμᾶσθαι.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**έγα τὸ μυστήριον τῆς σῆς, Χριστὲ, οἰκο-
» νομίας! τοῦτο γὰρ ἄνωθεν προβλέπων
» θεοπτικῶς ὁ Ἀββακούμ· Ἐξ ἡλθες, ἐβόα
» σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, φιλάν-
» θρωπε!

Τροπάρια.

Χολῆς μὲν ἐγεύσατο, τὴν πάλαι γεῦσιν ἰώ-
μενος· νυνὶ δὲ σὺν κηρίῳ μέλιτος, τοῦ φω-
τισμοῦ μεταδιδούς Χριστὸς τῷ Προπάτορι, καὶ
τῆς αὐτοῦ γλυκείας μεθέξεως.

Χαίρεις ἐρευνώμενος· διό, φιλόανθρωπε, πρὸς
τοῦτο προτρέπεις τὸν Θωμᾶν, προτείνων
διαπιστοῦντι τὴν πλευράν, τῷ κόσμῳ πιστού-
μενος τὴν σὴν Χριστὲ τριήμερον Ἐγερσιν.

Πλοῦτον ἀρυσάμενος ἐκ θησαυροῦ τοῦ ἄσ-
πλητου, τῆς θείας, Εὐεργέτα, λόγῃ δια-
νοιγείσης σου πλευρᾶς, σοφίας καὶ γνώσεως
ἀναπιμπλᾷ τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

Σοὺ ἡ παμμακάριστος ὑμνεῖται γλώσσα, ὦ
Δίδυμε. Πρώτη γὰρ εὐσεβῶς κηρύττει τὸν
ζωοδότην Ἰησοῦν, Θεόν τε καὶ Κύριον, ἐκ τῆς
αἰφῆς πλησθεῖσα τῆς χάριτος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ὑμνοῦμέν σε, Χρι-
» στέ, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ
» Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν· τὴν εἰρήνην τῷ
» κόσμῳ παράσχου φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Επιστάς τοῖς Φίλοις ἀθυμοῦσιν ὁ Σωτὴρ, τῇ
παρουσίᾳ, ἀπασαν ἀπελαύνει τὴν κατή-
φειαν, καὶ σκιρτᾷν διεγείρει τῇ Ἀναστάσει
αὐτοῦ.

Ω τῆς ἀληθῶς ἐπαινουμένης τοῦ Θωμᾶ φρι-
κτῆς ἐγχειρήσεως! τολμηρῶς γὰρ ἐψηλά-
φησε τὴν πλευράν, τὴν τῷ θείῳ πυρὶ ἀπα-
στράπτουσαν.

Απιστίαν πίστεως γεννήτριαν ἡμῖν τὴν τοῦ
Θωμᾶ ἀνέδειξας· σὺ γὰρ πάντα τῇ σοφίᾳ
σου προνοεῖς συμφερόντως, Χριστὲ, ὡς φιλάν-
θρωπος.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Προφήτην διέσωσας ἐκ τοῦ κήτους Φι-
» λάνθρωπε· καὶ με τοῦ βυθοῦ τῶν πται-
» σμάτων ἀνάγαγε, δέομαι.

Τροπάρια.

Τὸν Θωμᾶν ἐκατέλιπες βαπτίζομενον, Δέ-
σποτα, βυθῷ ἀπιστίας, παλάμας προτεί-
νας εἰς ἔρευναν.

Ο Σωτὴρ ἡμῶν ἔλεγε· Ψηλαφῶντές με, ἴδε-
τε ὅστέα καὶ σάρκα φοροῦντα· ἐγὼ οὐκ
ἡλλοίωμαι.

Τὴν πλευράν ἐψηλάφησε, καὶ πιστεύσας ἐ-
πέγνωκε Θωμᾶς, μὴ παρὼν σε τῇ πρώτῃ
εἰσόδῳ, Σωτὴρ ἡμῶν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ, τὴν ζωοπάροχόν σε
πλευράν ὁ Θωμᾶς ἐξηρεύνησε, Χριστὲ ὁ
Θεός· συγκεκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν ὡς
εἰσῆλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόα
σοι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Ὁ Οἶκος.

Τίς ἐφύλαξε τὴν τῷ Μαθητῇ παλάμην τότε
ἀχώνευτον, ὅτε τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ προ-
σῆλθε τοῦ Κυρίου; τίς ἔδωκε ταύτῃ τόλμαν,
καὶ ἴσχυσε ψηλαφῆσαι φλόγεον ὅστοῦν; πάν-
τως ἡ ψηλαφηθεῖσα· εἰμὴ γὰρ ἡ πλευρὰ δύνα-
μιν ἐχορήγησε πηλὴν δεξιᾷ, πῶς εἶχε ψηλαφῆ-
σαι παθήματα, σαλεύσαντα τὰ ἄνω καὶ τὰ
κάτω; Αὕτη ἡ χάρις Θωμᾶ ἐδόθη, ταύτην ψη-
λαφῆσαι, Χριστῷ δὲ ἐκβοῆσαι· Κύριος ὑπάρ-
χεις καὶ Θεός μου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ δευτέρᾳ ἀπὸ τοῦ
Πάσχα, τὰ ἐγκαίνια ἐορτάζομεν τῆς Χριστοῦ
Ἀναστάσεως, καὶ τὴν τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου
Θωμᾶ ψηλάφησιν.

Στίχοι.

Εἰ νηδύος κλεῖς, ἢ τάφου μὴ κωλύει,

Σὴν, Σῶτερ, ὄρμην, κλεῖς θυρῶν πῶς κωλύσει;

Τὰ μὲν οὖν ἐγκαίνια, ἔθιμον ἦν ἀρχαῖον γίνεσθαι εἰς
τι τῶν ἐπισήμων· τοῦ γὰρ χρόνου ἀνακυκλοῦντος,

καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καὶ ἦν τότε διεπράχθη, ἐπάγον-
τος, τοῦ πράγματος ἐκείνου μνείαν ἐποιούντο ἐτήσιον,
ἵνα μὴ εἰς λήθην τὰ μεγάλα τῶν ἔργων γένοιτο. Ἐν-
τεῦθεν Ἑβραῖοι πρῶτον τὸ Πάσχα ἐν Γαλιλαίᾳ ἐποίη-
σαν, τὴν τῆς Ἐρυθρᾶς διάβασιν ἐγκαινίζοντες· ἐντεῦ-
θεν ἡ Σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου αὐτοῖς ἐγκαινίζεται, καὶ
πολυτελῶς· ἐντεῦθεν ἡ Βασιλεία Δαυὶδ, καὶ τᾶλλα, ἵνα
μὴ καὶ ἕκαστον λέγω. Ἐπεὶ οὖν πάντων τῶν ἐν βίῳ
πραγμάτων διαφερόντως μέγιστον, καὶ ὑπὲρ ἅπασαν ἔν-
νοιαν ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις, ἔργον, οὐ μόνον κατ' ἔ-
τος αὐτὴν ἐορτάζομεν καὶ ἐγκαινίζομεν, ἀλλ' αἰεὶ, καὶ ἐπὶ,
μετ' ἡμέρας ὀκτώ. Πρῶτος τοίνυν ταύτης ἐγκαινισμός,
ἡ παρούσα Κυριακή, ἣτις λέγοιτ' αὖ κυρίως, καὶ ὁγδόη,
καὶ πρώτη· ὁγδόη μὲν, ὡς ἀπὸ τοῦ Πάσχα· πρώτη δέ,
ὡς ἀρχὴ τῶν ἄλλων. Καὶ ὁγδόη πάλιν, ὅτι εἰς εἰκόνα
τάττεται τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἡμέρας, τῆς ἐν τῷ μέλ-
λοντι αἰῶνι, ἣτις καὶ πρώτη καὶ μία ἔσται πάντως, μὴ
νυκτὶ διακοπτομένη. Ταῦτα μὲν περὶ ἐγκαινίων.

Τὰ δὲ κατὰ τὸν Θωμᾶν, οὕτω γέγονε. Τοῦ Χρι-
στοῦ, καὶ ἦν ἡμέραν ἀνέστη, ὅφίᾳ τοῖς Μαθηταῖς ἐμ-
φανισθέντος, ἀπεδήμει Θωμᾶς, οὕτω μετὰ τῶν λοιπῶν
συναχθεὶς, τῷ τῶν Ἰουδαίων φόβῳ. Ἐπεὶ δὲ μετ' ὀλί-
γον ἐπανελθὼν, καὶ μαθὼν τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν
οὐ διηπίσκει τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι αὐτὸν ἀναστάντα εἶδον,
ἀλλ' ὅτι οὐδ' ὅλως ἀνέστη Χριστός, καὶ ταῦτα εἰς τυγ-
χάνων τῶν δωδεκά. Ὁ δὲ εὐμήχανος Θεός, καὶ τοῦ
ἐνὸς μὲν οὕτω κηδόμενος, ἅμα δὲ καὶ οἰκονομία τινὶ
μείζονι, ἵνα καὶ μᾶλλον ἡ Ἀνάστασις τοῖς εἰσέπειτα πι-
στωθείη, διαλιπὼν ἡμέρας ὀκτώ, ἵνα τὸν ἐκείνου πόθον
ἄκρως διερεθίσῃ, καὶ μᾶλλον ἀπιστήσας, πᾶσι πίστιν
ἀκριβεστέρην παράσχῃ τῆς Ἀναστάσεως, πάλιν ἔρχεται
καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὡς πρότερον, παρόντος δὲ
καὶ τοῦ Θωμᾶ, εἰσεσι· καὶ τὴν εἰρήνην, τὸ σὺνη-
δες, ἀσπασάμενος, μετέπειτα πρὸς τὸν Θωμᾶν ἀποτί-
νεται, καὶ φησι· «Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε
τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς
τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἀπίστος, ἀλλὰ πιστός.
Ἐπειδὴ γὰρ, οὐ μόνον διὰ θεωρίας πιστωθῆναι εἶχες,
διὰ τὴν φαντασίαν, ἀλλὰ παχὺς ὢν, καὶ ἀφῆς ἐμνή-
σθης, (ἔδειξε δὲ διὰ τούτων, ὅτι ἡνίκα ἐκείνος ταῦτα
ἔλεγε πρὸς τοὺς Μαθητάς, παρῆν ἀκούων) βάλε τὴν
χεῖρά σου εἰς τὴν πλευράν μου»· δηλοῖ δὲ, ὅτι καὶ εὐ-
ρεῖα ἦν ἡ κατὰ τῆς πλευρᾶς πληγὴ, ὡς καὶ χεῖρα εἶσω
χωρεῖν. Ὁ δὲ Θωμᾶς ἀκριβῶς διερευνησάμενος, καὶ
τὴν πίστιν λαβὼν δι' ἀφῆς, (συνεχωρεῖτο γὰρ ταῦτ' ὁ-
ρᾶν, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, καὶ ἀφθάρτῳ καὶ τεθεωμένῳ ἄ-
κρως τῷ σώματι, δι' ἀσφάλειαν) ἔκραξεν· «Ὁ Κύριος
μου, καὶ ὁ Θεός μου»· τὸ μὲν, διὰ τὴν σάρκα· τὸ
δὲ, διὰ τὴν Θεότητα. Καὶ ὁ Χριστὸς πρὸς αὐτὸν λέ-
γει· «Ὅτι ἰδὼν με ἐπίστευσας, μακάριοι οἱ μὴ ἰδόν-
τες, καὶ πιστεύσαντες».

Δίδυμος δὲ λέγεται ὁ Θωμᾶς, ἢ ὅτι μετ' ἐτέρου γε-
γέννηται, ἢ διὰ τὸ διστάσαι τῇ Ἀναστάσει· ἢ ὅτι οὕ-
τως ἐκ φύσεως κεκολλημένοι ἦσαν αὐτοῦ οἱ δύο δάκτυ-
λοι τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, ὁ μέσος δηλονότι καὶ ὁ πρὸ
ἐκείνου ὁ λεγόμενος λιχανός· ἴσως αὖ τις φαίη, ὅτι δι-
στάζειν ἔμελλε, καὶ μετ' αὐτῶν ψηλαφᾶν. Ἄλλοι δὲ λέ-
γουσιν, ὅπερ καὶ ἀκριβεστέρον, ὅτι τὸ, Θωμᾶς, Δίδυμος
ἐρμηνεύεται. Δευτέρα μὲν αὕτη ἐμφάνεια τοῦ Χριστοῦ.

Τρίτη δὲ γέγονεν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος,
ἐν τῇ ἄγρα τῶν ἰχθύων, ὅτε καὶ τροφῆς μετέσχε, τῷ
δεῖκῳ πυρὶ καταναλωθείσης, ὡς οἶδεν αὐτός, βεβαιωτέ-
ραν τὴν Ἀνάστασιν παριστῶν. Εἶτα εἰς Ἐμμαοὺς φαί-
νεται. Πέμπτον ἐν Γαλιλαίᾳ· καὶ ἐνδεκάκις, ὡς φασί,

φαίνεται, ἕως οὐ ἀνελήφθη, πολλὰ καὶ ὑπερφυῆ σημεῖα
ποιῶν ἐνώπιον τῶν Μαθητῶν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν·
(οὐ γὰρ τοῖς πολλοῖς ταῦτα ἐπεδείκνυτο) παρήκασι δὲ
ταῦτα πάντα οἱ Εὐαγγελισταὶ ἀναγράψασθαι, διότι οὐκ
ἦν δυνατόν ταῦτα τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἀ-
ναστρεφομένους ἀνθρώπους, ἀκούειν, ὡς ὑπερφυῆ λίαν
τυγχάνοντα.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ πρεσβεΐαις,
Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰκόνι λατρεῦειν, μουσικῆς συμφωνίας
» συγκαλουμένης λαοὺς, ἐκ τῶν ὠδῶν
» Σιών ᾄδοντες πατρικῶς οἱ Παῖδες Δαυὶδ,
» τυράννου ἔλυσαν τὸ παλίμφημον δόγμα, καὶ
» τὴν φλόγα εἰς δρόσον μετέβαλον ὕμνον ἀνα-
» μέλποντες· Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων
» καὶ ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἶ. **Τροπάρια.**

Ὁ ἅς πρώτη ὑπάρχει ἡμερῶν καὶ κυρία, ἡ
λαμπροφόρος αὕτη, ἐν ἣ ἀγάλλεσθαι ἄ-
ξιον τὸν κινὸν καὶ θεῖον λαόν· ἐν τρόπῳ φέρει
γὰρ καὶ αἰῶνος τὸν τύπον, ὡς ὁγδοὰς τελεῖσα
τοῦ μέλλοντος. Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέ-
ρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἶ.

Ὁ μόνος τολμήσας, τῇ ἀπίστῳ τε πίστει
εὐεργετήσας ἡμᾶς, Θωμᾶς ὁ Δίδυμος,
λύει μὲν τὴν ζοφώδη ἄγνοιαν τοῖς πᾶσι πέρασι,
τῇ πιστῇ ἀπιστίᾳ· ἑαυτῷ δὲ τὸν στέφανον
πλέκει σαφῶς, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυ-
ψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐ-
λογητός εἶ.

Ὁ μάτην διστάσας ὁ Θωμᾶς τῇ Ἐγέρσει
σου, οὐ κατέθετο, ἀλλ' ἀναμφίλεκτον
ἔσπευδεν ἀποδείξαι ταύτην, Χριστέ, τοῖς πᾶ-
σιν ἔθνεσιν· ὅθεν δι' ἀπιστίας πιστωσάμενος
πάντας, ἐδίδασκε λέγειν· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπε-
ρυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐ-
λογητός εἶ.

Ἐμψόβως τὴν χεῖρα ὁ Θωμᾶς τῇ πλευρᾷ
σου τῇ ζωηφόρῳ, Χριστέ, ἐνθεὶς ὑπότρο-
μος ἦσθετο, ἐνεργείας Σῶτερ διπλῆς τῶν δύο
φύσεων, τῶν ἐν σοὶ ἡνωμένων ἀσυγχύτως, καὶ
πίστει ἐκραύγαζε, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑ-
περυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός,
εὐλογητός εἶ.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν φλογὶ πυρός καιομένης καμίνου
» διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ ἐν μορφῇ
» Ἀγγέλου συγκαταβάντα τούτοις, ὕμνεῖτε
» Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ε'πιποθήσας σου τὴν χαρμόσυνον θείαν, το-
πρὶν ἠπίσται ὁ Θωμᾶς· ἀξιώθεις δὲ ταύ-
της, Θεὸν καὶ Κύριόν σε ἐκάλει, Δέσποτα· ὃν
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἀνασχόμενον τῆς Θωμᾶ ἀπιστίας, καὶ
ὑποδείξαντα πλευράν, καὶ τῇ αὐτοῦ πα-
λάμῃ ἀκριβολογηθέντα, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ
ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοὺ τὸ περίεργον, θησαυρὸν κεκρυμμένον
ἡμῖν ἀνέωξε, Θωμᾶ· θεολογήσας γλώσση
γὰρ θεοφορουμένη, ὕμνεῖτε, ἔλεγες, καὶ ὑπε-
ρυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα, καὶ Μητέρα
» τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀρίζηλον δόξαν, καὶ ἀ-
» νωτέραν πάντων τῶν ποιημάτων, ἐν ὕμνοις
» μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σοὺ τὴν φαεινὴν ἡμέραν καὶ ὑπέρλαμπρον,
Χριστέ, τὴν δλόφωτον χάριν, ἐν ἣ ὥραῖος
κἀλλει τοῖς Μαθηταῖς σε ἐπέστης, μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν χοῖκῃ παλάμῃ ψηλαφώμενον πλευράν,
καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τῷ τῆς ἀ-
ύλου θείας οὐσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου ἀναστάντα Χρι-
στὸν, οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας
πόθῳ πεπιγευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάρια. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Εμῶν μελῶν χειρὶ σου, ἐξερευνήσας τὰς
πληγὰς, μή μοι Θωμᾶ ἀπιστήσης, τραυ-
ματισθέντι διὰ σέ· σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει,
καὶ ζῶντα κήρυττε Θεόν. **Δίς.**

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ καινὴ κτίσις χο-
ρεύει· σήμερον αἶρονται κλεῖθρα θυρῶν
καὶ τῆς ἀπιστίας, Θωμᾶ τοῦ φίλου βοῶντος·
Ὁ Κύριος καὶ Θεός μου. **Ἀπαξ.**

Εἰς τὰς Αἴνας, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, ζωοδότα,
Ἐγερσιν, ὡς περ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας,
Χριστέ, τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων θυ-
ρῶν εἰσελήλυθας πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀπο-
στόλους σου, χαροποιῶν αὐτοὺς, καὶ εὐθές

σου παρεχόμενος τούτοις Πνεῦμα, δι' ἃμετρον ἔλεος.

Δίς.

Θωμᾶς, ὁ καὶ Δίδυμος, οὐκ ἦν ἐνδημῶν ἡ-
νίκα σὺ τοῖς Μαθηταῖς ὥφθης, Κύριε·
ὅθεν ἠπίστησε τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κα-
τιδοῦσί σε ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον
εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τυ-
λώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ως θέλεις ψηλάφησον, Χριστὸς τῷ Θωμᾶ
ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα, καὶ γινώθι με,
ὅστέα ἔχοντα καὶ γεῶδες σῶμα· καὶ μὴ γίνου
ἀπίστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ
δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος σὺ ὑ-
πάρχεις· δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὁκτώ τῆς Ἐγέρσεώς σου, Ἰησοῦ
Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς,
ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν
θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ
ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἐδείξας. Δευ-
ρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας,
καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς
ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου,
δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

**Ἀπὸ δὲ τῆς σήμερον ἄρχονται πάλιν αἱ Λιταὶ
ἐν τῷ Νάρθηκι· ὡσαύτως καὶ αἱ Κατηχήσεις
τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στου-
δίτου· ἐν ἣ ψάλλομεν τὸ Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον
τοῦ ἡχοῦ.**

Ἦχος α'.

**Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ
τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος·
καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, καὶ τὴν δοθεῖσαν
ἐξουσίαν πανταχοῦ διδασκέντες, εἰς τὴν ὑπ' ἡ-
ρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τὴν ἐκ νεκρῶν
Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἀποκατά-
στασιν· οἷς καὶ συνδιαιωνίζειν, ὁ ἀψευδὴς ἐ-
πηγγείλατο Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.**

**Πρόσχες, ὅτι αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι, πρὸ
τῆς Πρώτης Ὁρας γίνονται· ἡ δὲ Κατήχησις
τοῦ Στουδίτου, μετὰ τὴν Πρώτην Ὁραν λέγε-
ται· τὰ δὲ Ἑωθινὰ ψάλλονται, μετὰ τὴν Ἀπό-
λυσιν τοῦ Ὁρθρου, πρὸ τῆς Λιτῆς.**

**Ἰστέον, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῶν ἐπιλαχόντων
Ἀγίων ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῆς ἀγίας
Πεντηκοστῆς, ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις
τῶν Κυριακῶν.**

Ἡ Λειτουργία γίνεται ταχύτερον διὰ τὸν

Εἰς ἀψαλμον· μεθ' ὃν τὸ Θεὸς Κύριος. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρύς. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος· ὅπερ λέγεται δι' ὅλης τῆς Ἑβδομάδος· καὶ ἡ Στιχολογία τῶν δύο Καθισμάτων τοῦ Ψαλτηρίου. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σε, Σωτήρ, στρατιῶται τηρεῖντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου ἐγένοντο, κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σε δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Κατανυκτικόν.

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανῶ. ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου, κρίζω· Ὁ Θεὸς, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Α'θλήσεως καύχημα, καὶ ξεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνταί σε, Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο· καὶ δυνάμει θαῖνῃ ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, Σωτήρ, καὶ σῶσον με.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα θαυμάτων, Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ θεωροῦσα ἡ κτίσις, ἀγάλλεται· συνέλαβες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν ταξιαρχίαι Ἀγγέλων ὄραν οὐ δεδύνηνται· αὐτὸν ὡς Θεὸν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Α'ψάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἐμεινε, τοὺς μώλωπας ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθεγγόμενος τῷ δι' ἡμᾶς λογευθέντι· Σύ μου Κύριος, καὶ σὺ Θεός μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας. Δίς.

Εἶτα τὸ, Ἀνάσασιν Χριστοῦ θαυμάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. Ωδῆς, Καθίσματα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς· ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς· εἰς τὴν δ'. στιχολογοῦμεν, Τὴν Τιμιωτέραν. Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς, δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Υμνοῦμεν σου, Χριστέ, τὸ σωτήριο πάθος καὶ δοξάζομέν σε τὴν Ἀνάσασιν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Α'λλος σε κόσμος, ψυχὴ, ἀναμένει, καὶ κριτῆς, τὰ σὰ μέλλων δημοσιεύειν κρυπτὰ καὶ δεινὰ· μὴ ἔν ἐμμείνῃς τοῖς ὧδε, ἀλλὰ πρόσφθασον βοῶσα τῷ κριτῇ· Ὁ Θεὸς, ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμῶμεν, ὕμνοις καὶ ὠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἐκ ἧν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δέ, ἀγαθὲ, ὑποδεῖξαι αὐτῷ τὴν ἀχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὕμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις βροτοὶ τὸν ἀναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στιχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ω'φθης τοῖς ἱεροῖς σου, Σῶτερ, Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν τὸ θαῖον Πνεῦμά σου.

Στιχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱούς σου ἐν σοί.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ Θεὸν πεπιςευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτήρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἥλους ἐπήξαν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, εἰς ἐπίγνωσιν

ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

**Τῇ Δευτέρᾳ τῆς β'. εβδομαδος
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ
φάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.**

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, κεκλεισμένων ἐφίστασαι τῶν θυρῶν τοῖς Φίλοις σου, παντοδύναμε· καὶ τῷ Θωμᾷ ἀπισήσαντι, τῶν ἡλῶν ὑπέδειξας διατρήσεις, καὶ πλευρᾶς τὴν ἐκ λόγχης ἐκέντησιν, βεβαιῶν αὐτόν, καὶ πιστούμενος, Λόγε, ὡς αὐτὸς εἶ, ὁ δὲ οἶκτον ὑπομείνας σωτηριῶδη παθήματα.

Τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, καὶ δι' οἶκτον, ἀμέτρητον καθορῶν μου κένωσιν, μὴ ἀμφίβαλλε, ἀλλὰ πιστώθητι, Δίδυμε, ὁ Κύριος ἔφησεν, ὡς αὐτὸς ἐγώ εἰμι ὁ παθὼν, καὶ τριήμερος ἐκ τοῦ μνήματος ἀναστὰς, καὶ τοῦ Ἀδὰμ τὰ ταμεῖα ἐκκενώσας, καὶ ζωώσας τὴν ἀπ' αἰῶνος τεθνήξαντας.

Εκπλαγεῖς, ὡς ἐώρακεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόησεν, ὅπηνίκα εἶδέ σε, Παντοδύναμε· Σὺ εἶ Θεός μου καὶ Κύριος· πιστεύω, φιλάνθρωπε, ὡς αὐτὸς εἶ ὁ παθὼν, καὶ τὰ πάθη ἰώμενος τῶν ψυχῶν ἡμῶν· προσκυνῶ σου τὸ κράτος, καὶ τῷ κόσμῳ, διαγγέλλω τὴν φρικτὴν σου, καὶ παντοδύναμον Ἐγερσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπῆξαν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς καὶ ἔργοις καταδικάσμαι, Σωτὴρ, λογισμὸν μοι δώρησαι ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω· Σῶσόν με, Εὐεργέτα ἀγαθὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Η ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἅγιοι, τῶν Δαιμόνων κατέπτηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε· διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἐκράζετε· Γενέσθω, Κύριε, ἡ δύσις τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου· ὅτι, σὲ ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς, φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Μετὰ τὴν Ἐγερσίν σου, Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς· πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεὸν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

**Τῇ Τρίτῃ τῆς β'. εβδομαδος
ΠΡΩΓ'.**

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνῆμα παρεγένοντο ὄρθρια, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζῶν, τὸ θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθῆσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἐγερσιν· Τὸν Ἀδὴν ἐσκύλευσε Χριστὸς, ὡς μόνος κραταῖος καὶ δυνατός· καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως λύσας φόβον, δυνάμει σταυροῦ.

Κατανυκτικόν.

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σῶζεται, ἐγὼ ποῦ φανούμαι ὁ ἁμαρτωλός; τὸ βᾶρος καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάξασα· τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, συναρίθμησόν με ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ος καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων μὴ πτοούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ

Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον σταυρόν· καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς· δόξα τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Αῖ ῥήκτον τεῖχος κεκτημένοι πιστοί, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῇ· παρρησίαν γὰρ ἔχει πρὸς τὸν τεχθέντα ἐξ αὐτῆς, καὶ πρεσβεύειν, καὶ σωζειν ἀπὸ ὀργῆς καὶ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετά τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάνταρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες, τὸν μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτός, τύπους τῶν ἡλίων ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δυσωπεῖ τὸν Σωτῆρα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

**Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. Εἵ-
τα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν,
εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὁ-
δῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ
Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.**

**Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.**

Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρόν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτὴρ μου, τῇ ῥαθυμίᾳ τῆς ἀμαρτίας συνεχόμενον· διέγειρόν μου τὸν λογισμόν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τοῦ σοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρέμενός μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Οὗτοι οἱ γρατιῶται τῷ Βασιλέως τῷ μεγάλῳ ἀντέστησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασάνων, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσαντες, ἀξίως στεφανωθέντες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆρος εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστὰς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρά σου, καὶ

Pentecostario.

5

βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον, τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Υμνήσωμεν πιστοί, ἀπαύστως σὺν Ἀγγέλοις, Χριστὸν τὸν ἀναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Θωμᾶς σου τὴν πλευράν, εὐσπλαγχνε, ψηλαφήσας, πρὸς πίστιν ἐπανῆλθε· καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ σε Θεὸν λοιπὸν ἐπέγνωμεν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Νέμεις, ὦ λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, ἐξαναστὰς τοῦ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείρας ἐξ Ἀδου, Παντοδύναμε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, ἐὰν μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸ Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

**Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.**

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ψηλάφησον, λέγει τῷ Θωμᾷ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος ἐξαναστὰς ὁ φιλόανθρωπος· καὶ ἴδε χειράς μου, καὶ ποδῶν τὰς τρήσεις, καὶ πλευρᾶς τὴν πόρωσιν, καὶ γνῶθί με Θεὸν ἀναλλοίωτον, γεῶδες φύραμα, κατ' οὐσίαν μορφωσάμενον, καὶ τὸ πάθος ἐν αὐτῷ δεξάμενον.

Ηπόρει, τὰς τρήσεις ἐνορῶν τῶν ποδῶν ὁ Δίδυμος, καὶ τῶν χειρῶν τὰ τυλώματα, καὶ ἦν θαμβούμενος, τὸ φρικῶδες θαῦμα, καὶ χειρὶ τὴν ἄχραντον πλευράν, καὶ ψηλαφῶν καὶ θεώμενος, ἐξ ὧν ὑπέδειξεν, ἀναμφίβολον τοῖς ἔθνεσι, τὴν ἐκ τάφου τριήμερον Ἑγερσιν.

Λαμβάνω μεγίστην χαρμονήν, σὴν Σωτὴρ μου Ἐγερσιν βεβαιουμένην θεώμενος, ἐξ ὧν ἡξίωται, τολμηρῶν πραγμάτων ὁ Θωμᾶς ἐφάπασθαι· διόσε τὸν ἀπλοῦν δογματίζομεν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, ἐνεργείας δύο φέροντα οὐσιώδεις, τῶν ἐξ ὧν συντέθισαι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς Θεότητος αἰγλῇ, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ στάς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας, καὶ τραυμάτων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τὰς ὠτειλὰς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθοράτε, ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Τῷ δὲ δισταζοντι Μαθητῇ προετρέπε ψηλαφῆσαι φρικτῶς, κατειπὼν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε. Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον. (*)

Σταυρὸς κατεπάγη ἐν Κρανίῳ, καὶ ἠνθήσεν ἡμῖν ἀθανασία ἐκ πηγῆς ἀεννάου, τῆς πλευρᾶς τοῦ Σωτῆρος.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τῆς ἐχθρῆς τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Ω τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανούς ἐκληρονομήσατε· καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰώνιως ἀγάλλεσθε. Ὁντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα ὁμοούσιον.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

ΑΨαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦ-

ρο ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστὸς, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότου, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνῆρέθη ἡ τυραννὶς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ, οὔτε γὰρ Ἀγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ο Ἰσαάκ ἐν τῷ βουνῷ ἀνῆνέχθη, ὁ Ἰωνᾶς ἐν τῷ βυθῷ κατηνέχθη, καὶ ἀμφοτέροι τὸ πάθος σου Σωτὴρ ἐξεικονίζον· ὁ μὲν τὰ δεσμά καὶ τὴν σφαγὴν, ὁ δὲ τὴν ταφὴν, καὶ τὴν ζωὴν τῆς παραδόξου Ἐγέρσεώς σου. Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων, ἃς ὑπὲρ σῆς ἔπαθον, δυσωπήθητι, Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἴασαι φιλόανθρωπε, δεόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ τὴν σὴν προσασίαν κεκτημένοι, Ἀχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν παντὶ φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σε πάντες εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτὴρ.

ΑΨάμενος χειρὶ τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτῃ, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μώλωπας ψηλαφῶν ἀνριβέζερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογχευθέντι· Σὺ μου Κύριος, σὺ καὶ Θεός μου ὑπάρχεις, καὶ ἂν πάθος ὑπήνεγκας.

Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὁδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

(*) Σημειῶσαι, ὅτι ἐν ταῖς Τετράσι καὶ ταῖς Παρασκευαῖς, εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Κάθισματα, καὶ τοὺς Αἶνους, προηγούνται τῶν Ἀναστασίμων τὰ Σταυρώσιμα Στιχηρὰ· διότι ὁ Κύριος ἡμῶν πρῶτον ἐσταυρώθη, εἰδ' οὕτως ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Σὲ τὸν ἐν ξύλῳ προσπαγέντα, καὶ ζωὴν ἡμῖν παρεσχηκότα, ὡς Σωτῆρα καὶ Δεσπότην, ὑμνοῦμεν ἀπαύστως. **Δίς.**

Ἀναστάσιμον.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε. **Μαρτυρικόν.**

Υμᾶς, πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψεις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός, ἐδὲ μάστιγες, οὐ θυμός, θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἄλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάβετε, θανάτῃ καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως τῶν πόνων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε. Ἐχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾷ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἥλων· ἐκτεινὸν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πίστει κήρυξον τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ω θάυματος καινοῦ! ὡ παραδόξου τρόπου! πῶς χόρτος οὐκ ἐφλέχθη, ἡ χεὶρ τοῦ Ἀποστόλου, πυρὶ τῷ τῆς Θεότητος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Σπεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, τὰς χεῖρας ἀγιάσαι, τῇ τῶν παθῶν ἀργείᾳ, καὶ οὕτω τοῦ Δεσπότη, τῆς πλευρᾶς ἐφαψόμεθα.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Εγκαινίσον ψυχὴ, πᾶσάς σε τὰς αἰσθήσεις, πρὸς θείαν θεωρίαν· Χριστὸς γὰρ οὕτω θέλει τελεῖσθαι τὰ ἐγκαινία.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ρα μοι νοητῶς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κόσμου, καὶ κόσμησον τὰ ἔνδον, ταῖς ἀρεταῖς ὡς φύλλοις, ψυχὴ, καὶ ὠραίσθητι.

~~~~~

**Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κόλπους μὴ λιπῶν τοὺς πατρικοὺς, ὥφθης ἐπὶ γῆς σαρκοφόρος, δι' εὐσπλαγχνίαν Χριστέ· πάθος τε καὶ θάνατον καταδεξάμενος, ἐξανέστης τριήμερος· θυρῶν κεκλεισμένων, ἔνδον εἰσελήλυθας, ὡς παντοδύναμος· ὅθεν, τὴν πλευράν σου τὴν θείαν, χαίρων ὁ Θωμᾶς ψηλάφησας, Κύριον καὶ κτίστην σε ἐδόξασεν.

Η λοις προσηλώθης τῷ Σταυρῷ, λόγχῃ τὴν πλευράν ἐκεντήθης, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, θάνατον ὑπέμεινας, τάφῳ τεθείς ὡς νεκρός· ὡς Θεὸς δὲ συνέτριψας δεσμοὺς τοὺς τοῦ Ἄδου, καὶ συνεξανέστησας τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς· ὅθεν, τὰς σφραγίδας μὴ λύσας, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς ἐνεφάνης, τὴν σὴν ἐξανάστασιν πιστούμενος.

Πάσχα ἡ παροῦσα Ἑορτή· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα θείον· Πάσχα σωτήριον· Πάσχα, πρὸς ἀθάνατον ζωὴν μετάγον ἡμᾶς· Πάσχα, πᾶσαν κατήφειαν ἐξαῖρον ἐκ μέσου· Πάσχα, τὴν εὐφρόσυνον χάριν διδόν Μαθηταῖς· ὅθεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόα· Κύριος Θεὸς μου ὑπάρχεις, ὁ σκυλεύσας Ἄδου τὰ βασίλεια.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς· Ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω· ψηλάφησας δὲ τὴν πλευράν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονητότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν· καὶ ἐβόησε λαμπρᾷ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Η τῶν Ἀποστόλων παναρμόνιος λύρα, ἐξ ἁγίου Πνεύματος κινουμένη, τὰς τῶν

στυγηρῶν Δαιμόνων τελεταῖς κατήργησε· καὶ τὸν ἕνα Κύριον κηρύξασα, ἔθνη ἐλυτρώσατο τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, καὶ προσκυνεῖν ἐδίδαξε, Τριάδα ὁμοούσιον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτῷ.

Πανεύφημοι Μάρτυρες, ὑμᾶς οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρανὸς ὑπέδεξατο· ἠνοίγησαν ὑμῖν Παραδείσου πύλαι· καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε. Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρὸς ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλάφησει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης, σύ μὲ εἶ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγερμένος, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Εν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ ἐν νεκροῖς λογισθεὶς, ὁ ἀθάνατος Κύριος, ἀνέστης τριήμερος Σωτὴρ, ἐγείρας τὸν Ἀδάμ ἐκ τῆς φθορᾶς· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων σοι ζωοδότα· Δόξα τῷ Δεῖν πάθει σου Χριστέ· δόξα τῇ Ἀναστάσει σου· δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Ἀποστολικόν.

Οἱ σοφοὶ τῆς οἰκουμένης ἀλιεῖς, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τὸ συμπαθές, πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βοώντων· Κύριε, σῶσον τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν Πόλιν σου, καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευθέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἱκετεύσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν αἰ-

τοῦσι· καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς μετὰ πίστεως· οὗτοι βρύσκει τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν· οὗτοι φάλαγγας ἀποσοβοῦσι Δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Προφῆταί σε τρανῶς προκατήγγειλαν, Κόρη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ· καὶ Ἀπόστολοι Δεῖοι ἐν κόσμῳ ἐκήρυξαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν· ὅθεν ἅπαντες, εὐσεβοφρόνως τιμῶντες, ἀνυμνῶμέν σε, καὶ Θεοτόκον κυρίως, αἰεὶ ὀνομάζομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Γδὼν μου τὴν πλευράν, μὴ ἀπίσται μοι πλέον, ὁ Λόγος τῷ Θωμᾷ ἀπιστοῦντι ἐβόα· δακτύλω με ψηλάφησον, καὶ χειρὶ ἐξερεύνησον, καὶ γνωρίσας μου τὰς ὠτειλὰς τῶν τραυμάτων, κόσμῳ κήρυττε τὴν ζωηφόρον μου ταύτην ἐκ τάφου Ἀνάστασιν.

Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασαμένοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. Ὁδῆς Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνῶμέν σε Χριστέ· Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ πασάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον. Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀποστολικόν. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Πέτρον καὶ Παῦλον συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, Λουκᾶν, Ματθαῖον, Μάρκον, Ἰωάννην, Ἀνδρέαν, Θωμᾶν, Βαρθολομαῖον, Σίμωνα τὸν Κανανίτην, Ἰάκωβον, Φίλιππον, καὶ τὴν ὁμήγυριν πᾶσαν τῶν Μαθητῶν, ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Μαρτυρικόν.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσασθε· ἀντέστητε βασιλεῦσι, καὶ τυράννοισιν ἐνίκησατε· πῦρ καὶ ξίφος οὐκ ἐπτοήθητε· θηρῶν ἀγρίων κατεσθιόντων τὰ σώματα ὑμῶν, τῷ Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων τὴν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τοὺς ἀπ' οὐρανῶν στεφάνους ἐκομίσασθε· αἰτήσαθε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στή-
θει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν
πλευρὰν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ
μὲν, ἐκεῖθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλ-
κει· τὴν οἰκονομίαν ὁ δὲ, ἡξιώται μυσταγωγῆ-
σαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ ταῖς ἀποδείξεις τρα-
νῶς, τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ ἐκβοῶν· Ὁ Κύριός
μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

^αἮχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Κατήφεια παθῶν, καὶ λογισμῶν ἡ ζάλη,
μακρὰν ἐξοριζέσθω, καὶ οὕτως ἐξανθή-
σει τὸ ἔαρ τὸ τῆς πίστεως.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φόβος αὐτῶν.

Ωφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις,
τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγ-
καινίζων τὸ θεῖον Πνεῦμα σήμερον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Νῦν σε Παμβασίλειϋ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις,
ἀλλὰ καρδίᾳς πόθῳ Θεὸν πεπιστευκό-
τες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἑγέρσεώς σου, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὠφθῆς τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας. Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας, καὶ τὰς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΕΜΤΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. 5'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δικαιοσύνης ἐσθῆτα περιβαλλόμενοι, λευκὴν ὑπὲρ χιόνα, τῇ παρουσίᾳ τοῦ Πάσχα ἡμέρα· εὐφρανθῶμεν, ἐν ᾗ ὁ Χριστὸς, δικαιοσύνης ὡς ἥλιος, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνατείλῃ, πάντας ἡμᾶς ἀφθαρσία κατεφαίδρυνεν.

Η βασιλεὺς καὶ κυρία, τῶν ἑορτῶν Ἑορτῇ,
ἡ νῦν ἐστὶν ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὄντως ὁ
Κύριος· ἐν ταύτῃ, ὡς ψάλλει Δαυΐδ, μυστικῶς
εὐφρανθῶμεν λαοί· τῶν γὰρ θυρῶν κεκλεισμέ-
νων, τοῖς Μαθηταῖς τὴν εἰρήνην ἐδώρῃσατο.

Η τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία τὴν κοσμοσωτήριαν
τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἰδοῦ
κευθμῶνος Ἐγερσιν πιστοῦται, τρῆσιν χειρῶν
καὶ ποδῶν τολμηρότερον ἐμψηλαφῶσα, πρὸς
πίστωσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπράγμονι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστὰς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἔδιδου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὥδε τὴν χειρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριος μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἡχος α'. Σταυρώσιμον.

Αῖνον τείχος ἡμῖν ἐστὶν ὁ τίμιος Σταυ-
ρός, ὁ τοῦ Σωτῆρος· ἐν αὐτῷ γὰρ πεποι-
θότες, σωζόμεθα πάντες.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Τὰς ἐσπεριναὺς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε
Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρ-
τιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀ-
νάστασιν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

ΑΨαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει
Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦ-
ρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεῦνησον, καὶ γίνου μοι
πιστὸς, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς,
τῷ δακτύλῳ ὡς ἥψατο τοῦ Δεσπότου, μέγα
ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγ-
χνε, δόξα σοι.

Ἀ' πολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἑκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν ἀ. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος ἀ.

Σταχυρώσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν
φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης, ἡ

ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παράδειςον ἡνέωξας, Σωτήρ, τῷ πιστεῖ προσελθόντι σοι Ληστῇ· καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι· Μνήσθητί με Κύριε. Δέξαι ὥσπερ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· Ἠμάρτομεν πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου· μὴ ὑπερίδῃς ἡμᾶς.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου ἐγένοντο, κηρύττοντος γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καὶ θαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Αῑθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνταί σε, Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεικῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, Σωτήρ, καὶ σωσόν με.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ηᾶσπιλος ἀμνὰς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλούζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου τὴν ὑπὲρ λόγον, Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεέ ὑπεράγαθε;

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μακάριος εἶ σύ, τὰς πληγὰς ψηλαφήσας τῆς κρείττονος πλευρᾶς, τοῦ τοῦ μέγιστον τραῦμα τοῦ Ἀδάμ ἰατρεύσαντος, καὶ ἡμῖν τοῖς πιστεύσασιν, τὸν ἀνώλεθρον μακαρισμὸν προξενήσας, μόνοις ῥήμασι τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τὴν τούτου Ἀνάστασιν.

Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ο' Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὡδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον.

Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου, Χριστέ, μία ποιῆται γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ μία Ἐκκλησία· οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλεται· Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Υμνοῦμέν σου, Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτήρ, ὃ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾷ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἅψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστεῖ κήρυξον τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Σταυρωθεὶς, τὸν Παράδειςον τοῖς ἀνθρώποις ἡνέωξας, καὶ νεκροὺς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καὶ ἐξανέστης, τὸν θάνατον ἐλὼν τῇ δυνάμει σου, καὶ συνῆψας οὐρανοῖς ἀληθῶς τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐπλήρωσας θυμηδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, τέτοις εἰρήνην φθεγγόμενος.

Στιχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ηᾶφθορὰ ἐξωστράνισται· ἀφθαρσία ἐξήνησεν· ὁ δεσμός ὁ χρόνιος διαλέλυται· οἱ οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, γῆ καὶ τὰ ἐπίγεια· ἐξανέστη γὰρ Χριστὸς· ἐσκυλεύθη ὁ θάνατος· ἡ εὐφρόσυτος ἐπεφάνη ἡμέρα· κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐνδον εἰσῆλθεν ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος.

Στιχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Τῇ ἡμέρᾳ, ὁ Κύριος ἦν ἐποίησε σήμερον, ἀγαλλιασώμεθα εὐφραινόμενοι· ὁ ζωοδότης ἐγήγερται· ὁ Ἄδης ἐσκυλεύεται· Ἀποστόλων ὁ χορὸς τὴν χαρὰν ἀκουτίζεται· ἐψηλάφησε τὴν πλευρὰν τοῦ Δεσπότου, ἀπιστήσας ὁ Θωμᾶς· καὶ ψηλαφήσας, διπλὴν οὐσίαν ἐκήρυξε.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Αῑψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τὰς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο

ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

~~~~~

**Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους 5'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς γ'.**

Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω, παντοδύναμε Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς, ἐπλήρωσας ἁγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδ' αὐτοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὑψους δύναμιν· διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ φωτισμός, καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ τῆς Ἑγέρσεώς σου, Κύριε, ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς, Εἰρήνη ὑμῖν, τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τὰς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόᾳ σοι· Ὁ Κύριός με καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἔκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες, Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίστει τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ ἀγαθὲ, ὑποδείξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόᾳ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκῆσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη, τὸ μεσότειχον τῆς ἐχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντιστήξε, καὶ τὸ βασίλειον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσείτω τοίνυν, θαρσείτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἰς τὸν στίχ. Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς πρόσδεξαι, ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Τῷ πάθει σου, Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ῥαπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς ὡς τὸν Θωμᾶν, βοᾶν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐσφραγισμένου τοῦ μνήματος γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Οἱ δὲ Νεκρώσιμοι Κανόνες τῶν ὅλων Σαββάτων τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις τῶν Παρασκευῶν φαίλλονται.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν
Καθίσματα Ἀναστάσιμα.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου, Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦν-
τες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ τῇ ὀφθέντος Ἀγ-
γέλου ἐγένοντο, κηρύττοντος γυναιξὶ τὴν Ἀνά-
στασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαι-
ρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐν
τάφῳ, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνήμα, παρεγένοντο ὀρ-
θραι, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεασά-
μεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζῶν, τὸ
θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελ-
θοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἑγε-
σιν. Τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε Χριστὸς, ὡς μόνος
κραταιὸς καὶ δυνατὸς, καὶ φθαρέντας συνήγει-
ρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως φόβον λύσας,
δυνάμει σταυροῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοὶ Παρθένε τό,
Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκουτο ὁ τῶν
ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς
ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν
οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν κτίστην σου. Δόξα
τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι
ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ
τόκου σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν
Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων,
εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς ἀγαθὲ· καὶ ἔστης, κε-
κλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαρο-
ποιός, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ
τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέ-
γων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά
σου καὶ ἐρεῦνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σέ
παθητός.

Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ
Πεντηκοστός. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν

Εἰρμῶν εἰς ε'. τοῦ κατὰ τὴν μονὴν Ἀγίου εἰς
δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὁδῆς,
Κάθισμα τοῦ Μηναίου καὶ τῆς Ἑορτῆς· καὶ
ὁ Οἶκος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος α'.

Υμνοῦμέν σου, Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος,
καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον
καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νε-
κρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μό-
νος παντοδύναμος.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον
ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀ-
ξίωσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ
δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζον-
τες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐν Παρ-
θένῳ, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἔπα-
δες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας
Σταυρὸν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστά-
δος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον· Κύριε,
δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ τῆς Ἑγέρσεώς σου, Ἰη-
σοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πα-
τρός, ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων
τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ
τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας·
Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας,
καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς
ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου,
δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, Ζωοδότα,
Ἑγερσιν, ὥσπερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας,
Χριστέ, τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων θυ-
ρῶν, εἰσελήλυθας πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀ-
ποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτοὺς, καὶ εὐθὺς
σου παρεχόμενος τούτοις Πνεῦμα, δι' ἄμετρον
ἔλεος.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον.

Θωμάς, ὁ καὶ Δίδυμος, οὐκ ἦν ἐνδημῶν ἡ-
νίκα σὺ τοῖς Μαθηταῖς ὥφθης, Κύριε·
ὅθεν ἠπίστησε τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κα-
τιδοῦσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον
εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τυ-
λώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Ως θέλεις ψηλάφησον, Χριστὸς τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα, καὶ γνῶθί με, ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα, καὶ μὴ γίνῃ ἀπίστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεὸς μου καὶ ὁ Κύριος σὺ ὑπάρχεις· δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, ὃ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξάν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὡδὴν γ'. καὶ ε'. Προκείμενον, καὶ Ἀλληλεῖά. τῆς Ἑορτῆς, καὶ Νεκρώσιμον· ὡσαύτως, καὶ Κοινωνικόν.

Ἰστέον ὅτι, ὅτε οὐκ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν τὴν Τριθέκην Ὡραν ἐν τῷ νάρθηκι· καὶ τότε εἰσερχόμεθα ἐν τῷ ναῷ, καὶ ψάλλομεν τὰ Τυπικά. Ἐν δὲ τοῖς Μακαρισμοῖς, Ὡδὴ πρώτη τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς· ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς Πράξεις· τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην, καὶ τὰ λοιπὰ, κατὰ τὸ σύνθηρες. Εἰ δὲ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν ταῦτα ἐν αὐτῇ.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ,
ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ Ἑσπερας.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχης δ'. Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα.

Penticostario.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι.

Ζήτει ταῦτα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ πρῶτον Δογματικόν. Ἦχος β'.

Ωτὴ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουὴλ, φύσεως μὲν πύλας ἠνοιξεν, ὡς φιλάνθρωπος· παρθενίας δὲ κλεῖθρα οὐ διέρρηξεν, ὡς Θεός· ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκιώθη, ὡς συνελήφθη· ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰμὴ μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν. Τὸ Καταξίωσον.

Εἰς δὲ τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστέ.

Εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωποῦμεν, σῶζεσθαι τοὺς δούλους σου.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ καὶ ἴδε.

Πᾶσαν ἀνομίαν ἀφειδῶς, πᾶσαν ἀκράτως ἀμαρτίαν ὁ τάλας ἐπράξα· πάσης κατακρίσεως ἄξιος πέφυκα· ἀφορμὰς μετανοίας μοι παράσχου, Παρθέने, ὅπως ἀκατάκριτος ἐκεῖ ὀφθήσομαι· σὲ γὰρ ἐπιγράφομαι πρέσβιν· σὲ ἐπικαλοῦμαι προστάτιν· μή με καταισχύνῃς Θεογύμφευτε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Αλλο καταφύγιον ἀγνή, πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ Δεσπότην, οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, εἰμὴ σὲ Θεόνυμφε· μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς, τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου, μηδὲ καταισχύνῃς, πόθῳ τοὺς προστρέχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου. Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σπεῦσον, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν δίδε, καὶ τῆς νῦν ὀργῆς ἡμᾶς διάσωσον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶναι γενόμεναι.

Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον· καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τράπεζαν βραχυφαγοῦντες.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ, Χριστὸς ἀέστη, ὡς σύνηθες. Εἶτα ὁ Προομιαικὸς Ψαλμὸς, καὶ τὸ α'. Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'. Ἦχος β'.

Τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δύναμις, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον, ὃν ἐπλασεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναῖξιν· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ, καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος. Διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον. Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει σε ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τὸτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ηνοίγησάν σοι, Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου, πύλωροί δὲ Ἄδου, ἰδόντες σε ἐπτηξαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς σιδηροὺς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκιότους, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμῆς ἡμῶν διέρρηξας.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ᾄδοντες, ἐκ στομάτων ἀναμέλψωμεν. Δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου, προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Εἶτα τῶν Μυροφόρων, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'. Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὄρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ ἦν ἠλπίζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσὶν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβοῦς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν γυναικῶν ἐξαεράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Κουμουλά.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κερναίτε; ὁ λίθος κεκύνισται· ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν. Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι γερόμεναι, καὶ τὸ μνημά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτην σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμα σου, ὀδυρόμεναι, μετὰ σπασθῆς ἤλθον λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε νεκρὸν γυμνόν, ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μόνης παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκρὸς ζώσας, τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας, τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο

καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχ. Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾶ ὁ Ἄγγελος.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τῷ σῶμά σου μυρίσαι σπιδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοῶσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα· Ἦχος πλ. β΄.

Ἦτήσατο Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διό σοι πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως τὸ, Χαῖρε, τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος β΄.

Ἦ Ἀνάστασίς σου, Χριστέ Σωτὴρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ζήτει, σελ. 5.

Δόξα· Ἦχος πλ. α΄.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνὸν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρῆνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ Ἥλιος, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάψω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ, οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου σὺν τῇ ἀναστάσει, κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν· Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀπολυτίκιον· Ἦχος β΄.

Οτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, παῖσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραυγάζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρά εἰλήσας, καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις γυναῖξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Ταῖς μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός. Οὐ ἡ ἀκροσιχίς.

Τὸ τρισσὸν ὑμνῶ τῆς Θεαρχίας σέλας.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος β΄.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Τὴν τριττὴν, καὶ μίαν ἀρχικὴν φύσιν τῆς Θεότητος ἁσματικῶς ἀνυμνήσωμεν, λέγοντες· Τοῦ ἐλέους πέλαγος ἀνεξάντλητον οὐσιώδες ὡς ἔχυσας, τοὺς σὲ προσκυνοῦντας οἰκτιρον καὶ σῶσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Ο πηγή καὶ ρίζα πεφυκώς, ὁ Πατήρ, ὡς αἷτιος τῆς ἐν Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ σε πνεύματι συμφυοῦς Θεότητος, τὸ τρισήλιον τῇ καρδίᾳ μου πήγασον σέλας· καὶ μεθέξει λάμπρυνον τῆς Θεουργοῦ ἐλλάμψεως.

Τριφεγγὴς Μονὰς Θεαρχικὴ, πᾶσαν διασκέδασον ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν μου τὴν ζώφωσιν, φωτουργῶν ἀκτίνων σου γλυκυτάταις ἐν μετουσίαις· καὶ ποιήσον τῆς σῆς ἀπροσίτου δόξης με ναόν, καὶ σκηνὴν ἄχραντον.

Θεοτοκίον.

Ροῦν τὸν πρὶν τῆς φύσεως ἡμῶν πεπονθείας ἄτοπον, καὶ πρὸς φθορὰν ὀλισθησάσης, Ἄχραντε, σαρκωθείς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Θεὸς Λόγος, φιλανθρώπως ἀνέπλασε, καὶ τὴν Θεαρχίαν τρίφωτον ἡμᾶς ἐμυσταγωγῆσεν.

ᾠδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ισότητι τῆς φύσεως Θεαρχία, ὁμότιμον δοξάζω σε τοῖς προσώποις· ζωὴ γὰρ ἐκ ζωῆς σὺ προελθοῦσα, ἀρρέυστως πέφυκας· σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε.

Σὺ τάξεις τὰς αὐλοῦς καὶ οὐρανίους ὑπέστησας, ὡς ἔσοπτρα τοῦ σοῦ κάλλους, Τριάς ἡ ἀδιαίρετος μοναρχία, ὑμνεῖν ἀπαύστως σε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῶν ἐκ πηλίνου στόματος δέξαι τὴν αἶνεσιν.

Στερέωσον τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ πλάτυνον ἀγάπης σου τῷ πελάγει, καρδίαν καὶ διάνοιαν τῶν σῶν δούλων, Μονὰς τρισήλιε· σὺ γὰρ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ᾧ περ ἐλπίζοντες, μὴ αἰσχυρθεῖμεν.

Θεοτοκίον.

Ο πᾶσαν πρὶν ὑπόστασιν οὐσιώσας τῆς κτίσεως, ἐν μήτρᾳ σου οὐσιώθη, ἀπείρω ἀγαθότητι, Θεοτόκε· καὶ φῶς τρισήλιον πᾶσιν ἀνέτειλε τῆς μιᾶς Θεότητος καὶ κυριότητος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Αγία Τριάς, ἐλέησον οὓς ἐπλάσας· καὶ ῥῦσαι πυρὸς, καὶ πάσης κατακρίσεως· ὅτι πάντα δύνασαι, ὡς οἰκτίρμων Θεὸς καὶ πολυέλεος· διὸ προσπίπτομέν σοι κράζοντες· Ἠμάρτομεν, συγχώρησον φιλόνηρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἀγνή, ἐλέησον τοὺς δούλους σε, καὶ ῥῦσαι πυρὸς, καὶ πάσης κολάσεως, ἐν νυκτὶ κραυγάζοντας καὶ ἡμέρᾳ τῷ σῷ Υἱῷ, Ἄχραντε. Μὴ ὑπερίδῃς τὴν ποιήνην σε, πρεσβεΐαις, Χριστέ, τῆς τεκούσης σε.

ᾠδὴ δ'. Ὑμνῶ σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε.

Νοεῖν σε, οὐδὲ τάξεις αὐλοῖ ἐξισχύουσι τῶν Ἀγγέλων, Τριάς μονὰς ἀναρχε· ἀλλ' οὖν

ἡμεῖς πηλὴν γλώσση, τὴν σὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα καὶ ἀνυμνοῦμεν πίστει, καὶ δοξάζομεν.

Υπάρχων πλαστοουργὸς τῆς φύσεως, Παντοκράτωρ, τῆς τῶν ἀνθρώπων, πᾶσαν ἐμὴν βλέπεις νῦν, ὡς πανδερκῆς, ἀδυναμίαν· διὸ κατοικτεῖρησον τὸν δοῦλόν σου, καὶ πρὸς ζωὴν βελτίστην ἐπανάγαγε.

Μονάδος ἀρχικῆς ἀσύγχυτα τρία Πρόσωπα ἀνυμνοῦμεν, ὡς ἰδικῶς ἔχοντα, καὶ μεριστῶς τὰς ὑποστάσεις· ἀλλ' οὖν ἡνωμένα καὶ ἀμέριστα, ἐν τε βουλῇ, καὶ δόξῃ, καὶ Θεότητι.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε καθαρὸν καὶ ἄχραντον, ἀειπάρθενε Θεοτόκε, ὁ παντουργὸς εὗρηκε, μόνην σαφῶς ἐκ τοῦ αἰῶνος, ἐν ᾧ κατοικήσας ἀνεμόρφωσε τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὡς φιλάνθρωπος.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ως ὀλικῶς ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς σῆς προνοίας τὰς εἰρηνοδόρους ἀπλῶν ἀκτίνας, καὶ σωτηρίους, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φέρησόν με ἐν τῇ εἰρήνῃ σου· σὺ γὰρ εἶ ζωὴ, καὶ εἰρήνη τοῦ σύμπαντος.

Τῷ Μωϋσῇ ἐν τῇ βάτῳ ὡς ὥφθης πυρὸς ἐν εἴδει, Ἀγγελος ἐκλήθης Πατὴρ ὁ Λόγος, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν, δι' ἧς πᾶσι σαφῶς ἀνήγγειλας κράτος Θεαρχίας μιᾶς τρισυπόστατον.

Η φυσικὴν συναῖδιον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς ἀγία, τοὺς ἀνυμνοῦντας ὀρθοδόξως σε πίστει, τῆς σῆς δόξης ἰδεῖν ἀξίωσον, ἀναρχον καὶ μίαν αὐγὴν τὴν τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικὸς κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεὸς Λόγος πάντων τῶν αἰώνων ἐν τῇ γαστρί σου, Παρθενομήτορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τῆς ἀνθρώπου ἀνακαλούμενος πρὸς τὸ ἐνικόν τῆς μιᾶς κυριότητος.

ᾠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Θελητὰ τοῦ ἐλέους, ἐλέησον τοὺς εἰς σέ πιστεύοντας, Θεὲ τρισήλιε, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Δίς.

Εν ἀφάτῳ πελάγει χρηστότητος, τὴν ἀπειρινόητον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, καὶ τριλαμποῦς Θεότητος φωτοδοτίδα αἴγλην μοι βράβευσον.

Θεοτοκίον.

Απορρήτως, Παρθένε, ὁ ὑψιστος ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, τὸν ἄνθρωπον ὀλικῶς ἐνδυσάμενος, καὶ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασε.

Κάθισμα. Ἦχος β΄. Εὐσπλαγχνίας.

Εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαιος ἡμῖν ὑφαπλώσας, ὑπόδεξαι ἡμᾶς ἐλεῆμον· βλέπον εἰς λαὸν τὸν σὲ δοξάζοντα· δέξαι τὰς ὡδὰς τῶν αἰτουμένων σε, Τριάς μονὰς ἀναρχε· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν τὸν τῶν ὅλων Θεὸν, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας κηύσασα πηγὴν, συμπαθὴς σὺ ὑπάρχεις, ἀγαθὴ Θεοτόκε· σὺ γὰρ τῶν πιστῶν μόνη ἀντίληψις, σὺ τῶν λυπομένων ἡ παράκλησις. Διό σοι νῦν ἅπαντες, ἐν πίστει προσπίπτομεν, εὐρεῖν λύσιν δεινῶν, οἱ πλουτοῦντες μόνην σε βοήθειαν.

ᾠδὴ ζ΄. Εἰκόνας χρυσῆς.

Ρῥυθμίζεις αἰεὶ τῶν Ἀγγέλων στρατιάς πρὸς ἀτρεψίαν, μόνος ὑπάρχων ἀναλλοίωτος, ὁ τρισυπόστατος Κύριος· δεῖξον οὖν καὶ μοῦ τὴν καρδίαν ἀπερίτρεπτον πάντοτε, εἰς τὸ δοξάζειν σε θερμῶς, καὶ ἀνυμνεῖν εὐσεβῶς.

Χοροὶ νοεροὶ, τῶν αἰῶνων οὐσιῶν ταῖς σαῖς ἀκτίσι, Θεὲ μονάρχα καὶ τρισήλιε, καταυγαζόμενοι γίνονται θέσει δευτερεύοντα φωτα· ὧν καὶ ταῖς ἐλλάμψεσι καὶ μετουσίαις δεῖξον φῶς, ὡς φωτουργὸς τριλαμπής.

Θεοτοκίον.

Ιθύνειν ἡμᾶς, καὶ ὑψοῦν πρὸς οὐρανὸν μὴ διαλίπης τοὺς σὲ φιλοῦντας, ὁ δι' ἄφατον φιλανθρωπίαν γενόμενος ἄνθρωπος ἐν μήτρᾳ Παρθένῃ, καὶ θεώσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ θρόνῳ δόξης, τῷ Πατρὶ συγκάθεζόμενος.

ᾠδὴ η΄. Ἰνδαλματος χρυσοῦ.

Απρόσιτε Τριάς, συναΐδιε, συνἀναρχε θεαρχία, ἡ ἀπαράλλακτος ἐν πᾶσι, πλήν τῶν φωσφόρων ιδιοτήτων, πᾶσαν πονηρὰν κατάργησον τῶν ἀντικειμένων βουλήν, καὶ συντήρησον τοὺς σοὺς δούλους, ἀνεπηρεάστους αἰεὶ, Κύριε πάντων.

Σοφῶς καὶ πανσθενῶς, ἀπερίγραπτε τρισήλιε μοναρχία, ἡ ὑποστήσασα τὸν κόσμον, καὶ συντηροῦσα ἐν ἀλώβητῳ τάξει παντελεῖ, ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε ἀσιγήτως, σὺν χοροῖς Ἀγγέλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σοφία τοῦ Πατρὸς ἀνατάληπτε, ἀνέκφραστε Θεοῦ Λόγε, τὴν ἀμετάβλητόν σου φύσιν οὐκ ἄλλοιώσας, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμπαθῶς ἀνέλαβες, καὶ τὴν ἐνιαίαν Τριάδα ἐδίδαξας πάντας σέβειν, ὡς κυριαρχίαν ἀπάντων τῶν αἰώνων.

ᾠδὴ θ΄. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Εκ φωτὸς ἀναρχοῦ, συνἀναρχος Υἱός, φῶς ἐξανέτειλε, καὶ συμφυὲς φῶς Πνεῦμα ἐκπεπόρευται, ἀπορρήτως, θεοπρεπῶς, ἀρρέυσθ τῆς γεννήσεως πιστευομένης, ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀφράστου ἐκπορεύσεως.

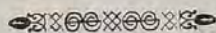
Λάμψον τὰς καρδίας, τρισήλιε Θεότης, τῶν ὑμνούντων σε, τῷ τριλαμπεῖ φωτί σου, καὶ δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, καὶ πράττειν τὸ σὸν θέλημα τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον, καὶ μεγαλύνειν καὶ δοξάζειν σε.

Απείρος τῇ φύσει ὑπάρχων ὡς Θεός, ἅπειρον πέλαιος τῶν οἰκτιρμῶν ὡς ἔχων, κατωκτείρησας, Τριάς πρώην· οὕτω καὶ νῦν, οἰκτείρησον τοὺς δούλους σου, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Σώσόν με, Θεέ μου, παντοίας ἐπιρείας καὶ κακώσεως, ὁ ἐν τρισὶ Προσώποις ἀνυμνέμενος, ἀνεκφράστως, μοναδικῶς, Θεός καὶ παντοδύναμος, καὶ τὴν σὴν ποιμνὴν φύλαττε, τῆς Θεοτόκου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Ἦχος β΄.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστάς παρέσχες πᾶσι. Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν ὑπὲρ πάντων κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνεΐᾳ, ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, ἕτερα.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθραὶ γενόμεναι, καὶ τὸ μνῆμα κενὸν θεασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταῖος, καὶ τοὺς ἐν ᾧ ἦρπασε τῶν δεσμῶν· κηρύξατε παρρησίᾳ· Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου αἱ γυναῖκες νομί-
σασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγέ-
νοντο ὀρθρῆσαι, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐ-
θάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀ-
σφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενὴς τὴν ἀνδρείαν
ἐνίκησεν· ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέ-
στησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα
Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐ-
νεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις Θεοτόκε, ὑμνῶ-
μέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ
σου κατεβλήθη ὁ Ἄδης, καὶ ὁ Θάνατος τέθνη-
κε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθη-
μεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀ-
πόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν,
ὡς κραταιὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μό-
νον πολυέλεον.

Εἶτα ὁ Ἄμωμος, τὰ Εὐλογητάρια, καὶ ἡ
Ὑπακοή. Ἦχος β'.

Μετά τὸ πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι,
πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ γυναῖ-
κες, Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τά-
φῳ, καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐ-
τῶν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ
τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα ἐκπέμπω μετὰ τῆς
καρδίας πρὸς σέ, Σωτήρ· σῶσόν με σὴ
ἐπιλάβῃ.

Ελέησον ἡμᾶς, τοὺς πταίνοντάς σοι πολλὰ
καθ' ἐκάστην ὥραν, ὦ Χριστέ μου, καὶ
δὸς πρὸ τέλους τρόπους τοῦ μετανοεῖν σοι.

Δόξα καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀ-
γιάζειν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεὸς γὰρ
ἐστίν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰμὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος
φυλαχθῆναι ἐκ τοῦ ἐχθροῦ, ἅμα καὶ ἀν-
θρῶποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν μὴ παραδῶς, Σῶτερ,
τὸν σὸν δοῦλον· λέοντος τρόπον κατ' ἐμὲ
κινεῖνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα
γὰρ τὰ κτιστά, ὡς Θεὸς ὢν, δυναμοῖ, συν-
τηρεῖ ἐν Πατρὶ, δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, εοίκασιν ὅρει τῷ
ἀγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβο-
λαῖς τοῦ Βελίαρ.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτω-
σαν οἱ Θεῖως ζῶντες· οὐ γὰρ ἐξ Χριστοῦ
τῇ ῥάβδῳ τὸν κληρὸν αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία,
ἐνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἁθλοῖς
καταξέφονται Μάρτυρες, καὶ Προφῆται ὁρῶσιν.

Προκείμενον.

Εξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προσταγμάτι,
ὡς ἐνετείλω, καὶ συναγωγὴ λαῶν κυκλώσει σε.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Δ'.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι· καὶ
τὰ λοιπὰ, ὅρα σελ. 2.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς
δ'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Μυροφό-
ρων εἰς ε'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανά-
» του πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ᾄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα
τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως,
Χριστὸν ἐξαεσράπτοντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα,
τρανωδῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ᾄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ
δὲ ἀγαλλιάσθω, ἐορταζέτω δὲ κόσμος,
ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγή-
γερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος α'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὴς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις.
Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμόχλευσας, τὴν
αἰώνιαν ζωὴν κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν
ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πα-
νάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν,
χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, Θεοχαρίτωτε
ἁγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων
χαρᾶς αἰτία, εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανά-
μωμε.

Κανὼν τῶν Μυροφόρων. Ἦχος β'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν Μωσέως ὥδην ἀναλαβοῦσα, βόησον
» ψυχὴ· Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό
» μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δο-
» ξάσω αὐτόν.

Τροπάρια.

Ε'σταυρώθης σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ φύσει τοῦ
Πατρὸς, ἐκεντήθης τὴν πλευράν, πηγά-
σας κόσμῳ αἷμα καὶ ὕδωρ. Σὺ ἡμῶν Θεός,
καὶ δοξάζομέν σε.

Τὸν Σταυρόν σου τιμῶ, καὶ τὴν Ταφὴν δο-
ξάζω ἀγαθὲ, καὶ ὕμνω καὶ προσκυνῶ
τὴν Ἑγερσίην σου, καὶ ἀνακράζω· Σὺ ἡμῶν
Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Κἂν ἐγεύσω χολῆς, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκ-
κλησίας, ἀλλ' ἐπήγασας ἡμῖν τὴν ἀφθαρ-
σίαν ἐκ τῆς πλευρᾶς σου. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ
δοξάζομέν σε.

Ε'λογίσθης, Σωτὴρ, μετὰ νεκρῶν, νεκροὺς
ἐγείρας· ἀπεγεύσω τῆς φθορᾶς· διαφθο-
ρὰν γὰρ ὅλως οὐκ ἔγνωσ. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ
δοξάζομέν σε.

Εὐφραινέσθω Σιών, ἀγαλλιάσθω καὶ ὁ οὐ-
ρανός· ἐξανέστη Χριστὸς, νεκροὺς ἐγεί-
ρας ὕμνοлогοῦντας· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξά-
ζομέν σε.

Ο'θονίοις εἰλήσας Ἰωσήφ τὸ σῶμά σου, Χρι-
στὲ, ἐν μνημείῳ τῷ καινῷ κατέθετό σε
τὴν σωτηρίαν· νεκρὸς δὲ ὡς Θεὸς ἐξανέστησας.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ γυναῖκες, εἶδον
τὸν Χριστόν, καὶ τοῖς θείοις Μαθηταῖς,
ἐβόων· Ὅντως Χριστὸς ἀνέστη· δεῦτε σὺν ἡμῖν
ἀνυμνεῖτε αὐτόν.

Δόξα.

Παναγία Τριάς, μία Θεότης, ἀναρχε μονάς·
ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα,
σῶζε τὸν κόσμον. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξά-
ζομέν σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρί σου λύσασα,
Σεμνὴ, ἀνεβλάστησας ἡμῖν τὴν εὐλογίαν,
βρέφος τεκοῦσα· οὗτος γὰρ Θεός, εἰ καὶ σάρ-
κα φορεῖ.

Καταβασία· Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα· πῖνουμεν καινὸν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀ-
» φθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χρι-
» στοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶς, οὐρανός τε
καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω

γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἑγερσίην Χριστοῦ, ἐν ᾗ
ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι
σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην
σοι χθὲς· αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ
βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ε'πὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν ἐπανέρχομαι σή-
μερον, ἀγαθότητι τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆς,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν, Ἀγνή· τὸ φέγγος ἀ-
στράφαντος.

Θεὸν, ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θρασυμένη Ἀγνή, χό-
ρευε· καὶ τοῦτον, ὡς Θεὸν, ἀχραντε μεγαλύνε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ
» Θεὸς ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν,
» φυτουργὲ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Τροπάρια.

Τὰς παλάμας, Ἰησοῦ, προσηλώσας ἐν Σταυ-
ρῷ, τὰ ἔθνη πάντα ἐκ τῆς πλάνης συλ-
λαβὼν, πρὸς ἐπίγνωσιν τὴν σὴν συνεκαλέσω,
Σωτὴρ.

Ιουδαίων ὁ λαὸς τῷ Πιλάτῳ ἐκβοᾷ· Ἀπόλυ-
σόν μοι τὸν κακοῦργον ληστήν· ἄρον, ἄρον,
σταύρωσον τὸν ἀναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου, Χριστέ, συνεσκότασε τὸ
φῶς, ἡ γῆ ἐσείσθη, καὶ ἐκ τάφου νεκροὶ
ἐξανέστησαν πολλοί, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ ἡ ἀμνὰς σου Ἰησοῦ,
κλαυθμῷ ἐβόα· Ποῦ πορεύῃ Υἱέ; ποῦ
ἀπέρχῃ ὁ ἀμνός, ὁ ὑπὲρ πάντων σφαγείς;

Προσκυνῶ σου τὸν σταυρόν, ἀνυμνῶ καὶ τὴν
ταφὴν, τιμῶ τὰ πάθη, καὶ τοὺς ἥλους
τῶν χειρῶν, καὶ τὴν λόγχην, Ἰησοῦ, καὶ τὴν
Ἀνάστασιν.

Ε'ξανέστης, Ἰησοῦ, ἐσκυλεύθη ὁ ἐχθρός, Ἀ-
δάμ ἐρρύσθη, καὶ ἡ Εὐὰ σὺν αὐτῷ τῶν
δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, τῇ Ἀναστάσει σου.

Α'ναστάντος σου, Χριστέ, συνετρίβησαν μο-
χλοὶ, καὶ πύλαι Ἀδου, καὶ θανάτου τὰ
δεσμά διελύθησαν εὐθύς, φόβῳ τοῦ κρά-
τους σου.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, δεῦρο στήθι μεθ' ἡμῶν, Ἀ-
νέστη, κράζων, Ἰησοῦς ὁ λυτρωτής, ὁ ἐ-
γείρας τὸν Ἀδάμ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Εὐφραινέσθω σὺν ἡμῖν Μαθητῶν ἡ δωδεκάς,
σὺν Μυροφόροις γυναιξὶ, καὶ Ἰωσήφ,
καὶ τοῖς ἄλλοις Μαθηταῖς, καὶ Μαθητρίαις
Χριστοῦ.

Δόξα.

Σὺν Πατρὶ καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ οὐσίᾳ ἐνῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρία εἰ Σεμνή, ἡ ἐκ ῥίζης Ἰεσσαί, ἐξ ἧς ἡ ῥάβδος, καὶ τὸ ἄνθος ὁ Χριστός, κατὰ σάρκα δι' ἡμᾶς, ἀναβλαστήσασα.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πῖωμεν καινόν.

Κάθισμα. Ἦχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς τῷ τάφῳ προσκομίζεσαι γυναῖκες, Σωτήρ, Ἀγγέλου τῇ λαμπρότητι τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὀλῶν ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωὴ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόροις γυναῖξιν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινῇ δὲ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς ἐορτάζομεν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Πάσχα. Ωδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θνητός Ἀβ-
» βακούμ στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύ-
» τω φαισφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέ-
» στη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αῤῥσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλῖδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν στέφανος χρηστός ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὥραϊος δικαιοσύνης ἡμῖν ἐλαμψεν ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα, Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ τῷ οἰκείῳ, ἔλυσεν τὸν δι' ἐκείνου θάνατον

σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὠραιότατος ἐν νεκρῶν λάμπαντα, Ἀγνή, καθορώσα ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὥραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφή-
» της προβλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν· Τὴν
» ἀκοήν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀπὸ
» Θαιμᾶν, καὶ ἐξ ὄρους ἁγίου κατασκήνιον, ἐπε-
» δήμησας Χριστέ.

Τροπάρια.

Διὰ Σταυροῦ ἠχημαλώτευσας, τὴν τοῦ Ἀδου γαστέρα, καὶ συνήγειρας νεκρούς, καὶ τοῦ θανάτου κατέλυσας τὴν τυραννίδα· ὅθεν οἱ ἐξ Ἀδὰμ προσκυνοῦντες, ὑμνοῦμεν τὴν ταφήν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν, Χριστέ.

Ο εὐδοκήσας Σωτήρ ἡμῶν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, προσπαγῆναι τῷ Σταυρῷ, καὶ τῆς πατρῴας λυτρώσασθαι ἡμᾶς κατάρας, λύσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἐν Σταυρῷ προσηλώσας μετὰ τὴν ἀρχαίαν κατάραν, καὶ πηγάσας μοι, Σωτήρ, τὴν εὐλογίαν δι' αἵματος ἐκ τῆς πλευρᾶς σου, λύσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Αῤῥσεν, Σωτήρ, συναντήσας σοι ἐν τοῖς καταχθονίοις, ἐπικράνη, ἐνορῶν ὅτι, οὕς πάλαι κατέπιεν ἰσχύσας, ἄρτι ἄκων ἀποδιδὼς ἐρευνᾶται τὰ κάτω, καὶ γυμνοῦται καὶ σκυλεύεται νεκρούς.

Εἰ καὶ ὁ λίθος ἐσφράγισται, μετὰ τῆς κουστωδίας, ὧ παράνομοι ἐχθροί, ἀλλ' ἐξάνεστη ὁ Κύριος, καθὼς προεῖπε, λύων μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύναται γὰρ ὅσα θέλει ἐκπληροῦν.

Ο ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἀδὴν, καὶ ζωώσας τοὺς νεκρούς, καὶ ἀφθαρσίαν πηγάσας μοι, τῇ σῇ Ἑγέρσει, λύσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Οντως αἰσχύνητε ἄνομοι· ὁ Χριστὸς γὰρ ἀνέστη, καὶ συνήγειρε νεκρούς, κρίζων· Θαρσεῖτε· νενίκηκα ἐγὼ τὸν κόσμον. Πείσθητε οὖν αὐτῷ, ἢ σιγήσατε πλάνοι, ἀθετοῦντες τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ο Μυροφόροις τὸ, Χαίρετε, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, προσφωνήσας ἀγαθὲ, καὶ Ἀπο-

στούλοις, Κηρύξατε τὴν Ἐγερσίαν μου, λύσόν με τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Γωσήφ τὸν εὐσχήμονα, ζηλωτὴν εὐσεβείας, βουλευτὴν καὶ μαθητὴν, σὺν Μυροφόροις τιμήσωμεν καὶ Ἀποστόλοις, κρίζοντες σὺν αὐτοῖς, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦντες τοῦ Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν φαιδρῶς. **Δόξα.**

Υπερουσίου Θεότητος τὴν ἀμέριστον δόξαν τίς ἰσχύσει ἐξεπεῖν; ἐν γὰρ τῇ φύσει ὑπάρχουσα, Τριάς ὑμνεῖται, ἀναρχος, συμφυὴς, ὡς μονὰς ἐν τριάδι ὑμνουμένη, ὑποστάσειν ἀπλαῖς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν γαστρὶ σου σκηνώσαντα, ἀλοχεύτως τεκῆσα, Μητροπάρθενε ἀγνή, ἀκαταπαύστως ἰκέτευε, ὡς Θεοτόκος, λύσαι μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις βοηθεῖν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν ὀφόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα. **Τροπάρια.**

Τὴν ἀμετρόν σε εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τῆς Ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι, δεδοκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο, Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προΐοντι Χριστῷ ἐκ τῆς μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκῷ σθαι μνήματος ἐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου, Σωτήρ με, διασκεδάσας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σε κατεύχασόν με, ὡς μόνος τῆς εἰρήνης Βασιλεὺς.

Τροπάρια.

Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου, ἦν μοι ἐξύφανεν, οἶμοι! ὁ σπορεὺς τῆς ἀμαρτίας, ἐξέδυσάς με Σωτήρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.

Penticostario.

Φύλλα συκῆς ἐρράψέ μοι ἡ ἀμαρτία μου, οἶμοι! μὴ φυλάξαντι, Σωτήρ μου, τὴν ἄχραντον ἐντολήν σου, τῇ τοῦ ὀφείως βουλῇ.

Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς μου, ἐπιστάς ὁ ἐκ Μαρίας, καὶ ἔλαιον ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἡ ἄμεμπτος Θεοτόκος, μητρικῶς ἀνεκαλεῖτο· Κατέλιπές με τὴν μόνην, ὦ Υἱέ μου καὶ Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὀπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ σου, καθελὼν, τῇ σῇ Ἐγέρσει συνέτριψας τὸ κέντρον τοῦ θανάτου, Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου Ἄδη τὸ νῆκος; ὁ Ἀδάμ συνεκβοάτω· συντέτριψαι ζωώσει τοῦ ἐγείραντος νεκρούς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες τὸ μνήμα καταλαβοῦσαι, τοῦ ζωώσαντος τῆς κάτω, φωνῆς ἤκουον λεγούσης· Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων τὴν μνήμην ἐπιτελοῦντες, καὶ πάντων τῶν Μαθητῶν σε, ἐν τῇ φαιδρᾷ σου Ἐγέρσει, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστέ.

Τὸν Εὐσχήμονα πάντες τιμήσωμεν ἐπαξίως, ὅς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθεῖλε, καὶ ἐκήδευσεν πιστῶς. **Δόξα.**

Σὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα, προσκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις, καὶ ἐν ταῖς τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀσπὸρῳ κυήσει, γεννήσασαν ὑπὲρ φύσιν τὸν καινίσαντα τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν μόνον Δεσπότην, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανεστής τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα, Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας παγγενῇ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ

σῆς ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδῖον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου, Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθεὶς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἑαυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Β**υθῷ ἀμαρτημάτων συνέχομαι αἰεὶ, καὶ
» ἐν πελάγει τῆ βίᾳ βυθίζομαι ἄλλ' ὥς περ
» τὸν Ἰωάνν ἐκ τοῦ θηρός, καὶ μετὰ τῶν παθῶν
» ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με. **Τροπάρια.**

Νεκρὸς ἐστὶν ὁ Ἄδης, θαρσεῖτε γηγενεῖς· ὁ γὰρ Χριστὸς ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος, ἀπέρριψε τὴν ῥομφαίαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κεῖται νεκρός· οὗς εἶχε γὰρ ἐσκυλεύθη γυμνωθεὶς.

Εσκυλεύεται ὁ Ἄδης, θαρσεῖτε οἱ νεκροί· καὶ τὰ μνημεῖα ἠνοιχθή, ἐγείρεσθε· βοᾶ ὑμῖν ἐκ τοῦ Ἄδου ὁ Χριστὸς, ὁ πάντας ἐλθὼν λυτρώσασθαι ἐκ θανάτου καὶ φθορᾶς.

Νεκρούς, οὗς περ ἰσχύσας κατέπιες ποτέ, νῦν ἀπαιτούμενος Ἄδης, ἀπόδος μοι· βοᾶ σοι ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυτρώσασθαι, τῆς ἀπλήστου σου γαστροῦ.

Ο Κύριος ἀνέστη, σκυλεύσας τὸν ἐχθρόν, καὶ τοὺς δεσμίους ἐκπάσας, ἀνήγαγε πάντας, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, αὐτὸν ἀνιστῶν ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ φιλόνηθρωπος Θεός.

Συνδόνι σε εἰλήσας, κατέθετο, Χριστέ, Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων ἐν μνήματι· μυρίσας δὲ τὸν λυθέντα σου ναὸν τοῦ σώματος, προσεκύλισε λίθον μέγαν τῇ σοφῇ.

Γυναῖκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε λοιπόν; τί δὲ τὰ μύρα τῷ ζῶντι κομίζετε; ἀνέστη, καθὼς προεῖπεν, ὁ Χριστὸς· παυσάσθω ὑμῶν τὰ δάκρυα, μετελθόντα εἰς χαράν.

Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι ὑμνήσωμεν πιστοί. σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα δοξάζοντες, καὶ Πνεῦμα τὸ ὁμοούσιον Υἱῷ, καὶ ὃν ἐν Πατρὶ συνάναρχον, καὶ αἰδῖον Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γαστρί ἀγεωργήτως συνέλαβες, Ἀγνή, τῆς ἀφθαρσίας τὸν βότρυ, ὡς ἄμπελος, ἐξ οὗ τῆς ἀθανασίας οἱ κρουνοὶ, ὡς οἶνον, ἡμῖν πηγάζουσι τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Τὸ Χαῖρε ταῖς Μυροφόροις φθεγγόμενος, τὸν θρῆνον τῆς προμήτορος Εὐας κατέπαυ-

σας, τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός· τοῖς Ἀποστόλοις δὲ τοῖς σοῖς κηρύττειν ἐπέταξας· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Ὁ Οἶκος.

Επὶ τὸν τάφον σου, Σωτὴρ, αἱ Μυροφόροι πορευόμεναι, πρὸς ἑαυτὰς διηπόρουν τῷ νοῷ, καὶ ἐφθέγγοντο· Τίς ἡμῖν τὸν λίθον ἀποκυλίσει τοῦ μνήματος; Καὶ ἀναβλέψασαι, ὁρῶσιν ὅτι ὁ λίθος ἀποκεκυλισται· τῇ μορφῇ δὲ τοῦ Ἀγγέλου σὺν τῇ στολῇ ἐθαμβοῦντο, συνείχοντο δὲ τρόμῳ, καὶ φεύγειν ἐνέμιζον· καὶ πρὸς αὐτὰς ὁ νεανίσκος ἐδόκησε· Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· ὃν ζητεῖτε, ἀνέστη· δεῦτε, ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ταχύ πορευθεῖσαι, ἀπαγγεῖλατε τοῖς Μαθηταῖς· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τῆς Πάσχα, τὴν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτὴν ἑορτάζομεν· ἔτι δὲ μνείαν ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμμένος· πρὸς δὲ, καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου.

Στίχοι.

Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθήτριάι μύρα.

Εγὼ δὲ ταύταις ὕμνον, ὡς μύρον, φέρω.

Τούτων, αἱ μὲν γυναῖκες αὗται, εἰσὶ μάρτυρες ἀφευδεῖς, καὶ πρῶται, τῆς Ἀναστάσεως. Ἰωσήφ δὲ καὶ Νικόδημος, τῆς ταφῆς· ὁ δὲ καὶ κυριώτατα εἰσὶ, καὶ συνεκτικώτατα τοῦ κατ' ἡμᾶς δόγματος. Αὐτίκα γάρ, ὁ μὲν Νικόδημος ἀποσυναγωγὸς γέγονε, μὴ τοῖς Ἰουδαίοις αἰρούμενος συμφρονεῖν· ὁ δὲ Ἰωσήφ, μετὰ τὸ ἐνταφιάσαι τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα, ἐν βόθρῳ παρὰ τῶν Ἰουδαίων βάλλεται, καὶ θεῖα δυνάμει ἐκεῖθεν ἀρπάζεται, καὶ εἰς Ἀριμαθαίαν, τὴν ἰδίαν πατρίδα, γίνεται· καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστὰς, αὐτῷ ἐμφανίζεται, τοῖς δεσμοῖς ἐχομένῳ, καὶ πιστοῖ τούτῳ πλέον τῆς Ἀναστάσεως τὸ μυστήριον. Πολλὰ δὲ καὶ πρὸς Ἰουδαίων πάσχων, σιωπῇ τὰ τοῦ μυστηρίου διδόναι οὐκ ἠνέσχeto, ἀλλὰ παρήρσια πᾶσι τὰ γεγενημένα ἐδίδασκε. Λέγεται μέντοι, ὡς καὶ Νικόδημος οὗτος, λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν, συντάγμασι διεσάρφησε πρῶτος πάντων, ὡς τῆς συναγωγῆς ὢν, καὶ ἀκριδέστερον τὰς τε βουλὰς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τοὺς λόγους, καὶ ἀπλῶς τὰ πάντα εἰδώς· καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ὡς εἵπομεν, ὅτι ἀφευδεῖς τῆς ταφῆς μάρτυρες, μετὰ τῶν τὴν Ἀνάστασιν θεασαμένων γυναικῶν ἐτάχθησαν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην τοῦ Θωμᾶ πίστωσιν· ἐκείνη γὰρ προετάρχη, ὅτι μετ' ἡμέρας, φησὶν, ὅκτω ἦλθε.

Αἱ γυναῖκες γοῦν αὗται, πρῶται τὴν Ἀνάστασιν εἶδον, καὶ τοῖς Μαθηταῖς ταύτην εὐηγγελίσαντο· ἐχρῆν καὶ γὰρ τὸ πρῶτον πᾶσι τὸν ὅλον ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὴν ἀρὰν κληρωσάμενον, αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν Ἀνάστασιν κατιδεῖν· καὶ τὴν χαρὰν ἐνωτίσασθαι, τὸ

πρῶτον ἀκοῦσαν « Ἐν λύπαις τέξη τέκνα ». Μυροφόροι δὲ ἐκλήθησαν, διότι, τοῦ Πάσχα ἐνισταμένου, διὰ τὴν Παρασκευὴν, ὅτι μεγάλη ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἐκεῖνου, ἐπεὶ ἔσπευδον θάψαι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος, οἱ, κατὰ τὸ Ἰουδαίων ἔθος, μύροις αὐτὸ ἤλειψαν, ἀλλ' οὐχ ὡς ἐχρῆν· ἀλόην γὰρ καὶ σμύρναν τὸ πλέον βαλόντες, καὶ σινδόνι περιελείξαντες, τῷ τάφῳ παραδεδώκασι· τούτου χάριν αὐταί, ἀγάπην διαπύρως ἔχουσαι πρὸς Χριστὸν, ὡς μαθήτραι, μύρα πολυτελῆ ὠνησάμεναι, νυκτὸς παρεγένοντο· ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸν τῶν Ἰουδαίων φόβον, ἅμα δὲ καὶ, ὡς ἔθος, ὀρθριώτερον κλαῦσαι καὶ μυρίσαι αὐτό· καὶ τὸ ἐλλείψαν διὰ τὴν ἐπειξιν τοῦ καιροῦ, τότε ἀναπληρῶσαι. Ὅτε, παραγενόμεναι, διαφόρους ὀπτασίας κατεῖδον· τοὺς τε ἀστράπτοντας δύο Ἀγγέλους ἐνδοθεν τοῦ μνήματος, καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ λίθου καθήμενον ἕτερον· μετὰ δὲ ταῦτα, Χριστὸν ὁρῶσι καὶ προσκυνοῦσιν· ἡ δὲ Μαγδαληνὴ, καὶ ὡς κηπουρὸν αὐτὸν περὶ ἑαυτοῦ ἐπηρώτα.

Πολλοὶ μὲν οὖν ἦσαν αἱ Μυροφόροι, ἀλλ' αἱ Εὐαγγελισταί, τῶν ἐπισήμων μόνον παιησάμενοι μνείαν, τὰς ἄλλας παρεῖδον. Ἦσαν δὲ αὐταί. Πρώτη πασῶν, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ἀφ' ἧς καὶ δαιμόνια ἐπτά ὁ Χριστὸς ἐξέβαλεν· ἥτις, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς Ῥώμην παραγενομένη, ὡς λόγος, καινῷ θανάτῳ τὸν Πιλάτου καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς παραδίδωσι, τὰ κατὰ τὸν Χριστὸν πρὸς τὸν Καίσαρα Τιβερίον ἀνεπέγκασα· ἐσύτερον δὲ ἐν Ἐφέσῳ θνήσκει, καὶ παρὰ τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου θάπτεται· ὑπὸ δὲ τοῦ σοφωτάτου Λέοντος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διαδιδάσκεται. Δευτέρα δὲ ἡ Σαλώμη, ἥτις, θυγάτηρ γενομένη Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, τὸν Ζεβεδαίου ἔσχεν ἄνδρα, ἀφ' ἧς ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, καὶ ὁ Ἰακώβος ἐγεννήθησαν. Τέσσαρας μὲν γὰρ υἱοὺς ἄρρενας ἐγέννησεν ὁ Ἰωσήφ· Ἰακώβον, τὸν λεγόμενον μικρόν, καὶ Ἰωσήν, καὶ Σίμωνα, καὶ Ἰούδαν· θυγατέρας δὲ τρεῖς· τὴν Ἑσθήρ, τὴν Θάμαρ, καὶ τὴν Σαλώμην, τὴν τοῦ Ζεβεδαίου. Ὅστε, ὅταν ἀκούσης ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, Μαρίαν, Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσή μητέρα, τὴν Θεοτόκον νόμιζε εἶναι· ὅτι ὡς Μήτηρ τῶν τοῦ Ἰωσήφ παίδων, ἡ Θεοτόκος κατελογίζετο· ὡς συμβαίνει ἐντεῦθεν, ἀνεφθόν εἶναι τοῦ Χριστοῦ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὡς ἀδελφόπαιδα. Τρίτη δὲ τῶν Μυροφόρων ἐστὶν Ἰωάννα, ἡ γυνὴ τοῦ Χουζᾶ, ὃς ἦν ἐπίτροπος καὶ οἰκονόμος τῆς οἰκίας τοῦ Βασιλέως Ἡρώδου. Τετάρτη δὲ καὶ Πέμπτη, Μαρία καὶ Μάρθα, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου. Ἑκτη, ἡ τῆς Κλωπᾶ Μαρία. Κλωπᾶν δὲ τινες, τὸν Κλεόπαν λέγουσιν. Ἐβδόμη, ἡ Σωσάννα. Καὶ ἄλλαι δὲ πλείσται ἦσαν, ὡς ὁ θεὸς Λουκᾶς ἱστορεῖ, αἵτινες ἦσαν, φησί, διακονοῦσαι τῷ Χριστῷ, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν.

Ὅτι γοῦν αὐταί τὴν Ἀνάστασιν ἐκήρυξαν, καὶ πολλὰ τὰ κατ' ἡμᾶς δόγματα συνεβάλλοντο, εἰς πίστωσιν καὶ πληροφορίαν ἀκραιφνή τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, μετὰ τὸν Θωμᾶν, καὶ ταύτας παρέλαβεν ἐορτάζειν ἡ τῆς Θεοῦ Ἐκκλησία, ὡς ἰδούσας πρῶτας Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ τοῖς πᾶσι καταγγελάσας τὸ σωτήριον κήρυγμα, καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν μετελθούσας ἀρίστως, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναιξὶ μαθητευθείσαις Χριστῷ.

Ταῖς τῶν ἁγίων Μυροφόρων πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,

» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Τυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καὶ φωταυγὴς, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως οὔσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε, σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσιν ζωὴν εἰς αἰῶνας αἰώνων δωδότης· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γερόντος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε, νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ
» καμίνῳ ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητὸς
» εἰ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγα-
» γες ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν·
» ὁ ὑπερύμνητος, καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος, θέλων πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὓς ἐπλάσας, ἡνέσχου προσηλωθῆναι τῷ σταυρῷ, ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν εἰκόνα τοῖς πάθεσι, ταύτην τῇ σαρκὶ σου ἀνανεώσης Σωτήρ· καὶ Ἄδην καθελὼν, συνεξάνεστησας καὶ τοὺς θανόντας σεαυτῷ.

Εν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος, πάντας προσεκαλέσω πρὸς σεαυτὸν οἰκτίρμον, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὲ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, παθεῖν ηὐθέκησας· ὅθεν καὶ τῷ Ληστῇ τὰς τοῦ Παραδείσου πύλας ἠνέωξας, Σωτήρ.

Σὺ τὸν ναὸν τοῦ σώματος ἡγείρας τὸν λυθόντα, τριήμερον ἐκ τάφου, ὡς ἐπηγγείλω, ἀγαθὲ, ἵνα ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν σου, ἣν ἡμῖν πηγάζεις διὰ τῆς πίστεως, δεσμίους ἀφελῶν, οὓς κατεῖχε πάλαι Ἄδης πεπεδημένους.

Ωῦ Ἰουδαίων ἄνοια! ὦ μανία ἀνόμων! Τί ἄπιστον ἰδόντες, οὐκ ἐπιστεύσατε Χριστῷ; ὅτι τοὺς ἀσθενοῦντας ἐν λόγῳ οὐκ ἡγείρεν; ἢ ὅτι πάντα κόσμον αὐτὸς οὐκ ἔσωσε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν.

Ο

Τί ὡς νεκρὸν φυλάττετε; τί σφραγίδας τῷ λίθῳ τεθείκατε, Ἑβραῖοι, φόβον φοβούμενοι κλοπῆς; ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ ὁ τάφος ἐσφραγίσται· πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες, καὶ ὁραθέντες τοῖς πολλοῖς.

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξάζομεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαύστῳ τῇ φωνῇ· Τριάς μοναδικὴ οὐσία, ἐλέησον, σῶσον πάντας, ἢ ἐν τρισὶ προσώποις μονάς· οἰκτείρησον ἡμᾶς, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου, Ἀχραντε, πῶς ἐχώρησας βρέφος, ὃν τρέμουσι δυνάμεις, αἱ τῶν Ἀγγέλων, ὡς Θεόν; εἰ μὴ ὡς ἠβουλῆθη, ὡς οἶδεν, ἐσκήνωσε, πάντας θέλων σῶσαι τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς, λύσας τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀράς ἐκείνης, τῆς διὰ βρώσεως πικρᾶς.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἡ κλητὴ, καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορ-
» τῶν ἑορτῆ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνῶντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τῆς αἰῶνας.

Αῖρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς

φωστῆρες, ἐν δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου ἐν σοὶ, εὐλογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἀδου διαρρήξας, θνητοῖς τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτόν εἰς τῆς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου, Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ τῆς Παρθένου τὸ
» θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώ-
» σαντα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυ-
» ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αἱ τοῦ ἡλίου αὐγαὶ συνεστέλλοντο φόβῳ τῶν Χριστοῦ παθημάτων, καὶ ἀνίσταντο νεκροὶ, καὶ ὄρη ἐκλονεῖτο, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ, καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο.

Ο

Ωῦ Ἰουδαῖοι τυφλοὶ, πλάνοι καὶ παραβάται, οἱ Χριστοῦ τῇ Ἑγέρσει ἀπειθοῦντες, ὡς ψευδεῖ· τί ἄπιστον ὁρᾶτε; ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας;

Ωῦ Ἰουδαῖοι ἐχθροὶ, καὶ ἡμῖν ἀπιστεῖτε, τοὺς ὑμῶν στρατιώτας ἐρωτήσατε ὑμεῖς· τί ἔπαθον ἐκεῖνοι; τίς ὁ κυλίσας χερσὶ τὸν λίθον τοῦ μνημείου;

Τίς ὁ ξηράνας συκὴν; τίς δὲ τὴν ξηρανθεῖσαν, ἱασάμενος χεῖρα; τίς ὁ χορτάσας ποτὲ τὰ πλήθη ἐν ἐρήμῳ; εἰμὴ Χριστός ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ φωτίσας τυφλοὺς, καὶ λεπροὺς ἐκκαθάρας, καὶ χωλοὺς ἀνορθώσας, καὶ πεζεύσας, ὡς ξηράν, τὴν θαλάσσαν ἀθρόχως; εἰμὴ Χριστός ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ ἐγείρας νεκρὸν τεταρταῖον ἐκ τάφου, καὶ τῆς Χήρας τὸν υἱόν; τίς ὁ σφίγξας ὡς Θεός, παραλύτον ἐν κλίνῃ; εἰμὴ Χριστός ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Κράζει ὁ λίθος αὐτός, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, ἅς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατεστήσατε φρουρούς, φυλάσσοντας τὸ μνήμα. Ὡς οὕτως ἀνέστη Χριστός, καὶ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὕτως ἀνέστη Χριστός, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης, ἐνεκρώθη ὁ ὄφις, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδάμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω. Τί ἀπιστεῖτε λοιπόν, ἐχθροὶ καὶ παραβάται;

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βοῶντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου, Ἀγνή, τὸν αἰζῶον ἄρτον, φυραθέντα ἀφύρτως, ἐν φυράματι ἡμῶν, ἐγέννησας ἀτρέπτως, ἕνα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν δυὶ ταῖς οὐσίαις.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε· Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ Ἀγνή
» τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον, Χριστέ· ὦ σοφία, καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως, Παρθέने, σὲ μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἔμφυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τῇ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαεινότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάζας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ὑπερφύως σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν
» τῇ γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκ-
» λάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, με-
» γαλύνωμεν πιστοί.

Τροπάρια.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Ληστήν, ἐπιγνόντα σε Θεόν, κληρονόμον εἰργάσω νοητοῦ Παραδείσου, τὸ Μνήσθητι, βοῶντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Εῤῥαπίσθης δι' ἡμᾶς, ἐνεπτύσθης, Ἰησοῦ, ὑπὸ τῶν παρανόμων, ὁ τὰς πλάκας τοῦ νόμου χαράξας ἐν Σιναίῳ, τῷ θεράποντι Μωσεῖ.

Οὕτως καὶ χολὴν, Σωτήρ, ἐποτίσθης δι' ἡμᾶς, ὁ δους ἡμῖν τὸ Σῶμα, καὶ τὸ τίμιον Αἷμα, εἰς βρώσιν τε καὶ πόσιν, αἰωνίου σου ζωῆς.

Τὴν ζωοποιὸν πλευράν, λόγχῃ κεντηθεὶς, Χριστέ, τὸ ἄχραντόν σου Αἷμα, καὶ τὸ τίμιον Ὑδωρ, ἐπήγασας τῷ κόσμῳ, ὡς αἰζῶν πηγὴν.

Ελογίσθης ἐν νεκροῖς, ὁ ζωώσας τοὺς νεκρούς· ἐν τάφῳ κατετέθης, ὁ κενώσας τοὺς τάφους· ἐσκύλευσας τὸν Ἄδην, ἀναστήσας τὸν Ἀδάμ.

Εξανέστης, Ἰησοῦ, ἐδεσμεύθη ὁ ἐχθρός, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης, ἐγυμνώθησαν τάφοι, ἠγέρθησαν οἱ κάτω, προσκυνοῦντες σε, Χριστέ.

Τίς ὁ κλέψας τὸν νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; τί πλανᾶσθε Ἑβραῖοι; ὁ Χριστὸς ἐξανέστη, καὶ λέλυνται τοῦ Ἄδου τὰ δεσμά καὶ οἱ μοχλοί.

Δόξα σοι, Χριστέ Σωτήρ, ὁ πηγάζας τὴν ζωὴν, καὶ τὸ φῶς ἀνατείλας τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καὶ πᾶσαν καταλάμψας τῇ Ἐγέρσει σου τὴν γῆν.

Ο εὐσχήμων βεβηλωτής, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν θείων Μαθητῶν, ὡς κήρυξ ὢν καὶ οὗτος τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ.

Ιωσήφ τὸν θαυμαστόν εὐφημήσωμεν πιστοί, συνάμα Νικοδήμῳ, καὶ πισταῖς Μυροφόροις, Ὁ Κύριος ἀνέστη ἐκβοῶντες, ἀληθῶς.

Δόξα.

Αναρχος εἶ ὁ Πατήρ, ἀκτιστος εἶ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα· Ἐν ταῖς τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, Εἷς Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφραινέσθω Ἰεσσαί, χορευέτω καὶ Δαυὶδ, ἰδὲ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ θεόφυτος ῥάβδος, ἐβλάστησε τὸ ἄνθος, τὸν αἰζῶον Χριστόν.

Καταβασία. Φωτίζου φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα. Ἦχος β'.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῶν Μυροφόρων, αὐτόμελον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε, φωνὴν ἀγαλλιάσεως·
Τύραννον Ἀδὴν πατήσας, φθορᾶς ἐξήγει-
ρα κόσμον· δράμετε Φίλοις εἴπατε τοῖς ἐμοῖς
εὐαγγέλια· βούλομαι γὰρ τὸ πλάσμα μου χα-
ράν ἐκείθεν αὐγάσαι, ἐξ ἧς προῆλθεν ἡ λύπη.

Δίς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν στίχ. ἢ καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα ὁκτώ. Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει,
Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον
κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νε-
κρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται
ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διατί
γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς;
Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προ-
σκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ
πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δό-
ξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε. Ἀγγελος ἐ-
κάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐ-
τὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρω-
σε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ
ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ, Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλ-
λήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν.
Ἀγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήμα-
τος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ
τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δέ,
ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων
ἡμῖν· διὸ βοᾶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων,
Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Εῤῥάναν μύρα μετὰ δακρύων ἐπὶ τὸ μνή-
μά σου αἱ γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς
τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ
Κύριος.

Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς σταυρὸν ὑ-
πομείναντα, καὶ ἐν τῷ Ἀδὴ τριημερεύσαντα·
καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν
Ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτισται πάντα τοῦ κό-
σμου τὰ πέρατα.

Εσταυρώθης, ἐτάφης, Χριστέ, ὡς ἡβουλήθης·
ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, καὶ ἀνέστης ἐν
δόξῃ, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης, δωρούμενος τῷ
κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Οὕτως παράνομοι, σφραγίσαντες τὸν λίθον,
μείζονος ἡμᾶς θαύματος ἠξιώσατε. Ἐ-
χουσι τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες. Σήμερον προῆλθε
τοῦ μνήματος· καὶ ἔλεγον· Εἴπατε ὅτι, ἡμῶν
κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καὶ ἐκλεψαν
αὐτόν. Καὶ τίς κλέπτει νεκρόν; μάλιστα δὲ
καὶ γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη αὐτεξουσίως ὡς
Θεός, καταλιπὼν καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια
αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε, Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέρρηξε
τὰς σφραγίδας, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ
τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν
δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος β'.

Μετὰ μύρων προσελθούσαις ταῖς περὶ τὴν
Μαριὰμ γυναῖξί, καὶ διαπορουμέναις, πῶς
ἔσται αὐταῖς τυχεῖν τοῦ ἐφετοῦ, ὥραθη ὁ λίθος
μετηρμένος, καὶ θείος νεανίας καταστέλλων
τὸν θόρυβον αὐτῶν τῆς ψυχῆς· Ἠγέρθη, γὰρ
φησὶν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε τοῖς κή-
ρυξιν αὐτοῦ Μαθηταῖς, εἰς τὴν Γαλιλαίαν ὁρα-
μεῖν, καὶ ὄψεσθαι αὐτόν, ἀναστάντα ἐκ νε-
κρῶν, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέ-
νε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ
Ἀδὴς ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ
κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θά-
νατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν·
διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ
Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δόξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

✠✠✠✠✠✠✠

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ'. Ἦχος β'.

Μνησθητι εὐσπλαγχνε καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐ-
μνημόνευσας τοῦ Ληστοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ
τῶν οὐρανῶν.

Εὐλον ἐξεδίωξε τὸν Ἀδὰμ, Σταυρὸς ἀντει-
σήγαγε τὸν Ληστήν, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν
οὐρανῶν.

Τάφος ὑπεδέξατό σε Σωτὴρ, τὸν τάφους κε-
νώσαντα, καὶ νεκροῖς ζωὴν δωρησάμενον,
ὡς Θεόν.

Απόστολοι ἐνδοξοὶ τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸν ἱ-
κετεύσατε ἐκτενῶς, ἵνα τῶν κινδύνων
σώσῃ ἡμᾶς.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Μυροφόρων, ᾠδὴ
ς'. εἰς δ'. Ὁ Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας.

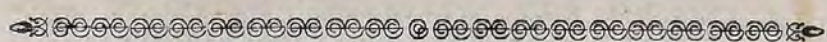
ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ.

55

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Η "λοις προσηλωθεὶς, τὴν ἀράν τὴν ἐν τῷ ξύλῳ, διὰ ξύλου ἐξήλειψας· τεθεὶς δὲ ἐν τῷ μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς θείκῃ δυνάμει ἐξανέστησας. Τὴν σὴν δυναστείαν μεγαλοφώνως δοξάζομεν. Πάσχα τὸ θεῖον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα. Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τῇ γῇ συναγállονται, ἐπινικίους ὡδὰς σοι, νικοποιεῖ Λόγε ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Α ῥα μετὰ νεκρῶν ἡ ζωὴ; ὑπὸ τὴν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος ἥλιος εἰσέτι καὶ νῦν ὑπάρχει; τῶν Μυροφόρων χορὸς θρηνηδῶν ἐβόα· Δεῦτε δράμωμεν σπουδῇ, καὶ ὁψώμεθα, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον. Ἐνδον δὲ τούτου, ἐξαστράπτοντα Ἀγγελὸν θαυμάσμεναι, ἀποροῦσαι ἐξίσταντο· ὅς τις μεταβαλὼν αὐτῶν τὸν θρήνον, ἐβόησεν· Ὁ ζωοδότης ἀνέστη, μὴ ἐκθαμβεῖσθε φιλόσεμναι· αὐτὸς βασιλεύει, ὁ δωρέμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ο ῥθρου ὁ τῶν γυναικῶν χορὸς τὸν πρὸ ἡλίου ἐξεζήτησεν ἥλιον, ἐν τάφῳ δύναντα τότε· ὁ φωταυγὴς δὲ αὐταῖς προσεφώνει Ἀγγελος· Ἐξανέτειλε τὸ φῶς, καταυγάσαν τοὺς ἐν τῷ σκότει καθεύδοντας· τοῖς ἑωσφόροις Μαθηταῖς ἀπαγγείλατε· τὴν κατήφειαν, εἰς χαρὰν μετατρέψατε· Πάσχα δὲ τὸ χαρμόσυνον, καὶ κόσμῳ σωτήριον, ἐν ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ, περιπροτοῦσαι χορεύσατε. Χριστὸς ἐξανέστη, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾷ ὁ Ἀγγελος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου

Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Κατανυκτικόν.

Η "μαρτον εἰς σέ Σωτήρ, ὡς ὁ Ἄσωτος υἱός· δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Ο ἰ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγονάσι. Κύριε, πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

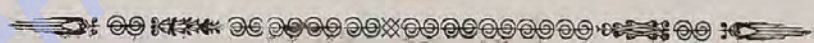
Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπιδάξουσai· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουσai πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἀγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ Τῆς Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι· Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ω ἡ κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμέ ἐπανέστησαν αἱ ἀνομίαι μου· ὡς σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ μόνος χειμάζομαι ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν· ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα ὁδήγησόν με, Κύριε, τῇ μετανοίᾳ, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σ ἐ τὸν περιβάλλοντα τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι περιβολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων κατήργησαν. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, Σωτήρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγγνίας ὑπάρχουσα πηγή, συμπαι-
δείας ἀξίωσον ἡμᾶς, Θεοτόκε· βλέψον
λαὸν τὸν ἀμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰεὶ τὴν δυ-
ναστείαν σου· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε
βοῶμεν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριήλ, ὁ τῶν ἀσω-
μάτων ἀρχιστράτηγος.

Μετά τὴν β'. Στιχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς τῷ τάφῳ προσκομίζου-
σαι γυναῖκες, Σωτήρ, Ἀγγέλου τῇ λαμ-
πρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε
τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων·
Οὕτως ἀνέστη ἐκ τάφου, ἡ πάντων ζωὴ.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστασίμον.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει,
Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ σταυροῦ τὸν θάνατον
κατήργησας· ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νε-
κρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνητος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν τὰ ἄτο-
πα, ἐπὶ τοὺς σοὺς καταφεύγω οἰκτιρμῆς,
Τελώνην μιμούμενος, καὶ πόρνην τὴν δακρύσα-
σαν, καὶ τὸν ἄσωτον υἱόν· διὸ καὶ προσπί-
πτω σοι ἐλεῆμον· πρίν με καταδικάσῃς, φεί-
σαι μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧ
Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε
εἰς οὐρανούς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον
ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα. Ἱερεῖς
καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες
ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τί-
μιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὀσίων
αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ
ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ
τὸν Ἀγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζό-
μενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί
ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέ-
στη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὕρησε-

τε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν
Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στιχ. Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Εξάρξατε λαοὶ ψαλμικῶς· ὑμνήσατε Χρι-
στὸν ἐν χαρᾷ· Πάσχα μέγα, ἐξανέειλεν
ἡμῖν ὁ ἀναστάς ἐκ τάφου, Χριστὸς ὁ ζωοδό-
της, καὶ λυτρωτὴς πάσης τῆς κτίσεως.

Στιχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Τὸ Χαῖρε Μυροφόροις εἰπὼν, τῆς Εὐᾶς τὸ
κατάκριμα διαλύεις εἰς χαράν· καὶ Μα-
θηταῖς ἀναστάς ἀποστέλλεις, κηρύξαι τὴν ἐκ
τάφου τριήμερόν σου ἐξανάστασιν.

Στιχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Πάσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον ἡμῖν Χριστὸς κα-
τηύγασε. Δεῦτε πάντες λαμπρυνθῶμεν
τὰς ψυχὰς· ἰδοὺ γὰρ νῦν ἡμέρα ἐπέλαμψεν
ἐνταῦθα· ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εῤῥάναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνη-
μά σου αἱ γυναῖκες· καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς
τὸ σῶμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. ε'. καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε Μυροφόροι σε, Χριστέ, λίαν τὸ πρωὶ ἐ-
πεζήτουν, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, μύρα
καὶ ἀρώματα ἔχουσαι, ἤρχοντο· καὶ τῷ πόθῳ
δακρύουσαι, ἤκουον ἐκ τάφου, νεανίου λέγον-
τος· Παύσασθε κλαίουσαι· ὁμως, τῇ ὑμῶν σω-
τηρίᾳ, χαίρουσαι, βοήσατε πᾶσιν· Ὅτι ἐξεγή-
γερται ὁ Κύριος.

Ισμεν, ὧ εὐσχήμων Ἰωσήφ, σὲ χερουβικόν
καθὼς ἄρμα, τὸν Βασιλέα Χριστὸν ὥμοις
σου βαστάζοντα, σταυροῦ κατὰγοντα. Μακα-
ρίζομεν χεῖράς σου, καὶ ὄμματα θεῖα, σέβομεν
παλάμας σε, δι' ὧν τὸν ἥλιον, Λόγον καὶ Θεόν,
ἐπὶ τάφου φέρων κατατέθεικας· ὅθεν καὶ τὴν
θεῖαν μνήμην σου γεραίρομεν.

Οφθη ἡ πανήγυρις ἡμῖν, τῶν Θεοπρεπῶν Μυ-
ροφόρων, καὶ Ἰωσήφ τῷ σεπτῷ, ἄλλος ὡς
Παραδείσος, πηγὴν παρέχων ζωῆς· τὰ τῆς χά-
ριτος νάματα ὀμβρίζει τῷ κόσμῳ, βρῦει τῆς

Ἐγέρσεως Χριστοῦ τὰ ρεῖθρα θερμῶς· στίφη τῶν πιστῶν ἑορτάζει, καὶ κραυγάζει· Δόξα τῷ δόντι τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν τοῖς πέρασιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρὶαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνημαῖόν σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Κράζω σοι, Χριστέ Σωτὴρ, τοῦ Τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί μοι, ὥσπερ ἐκείνω, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριαι κερνάτε; ὁ λίθος κεκλύσται, ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγιδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν. Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ. Δραμοῦσαι χαρᾶ, εἴπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὀρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν ὑπὲρ πάντων κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον, Κύριε, κατανύξεως καρπὸν μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ τὴν ἐκκοπὴν πτοοῦμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκείνο δειλιῶ τὸ ἀκοίμητον· διό σε ἱκετεύω. Πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ο φαιδρύνας τοὺς Ἁγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύσεως, τῷ θείῳ τόκῳ τὴν παρθενίαν συνήρμωσας· μόνη γὰρ ἔτεκες τὸν πρὸ σοῦ γεννηθέντα ἀχρόνως· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρὶαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνημαῖον κενὸν θεασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Τὴν φθοράν καθεῖλεν ὁ κραταιός, καὶ τοὺς ἐν Ἄδῃ ἥρπασε τῶν δεσμῶν. Κηρύξατε παρρησίᾳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, δωρθεύμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διατὶ γὰρ ὁ λίθος ἐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε, Κύριε, ὁ ἐν Παρ-
θένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου κα-
θάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου
Πνεύματος· μή με ἐξουθενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ
προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες οἱ ἅγιοι
Μάρτυρες, ὅπλον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν
τοῦ Διαβόλου τὴν ἰσχὺν κατήργησαν· καὶ λα-
βόντες στέφος οὐράνιον, τεῖχος ἡμῖν γεγόνασιν,
ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἀ-
ρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον
κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι,
διελογίζοντο, εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν με-
τάθεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ
εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ
τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβὴς ἀσφά-
λεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνωστων γυναι-
κῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς
αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα,
καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; Ἐξη-
γέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκ νεκρῶν, ὡς παν-
τοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ
ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σέλας τὸ τρισήλιον ἐν γῇ σήμερον φαιδρῶς
ἐξαστράπτει, καὶ ζόφον αἶρει παθῶν· φαί-
νει ἡ Ἀνάστασις Χριστοῦ, φρουροῦσα πιστῆς·
Ἀποστόλων χορεύουσι τὰ τάγματα πόθῳ·
Ἰωσήφ εὐφραίνεται· καὶ Μυροφόρων σεπτῶν
μνήμη ἡ φαιδρὰ καταστέφει τοὺς αὐτὰς πι-
στῶς εὐφημοῦντας, καὶ τὴν θείαν Ἐγερσιν
δοξάζοντας.

Στίχ. Εὐδόκησας, Κύριε, τὴν γῆν σου.

Αῖρας ἐπὶ ὤμων, Ἰωσήφ, τὸν ἐν δεξιᾷ τῇ πα-
τρὶά Υἱὸν καθήμενον, μύρον τὸ ἀκένω-
τον μύροις ἐκῆδυσας· τὴν τοῦ κόσμου ἀνάστα-
σιν προτέθεικας τάφῳ· τὸν ἀναβαλλόμενον
φῶς ὡς ἱμάτιον λίθῳ συγκαλύπτεις ἀφράδως.
Ὅθεν τούτῃ μέλομεν ὕμνοις, τὰ φωσφόρα πά-
θη καὶ τὴν Ἐγερσιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Φρίττει τῶν Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, σέ, ὦ Ἰω-
σήφ, καθορώσα Χριστὸν κηδεύοντα· κό-
σμος μακαρίζει σε· πιστοὶ θαυμάζομεν· τὴν
σεπτὴν τε Ἀνάστασιν τιμῶντες ἐνθέως, σὺν

ταῖς Μυροφόροις σε θερμῶς γεραίρομεν· ὅθεν
καὶ βοῶμεν ἀπαύστως· Πρέσβευε σὺν ταύταις,
σωθῆναι καὶ ἡμᾶς κινδύνων τε καὶ θλίψεων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνη-
μα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπυ-
δάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν·
ἀλλ' ἐπέση αὐταῖς Ἄγγελος καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπόλυσις.Τῇ Τρίτῃ τῆς Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. γ'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.
Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.**

Χαίρουσι Μαθήτριά Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ
Ἀγγέλου ῥημάτων ἐπακροώμεναι· δι' ὧν
τὴν Ἀνάστασιν τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς λογι-
σθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι τά-
φῳ παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτόν, λί-
θον ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀ-
θρόον, οὗ διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Αῖληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν ἐπιχορηγεῖσαι
τοῖς θείοις καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὥφθησαν
Μαθήτριά αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι
τὸ κέλευσμα τῆς θείας Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβή-
θησαν, τὴν λευκοφόρον στολὴν, λέγουσαι· Ἐ-
σινύλευται Ἄδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει
τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀνα-
στείλασαι θεῖαι Χριστοῦ Μαθήτριά, ῥή-
ματα χαρμόσυνα διαπορθεύουσι νῦν τοῖς αὐ-
τόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τούτοις τὴν
τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαρὰν·
ὅθεν, τὴν ἀντίθετον λύπης ἤκουον φωνὴν πα-
ραδόξως, ταύταις τὴν τὸ, Χαίρετε, προστάτ-
τουσαν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες τὸν τάφον σου κα-
ταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ
μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐρῆσαι δὲ τὸ ἄχραντον
Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι, μετὰ σπουδῆς ἦλθον
λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς
εἴληφε νεκρόν, γυμνόν, ἐσμυρνισμένον, τῆς Μη-
τρὸς μόνης παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκροῦς

ζώσας, τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύ-
σας, πῶς τέθαιπται; Ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐ-
τεξουσίως, καθὼς εἶπας, τριήμερος, σῶζων τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σῶσόν με, Χριστέ Σωτὴρ, τῇ δυνάμει τῆ Σταυ-
ροῦ, ὁ σῶσας Πέτρον ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ
ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν Χριστοῦ τὴν
Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστίν, καὶ
Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά,
καὶ κραταιὰ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι
κόσμον, ὃν ἐπλασεν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν τοῖς τυράν-
νοις, λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ
Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βα-
σάνοις ἀναλώσῃτε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς
Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ
ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ·
ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστᾶδος,
προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου,
καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις,
δόξα σοι.

**Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.**

**Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθί-
σματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.**

Σταυρώσιμον.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ
ὁ Θεός, ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου
χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη,
κράζοντα· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Αναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμά
διαρρήξας τοῦ Ἄδου, ἔλυσας τὸ κατὰ-
κριμα τοῦ θανάτου, Κύριε, πάντας ἐκ τῶν πα-
γίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυ-
τὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐ-
τοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα· καὶ δι' αὐτῶν τὴν
εἰρήνην σου παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνη πο-
λυέλεε.

Μαρτυρικόν.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιαν-
θεῖσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν· καὶ ἅγιοι αἱ
σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν· ἐν
σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ
Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε. Αὐτὸν
ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε σωθῆναι, δεόμεθα, τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπόρως τε-
κοῦσά σε, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως
πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόα
σοι· Πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθής, γλυκύ-
τατε Υἱέ; Ὑμῶ σου τὴν ἄκραν ἀγαθότητα.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Πρὸς τὸ μνήμά σου, Σῶτερ, αἱ σεπταὶ Μυ-
ροφόροι ἐλθοῦσαι, τὸν Δεσπότην ἀλείψα-
σθαι μύροις, ὡς βροτὸν σε κατηπείγοντο. Ἀγ-
γελος δὲ αὐταῖς χαρὰν ἐμήνυσεν· Ἀνέστη ὁ
Κύριος· διὸ κηρύξατε Ἀποστόλοις τὴν ἐκ τά-
φου ὄντως φρικτὴν τούτου ἐξανάστασιν.

**Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανό-
νες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστει-
λάριον τῆς Ἑορτῆς.**

**Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.**

Σταυρώσιμον.

Εκουσίως πτωχεύσας τὴν πτωχείαν τοῦ Ἀ-
δάμ, Χριστέ ὁ Θεός, ἦλθες ἐπὶ γῆς, ἐκ
Παρθένου σαρκωθείς· καὶ Σταυρὸν κατεδέξω,
ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.
Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἀγγελος ἐ-
κάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐ-
τὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσαστο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρω-
σε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ
ἀγαλλιᾶσθε.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγίων σου τὰ πλήθη δυσωποῦσί σε Χρι-
στέ· Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνή-
μα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπι-
δάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν. Ἀλ-
λ' ἐπέστη αὐταῖς Ἀγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Αῖρα ἐν νεκροῖς ὁ λυτρωτής; Θρήνοις Μυροφόροι ἐβόων, Χριστοῦ μαθήτριάι· Ἥλιος δ' ὁ μέγιστος μέχρι καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ἥ ἀνέστη, ὡς ἔφησε; Καὶ οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ τάφου Ἀγγελος τὴν θείαν ὄντως χαρὰν ἔφη· Ὁ Χριστός ἐξανέστη· δράμετε, κηρύξατε πᾶσι, τούτου τὴν ἐκ τάφου θείαν Ἑγερσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Μύρα ἐτοιμάσασαι σεπτὰ, ἔτι τῆς σκοτίας ἐνέστης, τῇ τῶν Σαββάτων μιᾷ, ἤλθον πρὸς τὸ μνήμά σου αἱ Μυροφόροι, Χριστέ, τοῦ μυρίσαι τὸ ἄχραντον, καὶ θεῖον σου Σῶμα· ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν καταμαθοῦσαι τὴν σὴν, ἐσπευδον μνηύσαι τοῖς Μύσταις· αἷς προὔπαντήσας ἐκ τάφου, Χαίρετε, βοᾷς φιλανθρωπότερον.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Τῷ πιστῷ Θεῷ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταφιασθέντα ὡς νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι τούτου αἱ Μαθήτριάι, δι' ἁρωμάτων σεπτῶν· καὶ ἐν τάφῳ καθήμενον καινὸν νεανίαν βλέψασαι, ἐξέστησαν, ἐν ἀστραπτύσει μορφῇ· ὅθεν, τὴν ἐκ τάφου τοῦ Λόγου Ἑγερσιν τριήμερον γνοῦσαι, ταύτην Ἀποστόλοις κατεμήνουν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυνπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θρασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω, Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δέ προσφύσω τὸ σὸν ἀκήρατον Σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει, κραυγάζων· Κύριε δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ρήματα ἀκούσασαι χαρᾶς, ἐκ τῶν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Λόγου προσκνηθέντων νοῶν, δρόμον ἐπεδείξαντο σπουδαιοτέρας ὁρμῆς· καὶ τὴν τάξιν ἀφέμεναι τῶν πρὶν Μυροφόρων, ὡς εὐαγγελίστριαι ἐθεωρήθησαν, Ἑγερσιν ἐξ Ἄδου κευθμώνων εὐαγγελιζόμεναι Μύσταις, τῇ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ορθρον προλαβοῦσαι τὸν βαθὺν, φόβῳ Μυροφόροι γυναῖκες τάφῳ παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσαι τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς λογιζόμεναι τὸν Ἄδην νεκροῦντα· ἀλλὰ θεῖος Ἀγγελος ἐπέστη, ταύταις βοῶν· Τί τὸν ζωηφόρον καὶ ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκζητεῖτε; ἅπιτε τὴν Ἑγερσιν κηρύττουσαι.

Φέρεις τὸν ἐπ' ὤμων Χερουβὶμ ἐπαναπαυόμενον Λόγον, μακαριστέ Ἰωσήφ, ἄλλο ὡς περ ὄχημα, ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν σῶν, σαρκωθέντα τοπρότερον, καὶ νῦν νεκρωθέντα, ὃς ἐζωοποίησε τοὺς νεκρωθέντας ἡμᾶς· ἔ τὴν ἐξανάστασιν βλέπων, χαίρεις σὺν σεπταῖς Μυροφόροις, καὶ προεθρηνεῖτε τούτου νέκρωσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἀγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Η Ἀνάστασίς σου, Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκημένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.
Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φόβος αὐτῶν.

Ἀποστολικόν.

Εμεγάλυνας, Σωτήρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα· ἐμαθον τῶν οὐρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σκικαὶ αὐτῶν μόναι τὰ

πάθη ἐθεράπευον· ὁ ἐξ ἀλιέων ἐθαυματουργεῖ, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων ἐθεολόγει τῆς χάριτος τὰ δόγματα· δι' ὧν, εὐσπλαγγνε, δὸς ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτῷ.

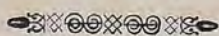
Μαρτυρικόν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτίσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως! οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελεύετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί. Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εῤῥάναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνημά σου αἱ γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου αἱ γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνημα παρεγένοντο ὀρθριαί, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενὴς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Ἀποστολικόν.

Ο σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμψας ὥσπερ κήρυκας πάσῃ τῇ γῇ, τῇ ἀφάτῳ φιланθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σε, καὶ τοῖς πιστοῖς κατὰπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Απόστολοι, Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες· παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι, δεόμεθα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως διὰ σοῦ, Θεοτόκε ἀειπάρθε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σε-

σαρκωμένον ἔτεκες· Διὸ κατὰ χρέος σε πάντες εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα, Σωτῆρ, γυναῖκες προσκομίζουσαι, ἐζήτουν σπουδῇ μυρίσαι σε φιάνθρωπε· ἐκ τοῦ τάφου δὲ Ἄγγελος πρὸς αὐτὰς ἐβόα· Ἐγήγερται ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος, πατήσας τὸν Ἄδην καὶ τὸν θάνατον.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν' καὶ τῶν Κανόνων ἡ Ἀκολουθία, ὡς προδεδήλωται.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Αγγελος μὲν τό, Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως, Κύριε, τῇ κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνηματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν. Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀποστολικόν.

Οἱ ἐξ ἀδίκων πράξεων πάντοθεν πολεμήμενοι, καὶ πρὸς σέ καταφεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, τὴν φωνὴν τῶν σῶν Μαθητῶν προσφερόμεν σοι, λέγοντες· Σῶσον ἡμᾶς, Ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα. Δεῖξον καὶ νῦν τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν, δεόμεθα, ὅτι σκέπεις λαόν, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀποστόλων, παρορῶν ἁμαρτίας διὰ πολλὴν ἀγαθότητα. Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα τιμᾷ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧ ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον οὐράνιον ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο ἱερέων ἐστὲ τὸ καύχημα, βασιλέων τὸ νῆκος, Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Πῶ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνηματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβοὺς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνωσυσῶν γυναικῶν, ἐξαστραπτὼν Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός ἡμῶν ἐκ νεκρῶν, ὡς παντοδύ-

ναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ο ἔτε ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε χαίρειν δέδωκας, Λόγε, ταῖς Μυροφόροις, εἰπὼν· Οὐπω ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· καὶ λοιπὸν μὴ μου ἄπτεσθε· πορεύεσθε μόνον, εἴπατε τοῖς Φίλοις μου· Ἴδου προάγει ὑμᾶς. Ὅθεν μετὰ ταῦτα ὥράθης, καὶ δι' ἐμφυσήματος τούτοις δέδωκας, Σωτὴρ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Ρήσεις Μυροφόρων γυναικῶν, ταῖς ἐκ τῶν νεκρῶν κηρυττούσας Χριστοῦ Ἀνάστασιν, Μῦσαι μὴ πιεεύσαντες, ἔσπευσαν μνήμα ἰδεῖν· καὶ σινδῶν καὶ σουδάριον ὁράται τῷ τάφῳ, ὃ δ' αὐτὸς ζητούμενος, οὐχὶ τεθέαται. Ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν γνόντες, κήρυκες ὁρῶνται ἐν κόσμῳ, ταύτην καὶ τοῖς ἔθνεσι μηνύοντες.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ω φθη φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν, λάμπων ἀπὸ τάφου ὥραϊος Χριστὸς ὁ Κύριος· Ἄδης ἠχμαλώτισται, Σατὰν ἠφάνισται, χαίρει κόσμος τὰ πέρατα, χορεύει ἡ κτίσις, μέλπει ἑορτάζουσα ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ πανσόφου, καὶ τῶν Μυροφόρων σὺν τούτῳ γυναικῶν γεραίρει τὴν πανήγυριν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κινῶνται; ὁ λίθος κεκλύλισται· ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· ταῖς σφραγίδας μαρτυρήσας τηλαυγῶς· ὑπνῶντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἴπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

**Τῇ ΠΕΜΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱσθῶμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.
Ἦχος πλ. δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἔχνεσιν ἀκολουθεῖσαι σεμναί, καὶ αὐτὸν θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμότητα, Μυροφόροι, εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα τοῦτον ἐλίπετε· ἀλλ' ἀπελθοῦσαι μύ-

ρα σὺν δάκρυσιν ἀπεκομίσατε, συμπαθῶς κινούμεναι· ὅθεν ὑμῶν μνήμην τὴν πανίερον πανηγυρίζομεν.

Θείων γυναικῶν κατάλογος βλέψαι ποθῶν τὴν ζωὴν, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτὸς παρεγένετο, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοε· Καθὼς προέφη, Χριστὸς ἐγήγερται· σπουδῇ τοῖς τούτου Μαθηταῖς εἶπατε· καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασθε, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον ἀναλαβόμεναι.

Σήμερον πιστοὶ χορεύομεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ ὑμῶν, Μυροφόροι, δοξάζοντες, τὸν ὑμᾶς δοξάσαντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν δυσωπεῖτε ἀπαύστως πάνσεμνοι, αἰωνιζούσης δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος τῶν Ἀγίων, ἔχουσai τὴν πρὸς αὐτὸν παρρησίαν πάντοτε, θεομακάριστοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶν γεγόμεναι, καὶ τὸ μνήμα σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σταυρωθήτω, ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων αἰεὶ ἐντρυφῶντες· καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου ἠτοῦντο λαβεῖν οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σε ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγόνασι. Κύριε, πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος, προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη, Ἑκτενής,
καὶ Ἀπόλυσις.

✠✠✠✠✠✠

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθὲ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ὑπόδησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ, οὓς ἐπλάσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαράς τὰ πάντα ἐπλήρωσας, Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστάς, παρέσχες πᾶσι. Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Οτε τοῖς ἄθλοις ἠγωνίσαντο τοῦ Κυρίου οἱ Μάρτυρες, τότε τὸ θράσος ἡμαύρωται τῶν ἀσεβῶν διὰ πίστεως· ὅτε δὲ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων ἐνθέως κατήργησαν, τότε τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἐδέξαντο ἄνωθεν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Η Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσά σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε, τί τὸ φοβερόν τῷτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς τῷ τάφῳ προσκομίζεσθαι γυναῖκες, Σωτὴρ, Ἀγγέλου τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωὴ.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ

τῷ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον, Χριστέ ὁ Θεός, ξύλον ζωῆς ἀνέδειξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· καὶ δι' αὐτοῦ καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἐζωοποίησας ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῇ ἁμαρτίᾳ· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει, Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξῃς τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧς Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανούς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾶ ὁ Ἀγγελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων ἐπακροώμεναι, ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς λογισθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτόν, λίθον ἀναβλέπουσι τῷτο ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, οὐ διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Αληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν ἐπιχορηγεῖσαι τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὥφθησαν Μαθήτριάι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι τὸ κέλευσμα τοῦ θείου Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβήθησαν τὴν λευκοφόρον στολὴν, λέγουσαι· Ἐσκύλευται Ἄδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀναστείλασαι θεῖαι Χριστοῦ Μαθήτριάι, ῥήματα χαρμόσυνα διαπορθμεύουσι νῦν τοῖς αὐ-

τόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τοῖς, τὴν τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐν τάφου χαράν· ὅθεν τὴν ἀντίθετον λύπης ἤκουον φωνὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε προσταύτουσαν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Μετά φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπιδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἀγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ὑμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξ, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὁρθρου βαθείας, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τῷ λίθου τὴν μετάθεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβοῦς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν γυναικῶν ἐξαστράπτων Ἀγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκ νεκρῶν, ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὶ τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κερνάτε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθορὰν τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρήσας τηλαυγῶς· ὑπνῶντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ. Δραμοῦσαι χαρὰ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὁρθρίαι γερόμεναι, καὶ τὸ μνήμα σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιᾷ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς

σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες τὸν τάφον σε καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμα σου, ὀδυρόμεναι, μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε νεκρὸν, γυμνὸν, ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μόνης παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκρὸς ζωώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας πῶς τέθαπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας, τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βία οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στυλοῦ πυρὸς, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστὸς, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος β'.

Τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἔστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταίᾳ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἐπλασεν.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου, πρέπει ἀγίασμα.

Η Ἀνάστασις σου, Χριστέ Σωτὴρ, ἀπάσαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὥσπερ ἰμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν

Νικοδήμω, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θεωρούμενος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάψω, τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου σὺν τῇ Ἀναστάσει, κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμα. *

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστάς, παρέσχες πᾶσι. Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφήν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ, ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκῆσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόροις γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινῇ δὲ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς ἐορτάζομεν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς'. τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει, Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διατί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας· Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αἴγγελος μὲν τὸ, Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως, Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἀἴγγελος δὲ τὸν λίθον, τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν. Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον ὡσεὶ ἄστραπὴν καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Οτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνη σε, Χριστέ, ἐκήδευσεν, καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει, Σῶμα τὸ ἀκήρατον σοῦ περιπτύξασθαι· ὅμως, συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόασοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου, φιλάνθρωπε.

Στιχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Οτε ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ ὑπὲρ τοῦ παντός κατετέθης, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός, Ἄδης ὁ παγγέλαιστος ἰδὼν σε, ἔφριξεν· οἱ μο-

χλοὶ συνετρίβησαν· ἐθλάσθησαν πύλαι· μνήματα ἠνοίχθησαν· νεκροὶ ἠγείροντο· τότε ὁ Ἀδάμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόασοι· Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, φιλόανθρωπε.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ο "τε αἱ δυνάμεις σε, Χριστέ, πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκοφαντούμενον, ἔφριπτον τὴν ἄφατον μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος χερσὶ σφραγισθέντα, αἶ σου τὴν ἀκήρατον πλευράν ἐλόγχευσαν· ὅμως τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ χαίρουσαι, ἐβόων σοι· Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, φιλόανθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η τήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ πασπάδος, προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ συνήθη, Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον, καὶ Κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας.

~~~~~

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

~~~~~

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα.

Δοξάζω τοῦ Πατρός, καὶ τῷ Υἱῷ.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος γ'.

Μέγισον θαῦμα! Παρθένος τεκοῦσα, καὶ τὸ τεχθὲν Θεὸς πρὸ αἰώνων· προφανὴς ὁ τόκος, καὶ τὸ τελούμενον ὑπὲρ φύσιν. Ὡ μυστηρίου φρικτῶδους! ὁ καὶ νοούμενον ἄφραστον μένει, καὶ θεωρούμενον οὐ καταλαμβάνεται. Μακαρία σὺ εἶ, ἄχραντε Κόρη, Ἀδάμ τῷ γηγενῆς

Συγάτηρ, καὶ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου φανεῖσα Μητήρ· αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ο' τῷ πάθει σου Χριστέ.

Εἶτα τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Μεγάλης διὰ σοῦ εὐεργεσίας, Ἀχραντε, τεχόντες, σὺν Ἀγγέλοις τὸν τόκον σου δοξάζομεν, τὸν καταξιώσαντα ἐν μήτρᾳ σου τεχθῆναι, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἀναπλάσαντα τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Σὲ πάντες καταφύγιον, καὶ θείαν σκέπη, ἀγνή, ἁμαρτωλοὶ ἐν βίῳ κεντήμεθα Παρθένε· ἱκετεύομεν ἡμῶν πάντες σὴν εὐσπλαγχνίαν· Μὴ ἀποσῇς ἀφ' ἡμῶν, δεόμεθα, ἀλλ' ἐλέει καὶ σῶζε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Τὸ Χαῖρε, Θεοτόκε Μητὴρ ἀειπάρθενε, οἱ χοῖκοί σου δοῦλοι προσφέρομεν ἀξίως, σὺν τῷ Γαβριὴλ τῷ θείῳ ταξιάρχῃ· καὶ γὰρ χαρὰς πρόξενος, καὶ ἀγαλλίαμα σὺ ἐγένου τῷ κόσμῳ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν τῷ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος.

Ζῆτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

~~~~~

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ζ'.

Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σθ· Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσάν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον προσκυνούμεν,
Χριστέ, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σε ὑμνοῦμεν
καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου ἡμεῖς οἱ
πάντες ἰάθημεν.

Υμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου
σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ
τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ
μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν Ἀδὴ καταβάς, Χριστὸς εὐηγγελίσα-
το· Θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα· ἐγὼ
εἰμὶ ἡ ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας
θανάτου τὰς πύλας.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴ-
κῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ
βαθέων κραυγάζοντες· Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φω-
τίσας τὸν κόσμον τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σε,
ἐξελοῦ τὸν λαόν σου ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σε,
φιλόανθρωπε.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τοῦ Παραλύτου δύο.

Ἦχος αΐ.

Οτὴ παλάμη τῇ ἀχράντῳ πλαστεργήσας
τὸν ἄνθρωπον, ἦλθες, εὐσπλαγγνε, τοὺς
νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ· τὸν Παραλύτον
ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου
σου ἀνέστησας· Αἰμώρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθερά-
πευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμέ-
νην ἠλέησας· καὶ τὴν αἵτησιν τοῦ Ἑκατοντάρ-
χου οὐ παρεῖδες· διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντο-
δύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Αΐτιος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παραλύτος, ἰ-
δὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι
ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο· Τί μοι κέρδος
ζωῆς; ὃ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας·
οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τις ὁ ἐμβάλλων με, ταραττο-
μένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προ-
σέρχομαι τῶν ἱαμάτων, ἵνα καὶ γὼ μετὰ πάν-
των κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. αΐ.

Ανέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα ἐπὶ τῇ Προ-
βατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ
Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοὰς ἐχούσῃ· ἐν
ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούν-
των· Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν
ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχα-
ρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει· Καὶ ἰδὼν ὁ
Κύριος χρονοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐ-
τόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; ὁ ἀσθενὼν ἀπε-
κρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν
ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβή-

θραν· Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου
βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην· Ἀλλ' ὁ
ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς
αὐτόν· Ἀρόν σε τὸν κράββατον καὶ περιπάτει,
κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος
ἐν τοῖς πέρασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τὸν Θεανδρικόν σε τό-
κον πανσεβάσμιε; πεῖραν γὰρ ἄνδρὸς μὴ
δεξαμένη, πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν
σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα
ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φυρ-
μόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιό-
τητα σώαν φυλάζαντα· Διὸ, Μητροπάρθενε Δέ-
σποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν
ὀρθοδόξως Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τῇ Ἀγίᾳ τῆς Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος πλ. αΐ.

Ποίημα τοῦ Κουμουλά.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ ἄνθρωπος
κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε, Κύ-
ριε, ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν τα-
ραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πο-
ρεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει
τὴν ἱάσιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατάνκειμαι· Καὶ
εὐθὺς σπλαγγισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐ-
τόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα
περιδέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω;
Ἀρόν σε τὸν κράββατον καὶ περιπάτει· Πάντα
σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτα-
κται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον Ἀ-
γιε, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ
θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε·
δι' ἧς ὁ λυτρωτής μου, Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς
ἐν σιότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, ἥλιος ὑπάρ-
χων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, οὓς ἐπλασε
κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ· Διὸ, πανύ-
μνητε, ὡς μητρικὴν παρρῆσίαν πρὸς αὐτὸν κε-
κτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος γ'.

Οτῷ πάθει σου, Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν
ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως,
φαιδρύνας τὰ σύμπαντα· πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν
ἐσπερινὸν ὕμνον, φιλόανθρωπε.

Εἶτα τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων
αὐτῶν. Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν. Σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος, ἐκεῖ κατέκει-
το πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσού-
σης τῆς Ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς ὀκτώ καὶ
τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· δεσπο-
τικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γε-
νέσθαι; ὁ ἀσθενὴν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρω-
πον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βά-
λῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς
αὐτόν· Ἀρόν σου τὴν κλίνην· Ἴδε, ὑγιῆς γέγο-
ναι, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρε-
σβείαις, Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. Σελ. 5.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιιάσθω τὰ
ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι
αὐτοῦ ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θά-
νατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ
κοιλίας Ἰδοῦ ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ
κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γέ-
νους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε·
ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ
Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ σταυροῦ κα-
ταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθο-
ρᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰνῶ Τριάς σε, τὴν μίαν Θεαρχίαν.

ᾠδὴ α'. Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Ακατάληπτε μόνη κυριαρχία, καὶ μία τρια-
δικὴ Θεαρχία, τριλαμποῦς αἴγλης με τῆς
σῆς ἀξίωσον νῦν, ὅπως ἀνυμνήσω σε, τὴν ὑμνε-
μένην ἀπαύστως, τρισαγίοις ἄσμασιν, Ἀγγέ-
λων στόμασιν.

Ιερῶς τῶν αὐτῶν πᾶσαι αἱ τάξεις ὑμνοῦσι,
ποιητικὴν ὡς αἰτίαν, ἐνικὴν τρίφωτον ἀρχι-
κωτάτην σαφῶς, αἷς συμφώνως μέλψωμεν, καὶ
τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη, καὶ πιστῶς δοξάσω-
μεν, πηλίνοις στόμασι.

Νοῦν καὶ Λόγον καὶ Πνεῦμα, οἱ Θεολόγοι
προσφόρως συμβολικῶς σε καλοῦσιν ἀπα-
θῆ γέννησιν, ἐξ ἀγεννήτου Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ

σημαίνοντες, Θεὲ μονάρχα τῶν ὅλων, ἅμα καὶ
τοῦ Πνεύματος Θεῖαν ἐκπόρευσιν.

Θεοτοκίον.

Ως φιλόανθρωπος φύσει, τὴν τῶν ἀνθρώπων
οὐσίαν προσειληφώς Θεοῦ Λόγε, τὸ τρις-
σὸν ἔλαμψας μοναρχικώτατον φῶς τῆς μιᾶς
Θεότητος, δεδοξασμένην τοῖς πᾶσι δείξας τὴν
τεκοῦσάν σε Παρθένον ἄχραντον.

ᾠδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα.

Τρισεῦσαι πάλαι τὸ ὕδωρ προστεταχώς,
Ἡλίας ταῖς σχίδας, τυπικῶς παρενέ-
φηνε, τὴν τριττὴν ὑπόστασιν τῆς ἐνιαίας Θεοῦ
κυριαρχίας.

Ροῶδης φύσις ὑμνεῖ σε τῶν γηγενῶν, τὸν ἑ-
να καὶ τρίφωτον πλαστουργὸν ἀναλλοίω-
τον, καὶ βοᾷ σοι. Δέσποτα, παντοδαπῆς με-
τροπῆς ῥῦσαι, καὶ σῶσόν με.

Ισηγοροῦντες τοῖς λόγοις τῶν Προφητῶν, κλει-
νῶν Ἀπόστολων τε καὶ κηρύκων τῆς πίστεως,
ἱσουργὸν Τριάδα σε δοξολογοῦμεν πιστῶς, Θεὲ
τῶν ὅλων.

Θεοτοκίον.

Απὸ τοῦ θρόνου κατήλθε τῇ ὑψηλοῦ ὁ Χρι-
στὸς, τὸν ἄνθρωπον ἀνυψῶν, ὡς φιλόανθρω-
πος, διὰ σοῦ, Πανάχραντε, καὶ τὸ τρισηλίον
φῶς ἔλαμψε πᾶσι.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο ὑπερούσιος, καὶ μόνος Κύριος, Χριστὸς,
καὶ γέννημα τοῦ προανάρχου Πατρὸς, καὶ
Πνεῦμα τὸ Θεϊότατον, ἐλέησον τοὺς δούλους
σου· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀ-
πέστημεν. Ὅθεν δυσωποῦμέν σε, τρισυπόστα-
τε Κύριε· ὡς ἔχων ἐξουσίαν, τὸ πλάσμα σου
σῶσον ἐκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς καὶ Κύριος ἐκ σοῦ σε-
σάρκωται, δι' ἀγαθότητα, τὸ καθ' ἡμᾶς
οὐσιωθεὶς, καὶ μείνας ὅπερ πέφυκεν· ὅθεν καὶ
Θεάνθρωπον τοῦτον σέβοντες πάναγνε, σὲ τὴν
ἀπειρόγαμον Θεοτόκον κηρύττομεν, δοξάζον-
τες τὸ μέγιστον θαῦμα τῆς σῆς ἀσπόρου
κυήσεως.

ᾠδὴ δ'. Ἐθου πρὸς ἡμᾶς.

Στέλεχος διττὸν ἐκ Πατρὸς, ὡς ρίζης, ἐβλά-
στησεν ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, οἱ
συμφυεῖς βλαστοὶ καὶ θεόφυτοι, καὶ ἄνθη συ-
νάναρχα, ὡς τρία εἶναι φῶτα τῆς Θεότητος.

Στίφη νοερῶν οὐσιῶν ἀπαύστως ὑμνοῦσί σε,
τὸν ἀπερινόητον Θεόν· μεθ' ὧν ἡμεῖς δο-
ξαζόμεν, λέγοντες· Τριάς ὑπερούσιε, τοὺς σὺς
οἰκέτας σῶσον ὡς φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον.

Εἰθελξας ἡμᾶς εἰς ἀγάπην σὴν πολυέλεε, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ ἡμᾶς σωματωθεὶς ἀτρέπτως καὶ τρίφωτον, τὴν μίαν Θεότητα, μυσταγωγήσας. Ὅθεν σε δοξάζομεν.

Ὡδὴ εἰ. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Τὸν ἕνα κυριάρχην εἰκονικῶς ὡς εἶδεν Ἡσαΐας Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις, δοξολογούμενον ἀχράντοις φωναῖς Σεραφίμ, ἀπεστάλη τοῦ κηρῦξαι παρευθὺς τρίφωτον οὐσίαν, καὶ μονάδα τρισήλιον.

Ηἅπαντων ἀοράτων καὶ ὁρατῶν τὴν φύσιν, ἐξ οὐκ ὄντων τοπρίν, ὑποστησαμένη μονὰς τρισήλιε, τοὺς ἕνα Θεόν σε πιστῶς εὐφημοῦντας ἐκ παντοίων πειρασμῶν ἐκλυτρωσαμένη, τῆς σῆς δόξης ἀξιώσον.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα φωτοφόρον καὶ καθαρὸν, Παρθένε, γεγονυῖαν Θεοῦ, ἀνυμνοῦμεν πόθῳ καὶ μακαρίζομεν· ἐκ σοῦ γὰρ ἐτέχθη Χριστὸς ἐν οὐσίαις καὶ θελήσει διτταῖς, ὁ εἷς τῆς Τριάδος, καὶ τῆς δόξης ὢν Κύριος.

Ὡδὴ ς. Ἀβυσσος ἐσχάτη.

Μέτοικος ὑπάρχων ὁ Ἀβραάμ, κατηξιώθη τυπικῶς ὑποδέξασθαι, ἐνικὸν μὲν Κύριον, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑπερούσιον, ἀνδρικαῖς δὲ μορφώσεσιν.

Ιῥθυνον καρδίας σῶν οἰκετῶν πρὸς φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ὦ τρισήλιε Κύριε· καὶ σῆς δόξης ἔλλαμψιν παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τοῦ φαντάζεσθαι τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Θεοτοκίον.

Ανοίξον τὰς πύλας μοι τοῦ φωτός, τοῦ κηθέντος ἐκ νηδύος σου, ἄχραντε, ἵνα βλέπω τρίφωτον ἀκτῖνα τῆς Θεότητος, καὶ δοξάζω σε τὴν ὁλόφωτον Δέσποιναν.

Κάθισμα. Ἦχος γ. Θεῖας πίστεως.

Θεῖας φύσεως ὁμοουσίου τὸ τρισήλιον ὑμνοῦμεν κράτος, καὶ τρισαγίαις φωναῖς ἐκβοήσωμεν· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ προάναρχος· Ἅγιος εἶ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος· Πνεῦμα ἅγιον, ὁ εἷς ἀμερῆς Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων ποιητής, καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον! πῶς συνεσχέθη ὁ ἀχώρητος ἐν τῇ γαστρί σου, καὶ ἐσαρκώθη, καὶ ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑπομείνας φυρμὸν ἢ διαίρεσιν τῆς θεϊκῆς καὶ ἀτρέπτου Θεότητος, Κόρη πάναγνε; Διὸ Θεοτόκον σε πιστῶς κηρύττομεν αἰεὶ, καὶ δοξάζομεν.

Ὡδὴ ζ. Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Ναὸν με δεῖξον τῆς σῆς Θεότητος, Δέσποτα, τῆς τριλαμποῦς ὅλον φωτεινόν, ἀμαρτητικῆς ἀμαυρώσεως δεινῆς καὶ παθῶν ἀνώτερον, ταῖς φωτουργαῖς σου λάμπεις, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεότητος τὴν μορφήν μίαν καταγγέλλομεν, ἐν τρισὶν ὑποστατικαῖς, καὶ διαιρεταῖς ιδιότησι, Πατὴρ, καὶ Υἱὸς, καὶ Πνεῦματος, Εὐλογητὸς εἶ, κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εφάνη τῷ Ἀβραάμ Θεὸς τρισυπόστατος ἐν τῇ δρυὶ πάλαι τῇ Μαμβρῇ, τῆς φιλοξενίας μισθὸν τὸν Ἰσαάκ ἀντιδοὺς δι' ἔλεον· ὃν περ καὶ νῦν δοξάζομεν, ὡς Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ παντουργὸς ἀγαθοπρεπῶς ἐκ παρθενικῆς καὶ ἀχράντου σου γαστροῦ, καὶ ἡμᾶς ἐθέωσεν, εὐλογημένη πάναγνε, Θεοτόκε πανάχραντε.

Ὡδὴ η. Ἀστέκτω πυρί.

Ανάρχου Πατρός, ὡς ἐκ ρίζης, Λόγος καὶ τὸ Πνεῦμα συνανάρχως πεφυκότες, ὡς βλαστοὶ τῆς ὑπερουσίου Θεαρχίας, ἔδειξαν σῆς Τριάδος δόξαν μίαν τε καὶ δύναμιν· ἣν ὑμνοῦμεν πάντες πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρυθμίζεις ταῖς σαῖς φρυκτωρίαις τάξεις οὐρανίους ἀναμέλπειν ἀσιγήτως, τρισαγίοις ἁσμασι θείοις, Πάτερ, Λόγε σύμμορφε, καὶ τὸ Πνεῦμα, τρίφωτον κράτος καὶ ἰσόρροπον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χρησμοὶ Προφητῶν τὸν σὸν τόκον πόρρωθεν ἰδόντες, Θεοτόκε, ἀνευφήμουν, ὡς ἀσπόρως καὶ ὑπὲρ φύσιν γεννηθέντα, Δέσποινα· καὶ συμφώνως τοῦτον ὑμνοῦμεν, ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Ιδεῖν τὴν δόξαν τὴν τρισσολαμπῇ αἰ θεοειδεῖς τῶν ἀσωμάτων τάξεις, σαφῶς ἀνιέναι πτέρυξιν ἐφίενται ἄνω· ἀλλ' εὐλαβοῦνται σφόδρα τὸ ἀπρόσιτον φῶς, καὶ ὕμνον ἀπαύστως ἐκβοῶσι. Ταύταις συμφώνως, μοναδικὴ Τριάς σε δοξάζομεν.

Απλέτω πόθῳ καὶ οἱ ἐπὶ γῆς νοερὰν ψυχὴν ἐκ σοῦ λαβόντες, καὶ λογικὴν, σὲ ὑμνοῦμεν, Δέσποτα, Θεὲ τῶν ἀπάντων, τὴν ἐνιαίαν φύσιν ἀληθῶς καὶ τριττὴν προσώποις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· διὸ οἰκτίρμον, ὡς πολυέλεος, ἡμᾶς οἰκτεῖρον.

Θεοτοκίον.

Ναόν με δεῖξον τῆς μοναρχικῆς καὶ τριφεγ-
γοῦς σου θαρχίας φωτοειδῆ, καθαρῶς
λατρεύειν σοι τῷ κτίστη τῶν ὅλων, καὶ τῆς
ἀφράστου δόξης νοερὸν θεωρὸν, πρεσβείαις τῆς
μόνης Θεοτόκου, ἣν ἐπαξίως, ὡς ὑπερένδοξον,
μεγαλύνομεν.

Τὸ, "Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀναστάσιμα.
Ἦχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ
τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς
κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονό-
των, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡ-
μῶν ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε
κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κρά-
τος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος, Κύριε, τὸ
πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἑγέρσει
σου, καὶ τὸν ἄνθρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνισχύσας,
τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἥτταν ἀνεκαλέσω
μοι. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε,
δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ
ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γα-
βριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόᾳ σοι, Θεοτόκε· Ποῖόν
σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνο-
μάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προ-
σετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάντα ἀνθρώπινα καταδεξάμενος, πάντα
ἡμέτερα οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι
ἐν Σταυρῷ εὐδόκησας, ποιητά μου, θάνατον
ἐλόμενος ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀν-
θρώπινον ἐκ θανάτου λυτρώσῃς ὡς Θεός· διὸ
ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ εὐ-
σπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα.

Τὸ ἀκατάληπτον τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ ἀ-
νερμήνευτον τὸ τῆς Ἑγέρσεως, θεολογοῦ-
μεν οἱ πιστοὶ μυστήριον ἀπόρρητον· σήμερον
γὰρ θάνατος καὶ ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, γένος
δὲ ἀνθρώπινον ἀφθαρσίαν ἐνδεδυται· διὸ εὐ-
χαριστοῦντες βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ Ἑ-
γέρσει σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ ἐπουράνια πόθῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐ-
πίγεια τρόμῳ ἐξίσταντο, ὅτε ἡ ἄχραντος
φωνὴ ἐπῆλθέ σοι, Θεοτόκε· μία γὰρ πανήγυρις
ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν· ὅτι τὸν Πρωτόπλαστον,
ἐκ θανάτου ἐρρύσατο· διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ
βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἀγνὴ Παρθενομήτορ.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος γ'.

Εκπλήττων τῇ ὁράσει, δροσίζων τοῖς ῥή-
μασιν, ὁ ἀστράπτων Ἀγγελος ταῖς Μυ-
ροφόροις ἔλεγε· Τὸν ζῶντα τί ζητεῖτε ἐν μνή-
ματι; ἠγέρθη, κενώσας τὰ μνήματα· τῆς φθο-
ρᾶς ἀλλοιωτὴν γνῶτε τὸν ἀναλλοίωτον· εἶπατε
τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερά τὰ ἔργα σου, ὅτι τὸ γέ-
νος ἔσωσας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών σὺ ἐξείλου ἐκ Βαβυ-
λῶνος· καὶ ἐκ τῶν παθῶν πρὸς ζωὴν
ἐλυσον, Λόγε.

Εν τῷ νότῳ οἱ σπείροντες δάκρυσιν ἐνθέοις,
θεριοῦσι στάχυν ἐν χαρᾷ αἰζωΐας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἀγαθοδωρία, ὡς Πα-
τρί καὶ Υἱῷ συναστράπτει, ἐν ᾧ τὰ πάν-
τα ζῇ καὶ κινεῖται.

Ἀντίφωνον Β'.

Εάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῶν ἀρε-
τῶν, μάτην κοπιῶμεν· τὴν δὲ ψυχὴν σκέ-
ποντος, οὐδεὶς ἡμῶν πορθεῖται τὴν πόλιν.

Τοῦ καρποῦ τῆς γαστροῦς, τῷ Πνεύματι, υἱο-
ποιητῶς σοι τῷ Χριστῷ, ὡς Πατρί, οἱ
Ἅγιοι πάντοτε εἰσὶν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνθεωρεῖται πᾶσα ἀγιότης,
σοφία· οὐσιοὶ πᾶσαν γὰρ κτίσιν· αὐ-
τῷ λατρεύσωμεν, Θεὸς γὰρ, ὡς Πατρί τε καὶ
Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

**Οβαδιοῦνται τῶν ἐντολῶν· φάγονται ζωη-
ρὰν γὰρ παγκαρπίαν.**

Κύκλῳ τῆς τραπέζης σου εὐφράνθητι καθο-
ρῶν σου, ποιμενάρχα, τὰ ἔγγονα φέροντα
κλάδους ἀγαθοεργίας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι ὁ πᾶς πλοῦτος τῆς δόξης,
ἐξ οὗ χάρις καὶ ζωὴ πάση τῇ κτίσει· σὺν
Πατρί γὰρ ἀνυμνεῖται, καὶ τῷ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε· καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Ε'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. **Ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπὰ, ὅρα σελ. 26.**

Οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. τῆς Θεοτόκου εἰς ἡ. καὶ τῆ Παραλύτου εἰς ε'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί·
» **Πάσχα Κυρίου Πάσχα·** ἐκ γὰρ θανά-
» του πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ᾠ-
» δοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ᾠδόντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυφορήσασα Χριστόν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθέने πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἁγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ἦχος γ'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὴς ἐν τῇ Ἑννάτῃ ᾠδῇ

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**αυμαστός, ἐνδόξως ποιῶν τέρατα, σὺ εἶ
» Θεός, ὁ ἄβυσσον γεώσας, καὶ ἄρματα
» καλύψας, καὶ λαὸν διασώσας, ᾠδοντά σοι
» ὡς λυτρωτῇ ἡμῶν Θεῷ.

Τροπάρια.

Ενεργῶν σημεῖα, ποιῶν τέρατα, μόνε Βασιλεῦ, σταυρὸν ἐθελουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτίρμων· καὶ θάνατον θανάτῳ θανατώσας, ἐξωποίησας ἡμᾶς.

Τῇ Χριστοῦ Ἐγέρσει, λαοὶ σήμερον χορεύσωμεν πιστῶς· ἐσκήλευται ὁ Ἄδης, δε-

σμίους, οὓς κατεῖχεν, ἀπέδωκε σπουδαίως, ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ο δυνάμει θείᾳ ποτὲ Παράλυτον λόγῳ σου, Χριστέ, συσφίγξας, καὶ προστάξας αὐτῷ τὴν κλίνην ἄραι, χρονίως ἀσθενοῦντι, τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν ἵασαι δεινῶς.

Εν τῇ κολυμβήθρᾳ ποτὲ Ἄγγελος τῇ Προβατικῇ κατήρχετο, καὶ ἓνα ἰᾶτο κατὰ χρόνον· Βαπτίσματι δὲ θείῳ νῦν καθαίρει ἁπείρα πλήθη ὁ Χριστός.

Αρχηγὲ Ἀγγέλων, Ἀρχιστράτηγε τῶν ἁνω λειτουργῶν, τοὺς συναθροισμένους ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ σου, καὶ τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντας, σκέπε, φρούρει ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν.

Δόξα.

Εν τρισὶ προσώποις, μιᾷ φύσει δὲ, ἄναρχον Θεὸν ὑμνήσωμεν ἀπαύστως, μετὰ τῶν ἁσωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, βασιλείαν ἔχουσιν καὶ κράτος ἀμέρης.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν τιμῶσαν ταύτην, Ἁγνή, πόλιν σου πάντοτε πιστῶς περισώζε κινδύνων, ἀλώσεως βαρβάρων, πολέμου ἐμφυλίου, καὶ μαχαίρας, καὶ πάσης ἄλλης ἀπειλῆς.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλ-
» λ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος
» Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς, αὐτὸς με συνδόξασον, Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν ἐπανέρχομαι σήμερον, ἀγαθότι τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν, Ἁγνή, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θεόν, ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν, καθὼς εἶπεν, ἐξεγειρόμενον θεασαμένη, Ἁγνή, χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεόν, ἄχραντε, μέγαλυνε,

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τεῖρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν
» εὐκλεῆ, εὐτεκνουμένη βόησον· Ἐστερεώ-

» Ή καρδιά μου· οὐκ ἔστιν ἅγιος καὶ οὐκ
» ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ο ῥῶν σε πάλαι ἥλιος, ξύλω κρεμάμενον, Λό-
γε, τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ
ἅπασα· νεκροὶ ἐξανίσταντο, νεκροῦ γενομένου
σου, παντοδύναμε.

Μετὰ ψυχῆς ἐλθόντος σου ἐν τῇ κοιτίᾳ τῆς
γῆς, ψυχᾶς, ἃς περ ἐκέντητο, ἐναπεδί-
δου Ἀδης σπουδῇ, βοώσας τῷ κράτει σου ὡ-
δὴν χαριστήριον, μόνε Κύριε.

Τὴν ἐπὶ χρόνους πλείονας ἐξασθενοῦσαν δει-
νῶς ψυχὴν μου, ὑπεράγαθε, ὡς τὸν Παρά-
λυτον πρὶν, ὑγίωσον· ὡς ἂν βηματίζω σου τὰς
τρίβους, ἃς ἐδείξας τοῖς ποθοῦσί σε.

Μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχαγγελε,
Μικτηρίαν ποιήσον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀ-
νυμνούντων σε, φρουρῶν. συντηρῶν ἡμᾶς, τοῦ
βίου τοῖς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα.

Δόξα Πατρὶ, βοήσωμεν, Υἱῷ, καὶ Πνεύματι·
εἷς γὰρ ὑπάρχει φύσει Θεός, ὃν αἱ δυνά-
μεις πᾶσαι τῶν οὐρανῶν ἐν φόβῳ δοξάζουσιν,
τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, κράζουσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αῖσπονρον ἔσχες σύλληψιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν το-
κετόν, Παρθενομητορ ἄχραντε· ἔργον φρι-
κῶδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον,
βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταθασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Καθίσματα. Ἦχος γ΄.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Ρῆμα Παράλυτον μόνον συνέσφιγγεν, ὡς ὁ
παγκόσμιος λόγος ἐφθέγγετο, τοῦ δι' ἡμᾶς
ἐπὶ τῆς γῆς ὀφθέντος δι' εὐσπλαγγνίαν· ὅθεν
καὶ τὸν κράθβατον ἐπιφέρων διήρχετο, καὶ οἱ
Γραμματεῖς ὄραν τὸ πραχθὲν ἔχ' ὑπέφερον, κα-
κίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ ψυχᾶς παραλύοντι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ
ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γα-
βριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόασοι, Θεοτόκε· Ποῖόν
σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνο-
μάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προ-
σετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θειγόρος Ἀβ-
» βακούμ στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύ-
» τω φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αῖρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύουσαν
νηδὺν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βρωτὸς δὲ,
ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος
κηλῖδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀ-
ληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνὸς, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν
στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάν-
των τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖ-
θις ἐκ τοῦ τάφου ὡραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν
ἐλαμψεν Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιώδους
κιβωτοῦ ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ
Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν ὁ-
ρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χρι-
στὸς ὡς παντοδύναμος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπά-
τορα, Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θα-
νάτῳ τῷ οἰκείῳ ἔλυσεν τὸν δι' ἐκείνου θάνατον
σήμερον, καὶ κατηύγαγε πάντας, ταῖς θείαις
ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὡραιότατως ἐκ νε-
κρῶν λάμψαντα, Ἀγνή, καθορώσα, ἡ κα-
λὴ καὶ ἄμωμος ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον
εἰς πάντων σωτηρίαν σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν
χαίρουσα δόξαζε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ κατάσκιον ὄρος ὁ Ἀββακούμ προεώ-
» ρα, τὴν ἄχραντόν σου μήτραν, Ἀγνή·
» διὸ καὶ ἀνεκραύγαζεν· Ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει
» ὁ Θεός, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου
» δασέος.

Τροπάρια.

Τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος, φθόνῳ τηκόμενος,
ξύλω ἐσταύρωσέ σε, Κύριε· καὶ λύσας τὸ
κατάκριμα τὸ τοῦ θανάτου ὡς κραταιὸς, ἐξε-
γήγερσαι, τὸν κόσμον σεαυτῷ συνεγείρας.

Μετὰ μύρων γυναικες, τί τὸ ἀκένωτον μύ-
ρον, ζητεῖτε; ἐξεγήγερται· ταῖς Μυροφό-
ροις ἔφησεν ὁ καθεζόμενος ἐν λευκοῖς, τὴν ὑ-
φήλιον πληρώσας νοητῆς εὐωδίας.

Δούλου φέρων εἰκόνα, ὑπερβολῇ εὐσπλαγ-
χνίας, βαδίζων παραγέγονας, καὶ ὑγιῇ
ἀπέδειξας τὸν ἐπὶ χρόνοις, Λόγε, πολλοῖς κατα-
κειμένον, κελεύσας καὶ τὸν κράθβατον ἄραι.

Αγγελος μὲν Κυρίου κατὰ καιρὸν καταβαί-
νων, τὸ ὕδωρ ἐν τῇ Προβατικῇ ἐτάρασσε,
τελῶν ὑγιῇ ἕνα καὶ μόνον· ὁ δὲ Χριστὸς πλήθη
ἄπειρα τῷ θείῳ Βαπτισμῷ διασώζει.

Αρχηγὲ τῶν Ἀγγέλων, καὶ ὁδηγὲ πλανωμένων, Κυρίου Ἀρχιστράτηγε, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ μέσον ἡμῶν παραγενοῦ, καὶ τὰς προσευχὰς πάντων προσάγαγε τῷ μόνῳ ποιητῇ καὶ Δεσπότη.

Δόξα.

Ενούμενη τῇ φύσει, διαιρουμένη προσώποις, ὑπάρχει ἡ ἁγία Τριάς, Πατὴρ ὁ ὑπερούσιος, ὁ συναϊδίος τέ Υἱός, καὶ τὸ ἅγιον καὶ μόνον παντοδύναμον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η Ἀγνή πῶς θηλάζεις; πῶς δὲ ἐγέννησας βρέφος τοῦ Ἀδάμ ἀρχαιότερον; πῶς ἐν ἁγιάλοις φέρεις Υἱόν, τὸν ἐπὶ ὤμων χερουβικῶν; ὡς ἐπίσταται, ὡς οἶδεν, ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ εἰς Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη καὶ Χριστὸν ὁφόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἀδου σειραῖς συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο, Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτῖσι καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουσθαί μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως ὅθεν ἐξαναστάντα σε θεασαμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτὶ τῷ ἀνεσπέρῳ σου, Χριστέ, καταύγασον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ ὁδήγησον εἰς τὸν φόβον σου διότι φῶς τὰ προσταγμάτα σου.

Τροπάρια.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, καὶ κόσμον ἅπαντα συνανύψωσας καὶ γενόμενος ἐν νεκροῖς ὁ Θεός, νεκρὸς ἐγείρεις τὴν ἀπ' αἰῶνος.

Ανέστη, καθὼς εἶπεν, ὁ Χριστός, κενώσας ἅπαντα Ἀδου τὰ βασίλεια, καὶ ὀπτάνεται Ἀποστόλοις, χαρὰς μεταδιδούς διαγωνιζούσης.

Penticostario.

Αευχείμων καθωράθη γυναιξίν, ἀστράπτων Ἀγγελος, φάσκων· Μὴ κλαίετε· ἡ ζωὴ ὑμῶν ἐξεγήγερται, τοὺς ἐν τοῖς τάφοις νεκροὺς ζωώσας.

Παραλύτον ὡς ἡγείρας, Χριστέ, τὴν παρειμένην με ψυχὴν ὑγίωσον παραβάσει, καὶ βαδίζειν με τὰς σὰς ὁρθὰς εὐόδωσον τρίβους.

Αγγέλων ἀρχηγέτα Μιχαήλ, τὸν ἀθροίζόμενον ἐν τῷ τεμένει σου λαὸν σήμερον, καὶ κηρύττοντα τὰ τοῦ Θεοῦ, σῶζε, μεγαλεῖα.

Δόξα.

Ισότημος τρισάριθμος μονάς, διαιρουμένη μὲν πιστῶς ταῖς ὑποστάσεσιν, ἐνούμενη δὲ φύσει πέφυκε, Πατὴρ, Υἱός, καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄσπορον λοχείαν σου, Ἀγνή, τὴν ἀκατάληπτον ὕμνοῦμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς Μήτερα σε τῇ ποιητῇ πάντων καὶ Δεσπότη.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ εἰς Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλὸς αἰώνιους, κατόχους πεπεδημένων, Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα, Χριστέ, ἐξηγέρθῃς τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου καὶ ἀνέωξας ἡμῖν Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθνητον ἱερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας παγγενὴ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον καὶ αἰδιδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγύσι σου, Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νῆν, καὶ συνήγειρεν ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Β**υθός μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη, καὶ ζάλη ἐναντίων ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας με σὺ, σῶσον Σωτὴρ, καὶ ῥῦσαι φθορᾶς, ὡς ἐσωσας τοῦ θηρός τὸν Προφήτην.

Τροπάρια.

Υψώθης ἐκυσίως ἐν ξύλῳ, ἐτέθης ὡς νεκρὸς ἐν μνημείῳ, καὶ τῆς ἐν Ἀδῇ νεκρὸς πάν-

τας ὁμοῦ ζωώσας, Χριστέ, ἀνέστησας θεϊκῇ δυναστείᾳ.

Ο Ἄδης συναντήσας σοι κάτω, οἰκτίρμον, ἐπικράνθη, δεσμώτας ἀποδιδούς ἐν σπῆδῃ, σοῦ τὴν φρικτὴν ὑμνοῦντας Σωτὴρ Ἀνάστασιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Ο ἱ θεῖοι Μαθηταὶ κατιδόντες, ἐκ τάφου τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἐγηγερμένον Χριστόν, πόθῳ πολλῷ, καὶ γνώμῃ εὐθεῖ, καὶ θυμηδίᾳ ψυχῆς προσεκύνουν.

Ο πάλαι ἐπὶ κλίνης ὀδύνης ἐν χρόνοις κατακείμενος πλείστοις, τῇ σῇ προστάξει, Χριστέ, ἀρτιωθείς, δοξάζει ὑμῶν τὴν εὐσπλαγχνίαν τὴν σὴν, ζωοδότα.

Α γγέλων Μιχαὴλ ἀρχηγέτα, τῷ θρόνῳ παρ᾽ ὧς τοῦ Δεσπότη, πάρεσο μέσον ἡμῶν, καθοδηγῶν πρὸς τρίβους ζωῆς τοὺς σὲ προστάτην θερμὸν νεκτημένους.

Δόξα.

Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω, μονάδα τῇ οὐσίᾳ κηρύττω, ἄναρχε Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦμα εὐθές, Θεέ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἄνω φρικτῶν στρατευμάτων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο πάντα θεῖω νεύματι φέρων, κρατεῖται, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκάλας ταῖς σαῖς, πάντας ἡμᾶς ἀρπάζων χειρὸς δουλείας τοῦ πονηροῦ, ὡς οἰκτίρμων.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον. Ἦχος γ΄.

Η Παρθένος σήμερον.

Τὴν ψυχὴν μου, Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις, καὶ ἀτόποις πράξεσι δεινῶς παραλελυμένην, ἐγειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστάσει, ὥσπερ καὶ τὸν Παράλυτον ἡγείρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος. Οἰκτίρμον, δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου.

Ὁ Οἶκος.

Ο χειρὶ σου δρακὶ περικρατῶν τὰ πέρατα, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ Πνεύματι ἁγίῳ συνδεσπόζων ἀπάντων, σαρκὶ ἐφάνης, νόσους ἰώμενος, καὶ πάθη ἀπήλασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καὶ τὸν Παράλυτον λόγῳ θεϊκῷ σὺ ἐξανέστησας, περιπατεῖν ἀθρόως προστάξας, καὶ τὴν βασιλεύσαν αὐτὸν κλίνην ἐπὶ τῶν ὤμων ἄραι· ὅθεν πάντες σὺν τούτῳ ἀνυμνοῦμεν καὶ ἐκβοῶμεν. Οἰκτίρμον, δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπὸ τῆς Πάσχα, τοῦ Παραλύτου μνείαν ποιούμεθα, καὶ ὡς εἰκὸς τὸ τοιοῦτον ἐορτάζομεν θαῦμα.

Στίχοι.

Τὸ ρῆμα Χριστοῦ σφίγμα τῷ παρειμένῳ.

Οὕτως ἴαμα τοῦτο ρῆμα καὶ μόνον.

Τέθειται ἐνταῦθα καὶ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς ὁ Χριστὸς διεπράξατο τοῦτο. Ἀναβὰς γὰρ εἰς Ἱερουσόλυμα εἰς τὴν ἑορτὴν, καὶ ἐν τῇ πενταστόῃ Κολυμβήθρᾳ γενόμενος, ἦν Σολομῶν ὠκοδόμησεν, ἥτις δὴ καὶ Προβατικὴ ἐπεκέκλητο, ὅτι τῶν ἐν τῷ Ἱερῷ σφαζομένων εἰς θυσίαν προβάτων ἐκεῖσε τὰ ἐντόσθια ἐπλυνον· ἢ καὶ διὰ τὸ, τὸν πρῶτος ἐκεῖσε βαίνοντα, ἡνίκα ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου εἰσάπαξ τοῦ ἔτους τὸ ὕδωρ ἐταράττετο, ὑγιῇ ἀναδείκνυσθαι. Εὐρίσκει οὖν ἐκεῖ ἄνθρωπον, τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχοντα, καὶ, ἀπορία τοῦ εἰσβάλλοντος αὐτὸν ἐν τῷ ὕδατι, κατακείμενον· ἐξ οὗ δὴ μαθαίνομεν, πόσον ἡ καρτερία καὶ ἡ ὑπομονὴ ἀγαθόν· καὶ ὅτι, ἐπεὶ τὸ Βάπτισμα δοθῆναι ἔμελλε, ῥυπτικὸν ἀμαρτίας ἀπάσης, ὠκονόμησεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ παλαιᾷ δι' ὕδατος ἐνεργεῖσθαι τεράστια· ἵνα ὅταν ἐκεῖνο γένηται, εὐκόλως παραδεχθῇ. Ἐπὶ τοῦτον δὴ τὸν Παράλυτον, Ἰαρον οὕτως ὡς ὀνομαζόμενον, ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν· ὁ δὲ, τὴν ἀπορίαν τὴν τοῦ συνεργήσαντος προβάλλεται. Καὶ ὁ Χριστὸς, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτακῆναι τοῦτον τῇ ἀσθενείᾳ εἰδὼς, λέγει· Ἀρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει· καὶ αὐτίκα ὑγιὲς ἀναδείκνυται, καὶ τὴν κλίνην ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἵνα μὴ φαντασίᾳ τὸ πρᾶγμα δόξῃ, τὴν εἰς τὸν οἶκον ἐβάδιζε. Σαββάτου δὲ ὄντος, ἐκώλυτο παρὰ τῶν Ἰουδαίων περιπατεῖν· ὁ δὲ τὸν ὑγιώσαντα προβάλλετο, ὡς εἰπόντα ἐν Σαββάτῳ περιπατεῖν, μὴ εἰδὼς ὅποιος ἐστίν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς, φησὶν, ὄχλου ἐκεῖσε συναθροισθέντος, ἐξέκλινεν ἀποκρυβεῖς.

Μετὰ δὲ ταῦτα εὗρεν αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἴδε ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι ἀμαρτάνει, ἵνα μὴ χεῖρον τί σοι γένηται. Τοῦτο δὲ φασὶν τινες εἰπεῖν τὸν Χριστόν, οὐκ ὀρθῶς λέγοντες, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔμελλε διδόναι τῷ Ἰησοῦ ῥάπισμα ὕστερον, ὅτε τῷ Ἀρχιερεὶ Καϊάφᾳ παρίστατο, καὶ χεῖρονα τῆς παραλύσεως πειρασμὸν ἐντεῦθεν κληρώσεσθαι τῷ αἰωνίῳ πυρὶ, οὐχὶ τριάκοντα ἔτη καὶ ὀκτὼ μόνον, ἀλλ' εἰς αἰὲν βασανίζεσθαι· μᾶλλον γὰρ ἔδειξεν ὁ Κύριος ἐξ ἀμαρτιῶν αὐτῷ τὴν τῆς παραλύσεως ἐπισυμβῆναι ἀσθένειαν. Οὐ μὲν δὲ πᾶσα ἀσθένεια ἐξ ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ φυσικῆς νόσου, καὶ ἐξ ἀδυναμίας, καὶ ἀδιαφορίας, καὶ ἐτέρων πολλῶν ἐπιγίνεται. Γινούσιν οὖν οἱ Παράλυτοι, ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ, τοῦτο τοῖς Ἰουδαίοις καθίστησι γινώριμον· οἱ δὲ εἰς ἄμυναν ἐρεθισθέντες, ἐζήτουν ἀποκτεῖναι τὸν Χριστόν, ὅτι δὴθεν τὸ Σάββατον ἔλυσεν. Ὁ δὲ αὐτοῖς πολλὰ διελέγετο, συνιστῶν ὡς δίκαιον καὶ ἐν Σαββάτῳ εὐεργετεῖν· καὶ ὅτι αὐτὸς ἐστίν, ὁ τὸ Σάββατον εἰπὼν τηρεῖν, ὃς ἴσος ἐστὶ τῷ Πατρὶ· καὶ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ ἐργάζεται, οὕτω καὶ οὗτος.

Ἰστέον δὲ, ὡς ἕτερος οὗτος ὁ Παράλυτος, τοῦ ἐν τῷ Ματθαίῳ Παραλυτικοῦ· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐν οἰκίᾳ ἐπράχθη, καὶ ὑπηρετούντων ἐκεῖνῳ ἀνθρώπων, καὶ Ἀφένωνται αἱ αἰμαρτίαι ἀκέσαντι· τοῦτο δὲ ἐν τῇ Στοᾷ ἐτελέσθη.

καὶ ἄνθρωπον οὐκ εἶχεν, ὡς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὅτι τὸν κράββατον ἤρεν, ὡς καὶ ἐκεῖνος. Ἐορτάζεται δὲ ἀρτίως, διὰ τὸ ἐν τῇ Πεντηκοστῇ καὶ τοῦτο πραχθῆναι, ὡς καὶ τὸ τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Τυφλοῦ. Τὸν μὲν γὰρ Θωμᾶν, καὶ τοὺς Μυροφόρους, εἰς πίστῳσιν τῆς ἐκ νεκρῶν τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως ἐορτάζομεν· τὰ δὲ λοιπὰ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, διότι αὐτὰ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς διαφόρως ἐνήργησε· καὶ ὅτι τούτων ὁ Ἰωάννης σχεδὸν οὕτως ἐμνημόνευσε.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζήτηουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικὸν σοῖς, Χριστέ, Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῇ, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε, σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσιν ζωὴν εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε, νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καμίνου, καὶ
» τοὺς Παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριε, ὁ Θεός
» τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Απλωθέντα σε ξύλῳ ὡς ἐώρα, φῶς συνέσειλεν ἥλιος, μὴ σθένων τῷ κόσμῳ φαίνειν,

σοῦ ἐκουσίως δύναντος, Παμβασιλεῦ, εἰς φαῦσιν πάντων ἐθνῶν.

Εξανέστης κενώσας τὰ μνημεῖα, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἄδην δυναστεία παντοδυνάμω· διὸ ὑμνοῦμεν τὴν σεπτὴν σου, Χριστέ, καὶ θεῖαν Ἐγερσιν.

Ως νεκρὸν τί τὸν ζῶντα ἐκζητεῖτε; ἐξηγέρθη, οὐκ ἔστιν ἐν τῷ τάφῳ· ταῖς Μυροφόροις ἐβόα πάλαι, ἐξαστράπτων μορφῇ, ὁ θεῖος Ἀγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις ἐπὶ πλείστοις τὸν Παράλυτον, λόγῳ ὑγιώσας, ἐβόας· Ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ πορεύου ὑμῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε Κυρίου, τοὺς πιστῶς ἐν τῷ θεῷ σου τεμένει ἀθροιζομένους Θεοῦ εἰς αἶνον, ὁδήγει, σκέπε ἐκ παντοίων κακῶν, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δόξα.

Ω Τριάς, τοὺς πιστεῖ σε ὑμνοῦντας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότην, ἀπὸ παντοίων κινδύνων σῶζε, καὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν μετόχους ποιήσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενεύεις, τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον τὸν πρὸ πάντων αἰώνων γεννηθέντα ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς ἀρρέυστως· διὰ τοῦτο, Ἀγνή, σὲ μακαρίζομεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμερῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεόν, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠἰκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐφ' ὧς τὰ τέκνα σου ἐν σοί, εὐλογεῖντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἀδου διαρρήξας, θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τῆς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου, Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιὸς, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως ἐν ὑψίστοις
» δοξαζόμενον Θεόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐ-
» ρανῶν, γῆ καὶ ὄρη καὶ βουνοὶ, βυθὸς καὶ
» πᾶν γένος ἀνθρώπων, ὕμνοις αὐτὸν ὡς κτί-
» στην καὶ λυτρωτὴν εὐλογεῖτε.

Τροπάρια.

Τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη, σταυρωθέντος σου Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἀπεδίδου τοὺς νεκροὺς, οὓς κατέπιεν ὁ θάνατος· καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο, σὲ καθορῶν ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς γεγονότα.

Ποῦ σου τὸ κέντρον ἐστὶ, θάνατε; ποῦ σου, Ἄδη, νῦν τὸ νῆκος; τῷ ἀναστάντι Βασιλεῖ ἐνεκρώθης, καὶ ἀπόλωλας· οὐκ ἔτι βασιλεύεις· ὁ κραταιὸς ἀφείλετο γὰρ, οὓς εἶχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος, ἀπαγγείλατε Ἀποστόλοις τὴν Ἀνάστασιν, ταῖς Μυροφόροις ὁ φανείς νεανίας ἀπεφθέγγετο· Ἀνέστη ὁ Δεσπότης, καὶ σὺν αὐτῷ οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ παραδόξως.

Ετεσι πλείστοις κατακείμενος ὁ Παράλυτος, ἐκραύγαζεν· Ἐλέησόν με, λυτρωτά, ἀπορία συνεχόμενον· ὁ δὲ προστάττει τούτῳ ἄραι σπουδῇ τὸν κράββατον, καὶ ὀρθῶς βηματίζειν.

Ως τῶν αὐτῶν προηγούμενος, Ἀρχιεράτῃγε, Δυναμέων, σὺν ταύταις αἰτήσαι ἡμῖν τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν αἰώνιων.

Δόξα.

Ακτιστον, ἄτμητον οὐσίαν, τρισυπόστατον Θεότητα, Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ὑμνήσωμεν συμφῶνως, τῶν Σεραφίμ κραυγάζοντες τὴν φρικτὴν μελωδίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τόμον σε πάλαι ἐθεάσατο Ἡσαΐας, Ἀειπάρθενε, ἐν ᾧ δακτύλῳ τοῦ Πατρὸς, Λόγος

ἄχρονος ἐγέγραπτο, ἐκ πάσης ἀλογίας σώζων ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε ἱεροῖς ἀνυμνοῦντας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή,
» τέρπου, Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τῆς τόκῃ σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ ἀγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον, Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφῶνως, Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε, πύλη Κυρίου· χαῖρε, πόλις ἐμψυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἐλάμψε σήμερον φῶς, τῇ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάζας, Θεοχαρίτῳτε Δέσποινα.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ βάρῃ
» Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς
» Θεότητος δεξαμένην ἐν γαστρί· Δαυιδὴ δέ σε
» εἶδεν ὄρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλαστήσα-
» σαν Ἡσαΐας κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυιδ.

Τροπάρια.

Ιησοῦ, ἐπὶ ξύλου ὑψούμενος, συνανύψωσας ἡμᾶς· καὶ τεθεὶς ἐκουσίως ἐν μνήματι, ἐκ μνημάτων τοὺς νεκροὺς ἐξανέστησας πάντας, ὑμνοῦντας τὸ κράτος σου τὸ ἀκατάληπτον, καὶ τὴν δυναστείαν τὴν σὴν τὴν ἀήττητον.

Ω ραιότατος τάφῳ ἀνέτειλας, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ὠραιότατε Λόγε, καὶ ἔλυσας, τὸ τοῦ Ἀδου ἀμειδές, καὶ δεσμώτας ἐξῆρας, συμφῶνως κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δόξῃ σου, δόξα, Ἰησοῦ ὁ Θεός, τῇ Ἐγέρσει σου.

Στεναγμούς τε καὶ δάκρυα φέρουσαι μετὰ μύρων ἐν σπουδῇ, τὸ πανάγιον μῆμα κατέλαβον αἱ γυναῖκες· καὶ Χριστοῦ ἐδιδάσκοντο πίστει τὴν ἐνδοξὴν Ἐγερσιν, ἣν ἐορτάζομεν, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς εὐφραινόμενοι.

Η κολουῖται ἡ ῥῶσις τοῦ σώματος τῇ προσά-
ξει σου, Χριστέ, καὶ ὥρᾳτο ὁ πρῶν Πα-
ράλυτος, διερχόμενος σπουδῇ, καὶ τὸν κράββα-
τον φέρων, ἐφ' ὃν κατεκλίνετο ἔτεσι πλείοσιν,
ἀνυμνολογῶν τὴν πολλὴν δυναστείαν σου.

Φωτισμὸν ἡμῖν αἵτησαι μέγιστε Ἀρχιστρά-
τηγε, αἰεὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ παριστάμενος,
καὶ εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ἐπηρεΐαις πάν-
τοτε τοῦ ὄφους, καὶ περιστάσεσι βίου δονου-
μένην αἰεὶ, ἀξιάγαστε.

Δόξα.

Φῶς καὶ φῶτα, ζωὴν τε δοξάζω σε καὶ ζωᾶς
πανευσεβῶς, Πάτερ, Λόγε, καὶ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον, τρισυπόστατε μονὰς, ἀδιαίρετον κρά-
τος, Θεότης ἀσύγχυτε, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος,
βοῶν, σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτοφόρου προῆλθε νηδύος σου μέγας Ἡ-
λίας, Χριστὸς, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν,
ἄχραντε, ἐπιλάμψεσι φαιδραῖς. καὶ τὸ σκότος
ἐξῆρε τὸ τῆς παραβάσεως· ὅθεν ὑμνοῦμεν σε
πάντων ὡς αἰτίαν καλῶν, Θεονύμφευτε.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγεί-
ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τοῦ Παραλύτου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Επέστη ὁ φιλόανθρωπος καὶ πανοικτίρμων
Κύριος Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τοῦ θε-
ραπεῦσαι τὰς νόσους· εὗρε δὲ κατακείμενον
ἄνθρωπον πλείστοις ἔτεσι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐ-
βόησεν· Ἄρον τὸν κράββατον, ἵθι πρὸς τὰς ὁ-
δοὺς τὰς εὐθείας.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἱστῶμεν Στίχους ἢ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη γινώτε τῇ φρικτῇ μυ-
στηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σω-
τὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡ-
μᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνή-
σωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια οἱ φύλα-
κές σου, Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς
ματαιότητος πληρώσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐ-
τῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν
ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστά-
σεως τὴν πεῖραν εἰληφότα. Μαρία γὰρ ἡ
Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν· εὗρεν Ἀγγε-
λον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐ-
ξαστράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλ-
λ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γα-
λιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτὶ σου, Δέσποτα, ὁφόμεθα φῶς,
φιλόανθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν,
σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Υμνον ἐωθινὸν αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὰ
δάκρυα προσέφερον, Κύριε· εὐωδίας γὰρ
ἄρώματα κατέχουσαι, τὸ μνήμά σου κατέλα-
βον, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα μυρίσαι σπουδά-
ζουσαι. Ἀγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, αὐ-
ταῖς εὐηγγελίσατο· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ
τῶν νεκρῶν; τὸν θάνατον γὰρ πατήσας, ἀνέ-
στη ὡς Θεός, παρέχων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Εξαστράπτων Ἀγγελος ἐπὶ τὸ μνήμά σου
τὸ ζωοποιόν, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγεν·
Ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ λυτρωτὴς, ἐσκύλευσε
τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, ὡς μόνος
Θεός καὶ παντοδύναμος.

Εἰς τὸ μνήμά σε ἐπεζήτησεν, ἐλθοῦσα τῇ
μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ·
μὴ εὐροῦσα δέ, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ βοῶσα·
Οἶμοι Σωτὴρ μου! πῶς ἐκλάπης πάντων Βασι-
λεῦ; Ζεῦγος δὲ ζωηφόρων Ἀγγέλων, ἐνδοθεν τῆ
μνημείου ἐβόα· Τί κλαίεις, ὦ γύναι; Κλαίω,
φησὶν, ὅτι ἤραν τὸν Κύριόν μου τοῦ τάφου, καὶ
οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Αὕτῃ δὲ στρα-
φεῖσα ὀπίσω, ὡς κατεῖδέν σε, εὐθέως ἐβόα· Ὁ
Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εβραῖοι συνέκλεισαν ἐν τῷ τάφῳ τὴν ζωὴν·
Ληστής δὲ ἀνέωξεν ἐν τῇ γλώσσει τὴν
τρυφὴν, κραυγάζων καὶ λέγων· Ὁ μετ' ἐμοῦ δι'
ἐμὲ σταυρωθεὶς, συνεκρέματό μοι ἐπὶ τῇ ξύλῳ,
καὶ ἐφαίνετό μοι ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ
συγκαθήμενος· αὐτὸς γὰρ ἐστὶ Χριστὸς ὁ Θεός
ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παραλύτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα
ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνι-
σε· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε
νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια
ἐδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρρι-

ψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δόξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος γ'.

Τῆς Μαгдаληνῆς Μαρίας τὴν τοῦ Σωτῆρος εὐαγγελιζομένης ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ ἐμφάνειαν, διαπιστοῦντες οἱ Μαθηταί, ὡνειδίζοντο τὸ τῆς καρδίας σκληρόν· ἀλλὰ τοῖς σημείοις καθοπλισθέντες καὶ θαύμασι, πρὸς τὸ κήρυγμα ἀπεστέλλοντο. Καὶ σὺ μὲν, Κύριε, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἀνελήφθης Πατέρα· οἱ δὲ ἐκήρυττον πανταχοῦ, τὸν λόγον τοῖς θαύμασι πιστούμενοι. Διὸ οἱ φωτισθέντες δι' αὐτῶν, δοξαζομέν σου τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, φιλάνθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἦχος γ'.

Αθετήσαντα, Χριστέ, τὴν ἐντολήν σου τὸν προπάτορα Ἀδὰμ, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισας· τὸν δὲ Ἀησὴν, οἰκτίρμον, ὁμολογήσαντά σε ἐν Σταυρῷ, ἐν αὐτῷ εἰσώκισας, κράζοντα· Μνήσθητί μου Σωτὴρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, συνεξανέστησας ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν τῇ Ἀναστάσει σου, Κύριε· τοῦ δὲ θανάτου πᾶσαν τὴν δυναστείαν ὤλεσας, Χριστέ· διὰ τῆς πίστεως κραυγάζομεν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῇ τριήμερῳ σου ταφῇ, τοὺς ἐν τῷ Ἄδῃ νεκρωθέντας ὡς Θεὸς ζωοποιήσας, συνήγειρας· καὶ ἀφθαρσίαν πᾶσιν ὡς ἀγαθὸς ἐπήγασας ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει κράζουσι πάντοτε· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αμαρτήσαντας ἡμᾶς, τῇ τοῦ θανάτου κατεδίκασας ἀρχῇ, ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος, ἐν δὲ τῷ σώματί σου ἀναμαρτήτως, Δέσποτα, παθῶν, τοὺς θνητοὺς ἐζώωσας, κράζοντας· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Παραλύτου Ὡδή 5'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Εἰδήσεις.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τοῦ Παραλύτου ψάλλεται ἡμέρας τρεῖς· τῇ Κυριακῇ, τῇ Δευτέρᾳ, καὶ τῇ Τρίτῃ.

τῇ Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου Ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ποιητὴς τῆ παντός, σαρκοφόρος γενόμενος, τὴν ἡμῶν ἐπτώχευσε φύσιν, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνδιαιτώμενος, θαυμάτων πλήθη Ἑβραίοις δέδειχεν· ὅθεν ἰάσατο τὸν ποτὲ Παράλυτον, εἰπὼν αὐτῷ, Ἄρὸν σὺ τὸν κράββατον, ἐν Βηθεσδα ἐπιστάς.

Σῶτερ Θεέ μου καὶ Κύριε, τοὺς πεπτωκότας βροτοὺς ἀναστήσαι βουλόμενος, ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος περιήρχου, ἰώμενος πάντων τὰς νόσους δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν· διὸ φοιτήσας Προβατικῇ ἐν στοᾷ, σῶον ἀνέδειξας τὸν ποτὲ Παράλυτον, λόγῳ τῷ σῷ, ὁκτῷ καὶ τριάκοντα ἔτεσι κείμενον.

Φθόνῳ Ἑβραῖοι τηκόμενοι, εὐεργεσίας τὰς σὰς, ὑπεράγαθε Κύριε, ἀφορμὴν ποιούμενοι καὶ μανίας ὑπέκκναυμα, παρανομοῦντες αὐτοὶ τὸν νόμον αἰεὶ, σὲ ἐπεζήτουν κτεῖναι, τὴν ὄντως ζωὴν, διὰ τὸ Σάββατον, ὅτε ὅλον ἄνθρωπον ἔδειξας σὺ ὑγιῇ, παράλυτον ὄντα τὸ πρότερον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολουμβήθρᾳ ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε, ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατάνειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σὲ σάρκα περιθέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; Ἄρὸν σὺ τὸν κράββατον, καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον, ἄγιε, ὡς φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων, πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Εσπερινὸν ὕμνον προσφέρομέν σοι, Χριστέ, μετὰ θυμιάματος καὶ ὠδῶν πνευματικῶν· ἐλέησον, Σωτήρ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου, Κύριε, ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ, καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλλείων Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Οτῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες, εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι, Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ διὰ τοῦ λόγου σε ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἵτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρεῖδες. Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια.

Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Κατανυκτικόν.

Παροικῆσα ἐν τῇ γῇ, ψυχὴ μου, μετανόησον· χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὕμνεϊ, πταισμάτων οὐ λυτροῦται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ·

Καρδιογνώστα, ἡμάρτον· πρὶν καταδικάσης με, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι μακάριοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος. Ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόᾳ σοι, Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς. Τὴν ὡραιότητα.

Πάρεσιν εὗραντο τὴν ὁλοσώματον, οἱ παραλύσει φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγειν κατανοοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν· τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πολλάκις τὴν ὑμνωδίαν ἐκτελῶν, εὗρέθην τὴν αἵμαρτίαν ἐκπληρῶν· τῇ μὲν γλώττῃ ἁσματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λογίζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρθωσον, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς μετανοίας, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θάνατρον γενόμενοι Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Α΄ταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἱαμάτων, ἵνα καὶ γὰρ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ΄. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε.

Σημεῖων καὶ τεράτων βλέποντες τὴν δύναμιν, οἱ φθόνῳ παρειμένοι, καὶ δυνατοὶ κακία, ἢ ἐπίστευον, ὡς σὺ Θεὸς Υἱὸς ὑπάρχεις, καὶ τοῦ παντός πρῦτανις, ὁ καὶ Παράλυτον ὑγιῇ δείξας λόγῳ.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ᾄσομαι.

Ιδόντες οἱ Σαββάτων φύλακες Παράλυτον σφιγχθέντα ἐν Σαββάτῳ, τὴν ψυχὴν ἐχαινοῦντο, καὶ, Οὐκ ἔξεστιν ἐν τῷ Σαββάτῳ θεραπεύειν, καὶ βεβηλῆν τὸ Σάββατον, τάχα ὡς νόμιμοι, Γραμματεῖς ἐπεβόων.

Στίχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Σαββάτων αὐτουργὸν μὴ γνόντες σε καὶ Κύριον, οἱ Σάββατα τηροῦντες, τοῦ Παραλύτου σφίγγειν διεγόγγυζον, τὴν ἐν Σαββάτῳ γενομένην. Ὡς οὐ καλόν, λέγοντες, αἶρειν τὸν κράββατον ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Α΄νέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοᾶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἄγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

~~~~~

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'.
καὶ ψάλλομεν τὰ δύο Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄.

Ο τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες, εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι, Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ διὰ τοῦ λόγου σε ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρείδες. Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Α΄ταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἱαμάτων, ἵνα καὶ γὰρ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Α΄νέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοᾶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἄγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ΄. Ἀναστάσιμον.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα τῇ Ἀναστάσει σου, Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Σωσόν με, Κύριε ὁ Θεός μου· σὺ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία· ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δόσμοι χεῖρα βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανύξεως, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου, Χριστέ, ἡ δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

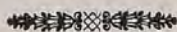
Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσούσης τῆς ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς ὀκτῶ καὶ τριάκοντα ἐτῶν Παράλυτον κεῖμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρὸν σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείας Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον.

Τὸ Ἀναστάσιμον μετὰ τοῦ Θεοτοκίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος, Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνισχύσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἥτταν ἀνεκαλέσω μοι. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ε"ως πότε, ψυχὴ μου, ἐπιμένεις τοῖς πταισμασιν; ἕως τίνος λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρθεσιν; λάβε κατὰ νοῦν τὴν κρίσιν τὴν μέλουσαν, καὶ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἠμαρτον ἀναμάρτητε Κύριε, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες ἅγιοι, Θεοσεβείας ἐρασταί, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· τῶν τυράννων γὰρ τὰς αἰκίσεις μὴ δειλιάσαντες, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήτητον τὸν σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν, Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δούλους σου ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνη εὐλογημένη.

Μετὰ τὴν β'. Στίχ. Κάθισμα τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάρεσιν εὗραντο τὴν ὁλοσώματον, οἱ παραλύσει φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγξιν κατανοοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν, τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν', καὶ οἱ Κανόνες, τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τὴ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια οἱ φύλακες σου, Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συνάγαγε, Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖσάν μου καρδίαν καθάρισον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν, ὡς τῷ Τελῶνῃ στεναγμὸν, καὶ ὡς τῇ Πόρνῃ δάκρυα· ἵνα μεγάλη τῇ φωνῇ κραυγάζω σοι· Ὁ Θεὸς σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Βασιλέων καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὡμολόγησαν τῶν ἀπάντων Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ πρεσβεύσιν ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε

νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξύτερα ἢ ἐνέργεια ἐδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου. Δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Εφάνη παρειμένοις μέλεσιν ὁ λόγος σου ὡς σφίγμα ζωηφόρον, ζωοποιέ μου Λόγε· οὐ μαρτύριον, ἢ παρ' ἐλπίδα κλίνης ἄρσις, ἣν κελευσθεῖς ἔφερεν ὁ κατακειμένος ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ πλεῖστον.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ᾄσομαι.

Γηθόμενος πληροῖ τὸ πρόσταγμα Παράλυτος τῆς σῆς παντοδυνάμει Δεσποτικῆς ἰσχύος, καὶ τὸν κράββατον φέρων αὐτοῦ περιεπάτει, καὶ μαρτυρῶν ἐκραύγαζεν· Ὁ ἰασάμενος τῆτο ποιεῖν κελεύει.

Στίχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Εν ἔτεσι πολλοῖς καὶ χρόνοις κατακειμένος, Ἐλέησόν με, κράζει ὁ παρειμένος μέλη, λυτρωτά Χριστέ, συνεσφιγμένος ἀπορίᾳ· καὶ ὁ Σωτὴρ κράββατον αἶρειν προσέταπτε, κατασφίγγας τὰ μέλη.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε, Κύριε, ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἰασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; Ἄρόν σου τὸν κράββατον, καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατά, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον ἄγιε, ὡς φιλόανθρωπος.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῇ Τρίτῃ τῆς Δ'. Ἑβδομάδος ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Προσόμοια, δευτερῶντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἑγέρσεως, Πεντηκοστῇ

δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων· καὶ λάμπει, τὰς λαμπρότητας ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνῆσα τὰς δύο, καὶ παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως, σεμνύνεται.

Ηῆκε, καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθείσης τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόνιμοι ἡγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασάμενοι· καὶ ἐκπλύνοντι Πνεύματι (*) ῥῦπον χριστοκτονίας εὐτρεπίζεται, πανηγυρίζουσα τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ηγγικεν ἡ τοῦ θείου δαψιλῆς χύσις ἐπὶ πάντας, ὡς περ γέγραπται, Πνεύματος· ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς, μετὰ Χριστοῦ θάνατον καὶ ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, παρ' αὐτοῦ δεδομένης ἀψευδοῦς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν τῇ Παρακλήτῃ δηλούσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἑορτῆς μεσούσης τῆς σῆς, Χριστέ, Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες, τῶν θαυμάτων σου ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴσοδος τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Μιχαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 2. Τάδε λέγει Κύριος· Ἐκ Σιὼν ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλὴμ, καὶ κρινεῖ ἀναμέσον λαῶν πολλῶν, καὶ ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρά, ἕως εἰς γῆν μακράν· Ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύσονται ἐκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορευσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τὸν αἰῶνα. (**Κεφ. 5'. 2.**) Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἀκῆσατε βουνοὶ, καὶ φάραγγες, θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ· διελεγχθήσεται γὰρ μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγων· Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί ἐλύπησά σε; ἀποκρίθητί μοι. Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρωσάμην σε, καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρὼν. Λαός μου, τί ἐβουλεύσαντο κατὰ σοῦ οἱ ὑπεναντίοι; εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄνθρωπε, τί καλόν; καὶ τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ, ἀλλ' ἢ τοῦ ποιεῖν κρίμα, καὶ ἀγαπᾶν ἔλεος, καὶ ἔτοιμον εἶναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; (**Κεφ. Ε'. 4.**) Διότι ἐν

(*) Αἰνίττεται ἴσως ἐνταῦθα ὁ ὕμνος τὸ τοῦ Ἡσαΐου· «Ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τὸν ῥῦπον τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγατέρων Σιὼν, καὶ τὸ αἷμα ἐκκαθαριεῖ ἐκ μέσου αὐτῶν, ἐν πνεύματι κρίσεως, καὶ πνεύματι καύσεως (δ'. 4.).»

ἰσχυρὶ μεγαλυνθήσεται Κύριος, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἕως ἁκρῶν τῆς γῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΝΕ'. 1. **Τ**άδε λέγει Κύριος· Οἱ διψῶντες, πορεύεσθε ἐφ' ὕδωρ· καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε· καὶ φάγεσθε, καὶ πίεσθε, ἀνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς, οἶνον καὶ στέαρ· ὅτι, τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ ὑμῖν· Λαός μου, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου· καὶ ἔρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, μιμνήσκεσθε, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Λαός μου, ἀκούσατέ μου, καὶ φάγεσθε ἀγαθὰ, καὶ ἐντρυφήσει ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν. Προσέχετε τοῖς ὤσιν ὑμῶν, καὶ ἐπακολουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου· εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν· καὶ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην αἰώνιον, καὶ ἐπικαλέσεσθε· ἡνίκα δ' ἂν ἐγγίζητέ μοι, ἀπολειπέτω ὁ ἀσεβὴς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀνὴρ ἄνομος τὰς βουλάς αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρέψετε πρὸς με, καὶ ἐλεήσω ὑμᾶς, καὶ ἀφήσω τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν. Οὐ γὰρ εἰσὶν αἱ βουλαί μου, ὥσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν· λέγει Κύριος· ἀλλ' ὥσπερ ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως ἀπέχει ἡ ὁδός μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου. Ὡς γὰρ εἰάν καταβῇ ὑετὸς ἡ χιών ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῇ ἐκεῖθεν, ἕως ἂν μεθύσῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκτέλῃ, καὶ βλαστήσῃ, καὶ δῶ σπέρμα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρώσιν· οὕτως ἔσται τὸ ῥῆμά μου, ὃ εἰάν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῇ πρὸς με κενόν, ἕως ἂν συντελεσθῇ πάντα ὅσα ἠθέλησα, καὶ εὐδοῶσω τὰς ὁδοὺς μου, καὶ τὰ ἐντάλματά μου. Ἐν γὰρ εὐφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε, καὶ ἐν χαρᾷ διδάχθήσεσθε· τὰ γὰρ ὄρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐξαλοῦνται, προσδεχόμενοι ἡμᾶς ἐν χαρᾷ· καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσιν τοῖς κλάδοις αὐτῶν· καὶ ἀντὶ τῆς σοιβῆς, ἀναθήσεται κυπάρισσος· ἀντὶ τῆς κουνύζης, ἀναθήσεται μυρσίνη· καὶ ἔσται Κύριος εἰς ὄνομα καὶ εἰς σημεῖον αἰώνιον, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Θ'. 1. **Η** σοφία ὡκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπ' αὐτήν· ἐσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τρά-

πεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὁς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κενέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσῃτε, καὶ κατορθώσῃτε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήφεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γινώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλή ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινώσκειν νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς· τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσῃ χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ᾗ Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀμυδρῶς θεικὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγγε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ θεοπρεπῶς θαυματουργῶν ἐν ὀστρακίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ' αὐτός.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἥς ἐκτήσω ἀπ' ἀρχῆς.

Εν τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσούσης τῆς ἐορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ρέυσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου. Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν! Δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Οτε τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς ἐπέστη, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τὸ ἱερόν, καὶ ἐδίδασκε, λέγων, τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρόν αἰώνιον, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ρέυσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, καὶ ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σω-
τῆρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε
γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ
εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον.
Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυ-
χὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα· ὅτι πᾶ-
σι Σωτὴρ ἐβόησας· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με
καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστὲ ὁ Θεός,
δόξα σοι.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον, Με-
σούσης τῆς ἑορτῆς· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολο-
γίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ο πάντων ἐπιστάμενος τῶν καρδιῶν λογι-
σμούς, ἐν μέσῳ ἀνέκραξε τοῦ ἱεροῦ ἔση-
κώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν· Τί ζητεῖτε
πιάσαι, ἐμὲ τὸν ζωοδότην; ἑορτῆς μεσαζούσης,
ἐκβοῶν παρρησίᾳ· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν
κρίνετε παράνομοι.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ο Δεσπότης τῶν ὅλων ἐν τῷ ναῷ ἔσηκώς,
ἑορτῆς μεσαζούσης Πεντηκοστῆς τῆς σε-
πτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει τρα-
νὼς ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, ὡς Βασιλεὺς ὢν καὶ
Θεός, τὴν τύραννον αὐτῶν τόλμαν· ἡμῖν δὲ
πᾶσι δωρεῖται δι' εὐσπλαγχνίαν τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ αἱ Κανό-
νες, ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ
τοῦ πλ. δ'. εἰς ε'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέσσην ἑορτῶν τῶν μεγίστων αἰνέσω.

Παῖνμα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**αλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρό-
» χοις ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσ-
» ραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τῇ Ἀ-
» μαλῇ τὴν δύναμιν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τροπάρια.

Μεγάλαι τῆς ὑπὲρ νοῦν σε, Δέσποτα, θείας
σαρκώσεως εὐεργεσίαι λάμπουσιν ἡμῖν,
δωρεαί τε καὶ χάριτες, καὶ θεῖαι λαμπρότη-
τες, ἀγαθοδότης ἀναβρύουσαι.

Επέστης, μαρμαρυγὰς Θεότητος ἐξαποσέλ-
λων, Χριστέ, τῆς ἑορτῆς ἐν μέσῳ προφα-
νῶς· ἑορτὴ γὰρ χαρμόσυνος τῶν σωζομένων
πέφυκας, καὶ σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καὶ ἀπολύτρωσις,
παρὰ Θεοῦ σὺ γέγονας ἡμῖν, ἀπὸ γῆς
πρὸς οὐράνιον διαβιβάζων ὕψωμα, καὶ Πνεῦμα
θεῖον χαριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Η σὰρξ σου διαφθορὰν ἐν μνήματι οὐκ εἶδε,
Δέσποτα· ἀλλ' ὡς συνέστη ἀνευθεν σπο-
ρᾶς, τὴν φθορὰν ἐκ ἐδέξατο, ἀκολοθίᾳ φύσεως
ὑπερουσίως μὴ δουλεύσασα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. δ'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Θαλάσσαν ἐπηξας.

Εθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ
ζωοδότης γὰρ Χριστὸς τὰ δεσμὰ διέρρηξε
τοῦ Ἄδου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ νόσους
ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ. Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡ-
μῶν, ὁ δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνό-
ματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελ-
θὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμὸς μετασρέψας,
Δέσποτα, εἰς αἶμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας,
σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας. Δόξα Σωτῆρ
τῇ ἀφάτῳ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι'
ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον ὑπάρχων, Κύριε, ζωῆς ἀ-
ληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θείων
ἐκοπίασας Σωτὴρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας,
τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπέικων· καὶ εἰς Σιχάρ
ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας τῇ Σαμα-
ρείτιδι πιεῖν.

Αρτους εὐλόγησας, ἰχθύας ἐπλήθυνας ὁ ἀ-
κατάληπτος Θεός, καὶ λαοὺς ἐχόρτασας
ἀφθόνως, καὶ πηγὴν ἀένναον σοφίας τοῖς διψῶ-
σιν ἐπηγγείλω. Σὺ εἶ, Σωτὴρ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι
τῷ σῷ.

Δόξα.

Τρία συνάναρχα δοξάζω καὶ σύνθρονα, Πα-
τέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν συνάναρ-
χον, καὶ Πνεῦμα συναἰδὶον Υἱῷ, τὴν μίαν τρι-
συπόστατον οὐσίαν· μίαν ἀρχὴν ὑπεράρχιον
ὑμῶν ἀνάρχου Θεότητος καὶ οὐσιότητος,
τιμῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεο-
γεννήτορ, ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας
ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς
παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον, ἀγνή, ὡς Υἱόν
σε καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῆς ποι-
μνης σου αἰεὶ.

Καταβασία.

» **Θ**άλασσαν ἐπηξας, βυθίσας σὺν ἄρμασι
» τὸν ἀλαζόνα Φαραῶ, καὶ λαὸν διέσω-
» σας ἀβρόχως, Κύριε, καὶ εἰσήγαγες αὐτοὺς
» εἰς ὅρος ἀγιάσματος, βοῶντας· Ἄσωμέν σοι
» τῷ Θεῷ ἡμῶν ὠδὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέ-
» μοις κραταιῷ.

Ὁ Κανὼν τοῦ δ'. Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ ἡ Ἐκκλησία σε, Χρι-
» στέ, κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς, Κύριε,
» καὶ καταφυγή, καὶ στερῶμα.

Τροπάρια.

Ναμάτων ζωοποιῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς πη-
γὰς ἡνοιξας, Εἴ τις διψᾷ πρόθυμος ἴτω
καὶ πινέτω, βοῶν, Ἀγαθέ.

Εκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανὸν ἀνυψωθῆναι προ-
φανῶς ἔλεγες, ἐξ οὐρανοῦ Πνεῦμα δὲ πέμ-
πειν ἐπηγγείλω τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Οφύσει ζωοποιὸς, καὶ ἐκ Παρθένου γεννη-
θεὶς Κύριος, πᾶσι πιστοῖς δεδωρηται τὴν
ἀθανασίαν, ὡς εὐσπλάγχχνος.

Ὁ τοῦ πλ. δ'. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι,
διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη
τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσούσης τῆς νο-
μικῆς ἐορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι·
Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ
Προφῆται ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον
ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι,
τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί
πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν
ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Εἰ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ ἐλθεῖν Ἰουδαῖοι,
Χριστὸς δὲ ἦλθε νῦν ὁ Μεσσίας, τί πλα-
νᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν δίκαιον, ὃν ἔγραψεν ἐν
τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Δόξα.

Σὲ προσκυνοῦμεν Πάτερ ἀναρχε τῇ οὐσίᾳ,
ὑμνοῦμεν ἀναρχὸν τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ
Πνεῦμα εὐσεβῶς τὸ πανάγιον, ὡς ἓνα τὰ Τρία
φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὡραίης,
οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας
τῆς τεκούσης τὴν ἀφθορον γαστέρα, Θεὸς ὦν
ὅλος καὶ πῦρ.

Καταβασία.

» **Ε**στερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώ-
» σθη κέρασμου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη
» ἐπ' ἐχθροῦς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν
» σωτηρίῳ σου.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εστηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζούσης
ἐνθέως τῆς ἐορτῆς, Ὁ διψῶν, ἀνέκραζες,
ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ
τούτου τοῦ θείου μου νάματος, ποταμοὺς ἐκ
κοιλίας ἐκρεύσει δογμάτων μου· ὅστις δὲ πι-
στεύει εἰς ἐμὲ τὸν σταλέντα ἐκ θείου Γεννή-
τορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶ-
μέν σοι· Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλου-
σίως ἐξέχεας τὰ νάματα τῆς σῆς φιλανθρωπίας
τοῖς δούλοις σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς ἀναβρύ-
ζων τῷ κόσμῳ, πάντας, Σωτὴρ, καλεῖς
τοῦ ἀρύσασθαι σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ
θεῖον νόμον σου δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ
σθεννύει τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς
αἰῶνας οὐ διψήσει, οὐ λήξει τοῦ κόρου σου, Δέ-
σποτα Βασιλεῦ ἐπουράνιε. Διὰ τοῦτο δοξάζο-
μεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν παι-
σμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι καταπέμψαι πλου-
σίως τοῖς δούλοις σου.

Ὁ Κανὼν τοῦ δ'. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ
» Σταυροῦ, τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
» ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζου-
» σα· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Ρήξας θανάτου τὰς πύλας τῇ σῇ δυνάμει,
ὁδοὺς ζωῆς ἐγνώρισας τῆς ἀθανασίας·
πύλας δὲ διήνοιξας, τοῖς πίστει κραυγάζουσι·
Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Τὴν μεσότητα τῶν ὅλων, καὶ τέλος ἔχων,
καὶ τῆς ἀρχῆς ὡς ἀναρχος περιδεδραγμέ-
νος, ἔστης ἐν τῷ μέσῳ, βοῶν· Τῶν θείων θεό-
φρονες δεῦτε δωρεῶν ἀπολαύσατε.

Ως Θεός καὶ πάντων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ὡς
δυνατὸς, τὸ κράτος καθελὼν τοῦ θανάτου,
πέμπειν ἐπηγγείλω, Χριστέ, τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς προερχόμενον.

Θεοτοκίον.

Νέμεις πλουσίως τὴν χάριν τοῖς σέ ὑμῖσι,
καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα προαιώνιον Λό-
γον, Μῆτερ ἀπειρόγαμε, πταισμάτων τὴν ἄφε-
σιν τούτοις αἰτούμενη, πανάχραντε.

Ὁ τοῦ πλ. δ'. Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χρι-
στός ἐστι, παράνομοι, τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ;
ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ὅτι αὐτὸς ποιεῖ·
τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συ-
νέσφιγξεν.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανᾶσθε πάν-
τες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλ-
θε Χριστός, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν
ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια· καὶ μάτην
ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυ-
μάζετε, ἀνέκραξε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός·
ὑμεῖς περιτέμνετε καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον,
φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπόν, ἐγείραντι
λόγῳ Παράλυτον;

Εργα ἐποίησα πολλὰ, καὶ διὰ ποῖον ἔργον
λιθάζετε με; τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός, ἐ-
λέγχων ἀνέκραξεν· ὅτι ἄνθρωπον ὑγιῇ ὅλον
λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν ἄν-
θρωποι.

Εν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις
αὐτός, ἐπαναπαυόμενος μετὰ τοῦ Πνεύ-
ματος, τὸ ἄχραντον γέννημα τῆς πατρικῆς
φύσεως Χριστέ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν
ἀνῆγες διὰ τῶν σημείων σου.

Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε μονὰς, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ,
καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἡ ἐν μονάδι Τριάς·
ὁμῶς τιμε, σύνθρονε, ζωοποιέ, ἀκτιστε Θεέ, σῶζε
τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ ῥύσαι κινδύνων καὶ
θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρί σου τὸν Θεὸν ἀπεριγράπτως
χωρήσασα, θεόνυμφε Παρθενομήτορ ἁ-
γνή, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως
διὰ σοῦ ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σέ
γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Καταβασία.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ τοῖς νοεροῖς
ὀφθαλμοῖς προεώρα, Κύριε, τὴν παρ-
σίαν σου· διὸ καὶ ἀνέκραξεν· Ἀπὸ Θαιμάν
ἦξει ὁ Θεός. Δόξα τῇ δόξῃ σου, Χριστέ, δόξα
τῇ συγκαταβάσει σου.

Ὁ Κανὼν τοῦ δ'. Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Σὺ, Κύριέ μου, φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυ-
θας· φῶς ἅγιον, ἐπιστρέφον ἐκ ζοφώ-
δους ἀγνοίας τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Τροπάρια.

Τῶν θείων ἐορτῶν τὴν μεσότητά φθάσαν-
τες, τὸ τέλειον τῆς ἐνθέου ἀρετῆς ἐξα-
σκήσαι σπουδάσωμεν, θεόφρονες.

Ὁ ὅντως ἱερά ἡ παροῦσα πανηγυρίς· με-
σότητά τῶν μεγίστων ἐορτῶν γὰρ ὀρίζει,
καὶ λάμπει ἀμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ἀρχαγγελικὸς οὐκ ἰσχύει νοῆσαί σου,
τὸν ἄφραστον ἐκ Παρθένου, καὶ πανά-
χραντον τόκον, Σωτὴρ μου πολυέλεε.

Ὁ τοῦ πλ. δ'. Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατεκλόμενος τοὺς Ἀποστόλους
σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητάς,
ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ δοξάσας, Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ
δοῦς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν τῆς γῆς τὰ πέρατα
θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ
ποικίλοις τρόποις τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστὲ
Σωτὴρ, τῆς βασιλείας σου.

Αἰνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον
σοι δὲ προσάγομεν, τῷ δι' ἡμᾶς ἐπὶ γῆς
ὀφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδάμ
ἀνακαλέσαντι.

Δόξα.

Δόξα σοι Πάτερ ἅγιε, Θεέ ἀγέννητε· δόξα
σοι Λόγε ἄχρονε, μονογενές· δόξα σοι τῷ
Πνεύμα, τῷ θείῳ, καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοῦσιον
Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου ἁγία τράπεζα, ἔχουσα
τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων,
οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός, Θεογεν-
νήτορ, τροφεύς.

Καταβασία.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δός ἡμῖν.
Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς. Κύ-
ριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά
σου ὀνομάζομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ δ'. Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως, Κύριε, ἡ
Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐν δαιμόνων λύθρῃ
κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον ἐκ τῆς πλευρᾶς
σου ῥεύσαντι αἵματι.

Τροπάρια.

Μεσότης Πεντηκοστῆς ἐφέστηκε σήμερον,
ἐνθεν τοῦ θείου μὲν Πάσχα θειοτάτῳ
φέγγει καταυγασθεῖσα, ἐκεῖθεν δὲ τοῦ Παρα-
κλήτου λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις ἐν τῷ ναῷ Χριστὲ παριστάμενος,
τῶν Ἰουδαίων τοῖς δήμοις, τὴν οἰκίαν

δόξαν ἀποκαλύπτων· καὶ προφαίνων τὴν συμφυΐαν πρὸς τὸν γεννήτορα.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι προστασία καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, τῶν κοσμικῶν με σκανδάλων λυτρή-
μένη, μόνη Θεογεννήτορ, καὶ ταῖς θείαις φω-
τοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Ὁ τοῦ πλ. δ'. Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνῆλθες,
Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς
ὄχλους τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἐορτῆς
μεσούσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Α νέπτυσας τὰ χεῖλη σε, Δέσποτα, ἐκήρυξας
τῷ κόσμῳ τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὸ
πανάγιον Πνεῦμα, τὸ συγγενὲς ἀμφοτέρων
φυλάττων καὶ μετὰ σάρκωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔρ-
γοις ἐπιστῶσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις
τελῶν Σωτήρ καὶ σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν,
λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἀναρχος Υἱὸς ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ
καθ' ἡμᾶς, ἐνηθρώπησε· καὶ μέσον τῆς
ἐορτῆς ἐδίδασκε λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ
τῇ ἀεννάῳ ζωὴν ἀρύσασθαι.

Δόξα.

Τὴν μίαν ἐν Τριάδι Θεότητα, οὐσίαν τρισυ-
πόστατον, ἀκτιστον, ἀμέριστον, πάντες
δοξολογοῦμεν, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ
ἅγιον Πνεῦμα, ὡς τρία οὐσαν καὶ ἓν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον
καὶ Μητέρα δοξάζομεν, σὲ μόνην ἀγνὴν
θέονυμφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρ-
κώθη, ζωοποιήσας ἡμᾶς.

Καταβασία.

» **Ω**ς ὕδατα θαλάσσης, φιλάνθρωπε, τὰ κύ-
» ματα τοῦ βίου χειμάζει με· διό, ὡς
» Ἰωνᾶς, σοὶ κραυγάζω Λόγε· Ἀνάγαγε ἐκ
» φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν
ἀπάντων Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, πρὸς
τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε
καὶ ἀρύσασθε ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοι προσ-
πίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τῆς οἰκτιρ-
μοῦς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πη-
γὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν πταισμάτων
ἀνομίαις, ῥοαῖς τῶν σῶν αἱμάτων κατάρ-

δευσον, καὶ δεῖξον καρποφόρον ἀρεταῖς· σὺ
γὰρ ἔφης πᾶσι, τοῦ προσέρχεσθαι πρὸς σέ,
Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καὶ ὕδωρ ἀφθαρσίας ἀρύε-
σθαι, ζῶν τε καὶ καθαῖρον ἀμαρτίας τῶν ὑ-
μνούντων τὴν ἐνδοξον καὶ θείαν σου Ἐγερσιν,
παρέχων, ἀγαθὲ, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνεχθεῖ-
σαν ἀληθῶς τοῖς Μαθηταῖς σου Πνεύματος
ἰσχύν, τοῖς σέ Θεὸν γινώσκουσι· σὺ γὰρ ὑπάρ-
χεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

**Τῇ Τετάρτῃ τῇ Παραλύτου, τὴν τῆς Μεσοπεν-
τηκοστῆς ἐορτάζομεν ἐορτήν.**

Στίχοι.

Εστὼς διδάσκει τῆς ἐορτῆς ἐν μέσῳ,
Χριστὸς Μεσσίας τῶν διδασκάλων μέσον.

Τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐορτάζομεν διὰ τὴν τιμὴν τῶν
μεγάλων δύο ἐορτῶν, τοῦ Πάσχα λέγω, καὶ τῆς Πεν-
τηκοστῆς, ὡς ἑκατέρας ἐνοῦσαν τε καὶ συνδέουσιν. Ἰέ-
γονε δὲ αὕτη οὕτω. Μετὰ τὸ ἐνεργῆσαι τὸν Χριστὸν τὸ
εἰς τὸν Παράλυτον θαῦμα ὑπερφύεις, οἱ Ἰουδαῖοι, δὴθεν
ὑπὲρ τοῦ Σαββάτου σκανδαλιζόμενοι, (καὶ γὰρ ἐν Σαβ-
βάτῳ πέπρακται) ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι. Φεύγει
τοῖνυν εἰς Γαλιλαίαν, καὶ τοῖς ἐκεῖσε ὄρεσι διατρίδων,
τὸ τῶν πέντε ἄρτων, καὶ τῶν δύο ἰχθύων τεράστιον ἐ-
νεργεῖ, πεντακισχιλίους ἐκθρέψας, χωρὶς γυναικῶν καὶ
παιδίων. Μετέπειτα δὲ, τῆς Σκηνοπηγίας ἐνστάσης,
(μεγάλῃ δὲ καὶ αὕτη ἐορτὴ παρὰ Ἰουδαίοις) εἰς Ἱερο-
σόλυμα ἀναβαίνει, καὶ περιεπάτει κρυφίως. Περὶ δὲ τὸ
μέσον αὐτῆς, εἰς τὸ ἱερὸν ἀνιῶν, ἐδίδασκε, καὶ πάντες
τῇ αὐτοῦ διδαχῇ ἐξεπλήττοντο· φθονοῦντες δὲ αὐτῷ, ἔ-
λεγον· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; Νέος
γάρ ὢν Ἀδὰμ, οἶδε, καθὰ καὶ ὁ πρῶτος ἐκεῖνος πάσης
ἡν σοφίας ἀνάμεστος, καὶ ὡς Θεὸς πάλιν. Ἐγόγγυζον
οὖν ἅπαντες, καὶ πρὸς φόνον ὁρμῶντες ἦσαν αὐτοῦ. Ὁ
δὲ Χριστὸς, ἐλέγχων πρὸς αὐτοὺς χρώμενος, ὡς ὑπὲρ τοῦ
Σαββάτου δὴθεν μαχομένους, ἔλεγε· Τί με ζητεῖτε ἀπο-
κτεῖναι; Ὁ δὲ πάλιν πρὸς τὰ πρότερα ἀποκτείνεται· Εἰ
ὑπὲρ τοῦ νόμου μάχεσθε, λέγων, τί πρὸς με θυμοῦσθε;
ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ἐποίησα ὑγιὴ ἐν Σαββάτῳ, τοῦ Μω-
σέως καὶ ταῦτα νεμοθετοῦντος, καταλύειν αὐτό, ἡνίκα
χάριν τῆς περιτομῆς διαλέγεται. Πολλὰ οὖν αὐτοῖς περὶ
τούτου διαλεχθεῖς, καὶ ἀποδείξας ἑαυτὸν δοτῆρα τοῦ νό-
μου, καὶ τῷ Πατρὶ ἴσον, καὶ μάλιστα τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ
τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς, λιθάζεται παρ' αὐτῶν· ἀλλὰ λί-
θος αὐτοῦ τὸ παράπαν οὐχ ἦφατο· ὅτε καὶ παράγων
ἐκεῖθεν, τὸν ἐκ γενετῆς εὐρίσκει Τυφλόν, καὶ ὁμματοῖ
αὐτόν.

Ἰστέον δὲ, ὡς τρεῖς ἦσαν παρὰ Ἰουδαίοις μέγιστα
ἐορταί· Πρώτη ἡ τοῦ Πάσχα, ἥτις ἐτελεῖτο ἐν τῷ πρῶ-
τῳ μηνί, ἀνάμνησιν ἔχουσα τῆς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσ-
σῃ διαβάσεως. Δευτέρα δὲ ἡ Πεντηκοστή, τὴν ἐν τῇ
ἐρήμῳ διατρίδην μετὰ τὴν τῆς Ἐρυθρᾶς διάβασιν ὑπο-
μιμνήσκουσα· πεντήκοντα γὰρ ἡμέρας διῆγον ἐν ἐρήμῳ,
ἕως οὗ τὸν νόμον τοῦ Μωσέως λάβωσιν. Ἔτι δὲ καὶ
διὰ τὴν τοῦ ἐπτά ἀριθμοῦ τιμὴν, σεβασμίου παρ' αὐτοῖς
ἕντος. Τρίτη δὲ αὐτῆς ἐορτὴ ἡ τῆς Σκηνοπηγίας, εἰς
ὑπόμνησιν τῆς Σκηνῆς, ἣν ἐν τῇ νεφέλῃ τοῦ ὄρους ἰδὼν

Μωϋσῆς, διὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος Βεσελεὴλ πῆξας, ἔστη-
σεν, ἥτις καὶ ἐν ἑπτὰ ἐτελείτο ἡμέραις, τῆς συγκομιδῆς
τῶν καρπῶν μνείαν ἔχουσα, καὶ τῆς καταπαύσεως τῆς
ἐρημικῆς. Τότε δὴ, τελουμένης ταύτης τῆς ἐορτῆς, σὺς
ὁ Ἰησοῦς, μεγάλη φωνὴ ἔκραξεν· Εἴπις διψᾷ, ἐρχέσθω
πρὸς με, καὶ πινέτω.

Ἐπεὶ οὖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ταύτῃ ὁ Χριστὸς Με-
σίαν ἑαυτὸν ἀπέδειξε, μεσίτης καὶ διαλλακτὴς ἡμῶν
γενόμενος, καὶ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ Πατρὸς, διὰ ταύτην
τὴν αἰτίαν τὴν παροῦσαν ἐορτὴν ἐορτάζοντες, καὶ Με-
σοπεντηκοστὴν ὀνομάζοντες, τὸν Μεσίαν τε ἀνυμνοῦμεν
Χριστὸν, καὶ τὸ τίμιον τῶν παρ' ἑκάτερα δύο μεγάλων
ἐορτῶν παριστάνομεν. Τούτου δὲ οἶμαι χάριν καὶ ἡ τῆς
Σαμαρείτιδος μετ' αὐτὴν ἐορτὴ ἐορτάζεται· ὅτι καὶ κείνη
πολλὰ περὶ τοῦ Μεσίου Χριστοῦ διέξεισι, καὶ περὶ ὕ-
δατος καὶ δίψης, ὡς ἐνταῦθα· ἐν γὰρ τῷ Εὐαγγελί-
στῇ Ἰωάννῃ τὸ τοῦ Τυφλοῦ μᾶλλον τῆς Σαμαρείτιδος
πρόκειται.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐ-
λέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὁ Κανὼν τοῦ δ'. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ
» Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ
» φλογὶ πυρπολούμενοι, ἐκραύγαζον· Εὐλογη-
» μένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Ισχυῖ, Σῶτερ, τὴν τοῦ θανάτου λύσας δύνα-
μιν, τρίβον τῆς ζωῆς ἐγνώρισας τοῖς θνη-
τοῖς, εὐχαρίστως σοι κραυγάζουσιν· Εὐλογημέ-
νος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα τεθεαμένοι, οὐκ ἐπέγνω-
σαν δῆμοι τῶν Ἑβραίων Λόγε σε τοῦ
Θεοῦ· ἀλλ' ἡμεῖς σοι ἀναμελπομεν· Εὐλογημέ-
νος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκηνώμα,
χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεο-
τόκε, τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν
γυναιξὶν ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα,

Ὁ τοῦ πλ. δ'. Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος.

Σαρκικῶς ἐκοπίασας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων·
ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμά-
των· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν Ἰησοῦ
ἐπαγγεϊλάμενος.

Σαμαρείτιδι, Κύριε, γυναικὶ προσωμίλεις, διε-
λέγχων τὴν ἀνοίαν τῶν ἀνόμων Ἑβραίων·
ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν Υἱόν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ
δὲ ἠρνήσαντο.

Υδωρ ζῶν τὸ ἀλλόμενον, ὕδωρ ἀθανασίας,
ἡ πηγὴ ἡ αἰίζως παρέχειν ἐπηγγείλω,
τοῖς πίστει τὸ Πνεῦμά σου προσδεχομένοις,
Σωτὴρ, τὸ προϊόν ἐκ Πατρὸς.

Πέντε ἄρτοις ἐξέθρεψας χιλιάδας πεινώντων,
καὶ τοῦ κόρου τὰ λείψανα εἰς ἄλλας μυ-

ριάδας, Σωτὴρ, ἐπερίσσευσας, δεικνὺς τὴν δό-
ξαν σου τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Ο ἐσθίων τὸν ἄρτον σου ζήσεται αἰωνίως,
καὶ ὁ πίνων τὸ αἷμά σου ἐν σοὶ μένει,
Σωτὴρ μου, καὶ σὺ ἐν αὐτῷ μένεις, καὶ ἀνα-
στήσεις αὐτὸν, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ῥοπῇ.

Εθαυμάστωσας, Δέσποτα, τὴν σὴν οἰκono-
μίαν, πιστωσάμενος θαύμασι τὴν θεῖαν
ἐξουσίαν, τὰς νόσους ἀπήλασας, νεκροὺς ἀνέ-
στησας, τυφλοὺς ἐφώτισας ὡς Θεός.

Τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισας, τοὺς χωλοὺς ἀ-
νωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας, αἰ-
μόρρουν θεραπεύσας· ἐπέzeugσας πέλαγος, δει-
κνὺς τὴν δόξαν σου τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Δόξα.

Προσκυνοῦμέν σου, Κύριε, τὸν ἄχρονον Πα-
τέρα, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἣν
τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις Θεὸς ὢν διένειμας, ἐξα-
ποστέλλων αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν γαστρὶ σου ἐχώρησας τὸν ἀχώρητον Λό-
γον, ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας τοῦ κόσμου
τὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐβάστασας τὸν παρο-
χέα ἡμῶν, Θεογεννητὸρ ἀγνή.

Καταβάσις.

» **Τ**ῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος, πυρὶ φλογίζο-
» μένη, ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπι-
» στασία, οἱ Παῖδες ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ
» Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ δ'. Ὠδὴ η'. Ἦχος β'.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
» σματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ
» δύναμιν ἐσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ
» εὐσεβείας ἐρασταὶ Παῖδες, κραυγάζοντες·
» Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Οραῖος ἐκ τάφου ἀναστὰς, τῇ τῆς Θεότητος
δόξῃ κοσμούμενος, τοῖς Ἀποστόλοις σου
Κύριε, ἐπεφάνης, τὴν τοῦ Πνεύματος ἐπαγγελ-
λόμενος αὐτοῖς πέμπειν ἐνέργειαν, τοῖς βοῶσι·
Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νεκρώσας τὸν Ἄδην ὡς Θεός, ζωαρχικώτα-
τε, πᾶσιν ἐπήγασας ζωὴν αἰώνιον, ἣν περ
νῦν εἰκονίζουσι φανότατα τῶν λαμπροφώρων
ἡμερῶν τούτων αἱ χάριτες, τοῖς βοῶσι· Πάντα
τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ακτῖνας ὡς ἥλιος, Χριστέ, δικαιοσύνης φα-
νεῖς κόσμῳ ἀπέστειλας, τοὺς Ἀποστό-
λους σου, φέροντας σὲ τὸ φῶς τὸ ἀκατάλη-
πτον, καὶ τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν ἀποδιώκον·

τας, καὶ βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ νῦν ἐξέλιπε σαφῶς ἐκ τῆς Ἰουδα φυλῆς ἄρχων ἡγούμενος· σὺ γὰρ πανάμωμε τέτο-
κας, τὰ αὐτῷ πρὶν ἀποκείμενα, τὴν προσδο-
κίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστὸν, ᾧ ψάλλομεν· Εὐλο-
γεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ τοῦ πλ. δ'. Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνῳ δόξης ἀνυ-
μνούμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημέ-
μενον· καὶ ἰδόντες, ὑμνεῖτε τὸν ἐν Προφήταις
Μεσσίαν προρρήθέντα.

Σὺ εἰ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον
τοῦτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία,
καὶ ἡ ἄφεσις τῶν πατρῶν σφαλμάτων· σὺ ἡ
ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσούσης,
καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ
ἐδίδασκεν, ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν ὁ Μεσσίας
Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Εν τοῖς Σάββασι Χριστὸς, καὶ ἐν ἡμέραις
ὅλαις ἐπεδείκνυτο τὰ τῶν σημείων ἔργα,
ἐξιώμενος τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις· ἀλλ' ὁ
πλάνος λαὸς θυμῷ ἐνεκοτεῖτο.

Τὸν Παράλυτον, φησὶ, τὸν δε, χρόνις πλεί-
στοις κατακείμενον, ἐν τῷ Σαββάτῳ ἔτος
ἐθεράπευσε, καὶ παρέβη τὸν νόμον, Ἰουδαῖοι
Χριστῷ πικρῶς ἐλοιδοροῦντο.

Οὐ Μωσῆς ὑμῖν, φησὶ, τὸν νόμον δούς, κε-
λεύει περιτέμεσθαι; καὶ ἐν Σαββάτῳ
ἄνδρα περιτέμνετε, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν
πατέρων λυθῇ, Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντὶ, οἱ ἐν ἐρήμῳ πάλαι
παροικήσαντες, τὸν εὐεργέτην φθόνῳ κα-
τενέσκηπτον βλασφημοῦντες, κινοῦντες, τὰς
ἀδίκους γλώσσας, κενὰ προσμελετῶντες.

Δόξα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκ-
στάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέν-
τος εἰς ἐμπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς
Θεὸν τὰ τρία δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας, εἶπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρό-
νως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἁγίῳ Πνεύ-
ματι ὑμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος εὐδοκήσας
ἐκ σοῦ τεχθῆναι, Θεοτόκε.

Καταβασία.

Αγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δό-
ξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύ-
Penticostario.

» στως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
» περυפוῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

Ὁ Κανὼν τοῦ δ'. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους ἐξ ἀλαξεύτου
» σθ, Παρθέने, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χρι-
» στὸς, συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐ-
» παγγαλλόμενοι σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν παρὰ Χριστοῦ
μεμαθηκότες, ταύτην μέχρι τέλους φυ-
λάττειν, διαφερόντως πάντες σπουδάζωμεν·
ὅπως ἁγίου Πνεύματος τὴν παρουσίαν ἀπο-
λαύσωμεν.

Σὺ μου τὸ θνητὸν, ζωοδότα, περιβολὴν ἀθα-
νασίας, καὶ τῆς ἀφθαρσίας τὴν χάριν ἐν-
δύσας, Σῶτερ, συνεξανέστησας, καὶ τῷ Πατρὶ
προσῆγαγες, τὸν χρόνιόν μου λύσας πόλεμον.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον πάλιν διαγωγὴν ἀνακλη-
θέντες, τῇ τῆς μεσιτείας δυνάμει τοῦ κε-
νωθέντος μέχρι καὶ δούλου μορφῆς, καὶ ἡμᾶς
ἀνυψώσαντος, τοῦτον ἀξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Ως ρίζαν, πηγὴν καὶ αἰτίαν τῆς ἀφθαρσίας
σε, Παρθέने, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμέ-
νοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ
τὴν ἐνυπόστατον ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Ὁ τοῦ πλ. δ'. Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνῆλ-
θες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ
ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι,
καὶ, Πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθη-
κώς; ἔλεγον.

Ιάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτὴς μου πηγά-
ζων, ἐπετέλει τέρατα καὶ σημεία, φυγα-
δεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενοῦντας·
ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυ-
μάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυτρωτὴς μου ἐ-
λέγχων, ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν,
ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε· καὶ γὰρ ὁ
νόμος καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμεσθαι κελεύει
πάντα ἄνθρωπον.

Τὰ μείζονα τῶν θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς
σου, Σωτὴρ, ὡς ἐπηγγείλω, παρέσχες, ἀ-
ποστείλας εἰς τὰ ἔθνη κηρύττειν τὴν δόξαν σου· οἱ
δὲ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου τὴν Ἀνάστασιν,
τὴν χάριν καὶ τὴν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαββάτῳ, μή-
πως λυθῇ ὁ νόμος, νῦν ἐμοὶ τί χολᾶτε,

νῦν ἡμερῶν ἡμῖν πᾶσιν ἐπέλαμψεν, Ἰησοῦ ζω-
δότα, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρὸ τοῦ τιμίου σταυροῦ σου καὶ τοῦ πά-
θους, θαυματῶν τὰ ἐνδοξα ἐπιτελῶν τοῖς
λαοῖς, τῆς ἐορτῆς, καθὼς γέγραπται, ἐν μέσῳ
ἐστὶς τῆς νομικῆς, Χριστέ Παντοδύναμε, καὶ
πᾶσιν ἐβόησας· Εἴτις διψᾷ, πρὸς ἐμέ αὐτομο-
λείτω, καὶ ὕδατος τοῦ θείου πόμα ἀπαντλη-
σάτω, καὶ ζωῆς νάματα· ὕδωρ ζωῆς γὰρ καὶ
δυνάμεως καὶ σοφίας ἐγὼ πᾶσι δίδωμι, ὅτι
θέλων ἀνθρώποις ὁμοιωθῆναι, ὡς φιλάνθρωπος.

Ος ἐπὶ κλίνῃς με κείμενον ὀδύνῃς, Χριστέ
πολυέλεε, τῶν ἐγκλημάτων μου, καὶ πα-
ρειμένον τοῖς μέλεσιν, ὡς διὰ μέγα φιλανθρω-
πίας πέλαγος, ἄνθρωπος θελήσει γενόμενος,
νῦν ἀοράτως με, ὡς τὸν Παράλυτον, ἐγειρον,
καὶ τρίβους θείας τῶν ἐντολῶν σου τρέχειν
εὐόδωσον, ὁ πρὸ τοῦ πάθους τοῖς λαοῖς, Σω-
τὴρ, τῶν Ἑβραίων θαυματῶν τοῖς πλήθεσι
παριστάμενος, ὅτι, Θεὸς ὢν, βουλήσει πάσχεις
σαρκί.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Οτε παρεγένου ἐν ἱερῷ, Χριστέ ὁ Θεός, με-
σούσης τῆς ἐορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδί-
δασκες βοῶν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ἂν ἀπο-
θάνῃ, ζήσεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ
τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμ-
ματέων, λέγοντες· Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς λαλεῖ
βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις
ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύ-
ματι δοξαζόμενος Θεὸς ἡμῶν. Δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Ο τῷ πάθει σου, Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν
ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἀναστάσεως
φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν
ἐσπερινὸν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος ὑμῶν,
ἅγιοι Ἀπόστολοι· εἰδῶλων πλάνην ἐλύ-
σατε, θεογνωσίαν κηρύξαντες· οὗτος ὁ καλὸς
ἀγὼν ὑμῶν ὑπάρχει, μακάριοι· διὸ ὑμνοῦμεν,
καὶ δοξολογοῦμεν ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ο ἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, πίστει στηριχθέν-
τες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ
σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνώθεντες, τοῦ ἐχθροῦ

τὴν τυραννίδα ἔλυσαν· καὶ τυχόντες τῶν στε-
φάνων, μετὰ τῶν ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

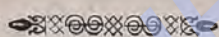
Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Γερμανοῦ.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς, δοξαζόμεν τὸν ἐν μέσῳ
τῆς γῆς σωτηρίαν ἐργασάμενον. Μέσον
μὲν δύο ληστῶν ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο· καὶ
τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιζεύον-
τι ἐβόα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παρα-
δείσῳ. Κατῆλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἀ-
δην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Μεσούσης τῆς ἐορτῆς.

Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, μέ-
χρι τῆς ἀποδόσεως τῆς παρουσίας Ἑορτῆς.

Τῇ ΠΕΜΠΤῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθί-
σματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Πάντα ἀνθρώπινα καταδεξάμενος, πάντα
ἡμέτερα οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι
ἐν σταυρῷ ηὐδόκησας, ποιητά μου, θάνατον
ἐλόμενος ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀν-
θρώπινον ἐκ θανάτου λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ
ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀ-
ναστάσει σου.

Ἀποστολικόν.

Τῶν Ἀποστόλων σου τὴν μνήμην, Κύριε,
ὑπερεφαιδρύνας, ὡς παντοδύναμος· ὅτι
ἐνίσχυσας αὐτοὺς τὰ πάθη σου μιμήσασθαι·
ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ τοῦ Βελιάρ τὴν δύνα-
μιν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβον ἰαμάτων χαρίσματα.
Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, φιλάνθρωπε, εἰρήνην πα-
ράσχου τῷ λαῷ σου.

Μαρτυρικόν.

Θωρακισάμενοι τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, καὶ
ἐνδυσάμενοι ὅπλα τῆς πίστεως, τὰς πα-
ρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ ἀνδρικῶς κατεβάλετε·
προθύμως, τῇ ἐλπίδι γὰρ τῆς ζωῆς, ὑπεμείνατε
πάσας τῶν τυράννων πρὶν ἀπειλὰς τε καὶ μά-
στιγας· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξασθε,
Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον.

Προφῆται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδα-
ξαν, Μάρτυρες ὁμολόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐ-

πιστεύσαμεν, Θεοτόκον σε κυρίως ὑπάρχουσιν·
διὸ καὶ μεγαλύνομεν τὸν τόκον σου τὸν ἁ-
φραστον.

**Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.**

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εἴστηκώς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζέσης
ἐνθέως τῆς ἑορτῆς, Ὁ διψῶν, ἀνέκραζες,
ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ
τούτου τοῦ θείου μου νάματος, ποταμοὺς ἐκ
κοιλίας ἐκρεύσει δογμάτων μου· ὅς τις δὲ πι-
στεύει, εἰς ἐμέ τὸν σταλέντα ἐκ θείου Γεννή-
τορος, μετ' ἐμὲ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶ-
μεν σοι· Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλησίως
ἐξέχεας τὰ νάματα τῆς σῆς φιλανθρωπίας τοῖς
δούλοις σου.

Δίς.

**Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Πεντηκοστός, καὶ
οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ δ'. τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν
Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντά-
κιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.**

**Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχης. Ἦχος γ'.**

Ἀναστασίμον.

Εν τῷ φωτί σου, Δέσποτα, ὁφόμεθα φῶς,
φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν,
σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Ἀποστολικόν.

Τὰς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίας ἀμέμπτως
φυλάξαντες, ἅγιοι Ἀπόστολοι, δωρεὰν ἐ-
λάβετε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατρεύοντες τὰ πάθη
τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν· διὸ ἔχον-
τες παρρησίαν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ὁς φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμπετε καὶ μετὰ
θανάτον, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν
καλὸν ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρρησίαν,
Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου σταυροῦ, τῆς
ἑορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες,
Ἰουδαίους παρρησίᾳ διδάσκων τὰ Μωσέως,
καὶ ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα· ἐκπλητ-
τόμενοι δὲ, Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον
μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς
φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα
μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες σέ τὸν Σωτῆρα
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. Προσόμοια (*) τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.**

Μέγας εἶ Βασιλεῦ, καὶ μέγα σου τὸ κράτος·
μεγάλως γὰρ πτωχεύσας, μεγάλων χα-
ρισμάτων τὴν οἰκουμένην ἐπλησας.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Εἴστης ἐν τῷ ναῷ, ἐκβλύζων σου τὰ ρεῖθρα,
τῆς ἑορτῆς μεσούσης, καὶ ἄρδων τοὺς δι-
ψῶντας τὴν θείαν χάριν, εὐσπλαγχνε.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σῶσαί με βουλευθεῖς, σαρκοῦσαι παραδόξως,
ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, καὶ μέσον τοῦ
ναοῦ σου τὴν χάριν μοι ἐπήγασας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ
τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, Κύριε,
ἥς διδάσκων, ἀγαθὲ, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ἀπειθῆν-
τας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμμα-
τεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέ-
σθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ,
ὑδατος ζωῆς Πνεύματος θείου ποταμοὶ ρέυσ-
σιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὡς τῆς ἀρρήτου σο-
φίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν
Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

**Τῇ ΠΕΜΠΤῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐκένκραξα, Στιχηρά Προσόμοια
τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.**

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ὁφθη φωτοφανὴς καὶ τερπνὴ τῆς τοῦ Σω-
τῆρος Ἀναστάσεως σήμερον μεσότης ἡ
παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρά, φρυκτωροῦσα
κόσμον θείαις χάρισι· Χριστοῦ τῆς Ἑγέρσεως
λαμπαδοχοῦσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας ἀπα-
στράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσιν τὴν
εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέραστον
τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς παν-
σέπτου τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ
παρέχει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα
ἔλεος.

Δόξης ὡς θείκης ποταμός, τῆς ἑορτῆς νῦν
μεσαζούσης, ὁ Κύριος τὰ ρεῖθρα τῆς εὐ-
σπλαγχνίας πᾶσι παρέχων βοᾷ· Οἱ διψῶντες

(*) Σημειῶσαι, ὅτι τὰ παρόντα Προσόμοια, καὶ τὰ ἐφεξῆς,
τὰ εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἶνων, μέχρι τῆς ἐρχομένης Τρίτης,
ἔχουσιν ἀκροστιχίδα, Μεσοπεντηκοστής.

δεῦτε, καὶ ἀρύσασθε. Πηγὴ συμπαθείας γὰρ καὶ ἐλέους τὸ πέλαγος αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει κόσμῳ τὴν ἄφεσιν· πλύνει πταίσματα, καὶ καθαίρει νοσήματα· σῶζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ἐορτάζοντας· σκέπει τοὺς πόθῳ τιμῶντας τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν αὐτοῦ, καὶ παρέχει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός τε καὶ Κύριος (Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶ δι' ἡμᾶς, βροτωθεὶς, περιγεγραμμένος ὡφθη σώματι) τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε τὰ ζωήρρυτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων· Τὰς ψυχὰς ἐκκαθάρθητε, καὶ τοῦ καύσωνος τῶν παθῶν ἀναψύξατε· μή τις ἀποστερήσοιτο τῆς πόσεως, ἄνθρωποι· θείαν γὰρ χάριν δωροῦμαι τῆς ἀθανάτου καὶ κρείττονος, καὶ τῆς βασιλείας συμμεθέξει μοι τῷ κτίστη, καὶ δοξασθήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης τῆς σῆς, Χριστέ, Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες, τῶν θαυματῶν σε ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Ξύλον παρακοῆς τῷ κόσμῳ θάνατον ἐβλάστησε, τὸ δὲ ξύλον τοῦ Σταυροῦ ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν· διὸ σε προσκυνοῦμεν, τὸν σταυρωθέντα Κύριον. Σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Μαρτυρικόν.

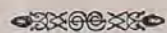
Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου, Κύριε, ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ· καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλλείων Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἐορτῆς, πρὸ τοῦ παύους καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, Κύριε, ἥς διδάσκων ἀγαθὲ ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ἀπειθεῖς Ἰου-

δαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὡ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κἀθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Σταυρώσιμον.

Σταυρόν καὶ θάνατον παθεῖν ἐλόμενος, μέσον τῆς κτίσεως τοῦτον κατέπηξας, ὅτε εὐδόκησας, Σωτήρ, τὸ σῶμά σου προσηλωσαι· τότε καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· ταῦτα καὶ Ληστής ὢν, ἐν Σταυρῷ σε ἀνύμνησε· Μνήσθητι βοῶν μου ὁ Σωτήρ· καὶ ἔλαβε, πιστεύσας, τὸν Παράδεισον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸ ἀκατάληπτον τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον τὸ τῆς Ἐγέρσεως, θεολογοῦμεν οἱ πιστοὶ μυστήριον ἀπόρρητον· σήμερον γὰρ θάνατος καὶ ὁ Ἄδης κατήργηται· γένος δὲ τὸ βρότειον ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται· διὸ εὐχαριστοῦντες βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ Ἐγέρσει σου.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος. Ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρόν τοῦ Υἱοῦ σου, Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κἀθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάντας, Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ θεῖον νόμον σου δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σθεννύει τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους· ὅθεν εἰς αἰῶνας οὐ διψήσει, οὐ λήξει τοῦ κόρου σου, Δέσποτα Βασιλεῦ ἐπουράνιε. Διὰ τοῦτο δοξαζο-

μεν τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν παι-
σμάτων ἄφεςιν αἰτούμενοι καταπέμψαι πλου-
σίως τοῖς δούλοις σου. **Δίς.**

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες
τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ πλ. δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν
εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ
Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Φθόνῳ τρυφῆς ἐκβέβλημαι, πτώμα πεσῶν
χαλεπόν· ἀλλ' οὐ παρεῖδες, Δέσποτα·
ἀναλαβὼν δι' ἐμέ τὸ κατ' ἐμέ, σταυροῦσαι καὶ
σώζεις με, εἰς δόξαν εἰσάγεις με. Λυτρωτά με,
δόξα σοι. **Δίς.**

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη γινώτε τοῦ φρικτοῦ
μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ
Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι'
ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνή-
σωμεν. **Μαρτυρικόν.**

Τῶν ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην δεῦτε
λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θεάτρον
γενόμενοι Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νί-
κης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ
πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ
ναῷ ἀνῆλθες τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν·
καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτὸς
παρρησίᾳ, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ
κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατή-
σει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανά-
του ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Οἶλος σὺν τῷ Θεῷ ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων,
ὀλλύμενόν με θέλων ἐξᾶραι τῶν παι-
σμάτων, ἐνοῦσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Πέπαυται ἡ σκιά· ἰδοὺ γὰρ ὁ Μεσσίας τῆς
ἑορτῆς ἐν μέσῳ τὴν χάριν, ὥσπερ ἄλλον
φωσφόρον, ἐναπήστραψεν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ερχεσθε εὐπειθῶς οἱ τῆς ζωῆς τὸ νᾶμα πιεῖν
ἐπιποθοῦντες, ἐβόα ὁ Σωτὴρ με, καὶ πίε-
τε τὴν χάριν, ἐνθέως ἀγαλλόμενοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Καθαρθώμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ
ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάσωμεν, καὶ

τὴν ζωὴν κατίδωμεν, Χριστὸν ἐν ἱερῷ ἀφικό-
μενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρόν
θριαμβεύσῃ, καὶ σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν διὰ πά-
θους Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως· πρὸς ὃν
βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ε'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χο-
ρηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θείῳ συναΐδιος
Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου σάρκα λαβὼν,
καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σο-
φίας ὡς ἀγαθὸς πᾶσιν ἐβλυσεν διδάγματα.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, Χρι-
στὲ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δε-
σπότης, διδάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς
διελέγχων, ὡς γέγραπται· καὶ καταπλήττων
σοφία λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπι-
δείξειςιν.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν πα-
ροχεύς, ὁ χέων θεία ρεῖθρα ἐκ πηγῆς ἀεν-
νάου, Δεῦτε πρὸς με, κράζει, ὕδωρ ζωῆς οἱ δι-
ψῶντες ἀρύσασθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας ὑ-
μῶν, φησὶ, χαρισμάτων θείων ρεύσουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος α'.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν με-
σότης, ἐν ᾗ Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀμυ-
δρῶς θεικὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγ-
ξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ
θεοπρεπῶς θαυματουργῶν, ἐν ὀστρακίνῳ σώ-
ματι τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον
ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τὸν Θεανδρικόν σου
τόκον, πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρὸς
μὴ δεξαμένη, πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν
ἐν σαρκί, τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννη-
θέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν,
ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν· ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας
τὴν ιδιότητα σώαν φυλάξαντα· Διὸ, Μητρο-
πάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἱκέτευε σωθῆναι τὰς
ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως θεοτόκον ὁμολογούν-
των σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα
τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τῷ σὺ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου
κράτος λέλυται, καὶ Διαβόλου ἡ πλάνη
κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζό-
μενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα τῇ Ἀναστάσει σθ,
Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται·
πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι
καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύ-
ναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου ὕμνῳ τὴν
ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον Θεότητα, Τριά-
δα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα
αἰῶνος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

Οτῷ πάθει σου, Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν
ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως
φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι, ἡμῶν τὸν
ἐσπερινὸν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Εν τῷ ἱερῷ ἐπέστης ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, με-
σούσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων
τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους καὶ
Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτούς·
Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ
ζωηρόν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ
πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ρέυσου-
σιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου. Ὡς τῆς
ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ
ὁ Θεὸς ἡμῶν! Δόξα σοι.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Κα-
δίσματα τῆς Ὀκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ
τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς
κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονό-
των, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν
ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυ-
ριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης τὸ κράτος
σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος, Κύριε, τὸ
πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει
σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνισχύσας,

τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἥτταν ἀνεκαλέσω
μοι. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν Κύριε,
δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γέ-
νους ἡμῶν ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε·
ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ
Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ Σταυροῦ κα-
ταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθο-
ρᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εορτῆς μεσαζούσης τῆς νομικῆς, ἥς διδά-
σκων, Σωτήρ μου, ἐν ἱερῷ· ἐλέγχων τε
τὴν ἀνοίαν τῶν ἀπίστων Ἑβραίων, καὶ βοῶν
ὄχλοις θείᾳ φωνῇ, ὡς φιλάνθρωπος· Ὁ διψῶν
ἀνέκραζες ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέ-
τω· ὅθεν ἐπηγγείλω, τοῖς πιστεύουσι νέμειν
σοφίας τὰ νόματα ἐκ πηγῆς ἀκηράτου σου.
Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Κατάπεμψον, Χριστέ
ὁ Θεὸς, τὸ πανάγιον Πνεῦμά σου, καὶ σῶσον
ἡμᾶς, ὅτι μόνος ὑπάρχεις πολυέλεος.

**Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανό-
νες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ δ' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς
ς'. τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τῆς Μηναίης
εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς
Ἑορτῆς.**

**Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.**

Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τοῦ φρικτοῦ
μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ
Σωτήρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι'
ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυ-
νήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμασία οἱ φύλα-
κές σου, Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς
ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐ-
τῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν
ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστά-
σεως τὴν πείραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ
ἡ Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν· εὔρεν Ἄγ-
γελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις
ἐξαστράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε,
ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ
Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου, Δέσποτα, ὁφόμεθα φῶς, φιλόνηρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Φωτισθέντες ἀδελφοί τῇ Ἀναστάσει τῆ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάξωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ· ἵνα ἄξιοι γενώμεθα καὶ τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Νάουσα ἡ πηγὴ τῆς σῆς σοφίας, πόμα πνευματικὸν πηγάζει, οὗ πίνοντες, δογμάτων ἐνθέων ἐμπιπλώμεθα.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Τέτρωται τὸ δεινὸν Ἑβραίων ὄντως γένος, ἀκουόντων σου, Λόγε, διδάσκοντος τοῖς ὀχλοῖς σωτήρια διδάγματα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ηγες ὁ πλαστουργὸς ἐν τῇ Σιών, καὶ ἔστης ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου· καὶ τοῖς λαοῖς ἐδίδως τὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς ἐορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες, Ἰουδαίους παρρησίᾳ διδάσκων τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σὲ νομοθετηθέντα· ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σὲ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Ζήτηι ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος δ'.

Ασπόρως συνέλαβες, καὶ ἐκύησας ἀφράστως τὸν καθελόντα δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὑφούντα ταπεινοὺς, καὶ ἐγείροντα κέρας χριστῶν αὐτοῦ, τοὺς δοξάζοντας Χριστοῦ τὸν Σταυρόν, καὶ τὴν Ταφὴν, καὶ τὴν ἐνδοξὸν Ἀνάστασιν. Διό σε, Θεοτόκε, τὴν πρόξενον τῶν τοσούτων ἀγαθῶν ἀσιγήτοις ἐν ᾧδαῖς μακαρίζομεν, ὡς πρεσβεύουσαν αἰεὶ τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εἶτα τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Θεοτόκου. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ο ἐξ ἀνάρχου Πατὴρ Υἱὸς ἀχρόνως διὰ συγκατάθεσιν καὶ σωτηρίαν βροτῶν, Θεὸς ὢν, ἄνθρωπος γέγονεν, ἵνα παράσχῃ τῷ Πρωτοπλάστῳ νῦν τὸν Παραδείσον, ἅμα καὶ τὴν ἅπασαν φύσιν λυτρώσῃται ἐκ τῆς ἀπάτης τοῦ ὄφεως, καὶ τὴν εἰκόνα πεσοῦσαν σώσῃ, ὡς εὐδιάλλακτος· ὅθεν Μητέρα ἀπειργάσατο, νυμφοτόκον ἀγνὴν τὴν ἀμόλυντον· ἦν ὡς ἄγκυραν πάντες τῶν ψυχῶν ἡμῶν κεκτῆμεθα.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ καὶ ἴδε.

Σωματωθέντα τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων, ἔσχες ἐν τῇ μήτρᾳ σου, θεομακάριστε, ἀναμορφοῦντα τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρὶν πεσόντα τῇ παραβάσει διὰ τοῦ ὄφεως· Θεὸν γὰρ γεγέννηκας σαρκὶ ἀφράστως ἡμῖν· καὶ τῆς φθορᾶς ἠλευθέρωσας τὴν φύσιν πᾶσαν, παλαιωθεῖσαν, διὰ τοῦ τόκου σου. Διὸ ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν σοὶ τὴν χάριν, Παρθένε ἀνύμφευτε, δυσωποῦντες ῥυσθῆναι διὰ σοῦ πάσης κολάσεως.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Ινα σου πᾶσι τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀγαθότητος ἀνακαλύψῃς ἡμῖν, τὸ ἀδιόριστον πέλαγος, τὰς ἀμαρτίας τῶν οἰκετῶν σου πάσας ἐξάλειψον· ἔσχες γὰρ, πανάμωμε, ὡς Μητὴρ οὕσα Θεοῦ, τὴν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως, καὶ διεξάγεις πάντα, ὡς θέλεις, τῇ δυναστείᾳ σου· καὶ γὰρ ἡ χάρις, ἡ τοῦ Πνεύματος τοῦ

ἀγίου, σαφῶς ἐνοικοῦσα ἐν σοί, συνεργεῖ σοι ἐν πᾶσιν ἀεννάως, Παμμακάριστε.

Δόξα. Ὡς ὥφθης ἐπὶ γῆς.

Καὶ νῦν. Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτ. Τὸ φαῖδρον τῆς Ἀναστάσεως.

Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Ζήτει καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

Ἑκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'. τὸν Προοιμιακόν, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα δ'. τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα γ'.

Στιχηρά Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν ἀπαύστως προσκυνοῦντες, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανὸς ἄνοδον καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας, Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἐκσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν, δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεός, διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σὺ Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας, Κύριε, καὶ τῷ σῷ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασιλείον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ φθορᾶς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρόν Ἀνατολικόν.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοὶ τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον Ἑγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν τῶν τοῦ Ἄδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν πάντες ἐλάβομεν, κρίζοντες· Ὁ σαυρωθεὶς, καὶ ταφεὶς, καὶ ἀναστὰς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἑγέρσεως, Πεντηκοστῇ δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων· καὶ λάμπει, τὰς λαμπρότητας ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνῆσα

τὰς δύο· καὶ, παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως, σεμνύνεται.

Η΄κουσε, καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθείσης τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόννοι ἠγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασάμενοι· καὶ ἐκπλύνοντι Πνεύματι ῥῦπον χριστοκτονίας εὐτρεπίζεται, πανηγυρίζουσα τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ηγγικεν ἡ τοῦ Θεοῦ δαψιλὴς χάσις ἐπὶ πάντα, ὥσπερ γέγραπται, Πνεύματος· ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς, μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καὶ ταφὴν, καὶ Ἀνάστασιν, παρ' αὐτοῦ δεδομένης ἀψευδοῦς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν τοῦ Παρακλητοῦ δηλούσης ἐπιφάνειαν.

Καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωγρῆσαι καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἦγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτήρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμῆσα ἢ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἡρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχου μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν. Ζωοδότα, Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο συνάναρχος καὶ συναἰδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτήρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθοῦσα φωνήσόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δὲ, ὡς ἀνδρώπῳ διαλεγομένη καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπιδάζουσα, ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα· καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ. Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπεβόα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ εὐρὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς,

ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν. Ὡ τῷ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλκῦσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζωῆς, τὴν φλεγόμενην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οὐδὲν σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρὼν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς ἡρανοῖς συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τῷ Ἀγίῳ τῆς Μονῆς, ὡς ἔθος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Αγαλλιᾶσθω σήμερον παιδρῶς ὁ ἡρανόσ καὶ ἡ γῆ· ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ τῆς κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος. Διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγχνῶ βουλῇ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὕμνουντες δοξάζομεν τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, Ζήτηι, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ως ὥφθης ἐπὶ γῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγῃσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι

οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου, Σωτήρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον. Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος δ'.

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριά, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισοννάματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐβόησας· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Οὕ ἡ ἀκροστιχίς.

Τέταρτος Ὑμνος τῷ Θεῷ, Μητροφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τριαδὰ θεαρχικὴν δοξάσωμεν ταῖς ὑποστάσεσι, μοναδικὴν δὲ φύσιν τῶν τριῶν, συναΐδιον, σύνθρονον· ἣν δυσωποῦντες λέγομεν· Σῶσον τοὺς πίστει σε δοξάζοντας.

Εχρίσθης ὑπὸ Πατρὸς τῷ Πνεύματι, ἀγαλλιᾶσεως θεουργικῷ ἐλαίῳ, ὡς Υἱός, καὶ βροτὸς ἐχρημάτισας, καὶ τῆς μιᾶς Θεότητος τὸ τρισυπόστατον ἐδίδαξας.

Τὸ κάλλος τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, μονὰς τρισηλίε, τὰ Σεραφίμ μὴ φέροντα ὄραν, συγκαλύπτονται πτέρυξι, καὶ τρισαγίοις ἁσμασιν ἀκαταπαύστως σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Αφράστως τὸν ποιητὴν γεγέννηκας τῶν δλων, πάναγνε, τῆς παλαιᾶς λυτρούμενον ἀράς τοὺς βροτοὺς, καὶ θανάτου φθοράς· καὶ διὰ σοῦ ἐπέγνωμεν ἓνα Θεὸν τὸν τρισυπόστατον.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ρώμην ἐξ ὕψους, τοῖς ἁγίοις τὸ πρὶν Ἀποστόλοις σου, ὡς ἀπέστειλας, Χριστέ, παρὰ

Πατρός τὸν Παράκλητον, τὴν μίαν ἐνέφηνας φύσιν τρισηλίον.

Τῷ πατριάρχῃ Ἀβραάμ ὅτε ὤφθης ἐν σχήματι ἀνδρικῷ, τριττὴ μονάς, τὸ ἀπαράλλακτον ἔδειξας τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ κυριότητος.

Οὕτως χαρακτηρῶσιν ἐν τρισὶν εἰς Θεὸς πιστευόμενος, ἀπερίγραφτος σαφῶς, ἀπερινόητος ἅπασι, ῥῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκ πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Στοιχειωθέντες, τοῦ Υἱοῦ σου σοφαῖς εἰσηγήσεσιν, ἐνικὴν καὶ τριλαμπῇ τὴν θεαρχίαν δοξάζομεν, καὶ σὲ μακαρίζομεν τὴν Ἀειπάρθενον.

Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τρισηλίε, ἄκτιστε καὶ ὁμοούσιε, μονάς τρισυπόστατε καὶ ἀκατάληπτε, τοὺς δούλους σου οἴκτειρον· σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων, ὡς Θεὸς ἐλεήμων· σὲ γάρ, Κύριε, μόνον λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην κειμήμεθα, βοῶντες· Γενεὴ ἡμῶν ἰλεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολλαῖς περιστάσεσι καὶ συμφοραῖς τῶν δεινῶν. Παρθένε, κυκλούμενοι, καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν αἰεὶ περιπίπτοντες, μόνῃ σε σωτηρίαν, καὶ ἐλπίδα, καὶ τεῖχος ἔχομεν, Θεοτόκε, καὶ πρὸς σὲ κατὰ χρέος ἐν πίστει καὶ νῦν προστρέχομεν. Σῶσον τοὺς δούλους σου.

Ὦδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερῆσιον Τριάδα, ἐν μονάδι Θεότητος, καὶ κυριαρχίαν, σὺν τοῖς Σεραφίμ σε δοξάζομεν, ὡς ἀδιαίρετον φύσει, ὡς ἀσύγχυτον, ὡς ἰσόρροπον δόξης, Θεὲ ἀκατάληπτε.

Μεριστὴν οὕσαν ἀφράστως τοῖς προσώποις Θεότητα, καὶ ταυτιζομένην ἅμα τῇ μιᾷ κυριότητι, ἀπεριόριστον, μόνῃ, ἀπερίγραφτον, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν Ποιητὴν πάσης κτίσεως.

Νοῦς ὁ ἀναρχὸς τὸν Λόγον ἀπορρήτως γεγέννηκε, καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα τὸ ἰσοσθενὲς ἐκπεπόρευκε· καὶ διὰ τοῦτο Τριάδα ὁμοῦσιον τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων Θεὸν καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον.

Οπτανόμενος τοῖς πάλαι τυπικῶς προκατήγγειλε τὴν ἐκ σοῦ, Παρθένε, σάρκωσιν ὁ Λόγος· ἀλλ' ὕστερον, ἐπιφανεῖς τοῖς ἀνθρώποις κατ' ἀλήθειαν, τρισυπόστατον μίαν ἀρχὴν ἐφάνερωσεν.

Ὦδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Συνέντες ἐκ πίστεως, τῆς παντουργοῦ Θεότητος μίαν μὲν ἀπρόσιτον οὐσίαν, τρεῖς δ' ὑποστάσεις, ζωαρχικάς, συμφυεῖς, ὑμνοῦμεν, Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, συναίδιον ὑπαρξιν.

Τὸ σέλας, τρισηλίε, τῆς οὐσιώδους αἰγλης σε λάμψον ἐνιαῖά μοι Θεότης, ἄκτιστε φύσις, καὶ φωτουργαία πηγὴ, πάσης φωτοδοτίδος αὐγῆς, ἵνα κατοπτρίζωμαι τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Ὡς μόνον ὑπάρχοντα δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος, καὶ συνεκτικόν, καὶ κυβερνήτην πάνσοφον ὄντα, καὶ τῆς ζωῆς χορηγόν, ἐνθεν καὶ βοῶμέν σοι πιστῶς· Δέσποτα τρισηλίε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε φρούρησον.

Θεοτοκίον.

Θεῶσαι βουλόμενος τὸν πρὶν φθαρέντα ἄνθρωπον, ὁ δὲ ἀγαθότητα, Παρθένε, πλάσας καὶ δείξας εἰκόνα θείας μορφῆς, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, καὶ μίαν τρισάριθμον θεαρχίαν κατήγγειλεν.

Ὦδὴ ε'. Ἐβόησε προτυπῶν.

Ενέφηγεν ὁ Πατὴρ ἐκλαλῶν τὴν υἰότητα, καὶ τὸ Πνεῦμα τῷ Χριστῷ βαπτισθέντι ὁρώμενον· διὰ τοῦτο μίαν καὶ τριττὴν θεαρχίαν δοξάζομεν.

Ὡς εἶδὲ σε τρισαγίαις φωναῖς ἀνυμνοῦμενον Ἡσαΐας, ὑψηλοῦ ἐπὶ θρόνου καθήμενον, τὴν τριττὴν ἐπέγνω τῆς μιᾶς θεαρχίας ὑπόστασιν.

Μετάρσιον, ὑψηλὲ Βασιλεῦ τρισυπόστατε, τὴν καρδίαν καὶ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ἀνάδειξον, ἵνα τῆς σῆς δόξης θεωρῶμεν λαμπρῶς τὴν φαιδρότητα.

Θεοτοκίον.

Ἡξίωσε μορφωθῆναι σαφῶς τὸ ἡμέτερον ἐκ Παρθένου ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τῆς θείας δόξης κοινωνοὺς τοὺς ἄνθρωπους ἐποίησε.

Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Πατέρα ἀγέννητον, τὸν δὲ Υἱὸν γεννητὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκπορευτὸν ἐκ Πατρὸς, φρονοῦντες, κηρύττομεν ἀναρχὸν βασιλείαν, καὶ Θεότητα μίαν, ἣν περ δοξολογῶντες, ὁμοφρόνως βοῶμεν· Τριάς ὁμοούσιε, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν χρόνων ἐπέκεινα, καὶ πρὸ αἰώνων Θεόν, ἐν χρόνῳ ἐκύησας, ὑπερφυῶς ἐν σαρκὶ

Θεάνθρωπον, ἄχραντε· ὅθεν σε Θεοτόκον ἀληθῶς καὶ κυρίως πάντες ὁμολογοῦντες, ἐκτενῶς σοι βοῶμεν· Τῆς δόξης τῆς αἰωνίου πάντας ἀξιώσον.

Ὡδή ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Τὰς τεταγμένας ἐπουρανίους φύσεις, καὶ νοεράς τάξεις, ὀρθοδόξως πάντες οἱ γηγενεῖς ἐκμιμούμενοι, δοξάζομεν μίαν Θεότητα, ἐν τρισὶν ἰσοурγοῖς ὑποστάσεσιν.

Ρήσεις Ἀγίων ὑποφητῶν σε πάλαι συμβολικῶς ἓνα τῶν αἰώνων πάντων δημιουργὸν προεδήλωσαν, ἀνέκφραστον Θεὸν καὶ Κύριον, Θεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν.

Θεοτοκίον.

Ο κατ' οὐσίαν ἀθεώρητος Λόγος καὶ παντουργός, ὥφθης τοῖς ἀνθρώποις ἄνθρωπος ἐξ ἀγνῆς Θεομήτορος, τὸν ἄνθρωπον ἀνακαλούμενος πρὸς μετουσίαν τῆς σῆς Θεότητος.

Ὡδή η'. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Φῶς μοναδικὸν καὶ τριλαμπές, οὐσία ἀναρχε, κάλλος ἀμήχανον, ἐν τῇ καρδίᾳ μου οἴκησον, καὶ ναὸν τῆς Θεότητος φωτοειδῆ καὶ καθαρὸν δεῖξόν με κράζοντα· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Απὸ τῶν ποικίλων με παθῶν, Τριας ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, καὶ τῆς ζοφώσεως λύτρωσαι τῶν πταισμάτων, καὶ καταύγασον μαρμαρυγαῖς σου Θεουργαῖς, ἵνα φαντάζωμαι τὴν σὴν δόξαν, καὶ ἀνυμνῶ σε τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοῦς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, καὶ Λόγος σύμμορφος, καὶ Πνεῦμα σύνθρονον, οὐσία, δύναμις, ὑπαρξίς, ὑπερούσιε, ἀνέκφραστε, μεγαλουργέ Τριας μονὰς, φρούρει τὴν ποιμνὴν σου ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ὡς φύσει φιλάνθρωπος.

Ὡδή θ'. Ἀπας γηγενής.

Ο ἡν νῦν πρὸς σέ, κινῶ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ τὰς διαθέσεις δὲ ψυχῆς ἀπάσας, καὶ τὰς τοῦ σώματος, τὸν πλαστοουργὸν καὶ ρύστην μου, μονάρχα τρίφωτε, καὶ βοῶ σοι· Σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων.

Υψωσον ἡμῶν τὸν νοῦν καὶ διάνοιαν πρὸς σέ τὸν Ὑψιστον· φώτισον σαῖς λάμπεσιν ἀχράντοις, Πάτερ, Λόγε, Παράκλητε, ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, τῆς δόξης ἥλιε, φωτοκράτορ, πάντοτε δοξάζειν σε τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Σῶσον τοὺς εἰς σέ πιστεύοντας, Κύριε, καὶ καταγγέλλοντας ἀναρχον, αἰδῖον, οὐσίαν μίαν, τρία δὲ πρόσωπα, Θεαρχικὰ καὶ σύμμορφα σῆς κυριότητος, καὶ τῆς Θείας δόξης σου ἀξιώσον, ταῖς λιταῖς τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος.

Τό, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὁρθρον.

**Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
Τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.**

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Λησῇ ἀνοίξας Παράδεισον; Ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἀδὲ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος ἀπὸ τοῦ τάφου, Σωτὴρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔθραυσας ἐν ἰσχυρί τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας, ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι. Διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον διὰ σοῦ, Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκ τῶν ἄνω κατελθὼν τῶν ὑψωμάτων Γαβριήλ, καὶ τῇ πέτρᾳ προσελθὼν, ἔνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, λευχειμονῶν, ἀνεκραύγαζε ταῖς κλαιούσαις· Παύσασθε ὑμεῖς τῆς θρηνώδους κραυγῆς, ἔχουσαι αἰεὶ τὸ εὐσυνπάθητον· ὃν γὰρ ζητεῖτε κλαίουσαι, θαρσεῖτε, ὡς ἀληθῶς ἐξεγήγερται· διὸ βοᾶτε, τοῖς Ἀποστόλοις, Ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα. Ὁμοιον.

Εκουσία σου βουλῇ Σταυρὸν ὑπέμεινας, Σωτὴρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοὶ τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν δεσμευθεὶς ὁ ἀλλότριος θά-

νατος, δεινῶς ἐσκυλεύετο· καὶ οἱ ἐν Ἀδὴ ἅπαντες ἐκραύγαζον τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη ὁ Ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάβανεν εἰς νοῦν τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπύρῳ συλλήψει σου, Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον· ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὸν Ἀρωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος δ'.

Τὰ τῆς σῆς παραδόξου Ἐγέρσεως, προδραμοῦσαι αἱ Μυροφόροι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον Χριστέ· Ὅτι ἀνέστης ὡς Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Ε'κ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη· ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ, πυρὶ ἐσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ μονάδι ἱεροκρυφίως.

Ἀντίφωνον Β'.

Ε'κέκραξά σοι, Κύριε, θερμῶς ἐκ βάθους ψυχῆς με· κἄμοι γενέσθω πρὸς ὑπακοὴν τὰ θεῖά σου ὦτα.

Ε'πὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα πᾶς τις κεντημένος, ὑψηλότερος ἐστὶ πάντων τῶν λυπούντων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίῳ Πνεύματι ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον Γ'.

Η'καρδία μου πρὸς σέ, Λόγε, ὑψωθήτω, καὶ οὐδὲν θέλξει με τῶν κόσμου τερπνῶν πρὸς χαμαιζηλίαν.

Ε'πὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς ἔχει τις στοργήν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ θερμότερον φίλτρον χρεωστοῦμεν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίῳ Πνεύματι θεογνωσίας πλοῦτος, θεωρίας καὶ σοφίας· πάντα γὰρ ἐν τούτῳ τὰ πατρῶα δόγματα ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον.

Α'νάστηθι, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν· Τὸ, Πᾶσα πνοή. **Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Ζ'.** καὶ τὰ λοιπά. Ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες, τῷ Πάσχῃ μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς 5'. τῆς Μεσοπεντηκοστῆς εἰς δ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**'ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» **Πάσχα Κυρίου Πάσχα·** ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεός ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἑξαστραπτόντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιástῳ, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Α'ναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἁγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Θάλασσαν ἐπήξας.

Ε'θνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ ζωοδότης γὰρ Χριστὸς τὰ δεσμά διέρρηξε τοῦ Ἀδου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ νόσους ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ. Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ δὸς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετατρέψας, Δέσποτα, εἰς αἶμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας, σημεῖον τῷ δεύτερον τελέσας. Δόξα, Σωτήρ, τῇ ἀφάτῳ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι' ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον ὑπάρχων, Κύριε, ζωῆς ἀληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θέλων

ἐκοπίασας, Σωτήρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας, τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπείκων· καὶ εἰς Σιχάρ ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας τῇ Σαμαρείτιδι πιεῖν.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεογεννήτορ, ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱὸν σου καὶ Θεὸν, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου αἰεί.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος δ'.

Ἐχὼν ἀκροστιχίδα ἐν τῇ Δ'. ᾠδῇ.

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** πατάξας Αἴγυπτον, καὶ Φαραὼ τὸν
» τύραννον βυθίσας ἐν θαλάσῃ, λαὸν
» διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκῶς ἄδοντα ᾠδὴν
» ἐπινίκιον· Ὅτι δεδόξασται. **Τροπάρια.**

Ο ταφεῖς ἐγήγερται· ἐν αὐτῷ συνήγειρε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· ἀγαλλιάσθω πᾶσα κτίσις, καὶ νοηταὶ σήμερον ῥανάτωσαν νεφέλαι δικαιοσύνην σαφῶς.

Ο σταυρὸν ἐκούσιον σαρκὶ καταδεξάμενος, τριήμερος ἀνέστης ἐκ τῶν νεκρῶν, Ἄδου ταμεῖα, ζωαρχικὲ Κύριε, κενώσας, καὶ ἐξάξας πεπεδημένας ψυχάς.

Τῇ μορφῇ ἀστράπτοντα αἱ Μυροφόροι βλέψασαι τὸν Ἀγγελον, ἐν φόβῳ ἐκ τῆ μνημείου ὑπεχώρουν· τὴν δὲ Χριστοῦ Ἐγερσιν μαρτυροῦσαι, μηνύσαι σπεύδουσι τοῖς Μαθηταῖς.

Ο στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῶα, Κύριε, ὕδωρ ζωῆς ὑπάρχων, τῇ Σαμαρείτιδι αἰτούσῃ, τὰ σὰ σεπτὰ νάματα παρέσχες, ἐπιγνούσῃ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου. **Δόξα.**

Ω Τριάς, τοὺς πίστει σε εἰλικρινεῖ δοξάζοντας, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα, ὡς ποιητὴς τῶν ὅλων σῶζε, καὶ ἰλασμὸν δώρησαι ἡμῖν ἀμαρτημάτων, ὡς ὑπεράγαθος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία πάγχρυσε, χαῖρε φωτὸς νεφέλη, χαῖρε παλάτιον τοῦ Λόγου καὶ νοητὴ τράπεζα, ἄρτον ζωῆς ἀξίως Χριστὸν βαστάσασα.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'
» ἢ ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος
» Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανὸς τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς, αὐτὸς με συνδόξασον, Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν ἐπανέρχομαι σήμερον, ἀγαθότητι τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν, Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θεὸν, ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν, καθὼς εἶπεν, ἐξεγειρόμενον θαυσαμένη, Ἀγνή, χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, ἀχραντε, μεγάλυνε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσούσης τῆς νομικῆς ἐορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι· Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὥραθης, οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας τῆς τεκούσης τὴν ἀφθορον γαστέρα, Θεὸς ὦν ὅλως καὶ πῦρ.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**στερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, τῷ δίδόντι εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ· ὅτι τόξον δυνατὸν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν. **Τροπάρια.**

Εθέλουσίως ἐπὶ ξύλου ὑψώθης, Λόγε, καὶ ὀρώσαι ἐρρήγνυντο αἱ πέτραι, καὶ ἡ κτίσις ἐκλονεῖτο ἅπασα, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων, ὡς ἐξ ὕπνου, ἐξεγείροντο.

Μετὰ ψυχῆς σε πρὸς τὸν Ἄδην ἐλθόντα, Λόγε, κατιδεῖσαι πᾶσαι ψυχαὶ δικαίων, αἰώνιων δεσμῶν ἀπελύοντο, ἀνυμνολογοῦσαι τὴν ὑπὲρ νοῦν δυναστείαν σου.

Τί ἐκθαμβεῖσθε; τί ἐν τάφῳ ὑμεῖς ζητεῖτε μετὰ μύρων γυναικες τὸν Δεσπότην; ἐξηγέρι, καὶ κόσμον συνήγειρεν· Ἄγγελος ἀστράπτων, ταῖς Μυροφόροις ἐφθέγγετο.

Ζωὴ ὑπάρχων, καὶ πηγὴ τῆς ἀθανασίας, ἐκαθέσθης πρὸς τῇ πηγῇ, Οἰκτίρμον, καὶ τῶν σῶν αἰτησαμένην, ἐπλησας πανσόφων ναμάτων, τὴν Σαμαρεῖτιν, ὑμνοῦσάν σε.

Δόξα.

Εἰς ἐπὶ πάντων ἐν Τριάδι Θεὸς ὑμνεῖται, ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ Δεῖον Πνεῦμα, φόβῳ, ὃν δοξάζει οὐρανῶν τὰ τάγματα, τρανώς ἐκβοῶντα· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανερμηνεύτως συλλαβοῦσα ἐν τῇ γαστρί σου τὸν τῶν ὅλων Θεόν, Παρθενομητορ, ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ λόγον τέτοικας, μείναςα παρθένος ὡς πρὸ τοῦ τόκου, Θεόνυμφε.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Κοντάκιον τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος δ'.

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων ποιητὴς καὶ Δεσπότης πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε ὕδωρ ἀθανασίας. Ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τῆς οἰκτιρμούς σε δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κάθισμα τῆς Σαμαρείτιδος. Ὅμοιον.

Αγαλλιάσθω οὐρανός, χορεύέτω τὰ ἐπὶ γῆς· ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου ἐπιφανεῖς ὡς ἄνθρωπος, ἐρρύσατο φθορᾶς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θάυμασιν ἐκλάμψας δὲ, γυναικὶ Σαμαρεῖτιδι, ὕδωρ αἰτῶν, παρέχει τὴν πηγὴν τῶν ἱαμάτων, ὡς μόνος ἀθάνατος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὅμοιον.

Ο τῆς σοφίας χορηγὸς καὶ Δεσπότης, τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς ἐπιστάσης, ἐν ἱερῷ καθήμενος ἐδίδασκες, λέγων οὕτως ἅπασιν· Ἐρχεσθε οἱ διψῶντες, πίετε τοῦ νάματος, οὗ ἐγὼ νῦν παρέχω· δι' οὗ ζωῆς ἐνθέε καὶ τρυφῆς ἐπαπολαύσετε πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θειγόρος Ἀβ-
» βακούμ στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύ-
» τω φασφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
» Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς, ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δέ, ἄμνός προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἄμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραίος δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἡλῖος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκθασιν ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα, Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ τῷ οἰκείῳ ἔλυσε τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας ταῖς θείκαις ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύνησας Χριστὸν, ὠραιότατως ἐκ νεκρῶν λάμψαντα, Ἀγνή καθορῶσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὠραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστὸς ἐστί, παράνομοι, τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ὁ αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφαῖς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστός, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ μάτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραζε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός· ὑμεῖς περιτέμνετε καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπὸν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον;

Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρί σου τὸν Θεὸν ἀπεριγράπτως χωρήσασα, Θεόνυμφε Παρθενομητορ ἀγνή, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διασοῦ ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σὲ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰσακήκοα, Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐ-
» φοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ
» ἐξέστην, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ.

Τροπάρια.

Οἱ οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, ἑορταζέτω ἡ
κτίσις πᾶσα· ἐξεγήγερται ὁ Κύριος, καὶ
ἐφάνη πᾶσι τοῖς σοφοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ.

Κατεπόθη σου θάνατε ἡ δυναστεία, Χριστοῦ
θανέντος· οἱ νεκροὶ, ὡς ἐκ θαλάμων, τῇ
ἐγέρσει τούτου ἐκ τῶν τάφων προήλθον.

Τί θρηνεῖτε ὦ γυναῖκα; τί μετὰ μύρων ἐπι-
ζητεῖτε τὸν ἀθάνατον; ἐγήγερται, καθὼς
εἶπεν· ἔφη Μυροφόροις ὁ Ἄγγελος.

Σαμαρείτιδι, Κύριε, αἰτησαμένη παρέσχες
ὔδωρ, τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κράτους σου· ὁ-
θεν εἰς αἰῶνας οὐ διψᾷ ἀνυμνοῦσά σε.

Δόξα.

Ω Τριάς ὑπερούσιε, Πάτερ, καὶ Λόγε, καὶ
θεῖον Πνεῦμα, ὁμοδύναμε, συνάναρχε,
σῶσον ἡμᾶς πάντας τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦν-
τάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ακατάφλεκτον βάτον σε ὁ νομοθέτης ἐώρα
πάλαι· Δαυὶδ δὲ ὅρος ἅγιον κατενόει,
μόνη Μητροπάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ ἐ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντί μύ-
» ρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δε-
» σπότη· καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης
» ἥλιον, πᾶσι ζῶν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν οἱ ταῖς τοῦ
Ἄδᾶ σειραῖς συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς
τὸ φῶς ἠπείγοντο, Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί,
Πάσχα κροτοῦντες αἰῶνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι
Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ
συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι Πάσχα
Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτῖσι καὶ ζωφόροις, ταῖς
τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σε, Θεομήτορ
ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται τῶν εὐσε-
βῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένε, ἐν τῷ σαρκῷ
σθαι· μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγι-
δας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα
σε θεασαμένη, ἠγάλλετο.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατελάμπρυνας τοὺς Ἀποστόλους
σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητάς,
ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ δοξάσας, Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ
δοὺς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν τῆς γῆς τὰ πέρατα
θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ
ποικίλοις τρόποις τὸν λόγον κηρύξαντες, Χρι-
στὲ Σωτὴρ, τῆς βασιλείας σου.

Αἴνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σε, ὕμνον
σοι δὲ προσάγομεν τῷ δι' ἡμᾶς ἐπὶ γῆς
ὀφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδὰμ
ἀνακαλέσαντι.

Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου ἁγία τράπεζα, ἔχουσα
τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων
οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν ὁ τοῦ παντός, Θεογεν-
νῆτορ, τροφεύς.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάτειλόν μοι, Κύριε, τὸ φῶς τῶν προσαγ-
» μάτων σε, ὅτι πρὸς σέ, Χριστέ, τὸ πνεῦ-
» μά μου ὀρθρίζει, καὶ ὕμνεῖ σε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς
» ἡμῶν, καὶ πρὸς σέ κατέφυγον, τῆς εἰρήνης
» Βασιλεῦ.

Τροπάρια.

Τὸ μνήμά σου τὸ ἅγιον καταλαβοῦσαι ὄρ-
θραι, αἱ Μυροφόροι, ἐξαστράπτοντα κα-
τεῖδον νεανίαν, καὶ ἐνεθαμβήθησαν, τὴν σὴν δι-
δασκόμεναι θείαν Ἐγερσιν, Χριστέ.

Ο θάνατος νενέκρωται, ὁ Ἄδης ἠχημαλώτι-
σται, οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθησαν, Χρι-
στοῦ τῇ Ἀναστάσει. Ἀγαλλιασώμεθα, καὶ χεῖ-
ρας κροτήσωμεν, ἑορτάζοντες φαιδρῶς.

Απόστολοι σκιρτήσατε, καὶ Ἄγγελοι χορεύ-
σατε, οἱ γηγενεῖς πάντες ἀγάλλεσθε· ὁ
Κύριος ἀνέστη, φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἡ
λύπη πέπαυται, καὶ χορεύει ὁ Ἀδὰμ.

Πηγὴ ὑπάρχων, Κύριε, ζωῆς, ὔδωρ ἀφέσεως
καὶ ἐπίγνωσεως δωδῶρησαι γυναικὶ αἰτη-
σάσῃ πάλαι, Σαμαρείτιδι· διὸ ἀνυμνοῦμέν σου
τοὺς ἀφάτους οἰκτιρμούς.

Δόξα.

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα ὁμοούσιον,
Πατέρα, Λόγον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἀμέ-
ριστον τῇ φύσει, Θεὸν ἕνα σέβομεν, ποιητὴν καὶ
Κύριον, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ, πύλην ἀδιόδευτον, καὶ χώραν ἀγεώργη-
τον, καὶ κιβωτὸν τὸ μάννα φέρουσαν, καὶ
στάμνον καὶ λυχνίαν, καὶ θυμιατήριον τοῦ αὐ-
λου ἀνθρώπου ὀνομάζομεν, Ἀγνή.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ ε'. Ἦχος β'.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τόχους πεπεδημένων, Χριστέ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα, Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀ-
ναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆνται τὸ πάλαι κρατούμενον τῷ θανάτῳ
καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς
ἀχράντης γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον καὶ αἰ-
διον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ
λαγόσις σου, Ἀγνή, κατελθὼν, καὶ οἰκή-
σας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν,
ἐαυτῷ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνῆλθες
Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες ἐν τῷ ἱερῷ τοῦς
ὄχλους τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἐορτῆς με-
σοσύσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔρ-
γοις ἐπιστῶσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις
τελῶν, Σωτὴρ, καὶ σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν,
λεπροὺς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἀναρχος Υἱὸς ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ
καθ' ἡμᾶς ἐννηθρώπησε, καὶ μέσον τῆς
ἐορτῆς ἐδίδασκε, λέγων· Προσδράμετε τῇ πη-
γῇ τῇ ἀενάῳ ζωὴν ἀρύσασθαι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον
καὶ Μητέρα δοξαζομεν σέ μόνην, ἀγνή
θεόνυμφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρ-
κώθη, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ καταποντισάτω με καταιγὶς ὕδατος,
» μὴδὲ καταπιέτω με βυθός· ἀπέρριμμαί
» γὰρ εἰς βάθην καρδίᾳς θαλάσσης τῶν κακῶν
» μου· διό σοι κραυγάζω ὡς Ἰωνᾶς· Ἀναθή-
» τω ἐκ φθορᾶς ἡ ζωή μου πρὸς σέ, ὁ Θεὸς
» ἡμῶν.

Penticostario.

Τροπάρια.

Σταυρῷ σε οἱ παράνομοι, Ἰησοῦ, ἤλωσαν,
καὶ λόγῳ ἐξεκέντησαν, Χριστέ, καὶ Ἰω-
σήφ ὁ εὐσχήμων σε κηδεύει ἐν τῷ καινῷ μνη-
μείῳ· ἐξ οὗ μετὰ δόξης ἐξαναστὰς, συνανέ-
στησας, Σωτὴρ, πᾶσαν κτίσιν, ὑμνοῦσαν τὸ
κράτος σου.

Μοχλοὺς καὶ πύλας, Δέσποτα, δυνατῶς ἐ-
θραυσας τοῦ Ἀδου, καὶ ἀνέστης ὡς Θεός·
καὶ ὑπαντήσας, τὸ Χαῖρε προσεῖπας ταῖς
γυναιξὶ, καὶ ταύτας εἰπεῖν ἐξαπέστειλας Μα-
θηταῖς· Ἐξεγήγερται ὁ ζῶν, καὶ ὠράθη φωτί-
ζων τὰ πέρατα.

Τί κλαίετε; τί φέρετε ὡς θνητῷ, γυναῖκα τὰ
μῦρα; ἐξηγέρθη ὁ Χριστός, ἐβόα πάλαι,
ἀστράπτων μεγάλως ὁ φανείς νεανίας, κενὰς
τὰς σινδόνας καταλιπὼν· ἀπελθοῦσαι τοῖς αὐ-
τοῦ ἀπαγγεῖλατε φίλοις τὴν Ἑγερσιν.

Ρεῖθρον ὑπάρχων, Κύριε, τῆς ζωῆς ἀφθονον,
καὶ ἀβυσσος ἐλέους, ἀγαθὴ, ὁδοιπορήσας,
καθέζη πλησίον τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ
τῇ Σαμαρείτιδι ἐκβοᾷ· Δός μοι ὕδωρ τοῦ
πιεῖν, ὅπως λάβῃς ἀφέσεως νάματα.

Δόξα.

Υμῶ Πατέρα ἀναρχον, καὶ Υἱὸν σύνθρονον,
καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον πισῶς, μίαν ἐστίαν,
καὶ φύσιν, καὶ δόξαν, καὶ μίαν βασιλείαν,
Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὴν, συνοχέα τοῦ
παντός, μετὰ τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην τίκτουςαν, καὶ νηδὺν ἀφθο-
ρον τηρήσασαν, ὑμνοῦμέν σε, Ἀγνή, θρό-
νον Κυρίου, καὶ πύλην καὶ ὄρος, καὶ νοητὴν
λυχνίαν, νυμφῶνα ὁλόφωτον τοῦ Θεοῦ, καὶ
σκηνὴν δόξης σαφῶς, κιβωτόν τε καὶ στάμνον,
καὶ τράπεζαν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος πλ. δ'.

Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι ἡ Σαμαρεῖτις,
ἐθεάσατο τὸ τῆς σοφίας ὕδωρ σε, ὃ πο-
τισθεῖσα δαψιλῶς, βασιλείαν τὴν ἀνωθεν ἐκλη-
ρώσατο αἰωνίως ἡ αἰδίδιμος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν σεπτῶν μυστηρίων ἀκούσωμεν, Ἰωάννη
ἡμᾶς ἐκδιδάσκοντος τὰ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ
γινόμενα· πῶς γυναικὶ ὠμίλει ὁ Κύριος, ὕδωρ
αἰτήσας, ὁ τὰ ὕδατα εἰς τὰς συναγωγὰς αὐ-
τῶν συνάξας, ὁ Πατὴρ καὶ τῷ Πνεύματι σύν-
θρονος· ἦλθε γὰρ ἐκζητῶν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ
αἰωνίως, ὡς αἰδίδιμος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πέμπτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτὴν ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

**Υἷδωρ λαβεῖν ἔλθοῦσα τὸ φθαρτὸν, γύναι,
Τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ὧ ρύπους ψυχῆς πλύνεις.**

Επειδὴ ἐν ταύτῃ ὁ Χριστὸς Μεσσίαν ἑαυτὸν ἀριδῆλως ὡμολόγει, ὃ ἐστὶ Χριστὸς, ἡ ἡλειμμένος, (μεσὰ γὰρ παρ' Ἑβραίοις τὸ ἔλαιον) διὰ τοῦτο, οἶμαι, ἐν τῇ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἑβδομαδίᾳ ἡ παρούσα τίτακται ἑορτή· καὶ ὅτι, τῇ μὲν πρό ταύτης Κυριακῇ, ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ Σαυματουργεῖ· ἐν ταύτῃ δέ, ἐπὶ τῷ τοῦ Γακὼβ φρέατι, ὃ αὐτὸς Ἰακὼβ ἀνώρυξε, καὶ ἐχαρίσατο Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἐξαίρετος γὰρ ἦν ὁ τόπος, ὅπου, καὶ πλησίον ὄντος τοῦ ὄρους Σομὼρ, οἱ Σαμαρεῖται κατήκουν πόλεις πολλὰς. Εἰς Σιχάρ δὲ παραγίνεται ὁ Χριστὸς, ὅπου, παροικήσαντι πάλαι τῷ Ἰακὼβ, μετὰ Δείνας τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν παίδων, Συχέμ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐμμώρ, ὁ Χορράϊος, ἐρασθεὶς αὐτῆς, καὶ βιασάμενος, συνεγένετο μετ' αὐτῆς· κἀντεῦθεν οἱ ἀδελφοὶ ταύτης, διερεθισθέντες πρὸς ζῆλον, αἰφνης εἰσιόντες τὴν πόλιν, ἄρδην ἅπαντας ἀποκτείνουσι, καὶ αὐτὸν τὸν Συχέμ, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν Ἐμμώρ. Κατοικεῖ οὖν ἐκεῖ ὁ Ἰακὼβ, καὶ τὸ παρὸν φρέαρ ἀνώρυξεν.

Οὐ Σαμαρεῖται δὲ τὰ πρῶτα κατήκουν αὐτὸ τὸ ὄρος, ἀλλ' Ἰσραηλίται, οἱ, τῷ Θεῷ προσκεκροκότες, Φακεὲ βασιλεύοντες, διὰ πρώτης συμβολῆς καὶ δευτέρας τῶν Ἀσσυρίων παραγενομένων, ὑποτελεῖς φόρου κατέστησαν· καὶ μετὰ μικρόν, Ὡσηὲ βασιλεύοντος, προσφέρονται τοῖς Αἰθίοφιν· ὁ μαθὼν ὁ Ἀσσύριος, μεθίστησι τούτους εἰς Βαβυλῶνα, ἐν ᾧ ἐκείνῳ τῷ τόπῳ διάφορα κατοικεῖν ἔθνη προσέταξεν· ἀλλ' ὁ Θεὸς λέοντας τοῖς ἀλλοφύλοις ἐκείνοις ἐφίησιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσσυρίων, τοῦτο ἀναμαθὼν, ἱερέα ἐξ Ἰουδαίων αὐτοῖς πέμπει, (ἐτι γὰρ ἐκεῖ ἦσαν αἰχμάλωτοι) ὡς ἂν καὶ τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμους εἰσδέξωνται. Καὶ τῶν μὲν εἰδώλων εὐθύς ἀπεπήδησαν· μόνα δὲ τὰ Μωϋσέως βιβλία ἐδέξαντο, ἀπαναινόμενοι τοὺς Προφῆτας, καὶ τὴν λοιπὴν Γραφήν. Οὗτοι καὶ Σαμαρεῖται ἐκαλοῦντο, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρους Σομὼρ· καὶ μισητοὶ ἦσαν τοῖς Ἑβραίοις, ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἄρτι ἐπανιούσιν, ὅτι ἐξ ἡμισείας Ἰουδαῖζον· καὶ οὐ συνήσθιον αὐτοῖς, βδελυκτοὺς αὐτοὺς ἡγούμενοι. Διὸ τὸν Χριστὸν πολλάκις Σαμαρείτην ἐκάλουν, ὡς τινὰ τῶν νομικῶν δῆθεν καταλύοντα, καθάπερ ἐκείνοι.

Ἐρχεται οὖν εἰς Σιχάρ, καὶ, κεκοπιακῶς ἀπὸ τῆς ὁδοπορίας, ἐκάθισε, περὶ ὥραν τῆς ἡμέρας ἑκτῇ. Γυνὴ δὲ τις ἀπὸ τῆς πόλεως ἔρχεται ἀντλήσαι ὕδωρ, τῶν Μαθητῶν πρὸς ὠνὴν ἀπελθόντων τροφῆς. Ζητεῖ οὖν ὕδωρ ὁ Ἰησοῦς· ἡ δέ, τὸ μὴ συγχρᾶσθαι τούτους προβάλλεται· ἔγνω γὰρ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς. Ὁ δέ, ἀνάγει ταύτην, τὸ πνευματικὸν ὕδωρ ἐνάγων εἰς μέσον, ὃ τὸ ἄφθονον δηλοῖ καὶ καθαρτικόν· τὸ γὰρ Πνεῦμα, ὕδατι καὶ πυρὶ αἰεὶ παρεικάζει. Ἡ δὲ γυνὴ, ἀσφαλῶς διακειμένη, τὸ μὴ ἔχειν ἐκείνον ὕδωρ τοιοῦτον, ἐκ τοῦ μὴ ἀντλήμα ἐπιφέρεισθαι, καὶ τὸ φρέαρ εἶναι βαθύ, ἐπιλέγει. Εἴτα καὶ εἰς τὸν προπάτορα Ἰακὼβ ἀναφέρει τὸν λόγον, ὅτι ἐκεῖνος τὸ φρέαρ ἀνώρυξε, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ ἐξ ἐκείνου ἔπιον, τὸ

πλούσιον ἐντεῦθεν τῆς πηγῆς παριστάνουσα, καὶ τὸ ἄλλως εὐχρηστον καὶ ψυχρόν. Ὁ Χριστὸς μέντοι οὐ μείζονα ἑαυτὸν λέγει τοῦ Ἰακὼβ, ἵνα μὴ τὴν γυναῖκα θροήσῃ· ἀλλὰ περὶ τοῦ ὕδατος πάλιν διαλέγεται, παριστῶν ἐντεῦθεν τὸ αὐτοῦ ὑπερφέρων· εἴπερ, ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου, διψᾷ οὐδαμῶς.

Ἀπαιτεῖ αὐτὸ ἡ γυνὴ· ὁ δέ, τὸν ταύτης ἄνδρα λέγει φωνῆσαι, ὡς στερρότερας τῶν λόγων δεομένων φρονήσεως· ἡ δ' ἀπαρνείται μὴ ἔχειν ἄνδρα. Ὁ δὲ πάντα εἰδὼς, λέγει· Καλῶς εἶπας· πέντε γὰρ ἔσχεις, ὡς ὁ νόμος διακελεύεται· ὃν δὲ νῦν ἔχεις ἕκτον, ὡς παρανόμως ἐκείνῳ συγγινομένη, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ.

Τινὲς μὲν οὖν πέντε ἄνδρας, τὴν Πεντάβιβλον τοῦ Μωϋσέως εἶναι ἐνόμισαν, ἣν περ οἱ Σαμαρεῖται ἐδέχοντο· ἕκτον δέ, αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, οἱ οὐκ ἦσαν ἐκείνης ἐπι· οὐπω γὰρ ἡ χάρις ἐξεκέχυτο. Ἄλλοι δέ, τοὺς δοθέντας πέντε νόμους παρὰ Θεοῦ· τὸν ἐν Παράδεισῳ, τὸν μετὰ τὴν ἐξορίαν, τὸν ἐπὶ Νῶε, τὸν ἐπὶ Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἐπὶ Μωσέως· ἕκτον δέ, τὸ Εὐαγγέλιον, ὃν ἀκμὴν οὐκ εἶχεν. Εἰσὶ δέ, οἱ καὶ τὰς πέντε αἰσθήσεις λέγουσιν.

Ἀποκρίνεται αὐτῷ ἡ γυνὴ, Προφῆτην αὐτὸν ὀνομάζουσα· εἴτα ἐρωτᾷ αὐτὸν καὶ περὶ τοῦ ὄρους, ποῦ δεῖ προσκυνεῖν, ἐν Σομὼρ, ἢ ἐν Ἱεροσολύμοις; οὐ γὰρ ἐνόμιζον οἱ Σαμαρεῖται, ὡς ἀτελεῖς, πανταχοῦ τὸν Θεὸν εἶναι· ἀλλ' ἐκείσε τὸν Θεὸν διατρίβειν μόνον, ὅπου καὶ προσεκύουν, ἐν τῷ Γαριζὶν δηλαδὴ ὄρει, διὰ τὸ ἐκεῖ δοθῆναι τὰς εὐλογίας παρὰ Θεοῦ· ἡ διότι ἐκεῖ πρῶτος ὁ Ἀβραάμ θυσιάστηριον ἐπηξεν τῷ Θεῷ. Ὡς καὶ Ἰουδαῖοι πάλιν ἔλεγον· Ἐν Ἱεροσολύμοις δεῖ προσκυνεῖν μόνον τὸν Θεόν· διὸ καὶ οἱ ἅπανταχοῦ, ἐν ταῖς ἑορταῖς ἐκείσε συνήγοντο. Ὁ δὲ Χριστὸς ἀποκρίνεται, ἐν τῶν Ἰουδαίων, λέγων, τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· πλήν, φησὶν, ὁ Θεὸς ἄυλός ἐστι, καὶ οἱ προσκυνεῖν ἀξιοθησόμενοι, οὐκ ἐν θυσίαις, ὅσον οὐπω, αὐτὸν προσκυνήσουσιν, ἀλλ' ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· ἡ καὶ οὕτω, τὸν Θεὸν γνωρίσουσιν, οὐ μόνον, ἀλλ' ἐν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, καὶ τῷ Υἱῷ· οὗτος γὰρ ἡ ἀλήθεια. Ἡ γυνὴ πάλιν λέγει· Ἀκούομεν ἐκ τῶν Γραφῶν, ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃς ἐστὶν ὁ Χριστὸς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς φησὶν· Ἐγὼ εἰμι· τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς γυναικὸς ἐγνωκῶς· ἡδεῖσαν δὲ καὶ οἱ Σαμαρεῖται περὶ τοῦ Μεσσίου, ἀπὸ τῶν Μωσαϊκῶν βιβλίων· ἐξαίρετως δέ, ἀπὸ τοῦ, Προφῆτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεός· καὶ ἄλλων πολλῶν.

Συντελεσθείσης δὲ τῆς ὁμιλίας, ἔρχονται καὶ οἱ Μαθηταί, καὶ τὴν ἄκραν ἐκπλήττονται συγκατάβασιν, πῶς μετὰ γυναικὸς διαλέγεται· τέως γε μὴν παρεκάλουν αὐτὸν φαγεῖν, ἅμα μὲν, διὰ τὸ κεκοπιακῆναι, καὶ διὰ τὸ τοῦ καιροῦ καυσῶδες. Ὁ δέ, περὶ τῆς αἰωνίου τροφῆς αὐτοῖς διαλέγεται, τῆς τῶν ἀνθρώπων δηλαδὴ σωτηρίας· καὶ ὅπως δεῖ αὐτοὺς τοὺς τῶν Προφητῶν κόπους θερίσαι.

Ἀλλὰ τῆς γυναικὸς πρὸς τὴν πόλιν φθασάσης, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνειπούσης, ἅπαντες διεγείρονται, καὶ πρὸς Χριστὸν ἔρχονται, πεισθέντες, ὡς οὐκ ἂν ἡ γυνὴ ἑαυτῆς κατηγορήσεν, εἰμὴ μέγα τι ἔγνω· καὶ δέησιν ἐκχέαντες, αὐτὸν μέναι παρ' αὐτοῖς, ἐφ' ἡμέραις δυοὶ πείθουσι· καὶ μείνας, πάμπολλα ἐνήργησε θαύματα, ἃ διὰ τὸ πλῆθος τοῖς Εὐαγγελισταῖς οὐκ ἐγράφησαν.

Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ Σαμαρείτις, ἡ ἐς ὕστερον ὑπὸ Χριστοῦ Φωτεινῇ κατονομασθεῖσα, ἥτις καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐπὶ Νέρωνος ἀνεδήσατο, μετὰ τῶν ἐπτά ταύτης υἱῶν, μετὰ πολλὴν κάκωσιν, καὶ ξεσμούς καὶ μαστῶν ἐκκοπήν, καὶ θλασμόν χειρῶν, καὶ καλῶν λε-

πτῶν κατὰ τῶν ὀνύχων εἰσβολὴν, καὶ μολύβδου κατὰ-
ποσιν, καὶ ἄλλων βασάνων ἀπείρων ἐξέτασιν.

Ἰστέον δὲ, ὡς τὸ τοῦ φρέατος ἐκείνου στόμιον, ὁ Βα-
σιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐκεῖθεν ἐντίμως μετακομισάμενος,
εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀνάκτορον, τὸν μέγαν, λέγω, τῆς
ἀγίας Σοφίας νεών, ἐνέθετο ἐπὶ φρέατι· ἀλλὰ καὶ τὸν
λίθον, ἐφ' ᾧ Χριστὸς καθεσθίς, τῇ Σαμαρείτιδι διελέ-
γετο. Καὶ νῦν εἰς δεῦρο καὶ ἀμφοτέρω διαμένουσι πρὸς
τοῦ Νάρθηκος ἐξ ἀνατολῶν τῷ νεῷ εἰσιόντι, πρὸς τὰ
εὐώνυμα, πᾶσαν καὶ παντοίαν νόσον ἰώμενα· μάλιστα
δὲ οἷς ἐκ πυρετῶν πάσχειν συμβαίνει, καὶ ῥίγους φλο-
γίζοντος ἀλεξιφάρμακα γίνονται.

Ταῖς τῆς σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς πρεσβείαις,
Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν τοῦ Πάσχα.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενό-
» μενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέ-
» ρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες ὀπίσω σου
ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων
ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρειναι ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυστικὸν σοῖς Χριστέ Μαθη-
ταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανατοῦ ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδῃ τὴν κα-
θαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίᾳ ἀπαρ-
χήν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν
μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ ὑ-
περένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφό-
ρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος,
ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶ-
σιν ἐξέλαμψεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανά-
μωμε, σήμερον πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν
διαμένουσιν ζωὴν εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρη-
ται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός,
καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος
ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε,
νηδύν· καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον,
ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παν-
τοδύναμος.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос.

Σαρκικῶς ἐκοπίασας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων·
ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμα-

των· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ,
ἐπαγγειλάμενος.

Σαμαρείτιδι, Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διε-
λέγχων τὴν ἀνοιαν τῶν ἀνόμων Ἑβραίων·
ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν Υἱὸν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ
δὲ ἠρνήσαντο.

Οἱ τὸν ἄρτον ἐσθίοντες τῆς σαρκὸς τῆ Κυ-
ρίᾳ, καὶ τὸ αἷμα λαμβάνοντες τῆς πλευ-
ρᾶς τοῦ Δεσπότου, καινότητι Πνεύματος πολι-
τευσώμεθα, ζῶντες τῇ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Εν γαστρὶ σου ἐχώρησας τὸν ἀχώρητον Λό-
γον, ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας τοῦ κόσμου
τὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐβάστασας τὸν ποιητὴν
τοῦ παντός, Θεογεννητορ ἀγνή.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνο-
» μά σου, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν δια-
» στήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου
» ἀφ' ἡμῶν. Κύριε ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν,
» ὁ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Μετὰ ἀνόμων, Χριστέ οἰκτίρμον, ἐκὼν κα-
τελογίσθης, καιρῷ τοῦ θείου πάθους· καὶ
ταῦτα βλέπουσα ἐσείετο ἡ γῆ, καὶ πέτραι
παντουργῷ νεύματι ἐρρήγγυντο, ἀκατάληπτε,
καὶ ἀνίσταντο νεκροὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος.

Μετὰ ψυχῆς καταβάς εἰς μέρη κατώτερα
τοῦ Ἄδου, ἐξῆγες ἐν ἀνδρείᾳ δεσμίους
ἅπαντας, οὓς ἐκ τοῦ αἰῶνος θάνατος εἶχεν, ὁ
πικρὸς τύραννος, ἐκβοῶντάς σοι, Χριστέ ὁ Θεός·
Δόξα σου τῇ φρικτῇ οἰκονομίᾳ.

Μετὰ νεκρῶν τί ὑμεῖς ζητεῖτε τὸν ζῶντα
εἰς αἰῶνας; ἠγέρθη, καθὼς εἶπεν· ἰδοὺ,
ὡς βλέπετε, κεναὶ αἱ σινδόνες, κενὸς ὁ τάφος,
ὁ φανείς ἔλεγε γυναιξὶ νεανίας· σπουδῇ ἄπιτε,
εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις.

Υδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῷ ἡ Σα-
μαρεῖτις· πότισον οὖν με, Λόγε, διψῶσαν
πάντοτε, σοῦ τὴν θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι,
Ἰησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶμαι αὐχμῷ, ἀλ-
λὰ κηρύττω σου τὰ μεγαλεῖα. Δόξα.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ θεῖον ὑμνολογοῦ-
μεν Πνεῦμα, ἀμέριστον Τριάδα φύσει ὑ-
πάρχουσιν, μεριστὴν προσώποις, μίαν οὐσίαν
συμφυῆ, ἀναρχον, ποιητὴν τοῦ παντός καὶ
Θεόν, ὃν πᾶσαι οὐρανῶν ὑμνοῦσι τάξεις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ λοχείαν φρικτὴν, παρθένος ἀγνή διε-
φυλάχθης, ἀγία Θεοτόκε· διό σε ἄπασαι,

Ἀγγέλων χορεῖται, καὶ τῶν ἀνθρώπων γενεαὶ ἅπασαι, ἀσιγήτοις ἀνυμνοῦσι φωναῖς, χωρίον καθαρὸν τοῦ ἀχωρήτου.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

- » **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορ-
» τῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἧ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αῖρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἡκάστί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐφ' ὧς τὰ τέκνα σου ἐν σοί, εὐλογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσαμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἀδου διαρρήξας, θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου, Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἀγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης καθεζόμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημούμενον, καὶ ἰδόντες, ὑμνεῖτε τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προρρήθέντα.

Σὺ εἰ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τῆτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις τῶν πατρῶων σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσούσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν, Ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας, εἰπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρῶς πρὸς ἐκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος εὐδοκήσας ἐκ σοῦ τεχθῆναι, Θεοτόκε.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

- » **Τ**ὰ σύμπαντα, Δέσποτα, τῇ σῇ σοφίᾳ συ-
» νεστήσω· γῆς δὲ πάλιν ἡδράσας, ὡς
» οἶδας, τὸν πυθμένα, τῇ βίᾳ πηξάμενος ἐπὶ
» ὑδάτων· διὸ πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες·
» Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου ἀπαύστως τὸν
» Κύριον.

Τροπάρια.

Θάνατον ὑπέμεινας, μόνε ἀθάνατε, βουλήσει, Ἄδην ἠχμαλώτευσας, πύλας χαλκῆς συνέτριψας, Βασιλεῦ οὐράνιε, καὶ ἀφείλες δεσμίους, ἀπ' αἰῶνος ἐκείσε χρηματίζοντας, ἀνυμνοῦντας ἀπαύστως τὸ κράτος τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Υψώθης, μακρόθυμε, ἐθελουσίως ἐπὶ ξύλου, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ ἥλιος ἐσβέσθη, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διερρήχθη, καὶ ἡ γῆ ἐσαλεύθη, καὶ ἐτρόμαξεν ὁ παγγέλαστος Ἄδης, καὶ πάντας δεσμίους ἀπέλυσε.

Επέφανες, Κύριε, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθημένοις, φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, καὶ ζωὴ τῶν ἀπάντων· διὸ σε ὡς ἐβλεψε τῶν δικαίων ὁ δῆμος, ἀνεσκίρτησε, Λόγε, καὶ ἀνεβόησεν· Ἡλθες πάντας δεσμῶν ἀπολύσαι· ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Πλησίον ἐκάθισας πηγῆς, ἐν ὧρᾳ Σῶτερ ἔκτη, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι ὕδωρ τὸ ζῶν παρέσχες, καὶ γνώσεως νάματα, διὰ πολλὴν ἐκσπλαγχνίαν, μεθ' ἧς πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Δόξα.

Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν συνάναρχον ὑμνῶμεν, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Θεὸν ἕνα τὰ τρία, ἀσύγχυτον, ἄτμητον, δημιουργὸν τῶν ἀπάντων, ὁμοδύναμον, κράτος αὐτεξούσιον, καὶ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανθρακι καθαίρεται ὁ Ἡσαΐας, προκηρύττων τὸν νοητὸν ἄνθρακα, σαρκούμενον, Παρθένε, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καταφλέγοντα πάντων τῶν βροτῶν τὰ ὑλῶδη ἁμαρτήματα, καὶ θεοῦντα δι' οἶκτον τὴν φύσιν ἡμῶν, παναμώμητε.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ 9. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή τέρ-
» που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φω-
νῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω
ἔσεσθαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν
οἱ πιστοὶ, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλ-
λόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον, Χριστέ·
ὦ σοφία καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ δυνάμις·
δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ
ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως, Παρθέने, σὲ μακαρίζομεν πιστοὶ,
Χαῖρε, πύλη Κυρίου· χαῖρε, πόλις ἐμψυχῇ
χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ
σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φω-
τός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς, ἀνέ-
τειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πι-
στοὺς πάντας καταυγάζας, θεοχαρίτωτε Δέ-
σποινα.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνῆλ-
θες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ
ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ,
Πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς;
ἔλεγον.

Ιάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτὴς μου πηγάζ-
ων, ἐπετέλει τέρατα καὶ σημεῖα, φυγα-
δεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενούντας·
ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυ-
μάτων αὐτοῦ.

Ο σαρκινὸς Ἰουδαῖος, κατὰ τὴν σάρκα νοῶν
τὰ γεγραμμένα, τῷ γράμματι προσπταίει·
ἀντιπίπτει δὲ πάλιν τῷ Πνεύματι τῆς ἀληθείας·
ἡμεῖς δὲ τοῦτον παρωσάμενοι, φρονῶμεν τὰ τῷ
Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρί σου, Παρθενομῆτορ,
τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδό-
την, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ
ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει, παμμακάριστε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ· κα-
» θεῖλε γὰρ δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ

» ὑψωσε ταπεινούς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν οἷς
» ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ
» κατεύθυνεν ἡμᾶς εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Τροπάρια.

Ιδοὺ καθωράθη ἡ ζωὴ πάντων, Χριστὸς, κρε-
μάμενος ἐν ξύλῳ ἐκουσίως· καὶ ταῦτα βλέ-
πουσα γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πολλὰ Ἁγίων ἠγέρθη
ἐμφανῶς σώματα κοιμηθέντων, καὶ τὸ δεσμο-
τήριον Ἄδου ἐσαλεύθη.

Ωραῖος ἐκ τάφου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ,
πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας τὴν
τυραννίδα, Χριστέ, καὶ τοῦ Ἄδου τοὺς μοχλῆς
συντρίψας δυνάμει θεϊκῇ, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς
σου τῷ φωτὶ τῷ νοητῷ καταυγάζας κόσμον.

Στησώμεθα πάντες νῦν χοροὺς πνευματικῆς,
καὶ κράζωμεν· Ὁ Κύριος ἀνέστη· ἀγαλ-
λιάσθω ἡ γῆ, εὐφραινέσθω οὐρανός, νεφέλαι
ράνιάτωσαν ἡμῖν δικαιοσύνης ὀμβροὺς· ἐορτά-
ζουσι φαιδρῶς, καὶ Χριστὸν ὑμνοῦσιν.

Η ζωὴ τῶν ζώντων, ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ὁ
Κύριος πλουσίως ἐπιρραίνων διδασκαίς,
ἐκβοᾷ τῇ γυναικί· Παράσχῃ μοι ὕδωρ τῷ πιεῖν,
ὅπως σοι θώσω ὕδωρ, τῶν ἀμαρτημάτων σου
τὰς πηγὰς ξηραῖνον.

Δόξα.

Φῶς ἐν ἀμερίστῳς ἡ τρισηλὶς μονάς, ὁ ἁ-
ναρχος Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα, Θεότης
μία, ζωὴ, καὶ τῶν ὅλων ποιητής. Αὐτὸν ἀνυ-
μνήσωμεν πιστοὶ μετὰ τῶν ἀσωμάτων, τρισα-
γίοις ᾠσμασιν ἱερολογοῦντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτὸς γενομένη οἰκητήριον, Ἀγνή, καταύ-
γασον τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, ἀμαυ-
ρώθειςας πολλαῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ
βλέψαι ἀξίωσον τρανῶς, τὸ ἀναλάμψαν φέγ-
γος ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καθαρὰ καρδίᾳ.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστη, Ἀδάμ ἐγείρας
ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα
τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῆς Σαμαρείτιδος.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σαμάρειαν κατέλαβες, Σωτὴρ μου παντοδύ-
ναμε, καὶ γυναικὶ ὁμιλήσας, ἐζήτης ὕδωρ
τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτραις ἀκροτόμου πηγάζας ὕ-
δωρ Ἑβραίοις, ἦν πρὸς πίστιν σὴν ἔλαβες· καὶ
νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰωνίως.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁμοιον.

Μεσούσης παραγέγονας τῆς ἑορτῆς, φιλάνθρωπε, ἐν ἱερῷ, καὶ ἐλάλεις· Οἱ δίψης ἔμπλεοι πρὸς με ἔλθετε, καὶ ἀρύσασθε ὕδωρ ζωῆς καὶ ἀλλόμενον, δι' οὗ τρυφῆς καὶ χάριτος, ζωῆς τε τῆς ἀθανάτου ἐπαπολαύσετε πάντες. **Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰστώμεν Στίχους ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος β'.**

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου, Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ρῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Στιχηρὰ Ανατολικὰ.

Θάνατον κατεδέξω σαρκί, ἡμῖν ἀθανασίαν πραγματευσάμενος, Σωτήρ· καὶ ἐν τάφῳ ὤκησας, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἄδου ἐλευθερώσης, συναναστήσας σεαυτῷ, παθῶν μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀναστὰς ὡς Θεός. Διὰ τοῦτο βοῶμεν· Δόξα σοι, ζωοδότα Κύριε, μόνε φιλάνθρωπε.

Πέτραι ἐσχίσθησαν, Σωτήρ, ὅτε ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ Σταυρός σου ἐπάγη· ἐφρίξαν Ἄδου πυλωροὶ, ὅτε ἐν τῷ μνημείῳ ὡς θνητὸς κατετέθης· καὶ γὰρ τοῦ θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχὺν, τοῖς τεθνεῶσι πᾶσιν ἀφθαρσίαν παρέσχες, τῇ Ἀναστάσει σου Σωτήρ· ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος γ'.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασιλεύε.

Αγαλλιόσθω σήμερον φαιδρῶς ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρ-

κούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμασοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχυν βουλῇ.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἦδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψῇς εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

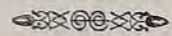
Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινωνήτον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς μεταχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήσεσι, μᾶλλον πρὸς αἵτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰποῦσα· Δεῦτε ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγε-nόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος βαρύς.

Ιδοὺ σκοτία καὶ πρωΐ· καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον Μαρία ἔστηκας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν, ὅφ' οὗ ποῦ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς; ἀλλ' ὅρα τοὺς συντρέχοντας Μαθητάς, πῶς τοῖς ὀθονίοις, καὶ τῷ σουδαρίῳ τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήραντο, καὶ ἀνεμνήσθησαν τῆς περὶ τούτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν, καὶ δι' ὧν, καὶ ἡμεῖς πιστεύσαντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ζωοδότην Χριστόν.

Εἰς τὴν ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδὰμ, Παραδείσου γέγονεν ἀποικὸς· διὰ ξύλου δὲ Σταυροῦ, ὁ Ληστής Παραδείσον ὤκησεν· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος· ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὡμολόγησε τὸν κρυπτόμενον Μνήσθητί μου, βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ο σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς ὡς δυνατὸς ἐκ τάφου τριήμερος, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, ἐξαναστήσας, μόνε ἀθάνατε, καὶ ἐν μετανοίᾳ ἐπιστρέψαι, Κύριε, καταξιώσον, ἐξ ὅλης καρδίας μου καὶ ἐν θερμῇ τῇ πίστει αἰὲν κραυγάζειν σοι· Μνήσθητί μου, Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Οὕτως ἀνέστη ὁ Χριστὸς, καὶ μαρτυρεῖ ὁ τάφος, παράνομοι· τὰ γὰρ ἐντάφια αὐτοῦ καταλιπὼν, ἀνέστη τριήμερος· ὁ λίθος ἐσφράγιστο, καὶ πρὸ τοῦ τάφου φύλακες περιῆσαντο· ὁ Ἄδης ἐσκυλεύεται, ὁ θάνατος τέθνηκε. Πισεύσατε ἔν σὺν ἡμῖν τῇ Ἀναστάσει αὐτῆς.

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ τὸ τοῦ Ἄδου κράτος σκυλεύσαντα, καὶ ὁραθέντα γυναιξὶ Μυροφόροις λέγοντα, Χαίρετε, πιστοὶ δυσωπήσωμεν, ἐκ φθορᾶς λυτρώσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, κραυγάζοντες πάντοτε Ληστοῦ τοῦ εὐγνώμονος τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ὡδὴ γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ὡδὴ ε'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Σαμαρείτιδος. Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ωφθη φωτοφανὴς καὶ τερπνὴ τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σήμερον μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρά, φρυκτωροῦσα κόσμον θείαις χάρισι· Χριστοῦ τῆς Ἐγέρσεως λαμπαδοχοῦσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας ἀπαστράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσι τὴν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέραστον τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς πανσέπτου τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς θείκης ποταμός, τῆς ἐορτῆς νῦν μεσαζούσης, ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγχνίας πᾶσι παρέχων, βοᾷ· Οἱ διψῶντες δεῦτε καὶ ἀρύσασθε· πηγὴ συμπαθείας γάρ, καὶ ἐλέους τὸ πέλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει κόσμῳ τὴν ἄφεσιν· πλύνει πταίσματα, καὶ

καθαίρει νοσήματα· σῶζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ἐορτάζοντας· σκέπει τοὺς πόθῳ τιμῶντας τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν αὐτοῦ, καὶ παρέχει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἐστηκὼς ὁ ἀπερίγραφτος Θεὸς τε καὶ Κύριος (Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶ, δι' ἡμᾶς βροτωθεὶς, περιγεγραμμένος ὡφθη σώματι) τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε τὰ ζωήρρυτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων· Τὰς ψυχὰς ἐκκαθάρθητε, καὶ τοῦ καύσωνος τῶν παθῶν ἀναψύξατε· μή τις ἀποστερήσοιτο τῆς πόσεως, ἄνθρωποι· θείαν γὰρ χάριν δωροῦμαι· τῆς ἀθανάτου καὶ κρείττονος, καὶ τῆς βασιλείας συμμετέξει μοι τῷ κτίστη, καὶ δοξασθήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, Κύριε, ἥς διδάσκων, ἀγαθὲ, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ἀπειθῆντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὡς τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν, Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν ἀπαύστως προσκυνοῦντες, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα ὀφθαλμούς μου.

Ηθελον δάκρυσιν ἐξαλεῖψαι τῶν ἐμῶν πταισμάτων, Κύριε, τὸ χειρόγραφον, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου διὰ μετανοίας εὐαρεστῆσαί σοι· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀπατᾷ με, καὶ πολεμεῖ τὴν ψυχὴν μου. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

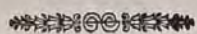
Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Ο ἐνδοξαζόμενος ἐν ταῖς μνείαις τῶν Ἀγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπόμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἐορτῆς μεσούσης τῆς σῆς, Χριστέ, Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες, τῶν θαυμάτων σου ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Μεσούσης τῆς ἐορτῆς.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ΄.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παράδεισον; ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἀδὴ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπίσκεψαι, Κύριε, τὴν ἐν ἀμαρτίαις τὸν βίον ὅλον δαπανήσασαν· ὃν τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καὶ με, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων παραγέγονε, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ τὴν οἰκημένην τῇ χάριτι φαιδρύναι· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέने· πρὸς σέ γὰρ καταφεύγοντες, ἄτρωτοι διαμένομεν· καὶ πάλιν ἀμαρτάνοντες, βοῶμέν σοι· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Η Σοφία, ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ καὶ δὲς Ἀποστόλοις ῥῆμα Θεοῦ, κηρύξαι τοῖς πέρασι τὴν ἐν γῇ αὐτοῦ ἔλευσιν, ὑπὸ πλάνων Ἑβραίων μαγία ὑβρίζετο, δαιμονῶν καὶ πλάνος φρικτῶς λαιδορούμενος· ὃς ἀνεξικακῶς, πρὸς αὐτοὺς ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε ἄκριτον κατ' ἐμοῦ κρίσιν, ἄνομοι. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πται-

σμάτων ἄφεσιν κατὰπεμψον, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει τὴν ἀνείκαστον δόξαν σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πρόβατον εἰμὶ τῆς λογικῆς σου ποιμένης, καὶ πρὸς σέ καταφεύγω τὸν ποιμένα τὸν καλόν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς, ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρῷ ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι. Ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς τῆς Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνῆλθες τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ στὰς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρόρησίᾳ, καὶ ἔλεγες· Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Κλίνας τοὺς οὐρανὸς, κατῆλθες ὁ Σωτήρ μου, καὶ σάρκα ἐκ Παρθένου δίχα τροπῆς ὑπέδυσ, πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ο ἄνθρωπος ἐν τῷ Θεῷ ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων, ὁ λύμενόν με θέλων ἐξάραι τῶν πταισμάτων, ἐνοῦσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Σὺ εἶ, Παμβασιλεῦ, σοφία ἡ μεγάλη, δι' οὗ Πατὴρ τὸν κόσμον πεποίηκε πανσόφως, σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάσωμεν, καὶ τὴν ζωὴν κατίδωμεν Χριστὸν, ἐν ἱερῷ ἀφικόμε-

νον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρὸν θριαμβεύσῃ, καὶ σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πά-
θους Σταυροῦ, καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Πρὸς ὃν
βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια
τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χο-
ρηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ Θεῷ συναΐδιος
Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου σάρκα λαβὼν,
καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σο-
φίας, ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἐβλύσε διδάγματα.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, Χρι-
στὲ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δε-
σπότης, διδάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς
διελέγχων, ὡς γέγραπται, καὶ καταπλήττων σο-
φία λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξειςιν.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν πα-
ροχεύς, ὁ χέων Θεῖα ρεῖθρα ἐκ πηγῆς
ἀεννάου, Δεῦτε πρὸς με, κράζει, ὕδωρ ζωῆς οἱ
διψῶντες ἀρύσασθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας
ὑμῶν, φησὶ, χαρισμάτων Θεῶν ρεύσουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο τε παρεγένου ἐν ἱερῷ, Χριστέ ὁ Θεός, με-
σούσης τῆς ἐορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδί-
δασκες, βοῶν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀπο-
θάνῃ, ζήσεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο μετὰ
τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμ-
ματέων, λέγοντες· Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς λαλεῖ
βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις,
ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύ-
ματι δοξαζόμενος Θεός ἡμῶν. Δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς τὸ ἐπιτίμιον ἔλυ-
σας, Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἐκου-
σίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν,
δυνατὲς τοῦ θανάτου τὰ δεσμά ὡς Θεός διέρ-
ρηξας· διὸ προσκυνούμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου
Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύ-
ναμε Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τὶς χειμαζόμενος, καὶ προστρέχων τῷ λιμέ-
νι τούτῳ, οὐ διασώζεται; ἢ τίς ὀδυνώ-

Penticostario.

15

μενος, καὶ προσπίπτων τῷ ἱατρῷ τούτῳ, οὐ
θεραπεύεται; Δημιουργὲ τῶν ἀπάντων, καὶ ἱα-
τρὲ τῶν νοσούντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπό-
λωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Ο τῶν ἀγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν ὑ-
πομονήν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνω-
δίαν, φιλόανθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐ-
τῶν ἱκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς, δοξαζόμεν τὸν ἐν μέ-
σῳ τῆς γῆς σωτηρίαν ἐργασάμενον· μέσον
γὰρ δύο ληστῶν, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο· καὶ
τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιστεύον-
τι ἐβόα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδεί-
σῳ. Κατήλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἄδην,
καὶ ἀνέστη τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτικόν. Μεσούσης τῆς ἐορτῆς.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κα-
θίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναστάσιμον.

Εκουσία σου βουλή, Σταυρὸν ὑπέμεινας, Σω-
τὴρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἄνθρωποι ἔθεν-
το θνητοὶ τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησά-
μενον· ὅθεν δεσμευθεὶς ὁ ἀλλότριος θάνατος
δεινῶς ἐσκυλεύετο· καὶ οἱ ἐν Ἄδῃ ἅπαντες ἐ-
κραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σε· Χριστὸς
ἀνέστη ὁ Ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κατανυκτικόν. Ὁμοιον.

Αναλόγισαι, ψυχὴ, πῶς παραστῶμεν τῷ
κριτῇ· ἐπὶ βήματος φρικτοῦ τίθενται
θρόνοι φοβεροί, καὶ τῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις
διελέγχονται. Τότε ὁ κριτὴς ἀδυσώπητος. Ἐ-
κεῖ τὸ πῦρ δεινῶς συμπαρίσταται, ὥσπερ ἀ-
γρία θάλασσα, σὺν ἡχῷ κατακαλύψαι τοὺς
πταίσαντας. Ἀναλογίζου ταῦτα, ψυχὴ μου, καὶ
τὰ ἔργα σου εὐθύνον.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς
πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκ-
κλησία σε στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χρι-
στὲ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου
κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι,
καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Φοβερόν τὸ μυστήριον, καὶ τὸ θαῦμα παράδοξον! πῶς ἡ Παρθένος σέ τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων ἐβάστασε, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν σώα καὶ Παρθένος διέμεινεν; Ὁ τεχθεὶς ἐξ αὐτῆς, τὴν πίστιν στήριξον, τὰ ἔθνη πράϋνον, καὶ τὸν κόσμον εἰρήνευσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς ἀνάβλυζον τῷ κόσμῳ, πάντας, Σωτὴρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ θεῖον νόμον σου δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σθεννύει τῆς πλάνης τοὺς ἄνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας οὐ διψήσει, οὐ λήξει τοῦ κόρου σου, Δέσποτα Βασιλεῦ ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῇ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχῃ. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Εν τῷ Σταυρῷ σου, Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρτας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πλυνόν με τοῖς δάκρυσί μου, Σωτὴρ, ὅτι ρεῦρῶμαι ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις· διὸ καὶ προσπίπτω σοι, ἐλεῆμον· Ἠμαρτον, ἐλέησον με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν.

Αγγέλων συμμέτοχοι γεγονότες, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἀνδρείως κηρύξαντες· πάντα γὰρ τὰ ἐν κόσμῳ κατελίπετε τερπνὰ, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν πίστιν δὲ, ὡς ἄγκυραν ἀσφαλῆ, ἐκρατήσατε· ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύοντες, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες,

Ἰουδαίους παρρήσια διδάσκων τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σὲ νομοθετηθέντα· ἐκπληττόμενοι δὲ, Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοῶντες σέ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος β'.

Τέλος ὦν καὶ ἀρχὴ, μεσότης τε, ἐν μέσῳ τῆς ἑορτῆς, ἐπέστης τῷ ἱερῷ, Χριστέ μου, πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Η"κουσεν ἡ Σιών τῆς Ἀναστάσεώς σου τὸ θεῖον κράτος, Λόγε, καὶ χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὑμνοῦσά σε τὸν εὐσπλαγγχον.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σέλας τὸ ἐκ Πατρὸς ἐξέλαμψας ὁ Λόγος· ἄλλ' ἐπ' ἐσχάτων χρόνων ἐφάνης ὡς βροτός μοι, πταισμάτων νέμων ἄφεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς τῇ Πάσχᾳ, ἐν τῷ ναῷ ἀνῆλθες τοῦ ἱεροῦ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρήσια, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Τῇ Τρίτῃ τῆς ε'. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· ἅπερ ζῆτει, σελ. 81-90.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος γ'. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς.

Παρά τὸ φρέαρ Χριστὸς τὴν Σαμαρεῖτιν, εὐρών, ἐξητήσατο ὕδωρ πιεῖν ἐξ αὐτῆς, διψῶν τὴν ταύτης διόρθωσιν καὶ σωτηρίαν, ὃ καὶ ἐγνώσθη ἔργοις πληρούμενον· ταύτην γὰρ ἀνέλκουσαν πόμα τοῦ ὕδατος, αὐτὸς ἀνέλκει, καὶ πόματος πληροῖ τοῦ ζῶντος, τοῖς συμπολίταις διαγορεύουσιν· Ἴδου ὁ πάλαι ἐν τῷ νόμῳ ῥη-

Θεὸς Μεσσίας, Χριστὸς ἐπεφάνη ὡς ἄνθρωπος, ἐννοιῶν κεκρυμμένων ἐκκαλύπτων τὰ ἀπόρρητα.

Ιδοὺ Μεσσίας Χριστὸς, τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἐν γῇ πεφανέρωται, ἡ Σαμαρεῖτις φησὶν, ὁ γεγραμμένος ἐλεύσεσθαι ἐν νόμῳ παλαιοῖ, Προφήτης μέγας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὃς καὶ τὰ πρακτέα μοι ἐπεξηγήσατο, καὶ τὰ ἐν βάθει καρδίας μου ἐγκεκρυμμένα, πάντα μοι εἶπεν, ὡς ἐπετέλεσα. Ὅθεν ἡ πόλις συνδραμοῦσα, ὁρᾷ τοὺς λόγους αὐτῆς κατὰ πᾶν ἀληθεύοντας, καὶ τὸ πρᾶγμα θαυμάζει, καὶ πιστοῦται τῷ θαύματι.

Σὲ τὸν ἐν ἑκτῇ τῇ ὥρᾳ ὡς Δεσπότην, ποτὲ πρὸς Παράδεισον περιπατοῦντα Θεόν, ἡ τῆς Προμήτορος ἐβλεψε θυγάτηρ πάλιν, ἐν ὥρᾳ ἑκτῇ, οὕτω καθήμενον, ἐνθα πηγὴ ὕδατος καὶ φρέαρ ὠρυκτο, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξαίτμενον πιεῖν, ὡς ὕδωρ αὐτὴν ποτίσης ζωῆς ἀλλόμενον, ὃ καὶ ἐπράχθη· καὶ τοῦ ὕδατος ζωηφόρου τοῦ σοῦ ἐκροφήσασα, τοῖς ἐν πόλει κηρύττει τὴν τοῦ νάματος θαψίλειαν.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωοποιῆσαι καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἦγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν, ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Πύλας Ἀδου συνέτριψας, Κύριε, καὶ τῷ σῶ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ φθορᾶς ἠλευθέρωσας, ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν Πνεύματι ἀγίῳ ἐφώτισας, Χριστέ· καὶ ἡμῶν τὸν ρύπον τῆς ἀμαρτίας δι' αὐτῶν ἀπόπλυνον ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτῶν.

Εχόντες παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν

ἀμαρτωλῶν, ἄφεσιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχε μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν. Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῇ ΠΕΜΠΤῇ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο σταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς, Ζωοδότα, καὶ ἀναστάς τριήμερος, Χριστέ ὁ Θεός, ἔθραυσας δυνάμει σου τοῦ θανάτου τὸ κράτος, πάντας τῇ Ἐγέρσει σου τοὺς ἐν Ἀδὲ ζωώσας· καὶ ἀνυμνεῖντες σέβομεν τὴν σὴν Ἐγερσιν πάντες, ἀθάνατε Κύριε.

Ἀποστολικόν.

Φωστῆρας εἰς τὰ πέρατα τοὺς Μαθητάς σου, Σωτὴρ, ἀνέδειξας, ἐκλάμποντας ἐν τῷ κηρύγματι, ψυχὰς καταυγάζοντας, πλάνην τὴν τῶν εἰδῶλων δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας καταλάμπας τῷ κόσμῳ. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν. Ὁμοιον.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου, τὴν πλάνην ἐνίκησαν τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτοὺς ὀδηγοῦντες· νέμουνσι τὰς ἰάσεις τοῖς ἐν πίστει αἰτούσιν. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Παρθένε πανάμωμε, τὸν ὑπεράγαθον Θεὸν ἡκουήσασα, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν ἀπαύστως ἰκέτευε, ἄφεσιν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ ὑμνοῦσί σε κατὰ χρέος, μόνη πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Σαμαρεϊτιδος. Ἦχος πλ. β'.

Ως τῇ πιστῇ Σαμαρεϊτίδι, Κύριε, τῆς Θεότητος τῆς σῆς τὴν πηγὴν ἠνέωξας, καὶ ἐβλυ-

σας θεογνωσίαν ἐπ' αὐτήν, ἀρδεύων πόμα θεόληπτον· καὶ νῦν πᾶσιν ἡμῖν κατὰπεμψον πταισμάτων ἱλασμόν, ὑπεράγαθε. **Δίς.**

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Σαμαρείτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Σαμαρείτιδος.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Τῶν πατρικῶν σου κολπῶν μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἡλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ Θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος. **Δίς.**

Ἀποστολικόν.

Τοὺς ἀγραμμάτους Μαθητάς, τὸ Πνεῦμά σε τὸ ἅγιον παιδευτὰς ἀνέδειξε, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῇ πολυφθόγγῳ ἀρμονίᾳ τῶν γλωσσῶν, τὴν πλάνην κατήργησεν, ὡς παντοδύναμος.

Μαρτυρικόν.

Πῶς ὑμῶν θαυμάσωμεν τοὺς ἀγῶνας. ἅγιοι Μάρτυρες; ὅτι σῶμα θνητὸν περικεῖμενοι, τοὺς ἀσωμάτους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε· οὐκ ἐφόβησαν ὑμᾶς τῶν τυράννων αἱ ἀπειλαί· οὐ κατέπτηξαν ὑμᾶς τῶν βασάνων αἱ προσβολαί· ὄντως ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖσθε τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν, ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθοῦσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δὲ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ. Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπεβόα, λέγουσα· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Σὺ πηγὴ ἀγαθότητος καθυπάρχων καὶ πέλαγος, τῆς ζωῆς ταμίαις τε, μόνε εὐσπλαγ-

χνε, πῶς γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὁμιλῶν ἐφώνησας, Δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβῃς τὴν ἄφεσιν; Ἀνυμνῶμέν σου, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν. δι' ἧς σώζεις τῶν βροτῶν ἅπαν τὸ γένος, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα.

Στίχ. Ἐντείνει καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε.

Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς ἐξεῖπέ μοι σήμερον, τῇ πηγῇ καθήμενος, τί ἐποίησα· Προφῆτης γὰρ ἀληθέστατος ὑπάρχει καὶ μέγιστος, τὰ κρυπτὰ καὶ φανερά ἐπιστάμενος ἅπαντα. Ἀλλὰ δώρησαι ὕδωρ ζῶν, ὃ παρέχεις τοῖς διψῶσιν, ἵνα μὴ διψήσω πάλιν εἰς τὸν αἰῶνα, φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Η πηγὴ ἡ αἰένναος, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, ῥείθρον τὸ ἀκένωτόν τε καὶ ἀφθαρτον, ὁδοιπορήσας ἐκάθητο πλησίον τοῦ φρέατος, τοὺς οἰκείους Μαθητὰς ἀποστείλας πρὸς βρώματα· προσωμίλει δὲ γυναικὶ ἀπαντλούσῃ, ταύτην θέλων τοῦ θηρεῦσαι, καὶ φωτίσαι τὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ὅμματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Α γαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδάμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμασοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὃ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχυν βουλήν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'.

Ιδετε, ὃν προέγραψε Μωσῆς, Ἰησοῦν Μεσσίαν, ἐν τῷ νόμῳ ἐλεύσεσθαι, ἐπὶ τῆς γῆς θαυδέντα δι' εὐσπλαγχνίαν, καὶ μοὶ προσομιλήσαντα, ὡς βροτὸν ἐν τῷ φρέατι· ὄντως ἔτος ὑπάρχει ὁ Χριστὸς, ὃ ἐν κόσμῳ ἐρχόμενος· τοῖς ἐν τῇ Σιχαρ Σαμαρεῖτις ὥφθη λέγουσα.

Στόματος ἐξ ἡδέος γυναικὸς, ὕδατος ποτίμῃ γλυκεροῦ ἀναβλύζοντος, οἱ ἐν τῇ πόλει πiónτες, καὶ πρὸς τὸ φρέαρ, τὸ ῥέον τὴν δαψίλειαν τὴν τοῦ ναύματος, ἔσπευδον ἀναχθῆναι τὸ τάχος, καὶ πηγὴν κατιδεῖν τὴν αἰέναν, τὴν τὰς ἐντακείας ψυχὰς ἐπαναψύχουσαν.

Σύμμορφον, κατιδόντες τὴν πηγὴν, καὶ ὁμοι-
δῇ τῆς τῶν ἀνθρώπων συστάσεως, τῇ γυ-
ναικὶ ἐπεβόων, οἱ ἐν τῇ πόλει· Οὐκ ἔτι διὰ
σὴν ἡμεῖς λαλίαν πεπιστεύκαμεν, ἀληθῶς ἐπι-
γνόντες, ὅτι οὗτος ὑπάρχει ἡ λύτρωσις, καὶ ἡ
σωτηρία τοῦ κόσμου ἡ αἰώνιος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ εὐρὼν ὁ Ἰησοῦς
τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς,
ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν. Ὡς θαύματος!
ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ
διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν
κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγὰς καὶ λίμνας
ὕδατων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν,
τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ,
καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγομένην ἐν
τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος
καὶ φιλόνητος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'.

Πάντοτε ἔχοντες, Χριστέ, τὸν Σταυρόν σου
εἰς βοήθειαν, τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ
εὐχερῶς καταπατοῦμεν.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονι-
κὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κα-
τελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους
ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀν-
θρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξα-
ζομεν τὴν ζωοποιόν, καὶ σωτήριόν σε Ἐγερσιν.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Ιερεῖα ἐμψυχα, ὀλοκαυτώματα λογικά, Μάρ-
τυρες Κυρίου, δύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν
γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γνωσκόμενα πρόβατα,
ὧν ἡ μάστιξ λύκοις ἀνεπίβατος· πρεσβεύσατε,
καὶ ἡμᾶς συμποικιληθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀ-
ναπαύσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ δὲ λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἤδεις
τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ
λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤτη-
σας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς
εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

**Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.**

**Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Κα-
θίσματα τῆς Ὀκτωήχου.**

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρώσιμον.

Σταυρῷ σε προσήλωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, Σωτὴρ,
δι' ἧς ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς ἀνεκαλέσω σοργῇ,
Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἠπλώσας τὰς παλάμας
ἐν αὐτῷ σὴ βεβλήσει, λόγχῃ δὲ τὴν πλευράν σε
κατεδέξω νυγῆναι. Τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν
σου δόξα, φιλόνητος.

Ἀναστάσιμον. Ὅμοιον.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος ἀπὸ τοῦ τάφου, Σω-
τὴρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυ-
ναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐθραυσας
ἐν ἰσχυρί τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐδειξας,
ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δο-
ξαζόμεν, μόνε φιλόνητος.

Μαρτυρικόν. Ὅμοιον.

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐ-
τῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρ-
σίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν
ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἐθραυ-
σαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν
ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον ὡς ἐθεάσατο ἡ ἄχραν-
τος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ, μητρικῶς
θρηνοῦσα, ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον
τοῦτο θαῦμα, Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων
ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; Ζωῶσαι τοὺς θανέντας
θέλων, ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ φρέατος νάματα τοῦ γεηροῦ καὶ φθα-
τοῦ ἐλθοῦσα, ὡς σύννηθες, ἡ Σαμαρεῖτις
ἀντλεῖν, τὸ ζῶν ὕδωρ ἠντλησεν, οὕτως ἐφευρη-
κυῖα τὴν πηγὴν καθεμένην, ἐνθα πηγὴ καὶ
φρέαρ Ἰακώβ διωρύχθη, κόσμου τοὺς φλογο-
τρόφους δροσίζουσιν καύσωνας.

**Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες,
τῆς Σαμαρείτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναίου εἰς δ'.**

Εἰς τοὺς Αἵνους, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Σταυρώσιμον.

Εδωκας σημείωσιν τοῖς φοβουμένοις σε, Κύ-
ριε, τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, ἐν ᾧ ἐ-

θριαμβεύσας τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, καὶ τὰς ἐξουσίας, καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα· διό σου τὴν φιλάνθρωπον οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτὴρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Μαρτυρικόν.

Τίμιος ὁ θάνατος τῶν Ἀγίων σου Κύριε· ξίφεσι γὰρ καὶ πυρὶ καὶ ψύχει συντετριμμένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σὲ ἀπολαβεῖν τῇ καμάτῃ τὸν μισθόν· ὑπέμειναν καὶ ἔλαβον παρὰ σοῦ, Σῶτερ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς μετοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήρεσι, μᾶλλον πρὸς αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπούσα· Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγενόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μεθ' ὕδριας ἀρδεύσασθαι ἀπελθοῦσα, καὶ φρέατι τὴν ὕδριαν ἀνυδροῦν καταλείψασα, μόνη πρὸς πόλιν ἐπέδραμε, πηγὴν τὴν ζωήρῳτον ἐκβοῶσα ἐφευρεῖν Σαμαρεῖτις τὴν ἀφθονον· ὅθεν ἠρδευσε τὸ σωτήριο νῆμα, καὶ τὴν ταύτης ἐπανεψύξε καρδίαν, τὴν ἐκτακεῖσαν τοῖς πάθεσιν.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Αληθῶς εἶπας, εἶρηκεν ὁ Σωτὴρ Σαμαρεῖτιδι, ὡς οὐκ ἔχεις σήμερον ἄνδρα νόμιμον· πέντε γὰρ ἔσches τοπρότερον, καὶ νῦν, ὃν περικέκτησαι, οὐχ ὑπάρχει σου ἀνὴρ, ἀλλὰ νόμῳ ἀλλότριος· ἢ καὶ σπεύσασα τοῖς ἐν πόλει ἐβόα· Εἶδον ἄνδρα, ὃς ἐξεῖπέ μοι τὰ πάντα, ὅσα κρυφίως ἐποίησα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ρεῖθρον ἄλλο ζωήρῳτον οὐρανόθεν ἐκ φρέατος, Σαμαρεῖτις ἠντλησεν ἐπὶ φρέατος,

τοῦτο εὐροῦσα χεόμενον, ἐξ οὗ τὸ ἐπίκηρον εἶχε σύνηθες ἀντλεῖν, ὕδωρ ἄλλο τὸ χθόνιον· ὁ ἀλλόμενος, ἐν τῇ ταύτης καρδίᾳ ἀνεδείχθη ὡς πηγὴ τις ἄλλη νέα, παθῶν δροσίζουσα καύσωνας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ος ὥφθης ἐν σαρκί, Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγῃσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

**Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Σαμαρείτιδος γ'.

Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωγρῆσαι καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐα ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως· Ἠγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλῆσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐδύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχῃ μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρῳσιν. Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο συνάναρχος καὶ συναἰδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλῆσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθοῦσα, φώνησόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δὲ, ὡς ἀνδρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπῃδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσches, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ. Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι

ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπεβόα λέγουσα· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ εὐρὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὃ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν. Ὡς θάυματος! ὃ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὃ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὃ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων· θέλων ἐλκύναι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγομένην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οὐδὲν σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασιλίσσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γάρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὃ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρὼν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ· καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον Χριστός, ὃ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιὸν σου Σταυρὸν ἀπαύστως προσκυνοῦντες, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανὸς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶθαι θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ φθορᾶς ἡλευ-

θέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἡλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σε Ἐγερσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ως ὠφθης ἐν σαρκὶ, Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἁφ' ἃς τον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἄντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὃ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαίδρον τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὃ τῷ Ἀηστῇ ἀνοίξας Παραδείσον; Ἄρα ἠγέρθη, ὃ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἄδῃ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔθραυσας ἐν ἰσχυρί τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας, ἔλεῃμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε φιλόανθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' ἃ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Αγαλλιάσθω οὐρανός, εὐφραινέσθω τὰ ἐπὶ γῆς, ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου ἐπιφανεῖς

ὡς ἄνθρωπος, ἐρρύσατο φθορᾶς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν ἐκλάμψας δέ, γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὕδωρ αἰτῶν, παρέχει τὴν πηγὴν τῶν ἱαμάτων, ὡς μόνος ἀθάνατος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς'. τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου, Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρτας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀληθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλόνηρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωριθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστὰς τοῦ Πατριάρχου Γαβῶβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς μετοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσήρσεσι, μᾶλλον πρὸς αἵτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰποῦσα· Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγεγόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν πηγὴν ἐν τῷ φρέατι κατιδὸν τὴν αἰένονα καθημένην, γύναιον, φέρον καύσωνα πλείστων παθῶν, ἀκесώδυνον, λαβεῖν ἐπε-

ζήτησεν, ὕδωρ ζῶν τὸ ἐξ αὐτῆς κρουνηδὸν ἐκχεόμενον· ὁ καὶ ἔλαβε δωρεὰν ἐκ τοῦ Λόγου· καὶ οὐκέτι πρὸς τὸ φρέαρ ἐπισπεύδει τὸ γερὸν καὶ ἐπίκηρον.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευδοῦ.

Ιουδαίων τὰ ἔθιμα τοῦ γυναιίου διώκοντος, καὶ τὸ σφῶν προβάλλοντος ἀκοινώνητον, τῇ μεταλήψει τοῦ ὕδατος Χριστὸς μετωχέτευσεν, ὁ σοφὸς δημιουργὸς, τοῖς ἡδέσι προσφθέγμασιν, ἐξαιτήσασθαι τὸ ζωήρρyton πόμα, θεῖον ὕδωρ· οὐ πιούσα πρὸς τὴν πόλιν, μετοχετεύει τὰ νάματα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ο ὅτε ἀντλήμα κέντησαι, καὶ τὸ φρέαρ βαθύτατον· πόθεν οὖν καὶ δώσεις μοι ὕδωρ ἄφθαρτον; ἡ Σαμαρεῖτις ἐβόᾳ σοι, Χριστέ σε ὡς ἄνθρωπον οἰομένη, οὐ Θεόν, καὶ τοὺς λόγους θαυμάζουσα· ἦν προσρήμασι γλυκυτάτοις ἀρδεύσας, σὲ Θεόν τε, καὶ Σωτῆρα τῶν ἀπάντων, ὁμολογεῖν παρεσκεύασας.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἦδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν· σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσης εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ.

Ὁ τὴν Ἀνάστασιν διδούς.

Μέγα θαῦμα.

Ἑσπερινὴν προσκύνησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε παράγοντός σου ἐν τῇ ὁδῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν θεοπρεπῆ καὶ σεβάσμιον Κόρην τιμώμεν, τὴν ὑπέρτιμον τῶν Χερουβίμ· ἡ γὰρ δημιουργὸς τῶν ὅλων, ἐνανθρωπήσας βουληθεὶς, ἐν αὐτῇ ὥκησεν ἀφράστως· Ὡ ξένων

Ζήτη ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

πραγμάτων, καὶ παραδόξων μυστηρίων! τίς οὐκ ἐκπλαγείη, τοῦτο ἀκουτισθεῖς; ὅτι Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται, καὶ τροπὴ ἐν αὐτῷ οὐχ ὑπῆρξε· καὶ τῆς παρθενίας πύλας διήλθε, καὶ μείωσις ἐν αὐτῇ οὐχ ὑπελείφθη, καθὼς ὁ Προφήτης λέγει· Ἄνθρωπος ταύτην οὐ διοδεύσει ποτέ, εἰμὴ μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν.

Εἶτα τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Χαίροις, τῶν Προφητῶν ἡ σφραγίς, τῶν Θεηγόρων Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα· Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως ὄντα, σεσαρκωμένον ἡμῖν, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον ἀπεικύησας· δι' οὗ τὴν ἀρχαίαν ἀπολαβόντες εὐγένειαν, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἀπολαύοντες, σὲ τὴν πρόξενον τῆς τοιαύτης λαμπρότητος, ὕμνοις καταγεραίρομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον σὲ Παναγία πλουτοῦντες, τῆς αἰδίου ἐντεύξεως ζωῆς, τοῦ Υἱοῦ σου διανέμοντος πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Χαίροις, ὁ λογικὸς οὐρανός, ἐν ᾧ Θεὸς σωματοθεῖς κατεσκήνωσεν· ἡ στάμνος τοῦ Θεοῦ μάννα· ἡ τοῦ ἡλίου λαμπάς· τοῦ Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ κατὰ σκιν· παστάς Θεοχώρητος· ζωοπάροχε τράπεζα· χρυσὴ λυχνία· φωτοφόρε Παράδεισε· βάτε ἀφλεντε· κιθωτὲ ἀγιάσματος· κλίμαξ ἡ ἐπουράνιος· νεφέλη ἡ ἐμψυχος· ῥάβδος ἐκ ῥίζης, Παρθένε, τοῦ Ἰησοῦ ἡ βλαστήσασα· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Χαίροις, ἡ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἀνερμηνεύτως συλλαβοῦσα, πανάμωμε, καὶ τοῦτον τεκοῦσα, σάρκα τὴν κατ' ἡμᾶς ἀληθῶς ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων προσλαβόμενον· ψυχὴν νοεράν τε, καὶ αὐτεξούσιον ἔχοντα· ἀνελλιπῶς γὰρ τὸν Ἀδάμ ἐνδυσάμενος, διεσώσατο ἀναπλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ὅθεν ἐν δύο φύσεσιν ἡμῖν καταγγέλλεται, τῶν ἐκατέρων δεικνύων ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνέργειαν Χριστός· ὃν δυσώπει, τοῖς ὕμνεσί σε δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός.

Ἀπολυτίκιον. Ἀναστάσιμον μετὰ τοῦ Θεοτοκίου.

Ζῆτει καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

Penticostario.

16

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'. καὶ τὰ δύο Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, Χριστέ, Διάβολον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σε, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· Δοξάζομέν σε μονογενές.

Οτὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπῆρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν σαρκὶ παθὼν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ, ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὕμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εσπερινὴν προσκύνησιν προσφέρονέ σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ, διὰ σαρκὸς λάμπαντι τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρις Ἄδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι· φωτοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Τ

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο ὑπὸ τῶν παρανόμων· Καλύψατε Χριστοῦ τὴν Ἐγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε ὅτι, Ἡμῶν κοιμωμένων, ἐκ τοῦ μνημεῖο ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάλιστα ἐσμυρнисμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν Προφητῶν, καὶ γινώτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου καὶ παντοδύναμος.

Κύριε, ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θάνατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονῶσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκυρόσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμέ πλαστουργήσαντα· ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Δίς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκείνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου, ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ, νιψάμενος, ὑγιὲς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ· Ἐκεῖ Μωϋσῆς διαίρετης τοῦ ὕδατος· ἐνθάδε Γαβριὴλ ψ-

πρήτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θαλάσσα, μετὰ τὴν πάροδον τῇ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἢ ἄμεμπος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἑμμανουὴλ, ἔμεινεν ἄφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιχόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γὰρ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Νεῦσον παρακλήσεσι σῶν οἰκετῶν, πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προσασίαν κεντήμεθα· μὴ αἰσχυνθῶμεν, Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάνθρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα λέγε τὸ, Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν· καὶ τὰ λοιπά, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Ζήτει, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἦλιν νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψάψεως φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν ἀγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Σελ. 5.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Αὐτόμελον.

Ἦχος πλ. α'.

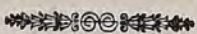
Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοί, καὶ προσκυνήσωμεν· ὅτι νῦν δόκησε σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ

Σταυρῶ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγείραι τοὺς τεθνεῶτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ἔτερον. Θεοτοκίον.

Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε, τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε, ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σε καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σε.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Κανὼν ὁ πέμπτος φωτὶ τῷ τρισηλίῳ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. α'.

Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Κράτος τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου μορφῆς, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Τὸν νοῦν ἡμῶν κατὰύγασον, Θεὲ παντοδύναμε, καὶ πρὸς τὴν σὴν, Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν ἄφραστον.

Αἴνω σε τῶν Ἀγγέλων διάκοσμοι νοεροὶ ἀσιγήτως ὕμνοῦσιν, ἐν τρισαγίοις ἄσμασι, μονάδα τρισάριθμον, καὶ Τριάδα σύμμορφον, ὑπερούσιον, παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς ἀγάπης γλυκύτατον, φωτουργόν, τῇ ψυχῇ μου παράσχου, Τριάς μονὰς ἀρχίφωτε, καὶ θείαν κατάνυξιν καθαρτικὴν, Δέσποτα πολυέλεε, πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ωσπερ ἐπὶ τὸν πόκον, κατῆλθεν ἀψοφητὶ οὐρανόθεν, Παρθένε, ὁ ὑετός ἐν μήτρᾳ σε ὁ θείος, καὶ ἔσωσε ξηρανθεῖσαν ἅπασαν τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν, ἄχραντε.

ᾠδὴ γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Νοήσας τὰς νοεράς οὐσίας, ὑπέστησας ὕμνωδους ἀπαύστους τῆς σῆς Θεότητος, τρίφωτε Θεὲ καὶ παντουργέ· ἀλλὰ καὶ τῶν πηλίνων, καὶ γηγενῶν δέξαι τὴν αἴνεσιν, καὶ τὴν ἰκεσίαν, ὡς εὐσπλαγχνος.

Οπάσης κατὰ φύσιν τροπῆς ἀπαράδεκτος, τοῖς ἁλλοιουμένοις ἡμῖν, καὶ μέλπουσι τὴν ἀνεξιχνίαστον πηγὴν τῆς σῆς ἀγαθωσύνης, πλημμελημάτων δὸς συγχώρησιν, καὶ τὴν σωτηρίαν, ὡς εὐσπλαγχνος.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα δοξαζόμεν, ἐν ἀπαράλλaktw μορφῇ Θεότητος,

σὲ τὸν ἐνικόν καὶ τριλαμπῇ Κύριον τῶν ἀπάντων, ὡς οἱ Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι παρὰ σοῦ σαφῶς ἐδιδάχθησαν.

Θεοτοκίον.

Εφάνης τῷ Μωϋσῇ ἐν βάτῳ, ὡς ἄγγελος βουλῆς τῆς μεγάλης τοῦ παντοκράτορος, σοῦ τὴν ἐκ Παρθένου προδηλῶν σάρκωσιν, Θεὲ Λόγε, δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοιχεῖωσας, καὶ πρὸς οὐρανούς ἀνεβίβασας.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ελεήμων ὑπάρχεις, Τριάς ἀμέριστε· ἐλεεῖς γὰρ τοὺς πάντας, ὡς παντοδύναμος, καὶ πανοικτίρμων, συμπαθὴς καὶ πολυέλεος· διὸ προσφεύγομεν πρὸς σέ οἱ ἁμαρτήμασι πολλοῖς βαρούμενοι, κεκραγότες· Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ ῥύσαι πάντας πάσης κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡμᾶς ἐλέησον, τοὺς προσφεύγοντας πίστει, πρὸς σέ τὴν εὐσπλαγχνον, καὶ αἰτούμενους τὴν θερμὴν σου νῦν ἀντίληψιν· δύνασαι γὰρ, ὡς ἀγαθὴ, τοὺς πάντας σῶζειν, ὡς οὖσα Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις αἰεὶ χρωμένη, θεοχαρίτωτε.

ᾠδὴ δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Μυεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος τὸ τριφαές ὁ Δανιήλ, Χριστὸν κριτὴν θεασάμενος, πρὸς τὸν Πατέρα ἰόντα, καὶ Πνεῦμα τὸ προφαῖνον τὴν ὄρασιν.

Πηλίοις τοὺς ὕμνοῦντάς σε στόμασι, τὸν ὑπερούσιον Θεόν, τριαδικὸν ὑποστάσει, μοναδικὸν δὲ τῇ φύσει, τῆς δόξης τῶν Ἀγγέλων ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ δασὺ καὶ κατὰσκιον, ὃ εἶδε πρὶν ὁ Ἀββακούμ, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ Ἅγιος, τὸν δυσθεώρητον τόκον ἐδήλου σῆς, Παρθένε, συλλήψεως.

ᾠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ο δι' ἀγαθότητα κτίσας τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα τὴν σὴν ποιήσας, ἐν ἐμοὶ κατοίκησον, τρίφωτε Θεέ μου, ὡς ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος.

Σύ με καθοδήγησον, μονὰς τρισηλίε, πρὸς τρίβους θείας τῆς σωτηρίας, καὶ τῆς σῆς ἐλλάμψεως πλήρωσον, ὡς φύσει Θεὸς ἀπειροδύναμος.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον τῆς μιᾶς φύσεως, μεμερισμένον τοῖς χαρακτῆρσι, τριλαμπές, ἀνέσπερον, τὴν ἐμὴν καρδίαν ταῖς αἴγλαις σου καταύγασον.

Θεοτοκίον.

Ως κατεῖδε πάλαι σε, Ἀγνή πανάχραντε, ὁ ὑποφῆτης βλέπουσαν πύλην πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, εὐθύς σε ἐπέγνω Θεοῦ κατοικητήριον.

Ὦδὴ ε'. Μαινομένην κλύδωνι.

Τριφάης ὑπάρχουσα, Θεαρχία, ὑποστατικῶς, ἐνιαία πέφυκας ὡς σύμμορφος, καὶ ἰσουργός, καὶ κατ' οὐσίαν καὶ βούλησιν.

Ικανῶς ἐδήλωσεν ὁ Προφήτης, ἄδων τῷ Πατρί· Σὺ φωτί, τῷ Πνεύματι, ὁψόμεθα φῶς τὸν Υἱόν, ἓνα Θεὸν τὸν τρισηλίον.

Θεοτοκίον.

Τῶν παισμάτων λύτρωσιν καὶ κινδύνων, εὐσπλαγχνε Θεέ, ἐνικέ καὶ τρίφωτε κατὰπεμψον σοῖς ὑμνηταῖς, πρεσβείαις τῆς Θεομήτορος.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ τρισηλίον σέλας δοξολογήσωμεν, καὶ ἀπλὴν τὴν Τριάδα νῦν προσκυνήσωμεν· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς, καὶ ἠλέησε, καὶ ἐρρύσατο φθορᾶς τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρῶσάσα ἐκ τῆς πλάνης εἰδώλων πάντα τὸν κόσμον, καὶ βασιλείαν ἡμῖν παρέσχετο.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απορήσας ἐκ πάντων, πρὸς σέ κατέφυγον, τὴν ἐλπίδα ἀπάντων, καὶ τὸ προσφύγιον ἀμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν, κράζων τὸ, Ἥμαρτον· ἀλλ' ἐπιμένω τοῖς κακοῖς, ἀναισθητῶν ὁ ἄθλιος. Ἐλέησόν με πρὸ τέλους, ἐπίστρεψόν με, καὶ ῥῦσαι πάσης κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

Ὦδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ως ἐλέους ἄβυσσον κεκτημένος, Κύριε, καὶ πέλαγος ἄπειρον, οἰκτίρμον, ἐλέησον τοὺς ἓνα σε ὑμνοῦντας τριλαμπῇ Θεὸν τῶν ὅλων.

Τὸν ἀπερινόητον ἐνικὸν καὶ τρίφωτον Θεὸν σε καὶ Κύριον, ὑμνοῦντες βοῶμέν σοι· Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις ἱλασμόν ἀμαρτημάτων.

Θεοτοκίον.

Ράδαμνον ἐβλάστησας, τοῦ Πατρὸς συνάναρχον, ἄνθος τῆς Θεότητος, βλαστὸν συναΐδιον, Παρθένε τὸν διδόντα τὴν ζωὴν πᾶσιν ἀνθρώποις.

Ὦδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ινα τῆς μιᾶς ἀνακαλύψεως πάλαι σαφῶς κυριότητος τριττὴν ὑπόστασιν, ὥφθης, Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀνθρώπων Ἀβραάμ, ὑμνοῦντι σὸν κράτος ἐνιαῖον.

Σὺ με πρὸς τὰς σὰς Θεουργικὰς ἀκτῖνας δέρκειν καταξίωσον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ Λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῦ εὐαρεστεῖν σοι αἰεὶ, Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον.

Ηστραψας ἡμῖν τῆς τρισηλίου δόξης τὸν ἓνα, πανύμνητε, Χριστὸν τὸν Κύριον πάντας μυοῦντα τὴν μίαν Θεαρχίαν, ἐν τρισὶ προσώποις, ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὦδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Αλιαί σε βρότεια κατ' ἀξίαν, ἄναρχε μονάς, οὐ σθένουσιν ὑμνεῖν· πλὴν ὡς ἐφικτόν, τολμῶντες ἐκ πίστεως, Θεαρχικὴ σύνθρονε Τριάς, δόξαν προσφέρομεν τῷ σὺ κράτει, καὶ τὴν αἶνεσιν.

Ισορρόπῳ δόξη σε, τὸν μονάρχην τρίφωτον Θεόν, ὑμνοῦσι τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, ἀχράντοις ἐν στόμασι· μεθ' ὧν ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς πρόσδεξαι, Κύριε, τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Ως ἀγνή καὶ ἄμωμος καὶ Παρθένος, τέτοκας Υἱόν, λυτρούμενον ἡμᾶς ἀπὸ πειρασμῶν, Θεὸν ἀναλλοίωτον· ἀλλὰ καὶ νῦν ἄφεςιν ἡμῖν τῶν παραπτώσεων, τοῦτον δοῦναι καθικέτευε. Τὸ, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀναστάσιμα.
Ἦχος πλ. α'.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἀγίαν ὑμνοῖς τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου· καὶ τοῖς ἐν Ἀδῇ φῶς ἀνέτειλεν.

Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω ξρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε, ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβαδίστον· χαῖρε, ἐμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε, ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε, ἀ-

κήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρος τεκοῖσα τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐν μέσῳ σε προσήλωσαν οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων, καὶ λόγχη τὴν πλευράν σου ἐξεκέντησαν, ὡς ἐλεῆμον· ταφὴν δὲ κατεδέξω, ὁ λύσας Ἄδου τὰς πύλας, καὶ ἀνέστης τριήμερος· ἔδραμον γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀπήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν Ἑγερσιν. Ὑπερφούμενε Σωτὴρ, ὃν ὑμνοῦσιν Ἀγγελοι, εὐλογημένε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸ ξένον σου, Σωτὴρ μου, μυστήριον τῷ κόσμῳ σωτηρία γεγένηται· ἀνασταὺς γὰρ ἐκ τάφου θεοπρεπῶς, τοὺς φθαρέντας συνήγειρας ὡς Θεός· ἡ πάντων ζωὴ, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε νύμφη θεογεννήτρια, ἡ τῆς Εὐας τὴν λύπην χαροποιήσασα, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμέν σε· ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς· καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πανύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. α'.

Αγγελικῇ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκθαμβούμεναι, καὶ θεϊκῇ Ἑγέρσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίζοντο· Ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι, καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ θλίβεσθαί με, Δαυϊτικῶς ᾄδω σοι, Σωτὴρ μου· Ῥῥσαί μου τὴν ψυχὴν ἐκ γλώσσης δολίας.

Τοῖς ἐρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ, θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα, τὰ ὁρατὰ τε σὺν τοῖς ἀόρατοις· αὐτοκρατὲς γὰρ ὃν, τῆς Τριάδος ἐν ἐστὶν ἀψεύστως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰς τὰ ὄρη, ψυχὴ, ἀρθῶμεν· δεῦρο ἐκείσε, ὅθεν βοήθεια ἦκει.

Δεξιὰ σε χεὶρ κἀμέ, Χριστέ, ἵπταμένη, σκαιωρίας πάσης περιφυλαχάτω.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, θεολογοῦντες φῶμεν· Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ'.

Επὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς τὰς αὐλὰς προσβῶμεν Κυρίου· χαρὰς πολλῆς πλησθεῖς, εὐχαὶς ἀναπέμπω.

Επὶ οἶκον Δαυὶδ, τὰ φοβερά τελεσιουργεῖται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ, φλέγον ἅπαντα αἰσχρὸν νοῦν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ζωαρχικὴ ἀξία, ἐξ οὗ πᾶν ζῶν ἐμψυχοῦται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Ανάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μῆ· ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Η'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπά. Ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς ἡ. καὶ τοῦ Τυφλοῦ εἰς ς'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί.
» **Πάσχα** Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξασπράττοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιástῃ, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυφορήσασα, Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτῳτε ἁγνῇ, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρὰς αἰτία, εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος πλ. α'.

Ἐχὼν ἀκροστιχίδα ἐν τῇ Δ'. Ὡδὴ.

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἥλιος
» ποτέ· ἄβυσσον, ἣν οὐχ εἰώρακε γυμνήν
» τὸ κύτος οὐρανοῦ, Ἰσραὴλ διώδευσεν ἀβρό-
» χως, Κύριε· καὶ εἰσήγαγες αὐτὸν εἰς ὄρος
» ἀγιάσματος σου, ἄδοντα, ψάλλοντα ἐπινί-
» κιον ὡδὴν.

Τροπάρια.

» **Σ**ταύρωσιν ἐκούσιον καταδεξάμενος σαρκί,
» ἐπήγασας εὐλογίαν καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ,
» Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός
» δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ
» δοξάζομεν, ἄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ὡδὴν.

» **Λ**άκω κατωτάτω σε, νεκρὸν γενόμενον, Χρι-
» στέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προ-
» σέκυλιν λίθον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μακρό-
» θυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνα-
» νέστησας, ἄδοντα, ψάλλοντα ἐπινίκιον ὡδὴν.

» **Μ**ύρα τί κομίζετε μετὰ δακρύων ὑμεῖς; ἔλε-
» γε ταῖς τιμίαις γυναιξίν ὁ Ἄγγελος φα-
» νείς· ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· δραμεῖσαι εἴπατε τοῖς
» θεόπταις Μαθηταῖς, πενθοῦσί τε καὶ κλαίου-
» σιν, ὅπως σκιρτήσωσι, καὶ χορεύσωσι φαιδρῶς.

» **Θ**αύματα παράδοξα ἐπιτελῶν ὁ λυτρωτής,
» ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν
» ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν
» τῷ Σιλῳάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς
» βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχνα
» οἰκτιρμῶν.

Δόξα.

» **Μ**ίαν τρισυπόστατον οὐσίαν σέβοντες πισοί,
» δοξάζωμεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν, καὶ
» Πνεῦμα τὸ εὐθές, ποιητὴν καὶ Κύριον, καὶ λυ-
» τρωτὴν τοῦ παντός, ἓνα ἀκτιστον Θεόν, σὺν
» ἁσώματοις κρίζοντες· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ,
» Βασιλεῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

» **Μ**ήτηρ ἀπειρόγαμον τὴν σὴν κατώκησεν,
» Ἄγνη, Κύριος διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν,
» σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον,
» ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἐκέ-
» τευε, τὴν πόλιν ταύτην σώζεσθαι πάσης ἀλώ-
» σεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Καταβασία.

» **Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαὸν
» ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ
» πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ
» ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατηργέμενον, ἀλλ' ἀ-
» φθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χρι-
» στοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

» **Ν**ῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανὸς τε
» καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω
» γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ
» ἐστερέωται.

» **Χ**θὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρο-
»μαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυ-
»ρούμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτῆρ,
» ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

» **Ε**πὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν ἐπανέρχομαι σή-
»μερον, ἀγαθότητι τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆς,
» καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν, Ἄγνη, τὸ φέγγος ἀ-
»στράψαντος.

» **Θ**εόν, ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν, καθὼς
» εἶπεν, ἐξεγειρόμενον θρασυμένη, Ἄγνη,
» χόρευε· καὶ τῆτον ὡς Θεόν, ἄχραντε, μεγάλυνε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**αλευρομένην τὴν καρδίαν μου, Κύριε, τοῖς
» κύμασι τοῦ βίου, στερέωσον, εἰς λιμένα
» εὐδίου καθοδηγῶν, ὡς Θεός.

Τροπάρια.

» **Σ**αλευρομένων τὰς καρδίας ἐσθήριξας, τὴν γῆν
» πᾶσαν σαλεύσας, μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ
» Σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

» **Κ**αινῷ μνημείῳ Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτιρ-
»μον, ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ ἐκ νεκρῶν
» τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

» **Τ**ί ὡς νεκρὸν ἐπιζητεῖτε τὸν Κύριον; ἀνέστη,
» καθὼς εἶπεν· ὁ Ἄγγελος γυναιξίν ἐφθέγ-
»γετο, ἀστράπτων θείᾳ μορφῇ.

» **Τ**υφλὸν ποτέ ἐκ γενετῆς προσελθόντα σοι
» ἰάσω, πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οἰκο-
»νομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια.

Δόξα.

» **Θ**εὸν Πατέρα προσκυνοῦμεν προάναρχον,
» Υἱὸν καὶ Πνεῦμα θεῖον, τρισάκτιστον,
» φύσιν τρισυπόστατον, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

» **Π**αρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ ἀπεκύησας Θεόν
» σεσαρκωμένον, ὃν αἵτησαι, Παναγία Δέ-
» σποινα, κατοικτειρήσαι ἡμᾶς.

Καταβασία.

» **Δ**υνάμει τοῦ Σταυροῦ σε, Χριστέ, σερέωσάν
» μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ
» δοξάζειν σου τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Κάθισμα. Ήχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ ποιητὴς παρερχόμενος, εὗρεν ἐν τῇ ὁδῷ, Τυφλὸν καθεζόμενον, θρηνηδοῦντα καὶ λέγοντα· Οὐ κατείδον ἐν βίῳ, τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ τὴν σελήνην τὸ φέγγος αὐγάζουσιν· ὅθεν ἐκβοῶ σοι· Ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου φωτίσαι τὰ σύμπαντα, φωτίσον με ὡς εὐσπλαγχνός, ἵνα κράζω προσπίπτων σοι· Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσίν μοι δώρησαι διὰ πλῆθος ἐλέους, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

Κανὼν τοῦ Πάσχα.

Ὤδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγὸρος Ἀββακούμ ζήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω
» φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
» Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἀμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθὴς, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν στέφανος χρηστὸς ἐκισίως ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο, καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἡλῖος.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιθωτοῦ ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν ὀρώντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ τὸν σὸν προπάτορα, Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σῆς, καὶ θανάτῳ τῷ οἰκείῳ ἔλυσε τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας ταῖς θείαις ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεικύνσας Χριστὸν, ὡραιότατος ἐκ νεκρῶν λάμψαντα, Ἀγνή, καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἀμωμος ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**κήκοα, Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὴν οἰκονομίαν σου,
» καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Τεθνήξαντα ξύλω με, τεθεὶς ἐν ξύλῳ, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώωσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Τοῖς Μύσταις σου, Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἀπιτε, κηρύξατε πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Πιστούμενος, Κύριε, τὴν Ἐγερσίν σου τὴν ἐκ τοῦ τάφου τοῖς φιλοῦσί σε, Χριστέ, ἐν ἡμέραις πλείοσι συνηυλίζου, χαροποιῶν αὐτούς.

Ωμμάτωσας, Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπὼν· Ἀπελθε, νύψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Δόξα.

Ομότιμε, ἀναρχε Τριάς, ἀμέριστε τῇ οὐσίᾳ, μεριστῇ ταῖς ὑποστάσεσι, σῶζε πάντας, τοὺς πιστῶς σε φόβῳ δοξάζοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου, Ἀχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν.

Καταβασία.

» **Ε**ἰσακήκοα τὴν ἀκοήν τῆς δυναστείας τῆς Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἡνοίγη δι' αὐτοῦ, καὶ ἐβόησα· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὤδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρὰ βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης Ἡλίον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν οἱ ταῖς τοῦ Ἀδὰμ σειραῖς συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο, Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτῖσι καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ Ἀχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένου ἐν τῷ σαρκουῖσθαι· μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξανασάντα σε θεασαμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν τάλαιναν ψυχὴν μου νυκτομαχοῦσαν
» τῷ σκότει τῶν παθῶν, προφθάσας οἱ-
» κτειρον, καὶ λάμψον, νοητὲ Ἥλιε, ἡμεροφαιῖς
» ἀκτῖνας ἐν ἐμοί, τοῦ διαυγᾶσαι τὴν νύκτα
» εἰς φῶς.

Τροπάρια.

» **Υ**ψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάν-
» τας τοὺς βροτούς, καὶ τὸν πολέμιον, οἰ-
» κτίρμον, ὄφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ
» πλάσμα τῶν χειρῶν τῶν σῶν, ὡς μόνος Θεὸς
» τοῦ παντός.

» **Ε**τέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γενόμενος
» νεκρὸς, καὶ τὰ βασίλεια τοῦ Ἀδου, Βα-
» σιλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκροὺς τῇ
» Ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

» **Θ**αυμάσια μεγάλα ἐκτελῶν Λόγε ἐπὶ γῆς,
» λαὸς σε ἀπέκτεινεν ἀνόμων· ἀλλ' αὐτὸς
» Κύριε, μόνος δυνατὸς ὑπάρχων, ἐκ νεκρῶν,
» καθὼς προεῖπας, ἀνέστης Χριστέ.

» **Τ**ὰ ὄμματα ἀνοίξας τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς
» τὸ αἰσθητόν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας,
» καὶ δοξάζειν ἔπεισας, τοῦτον ἐπιγνόντα σε
» ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν.

Δόξα.

» **Τ**ριάδα ἐν μονάδι, καὶ ἐν Τριάδι μονάδα, οἱ
» πιστοὶ δοξολογήσωμεν, Πατέρα καὶ Υἱὸν
» ἅπαντες, Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἓνα Θεόν, δημιερ-
» γόν τοῦ παντός ἀληθῶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

» **Π**ῶς τέτοκας, μὴ γνῶσα, Παρθενομήτορ ἁγνή,
» πείραν ἀνδρὸς, Θεοχαρίτωτε; πῶς τρέ-
» φεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπί-
» σταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός ποιητὴς καὶ Θεός.

Καταβασία.

» **Ο**ρθρίζοντες βοῶμέν σοι, Κύριε· Σῶσον
» ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου
» ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ ε'. Ἦχος β'.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
» συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχης
» πεπεδημένων, Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
» κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

» **Φ**υλάξας τὰ σήμαντρα σῶα, Χριστέ, ἐξηγέρ-
» θης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
» μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας
» ἡμῖν Παραδείσου τὰς πύλας.

» **Σ**ωτέρ μου, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ὡς
» Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ

» Πατρὶ, συνανέστησας παγγενῇ τὸν Ἀδάμ, ἀνα-
» στάς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

» **Α**νῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ
» καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς
» ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον καὶ αἰ-
» διον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθέने.

» **Κ**ατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ
» λαγόσις, Ἁγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
» καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἑαυ-
» τῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ω**ς τὸν Προφήτην τοῦ θηρὸς ἐρρύσω, Κυ-
» ριε, καὶ με τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων
» παθῶν ἀνάγαγε, δέομαι· ἵνα προσθήσω τοῦ
» ἐπιβλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου.

Τροπάρια.

» **Θ**σταυρωθεὶς μετὰ ληστών, ἐρρύσω, Δέ-
» σποτα, ληστών πονηρῶν, καὶ ψυχοφθό-
» ρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς
» ὑμνοῦντάς σου τὴν Σταύρωσιν, καὶ τὴν Ἑγερ-
» σιν συμφώνως.

» **Ε**θεντο ἄπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ, ἐν μνήμα-
» τι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν·
» ἀνέστης δὲ, Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ
» μνήματα, Θεϊκῇ σου δυναστείᾳ.

» **Μ**ετὰ τὴν Ἑγερσιν, Χριστέ, τοῖς Φίλοις ἔλε-
» γες· Καθίσατε δὴ ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, ἕως
» ἂν ἐνδύσησθε σθένος ἐξ ὕψους ἀήττητον, καὶ
» βεβαίαν συμμαχίαν.

» **Π**ηλὸν ποιήσας, ὀφθαλμοὺς Τυφλοῦ ἐπέχρι-
» σας τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ
» τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου, Λόγε, τὴν ἀχραντον
» δύναμιν, δι' ἧς ἐσώσας τὸν κόσμον.

Δόξα.

» **Η**τρισυπόστατος μονὰς, Πάτερ ἀγέννητε,
» Υἱὲ γεννητὲ, καὶ Πνεῦμα ἐκπορευτὸν, τρι-
» σάγιε Κύριε, μία οὐσία καὶ δυνάμεις, σῶζε
» πάντα τὸν λαόν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

» **Τ**ὰ μεγαλεῖά σου, Ἁγνή, τίς διηγῆσεται;
» Θεὸν γὰρ ἐν σαρκὶ ἔτεκες ὑπερφυῶς, κό-
» σμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθέने πανάμωμε,
» ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.

Καταβασία.

» **Ε**κύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆ-
» ρος ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σέ
» τὸν φιλάνθρωπον, καὶ ἐσώσέ με ἡ δεξιὰ σου,
» Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

» **Τ**ῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπληρωμένος, σοὶ
» Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ

γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι, Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρ-
ρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἀνω, τὸ φῶς τῶν
ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα διη-
γήσωμαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τοῦ
Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυ-
φλοῦ θαυματοποιῶσαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς
ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμ-
βάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυ-
γάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρ-
λαμπρον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἑκτῇ ἀπὸ τοῦ Πά-
σχα, τὸ εἰς τὸν ἐκ γενετῆς Τυφλὸν ἐορτάζομεν
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ θαῦμα.

Στίχοι.

Φωτὸς χορηγὸς, ἐκ φάους πέλων φάος,
Τὸν ἐκ γενετῆς ὁμματοῖς Τυφλὸν, Λόγε.

Καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο ἐξ ὕγρου διεπράχθη, καθὰ καὶ
τὸ τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τοῦ Παραλύτου· γέγονε
δὲ οὕτω. Τοῦ Χριστοῦ διαλεγόμενου τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ
ἐαυτὸν ἴσον ἀποδεικνύντος τῷ Πατρὶ, καὶ, Πρὶν Ἀβραάμ
γενέσθαι, ἐγὼ εἰμι, λέγοντος, ἐκεῖνοι λίθους κατ' αὐτοῦ
βάλλουσιν· ὁ δὲ, ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν, εὗρίσκει Τυφλὸν πα-
ραπαίοντα· ἦν δὲ οὕτω γεννηθεὶς, τὸν τύπον καὶ τὰ κοί-
λα ἔχων μόνον τῶν ὀφθαλμῶν. Εὗρὼν οὖν αὐτὸν ὁ Σω-
τὴρ οὕτως ἔχοντα, ἐρωτᾶται παρὰ τῶν Μαθητῶν (ἀκη-
κοῦτων ἐν τῷ εἰς τὸν Παραλύτον· Ἴδε ὕγιης γέγονας,
μηκέτι ἀμάρτανε· καὶ ὅτι, Ἀμαρτία γονέων ἐπὶ τέκνα).
Ρ' αὖτις, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυ-
φλὸς γεννηθῇ; Ἄλλως τε, καὶ δόξα Ἐπικουρείου τις
ἐκράτει, τὰς ψυχὰς προὔπαρχειν, καὶ ἀμαρτησάσας, αὐ-
λὼς καταγέσθαι εἰς τὰ σώματα· ἅπερ ἅπαντα ἀναιρῶν
ὁ Χριστὸς, ἔφησεν· Οὐ διὰ ταῦτα, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ
ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἡγουν ἐμοῦ· οὐ γὰρ περὶ τοῦ Πατρὸς ὁ
λόγος· τὸ δὲ, ἵνα, τῆς ἀποφάσεως ἐστίν, οὐ τῆς αἰτίας.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ Χριστὸς, πτύσας χαμαὶ, καὶ πη-
λὸν ποιήσας, ἐπέχρισε τοὺς τύπους τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ,
καὶ πρὸς τὴν τοῦ Σιλωάμ πηγὴν ἀπελθεῖν, καὶ νίφασθαι
ἐγκαλεῖται· ἵνα δείξῃ, ὅτι αὐτὸς ἐστίν ὁ κατ' ἀρχὰς χοῦν
λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ἐπεὶ
δὲ πάντων ὁ ὀφθαλμὸς τῶν ἐν τῷ σώματι κυριώτερον,
τοῦτον πλάττει μὴ ὄντα, δεικνύων, ὅτι καὶ τῇ ψυχικῇ
δυνάμει κίνησιν αὐτὸς ἐστίν ὁ παρέχων. Οὐκ ἐχρίσατο
δὲ ὕδατι, ἀλλὰ πτύσματι, ἵνα γνώριμον εἴη, ὡς ἡ χά-
ρις ἅπασα ἀπὸ τοῦ ἐμπτύσαντος στόματος ἦν· καὶ ὅτι
πρὸς τὸν Σιλωάμ αὐτὸν ἀποπέμπειν ἐμελλε. Νίφασθαι
δὲ αὐτὸν προτρέπει, ἵνα μὴ τις τῇ ἐκεῖθεν γῇ καὶ τῷ πη-
λῷ δώῃ τὴν θεραπείαν. Στέλλει δὲ αὐτὸν πρὸς τὸν Σι-
λωάμ, ἵνα πολλοὺς ἔχῃ τῆς ἰάσεως μάρτυρας· πολλοὺς
γὰρ ἂν συνήνησεν ἀπιὼν, κεχρισμένος πηλῷ τὰ ὅμμα-
τα. Φασὶ δὲ τινες, ὡς νιψάμενος, οὐκ ἀπεβάλλετο τὸν

ἐκ τοῦ πτύσματος πηλόν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ πηλός, τῇ προσ-
βολῇ τοῦ ὕγρου, πρὸς ὀφθαλμῶν πλάσιν μετεσχηματίζετο.

Σιλωάμ δὲ, ἀπεσταλμένος ἐρμηνεύεται· ἡ γὰρ κολυμ-
βήθρα αὕτη, ἐξω τῆς πόλεως Ἱερουσαλὴμ ἐτύγγανεν. Ἐ-
πὶ δὲ Ἐζεκίου, πολεμίων παρακαθισάντων τὴν πόλιν,
καὶ τὸν Σιλωάμ κατασχόντων, ἀνεχαιτίσθη τὸ ὕδωρ ἐ-
κεῖθεν. Πρὶν ἢ δὲ φρέατα καὶ λάκκους ὀρύξαι τοὺς ἐν-
δον, εἰς ὑποδοχὴν ὕδατος εἴτις, κελεύσει τοῦ Προφήτου
Ἡσαΐου, ἐστέλλετο, τὸ ὕδωρ πάλιν ἀθρόον ἐξήρχετο, καὶ
ὕδρευετο· εἰδὲ τις ἐξ ἐαυτοῦ, ἢ καὶ πολέμιος, ἐπαίχετο ἡ
τοῦ ὕδατος ἔκροια· καὶ ἐξ ἐκείνου οὕτως ἐγίνετο. Ἴνα
τοῖνυν δείξῃ καὶ ὁ Χριστὸς, ὅτι ἐκ Θεοῦ καὶ αὐτὸς, διὰ
τοῦτο τὸν Τυφλὸν ἀποστέλλει ἐκεῖ, καὶ τὸ φῶς αὐτίκα
ἐφέπεται. Τισὶ μὲντοι ἔδοξεν ἀπεσταλμένον τὸν Σιλωάμ
ἐρμηνεύεσθαι, καὶ διὰ τὸν παρόντα Τυφλόν, ἀποσταλέν-
τα παρὰ Χριστοῦ.

Ὀμματοῦται τοῖνυν, νιψάμενος ὁ Τυφλός, ἀρρήτῳ τι-
νὶ δυνάμει, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ παθόντος τὸ μυστήριον ἐξε-
δόντος. Οἱ δὲ γειτνιῶντες αὐτῷ, καὶ ἄλλως γνώριμοι,
κατιδόντες αὐτὸν ἐξεπύτηδες ἀναβλέψαντα, ἀμφιβέλλοντες
ἦσαν· ἐκεῖνος δ' οὖν ὠμολόγει ὁ πρῶτον εἶναι Τυφλός·
καὶ τὸ αἴτιον τῆς ὁράσεως ἐρωτῶμενος, ἱατρὸν τοῦ πά-
θους τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυσσε. Τῶν οὖν Φαρισαίων τὸ
παράδοξον ἀκηκοῦτων σημεῖον, πάλιν ὁ Σωτὴρ βλασφη-
μεῖται, ὡς τὸ Σάββατον μὴ τηρῶν· ἐν Σαββάτῳ γὰρ,
ὡς εἶοικε, καὶ τὸ κατὰ τὸν Τυφλὸν διεπράχθη. Σχίσμα
τοῖνυν γίνεται τούτων μεταξὺ, τῶν μὲν λεγόντων, ἐκ
Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν, διὰ τὰ γενόμενα θαῦματα· τῶν
δὲ, μὴ ἀπὸ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ.

Οἱ οὖν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ δόξαν ἔχοντες, τὸν Τυφλὸν
ἐρωτῶσι· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ; Ὁ δὲ, Προφήτην
τοῦτον ἀνακηρύσσει· ὁ δὲ παρ' ἐκείνοις ἦν τιμιώτερον.
Οἱ δὲ πάλιν διαπιστοῦσιν, ὅτι τυφλῷ γε ὄντι, τὴν θερα-
πείαν ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο. Ἀμείλει, καὶ τοὺς γονεῖς
αὐτοῦ μεταστέλλονται, μὴ τοῖς γείτοσιν ἴσως πιστεύοντες·
ὅθεν καὶ μᾶλλον αὐτὸ συσχιᾶσαι θέλοντες, πλεῖον ποιού-
σι κατάδηλον, τῶν γεννητόρων ἅπαντα διομολογούντων,
κἂν διὰ τὸ μὴ ἀποσυναγώγοι γενέσθαι, εἰς τὴν ἐκείνου
ἡλικίαν τὴν πρᾶξιν ἀνάγουσιν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πρὸς
τὸν Τυφλὸν λέγουσι· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι ἐκεῖθεν ἡ
ἴασις δῆθεν, οὐχ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· ἀμαρτωλὸς γὰρ ἐστίν,
ὅτι λύει τὸ Σάββατον. Ὁ δὲ, ἔργοις δηλώσαι θέλων,
ὅτι Θεὸς ἐστίν, Οὐκ οἶδα, φησὶν· ἐν ἐπίσταμαι, ὅτι,
τυφλὸς ὢν, δι' αὐτοῦ βλέπω.

Πάλιν οὖν εἶπον αὐτῷ· Πῶς ἡνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς; Ὁ δ' ἀχθόμενος, οὐ κατὰ λεπτόν λέγει, ἀλλὰ συ-
νιστᾷ, ὅτι, εἰμὶ ἀπὸ Θεοῦ ἦν, ἐκ ἂν τοῖστο σημεῖον ἐποίη-
σε. Καὶ πρῶτον μὲν, ὑβρίζειται παρ' ἐκείνων, ὡς ὁμολο-
γήσας μαθητῆς εἶναι ἐκείνου· καὶ ὅτι εἶπεν· Οὐδεὶς
ἀνέφξεν ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου· τυφλοὺς γὰρ
καὶ ἄλλοι ὠμμάτωσαν· γεγεννημένου δὲ τυφλοῦ, οὐδεὶς.
Ἐμπαίζοντες τοῖνυν αὐτόν, πόρρω τῆς συναγωγῆς ἔβα-
λον. Μετὰ δὲ ταῦτα, εὗρίσκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέ-
γει αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ὁ δὲ,
μαθὼν, ὅς τις ἐστὶν ὁ μετ' αὐτοῦ λαλῶν, καὶ ὁρώμενος δι'
αὐτοῦ, (οὐ γὰρ ἦδει αὐτὸν πρότερον, ἅτε τυφλὸς ὢν) προ-
σεκύνησεν αὐτῷ, καὶ μαθητῆς αὐτοῦ ἐχρημάτισε, τὴν εὐερ-
γεσίαν ἀνακηρύττων.

Ῥηθεῖν δ' αὖ καὶ ἀναγωγικῶς. Τυφλὸς μὲν καὶ ὁ ἐξ
ἐθνῶν λαός, ὃν τινα παράγω, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ γῇ διατρί-
βων, οὐκ ἐν οὐρανῷ, εὗρεν ὁ Χριστὸς. Ἡ καὶ ὅτι, διὰ
τὸν Ἑβραϊκὸν ἦλθε λαόν, παροδικῶς δὲ διέβη καὶ εἰς
τὰ ἔθνη. Καὶ πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας ἔχρι-
σεν, ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξεν αὐτοὺς πρῶτον· ὅτι ὡσεὶ σταγῶν

κατέβη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐσαρκώθη ἐκ τῆς ἀγίας Παρ-
θενου· εἶτα, καὶ τὸ θεῖον Βάπτισμα παραδέδωκεν, ὃ δὴ
ἐστὶν ὁ Σιλωάμ. Ἐπειτα ὁ ἐξ ἐθνῶν Χριστιανικὸς λαὸς,
ὕπὲρ Χριστοῦ πρὸς πάντας παρρησιάζεται, καὶ διώκεται,
καὶ μαρτυρεῖ, καὶ ὕστερον παρ' αὐτοῦ ἀνακηρύσσεται καὶ
δοξάζεται.

**Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.**

Κανὼν τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμε-
» νος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ
» διὰ πάθους τὸ θνητὸν ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐ-
» πρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων
» Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες ὀπίσω σου
ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων
ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυστικὸν σοῖς, Χριστέ, Μαθη-
ταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν
καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου
ἀπαρχὴν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον,
τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ
ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος νύξ καὶ φωταυγὴς, τῆς λαμπροφό-
ρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος,
ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς
πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανά-
μωμε, σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν
διαμένουσιν ζωὴν εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρη-
ται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός,
καὶ ὑπερένδοξος.

Οπάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμε-
» νος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρί-
» τωτε, νηδύν, καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θά-
» νατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς,
ὡς παντοδύναμος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**υρὸς σθεσθήριον τῶν Παίδων ἡ προσευχή,
» **Π**ροσίζουσα κάμιнос κήρυξ τοῦ θαύμα
» **Π**τος, μὴ φλογίζουσα, μηδὲ συγκαίουσα τοὺς
» ὑμνολόγους Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Αναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύλου, Σωτήρ,
ἐσθέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύε-
το ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ
ἐξηγείροντο.

Εξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν, Βασιλεῦ,
ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι,
καὶ δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θά-
νάτου δεσμὰ διελύθησαν.

Ορθρου, μυρίσαι σε γυναῖων ἤλθε χορὸς·
μαθοῦσαι δέ, Κύριε, ἐξεγερθέντα σε, συ-
νέχαιρον τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς· δι' ὧν παράσχε
ἡμῖν ἱλασμόν τῶν κακῶν.

Πηλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τυ-
φλοῦ, καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σι-
λωάμ ἀπελθεῖν· νιφάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνο-
λογῶν σε, Χριστέ Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Δόξα.

Πατέρα ἀναρχόν, συνἀναρχόν τε Υἱόν, καὶ
Πνεῦμα πανάγιον ὑμνολογήσωμεν· Ἅγιος
Ἄγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετά τὴν κύησιν παρθένος ὥφθης, Ἀγνή·
Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύ-
σεις, ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυώ-
πει αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καταβασία.

» **Ο** ἐν καμίνῳ πυρὸς τοὺς ὑμνολόγους σώ-
» σας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
» Πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» **Α**σαββάτων, ἡ βασιλεῖς καὶ κυρία, ἐορ-
» τῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης. ἐν τῇ εὐσήμεν ἡ-
μέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοι-
νωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεόν, εἰς τῆς
αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ
ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφειγγείς ὡς
φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσ-
σης, καὶ ἐφ' ὅσας τὰ τέκνα σου ἐν σοὶ, εὐλογοῦν-
τα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα,
» **Π**τρίσιν ἐνιζομένη ἐν ὑποστάσει φύσις,
» ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα,
καὶ σέ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης,
Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ
Ἄδου διαρρήξας, τοῖς θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν
ἡμῖν ἐδώρῃσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτόν εἰς τῆς
αἰῶνας.

Ολον καθελών τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου, Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιὸς, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τῆς αἰῶνας.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**γγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος,
» τὸν Βασιλέα καὶ κτίστην τοῦ παντός,
» ἱερεῖς ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε λευῖται, λαὸς ὑπε-
» ρυψαῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον σὲ κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Ο Ἄδης κάτω σε ἰδὼν ἐστέναξε, καὶ ἀπε- δίδου σπουδαίως τοὺς νεκροὺς, τοὺς ἐκ τοῦ αἰῶνος ἐκεῖσε φρουρουμένους, Χριστέ, ὑμνολογοῦντας τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελυσίως ὑψώθης ἐν σταυρῷ καὶ νεκροῖς συνήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρείᾳ ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χρι- στέ, τούτῳ προσταξας πηγῇ τοῦ Σιλωάμ νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι, σαρκὶ ἐπιφανέντα εἰς κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, Θεὲ τῶν ὅλων, καὶ κτίστα τοῦ παντός, τῆς ὑμνο- λογοῦντας, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντας τὸ κρά- τος σου παντοίων πειρατηρίων σῶζε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυ- σῶπει Υἱὸν διαπαντός, μή με καταισχῦ- ναι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Καταβασία.

» **Τ**ὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων γεννηθέντα
» Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν
» χρόνων σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρὸς,
» ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν καὶ ἀγάλλῃ Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
» που, Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἑγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φω- νῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω

ἔσεσθαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ ἀγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες ἀγαλ- λόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα καὶ ἱερώτατον, Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε τῆ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Συμφώνως, Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε, πύλη Κυρίου· χαῖρε, πόλις ἐμψυχε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φω- τός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέ- τειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάζας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**τι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς, παρ-
» θένον ἀναδείξας σε ἀγνήν, μετὰ τὴν
» κύησιν, ὡς τεκοῦσαν ἀσπόρως τὸν ἐαυτῆς
» ποιητὴν· διὸ σε, Θεοτόκε, μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ικρίῳ προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πᾶσας ἐθρίαμβευσας ἐχθροῦ ταῖς ἐναντίας ἀρχαῖς, καὶ τὴν πρῶην κατάραν, Σῶ- τερ, ἠφάνισας· διὸ σε κατὰ χρέος μεγαλύ- νομεν.

Ως ἐβλεψέ σε, Λόγε, Ἄδης κάτω μετὰ ψυχῆς ἐστέναξε, καὶ πάντας τῆς νεκροῦς φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα, καὶ τεράστια φοβερά, ὁ δῆμος τῶν Ἑβραίων καθορῶν, φθόνῳ ἀ- πέκτεινε, τὸν σκυλεύσαντα Ἄδην τῇ Ἀναστά- σει αὐτοῦ, καὶ πάντας, ὡς δυνατὸς, συνε- γείραντα.

Ηγέρθης, καθὼς εἶπας ζωοδότα, ἐκ τῶν νε- κρῶν, καὶ ὥφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἑγερσιν, ὁ σημεῖα ποιήσας, καὶ ὁμ- ματώσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας με- γαλύνομεν.

Δόξα.

Φῶς τὸν Πατέρα σέβω, φῶς δοξάζω καὶ τὸν Υἱόν, φῶς ἀνυμνῶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές· ἐν φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισὶ χαρακτῆρσι κατα- νοούμενον, Θεὸν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερί-

γραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρω-
σιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία.

» **Σ**ὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ,
» τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως
» κυήσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας
ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα
τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τοῦ Τυφλοῦ Ὁμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμούς, πεπρωμένους,
Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωτα-
γώγησον, ἐνθεὶς, οἰκτίρμον, τὴν ταπείνωσιν, καὶ
τοῖς τῆς μετανοίας καθάραις με δάκρυσιν.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εὔρε Τυφλὸν ἀόμ-
ματον· πτύσας χαμαὶ, καὶ ποιήσας πη-
λὸν, ἐπέχρισε τῷτον· πρὸς Σιλωὰμ ἀπέστειλε,
τοῦ ἀπελθεῖν καὶ νίψασθαι· ὁ δὲ νιψάμενος,
ἦλθε βλέπων τὸ φῶς σου, Χριστέ μου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν
παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος,
καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνω-
σαν, πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σε Ἄγγελοι·
οὐκ ἦσθοντο, πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε
στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς
ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα τοῖς
προσκυνούσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυ-
μνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰώνιους συντρί-
ψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος
ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρ-
τύριον τῆς ἀληθοῦς τριμέρου ταφῆς σου· καὶ
προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρού-
μενος. Μέγα σε τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτὴρ,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμόν ἐπὶ τὸ μνήμα,
τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς
παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἄγγελον
ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα·
καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύ-
ριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νε-
κρῶν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ
τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν
κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου· δει-
κνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ
κατεδέξω, Σωτὴρ, μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρ-
ματος Δαυὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς
δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σου
τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτὴρ, ἐλέησον καὶ σῶ-
σον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικὰ.

Κύριε, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ ποιητὴς
τῶν ἀπάντων, ὁ δι' ἡμᾶς σταύρωσιν καὶ
ταφὴν σαρκὶ καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἀ-
δου ἐλευθερώσῃς πάντας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν·
ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε, τὰ ὑπερλάμποντά σου θαύματα τίς
διηγήσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὰ φρικτά
σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γὰρ δι' ἡμᾶς, ὡς
αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφανέρωσας τῆς
δυναμείας σου· ἐν γὰρ τῷ Σταυρῷ σου, τῷ Λη-
στῇ Παράδεισον ἠνοιξας· καὶ ἐν τῇ Ταφῇ σου,
τοὺς μοχλοὺς τοῦ Ἀδου συνέτριψας· καὶ ἐν
τῇ Ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας.
Εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου κατα-
λαβοῦσαι λίαν πρωΐ, ἐπεζήτην σε μυρί-
σαι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν· καὶ τοῦ
Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, ὑπέστρεφον
ἐν χαρᾷ, τοῖς Ἀποστόλοις μηνύσαι ἐμφανῶς,
ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ παρέσχες
τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ Ἰδιόμελον ἐν.

Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Οὐκ ἐπὶ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς, Χρι-
στὲ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον
ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν,
λαμπηδόνας θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς
κόρας τῷ χοῖ τοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις σε
προσψάσας. Αὐτὸς καὶ νῦν, φωτοπάροχε, καὶ
ἡμῶν καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια,
ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου, Χριστέ; ἢ
τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ
πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀ-
γαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσῶσι
ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλ-
μοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος,
ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὠμα-

λόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα οὐ μάτην χεῖνται θερμῶς· ἰδοὺ γὰρ κατηξίωται καὶ διδασκόντων Ἀγγέλων, καὶ τῆς ὀφείας τῆς σῆς, ὡς Ἰησοῦ· ἀλλ' ἐτι πρόσγεια φρονεῖ, οἷα γυνὴ ἀσθενής· διὸ καὶ ἀποπέμπεται μὴ προσπαῦσαί σοι, Χριστέ· ἀλλ' ὅμως κήρυξ πέμπεται τοῖς σοῖς Μαθηταῖς, οἷς εὐαγγέλια ἔφησε, τὴν πρὸς τὸν πατρῶον κληρὸν ἀνοδὸν ἀπαγγέλλουσα· Μεθ' ἧς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς τῆς ἐμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦγου.

Ο Ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας, Χριστέ, ὡμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε, βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τὸν ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζωὴν ἀνθήσαντα τῷ γένει ἡμῶν, καὶ ξηράναντα τὴν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν, ὡς Σωτῆρα καὶ δημιουργόν, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Σταυρωθέντος σου, Χριστέ, ἐν μέσῳ δύο καταδίκων ληστῶν, ὁ μὲν εἰς βλασφημιῶν σε, κατεκρίθη δικαίως· ὁ δὲ ἄλλος σὲ ὁμολογῶν, Παραδείσων ὤκησε.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, παραγενόμεναι γυναικες σεμναί, ἀνεβόησαν· Ὁ Χριστὸς ἀνέστη· ὡς Δεσπότην καὶ δημιουργόν, αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ Τυφλοῦ, Ὡδή γ'.

Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

**Τῇ Κυριακῇ τοῦ Τυφλοῦ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ο μμα ὀλομελίας βροτῶν, καὶ ὀφθαλμὸς τῆ κοσμικοῦ τούτου σώματος ὑπάρχων, Θεέ

καὶ Λόγε, καὶ τῶν ὀμμάτων κοινὸς δημιουργὸς καὶ πλάστης γνωριζόμενος, καὶ νῦν ἐκ τοῦ κράματος τοῦ χοῦ καὶ τοῦ πτύσματος, Τυφλὸν ἀρρήτως ὀμματοῖς ἐν δακτύλοις σοῖς, καταπλάττουσι καὶ πηλὸν καὶ τὴν ὄρασιν· ἧς καὶ τυχὼν ὁ πρὶν ἐν γεννητοῖς γνωριζόμενος ἥλιον ὅλως μὴ βλέπων, σὲ τὸν γλυκὺν ὀρᾷ· Ἦλιον, ἰδὼν τὴν εἰκόνα τοῦ ἡμᾶς, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, πλάσαντος.

Μεῖλη καὶ διαρτίαν πλετῶν τῆς τῶν βροτῶν σωματικῆς ὀργανώσεως, ὁ πρῶν τυφλὸς ἐκ μήτρας τῆς μητρικῆς προελθὼν, ὡς μηδὲ τὴν πλάσιν εἶναι ὥτετο, ὀμμάτων τὴν στέρησιν εὐπορήσας ἀνόθευτον, ἐξ ἧς τοὺς πόδας, καὶ τὰ πλείω τοῦ σώματος, τοῖς προσκρούσμασι τοῖς τῶν λίθων ἐξήρθρωτο· ὅς, διὰ σοῦ καὶ τοῦτον τὸν πλουτισμὸν ἐπικτώμενος, βλέπει τὸ φῶς τὸ τοῦ κόσμου· καὶ τὸν τῶν φώτων σε πρύτασιν Θεὸν καὶ Δεσπότην, τῶν κτισμάτων καταγγέλλει κτίστην παγκόσμιον.

Υποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὀμματωθεὶς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς τάχα μηδὲν βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραν, τοῦ Σωτῆρος χάριν, προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γραμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἦλιος, σαββατούργησιν καινουργὸν διαπράξας μοι· ὅς τὸ σκιῶδες τούτου φωτουργῶν, καὶ τὸ κάλυμμα αἶρων, τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες τὸν τῶν φώτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, Χριστέ, Διάβολον ἥσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἡμβλυνας καὶ ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· Δοξάζομέν σε μονογενές.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.**Κ**ύριε, ἀμαρτάνων οὐ παύομαι· φιλανθρωπίας ἀξιούμενος, οὐ γινώσκω· νίκησόν μου τὴν πώρωσιν, μόνε ἀγαθὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.**Τ**ῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολμήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἠστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ. Καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγγισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ὅς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκένός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.**Ἀπολυτίκιον.** Τὸν συνάναρχον Λόγον.**Θεοτοκίον.** Χαῖρε πύλη Κυρίου.Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.**Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. α'.****Ἀναστάσιμον.** Τὸν συνάναρχον Λόγον.**Τ**ὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς ἐκ τῶν μνημάτων, ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχύϊ Διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν Ἀδὴ φῶς ἀνέτειλε.

Κατανυκτικόν.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντήσωμεν πιστοί, μετὰ πλήθους ἐλαίου καὶ λαμπάδων φαεινῶν, ὅπως τοῦ νυμφῶνος ἔνδον ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθάνομενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν· Ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου οἱ Ἀθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγόνασι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, Θεοτόκε, βοῶμέν σοι· Χαῖρε πύλη, τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα· χαῖρε, μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία· χαῖρε σεμνή, χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα Θεὸν σεσωματωμένον.**Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.**

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου, οἰκτίρμον, καὶ τῆς Ἑγέρσεως, παριόντι σοι, πηρὸς ἀπὸ γεννήσεως ἀνεβόα σοι θερμῶς· Υἱὲ Δαυὶδ ἐλέησον· δός μοι τὸ φῶς ὀφθαλμῶν, ἵνα βλέψω σε καὶ γώ· οὐ τὰς κόρας ἐπιχρίσας, πηλὸν ἐκ πτύσματος, Λόγε, αὐτῷ τὸ φῶς λαμπρῶς ἐχορήγησας.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.**Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.****Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.****Κ**ύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης οἱ ἀσώματοί σε Ἀγγελοι· οὐκ ἦσθοντο πότε ἀνέστης οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνηῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλιᾶσιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Οἶμοι! τί ὠμοδώθην ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ, καὶ πτοοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ; ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργέ, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν καρποφόρον ἀνάδειξον, καὶ ὡς τὸν Ἀσωτον υἱὸν δέξαι με, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀ-

Φλοφόροι, ἀλλ' ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιωθέντες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν, Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γὰρ ὑμνήσω σε τὴν δύναμιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε πατέρ.

Τύφλωσις ὥφθη ὁ Τυφλὸς τοῖς τάχα βλέπουσι, σκοτίζων καὶ τὰς φρένας, καὶ τὰς ψυχὰς, καὶ τὸν νοῦν, τὴν τούτου θεωροῦσιν ἄωρον βλέψιν· καὶ φωνήσαντες ἡρώτων δεινῶς· Πῶς ἄρτι ὀράσαι, ὡς εἷς τῶν φῶς ὀρώντων, τυφλὸς ὑπάρχων ἐκ γενετῆς καὶ προκαθήμενος τρίβοις, καὶ προσαιτῶν; Ὅθεν ὑπέδειξε τὸν τὸ φῶς χορηγῆντα, καὶ πλαστουργήσαντα τὰ φωτὰ ἐν τῷ κόσμῳ· ἐξ ὧν κηρύττεται, Υἱὸς Θεὸς προάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Παρθένου βροτὸς φανείς, δι' οἷκτον ἐκ Θεοῦ Πνεύματος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με.

Οσπερ φορτίον, καὶ γεῶδες ἀχθοφόρημα, ὠρᾶτο τοῖς ἐν κόσμῳ περιπατῶν ὁ Τυφλός, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις πόδας συντρίβων, τάχα ὡς ὀρασιν τὴν ῥάβδον πλουτῶν· ὅθεν καταφεύγει πρὸς τὸν φωτοδότην, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸ φῶς ὀρᾶν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπειν τὸν ποιητὴν, τὸν κατ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ καὶ κατ' εἰκὼνα, δημιουργήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον, καὶ νῦν χοῖ καὶ πτύσματι, καταυγάσαντα τούτου τὰς κόρας, καὶ δόντα φιλανθρώπως βλέπειν τὸν ἥλιον.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Σύμμορφον εἶδε τῆς ἀνθρώπων διαπλάσεως τὸν Λόγον τὸν πατρῶν, τὸ φῶς ἰδὼν ὁ Τυφλός· ἐξ οὗ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμεράρχην ἔβλεψεν ἥλιον, ὡς ἄλλοι βροτοί, χαίρων τῇ ὀράσει τῇ καινοπρεπεστέρα, δι' ἧς ὠράθη εὐθυπορῶν, καὶ ἀπροσκόπτως βαδίζων τὰς ἀτραπούς· καὶ τὸν φωτίσαντα Υἱὸν Θεοῦ γνωρίζων, ἐνανθρωπήσαντα δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ὃ ἦν μέιναντα, Θεὸν βροτὸν γενόμενον, καὶ λαθόντα ὃ οὐχ ὑπῆρχεν, ἀσύγχυτόν τε τηροῦντα τὴν τούτου ἔνωσιν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὖρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγο-

νότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, ἔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωὰμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ, νιψάμενος, ὑγιὲς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ, Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ὁρα ἔμπροσθεν, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐν τῇ Τεταρτῇ Ἀκολουθίας, τὰ περὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τῆς τοῦ Πάσχα (Σελ. 145)· καὶ ποιήσον ὡς βούλει περὶ αὐτῶν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοῖ, τὸν ἐκ χοῦς πλαστουργικῶς καὶ τοῦ πτύσματος ὀμμάτων τὰς κόρας δόντα, καὶ τὸν κοινὸν φωτισμόν, ὁ τοπρὶν τυφλώττων ὡμολόγησε κτισμάτων παγκόσμιον προβολέα καὶ πρύτανιν, δι' οἷκτον μόνον βροτῶθέντα τῷ πλάσματος, καὶ ἐκήρυττεν ὡς Θεὸν παντοδύναμον· οὗ Γραμματεῖς τὸν ζῆλον καὶ τὴν πρὸς τούτους διάλεξιν ὅλως μὴ φέροντες βλέπειν, ἀποσυνάγωγον κρίνουσι, τυφλώττοντες, πλέον τοῦ ποτε τυφλῷ τὰς κόρας, ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόπαιον ἀριστείας τυφλὸς κατὰ βλέπόντων, κατὰ κράτος ἐξήρατο· τὸν Κτίστην καὶ γὰρ τὸν τούτου καὶ πλαστουργόν τῷ παντός, καὶ τυφλὸς ὑπάρχων, ἐθεάσατο, ἰδὼν τὴν ὀμμάτωσιν τὴν πλασθεῖσαν ἐκ πτύσματος· καὶ ταύτῃ μόνη, ἐπιγνοὺς τὸν φωτίσαντα, καὶ Υἱὸν Θεοῦ καὶ Δεσπότην παγκόσμιον· ὃν οἱ ὀρώντες φθόνου κακίᾳ τυφλώττοντες, ὅλως οὐκ εἶδον, καὶ ταῦτα πολλαπλασίονα βλέποντες ἐκ τούτου θαυμάτων ἐνεργείας παραδόξους, μόνοις τοῖς ῥήμασιν.

Υπόπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς ὀμματωθεῖς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς τάχα

μηδύως βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραν, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γραμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαββατούργησιν καινουργὸν διαπράξας μοι· ὅς, τὸ σκιῶδες τούτου φωτουργῶν, καὶ τὸ κάλυμμα αἴρων, τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες τὸν τῶν φωτῶν παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὅμματα τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἀφάτος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Αναστάσιμον.

Ο τὴν ἀνάστασιν δίδους τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἐφρίξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσεληλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι, καὶ τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι. Τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθεῖναι βουλούμενος, τὸν ἰατρὸν παροργίζει, ὡς καὶ γώ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀπηυτομόλησαν, καὶ Διαβόλου τὴν πλάνην καὶ τὸ θράσος κατήργησαν οἱ Ἅγιοί σου Κύριε· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατὰπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

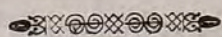
Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ο διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεῖς, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχχοις ἀφάτων οἰκτιρῶν, λαμπρόνους θείας κατηξίωσας, τούτου κόρας τῷ

χοῖ τοῖς πλαστοργοῖς δακτύλοις σου προσψαύσας. Αὐτὸς καὶ νῦν, φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Αναστάσιμον.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐσώτων, σάλπιγγος ἠχούσης, καὶ φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχή μου, ἀπαγομένη εἰς κρίσιν; τότε γὰρ τὰ δεινά σοι παρίστανται, τὰ κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ τέλους βόησον τῷ Κριτῇ· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ῥῦσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι ἐκτενῶς· Ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Αναβλέψας ὁράται τυφλὸς τῷ πτύσματι τοῦ τὴν βροτῶν διαρτίαν πρὶν πλαστῆργήσαντος, μὴ ὄρων ἐκ γενετῆς τὸν μέγαν Ἥλιον, ὅθεν καὶ χάριτας Θεῷ ἀναπέμπει ἐκ ψυχῆς, τὴν τούτου ἰδὼν εἰκόνα, καθ' ὁμοίωσιν πεπλασμένην τοῦ τὴν εἰκόνα πλαστοργήσαντος.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ

Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τῇ μνήματι ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. **Δίς.**

Μαρτυρικόν.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλόνητος, δέομαι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου, Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπὸ λαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον καταλάμπασαν θεώμενοι προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ οἱ νόμοι τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώττουσιν, ὁρῶντες σκιά, σκίασμα μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὁματώσαντα Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πληρωσείᾳ· μεθ' οὗ μινύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων ἐλέγχοντες ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Penticostario.

18

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ορθὸς ἀνίσχει τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι, νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν ρείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὀμμάτων θείῳ κελεύσματι, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁράται, ὁμίχλην σκότῃς νυκτοποιὸν τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς ἀναλάμπεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιδόους γράμματος, ὁματοῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου ἡμῖν παρεχομέναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Υψους ἐπέβη φωτοφόρου ἐπιβάσεως φωτὶ θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ πρῶν ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμπαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, ταῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τῇ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψεύσεως, φωτίσας κατ' ἀμφο, καὶ ἡμῶν τὰ ὀμματα τῶν ψυχῶν ἀυγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σε καὶ ἄφατος ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλόνητο, δόξα σοι.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως, καθὼς καὶ ἐν τῇ Διακαινησίμῳ Ἑβδομάδι.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγώ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκυρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμέ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί

σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τὴν Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγγισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ὥς ὅδεῖς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκείνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοὺς Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ, Κύριε· Ἀνοιχόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων κἀγὼ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγυνοῦτες οἱ Μαθηταί, ἐπηρεάζον σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτήρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε νίψαι εἰς τοὺς Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὲς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψάψεως, φωτίσας κατ' ἅμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὅμματα τῶν ψυχῶν ἀνγάσας, νύκτ' ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἀφάτος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ο διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρῶν, λαμπηδόνης θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστοργοῖς δακτύλοις ἐπι-

χρίσας. Αὐτὸς καὶ νῦν, φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὥς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ Θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν ὡς φιλόανθρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἦχος πλ. α'.
Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἁμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν· Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θείας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλὴμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν δεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ ζωοδότου, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτύξωμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σή-

μερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμπας Χριστός, τὰ γύναια χαρὰς ἐπλήσε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυσσώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοὶ καὶ τοῖς μισθῶσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Τό, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. τό, Νῦν ἀπολύεις.

Τό, Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπά. Εἴτα,

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν λοιπὴν συνήθη Ἀκολουθίαν, τό, Θεὸς Κύριος. Τό Ἀναστάσιμον Τροπάριον τῆς Ὁκτωήχου, δὶς· καὶ τό Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς ἐκ τῶν μνημάτων, ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου· καὶ τοῖς ἐν ᾧ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος, καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βάτε, καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε, ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγχοις θνητῶν πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδεδυται, καὶ τὰς νόσους τῶν βροτῶν ἀπελαύνων, ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας ἐστερημένου φωτός.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς 5'. τοῦ Τυφλοῦ εἰς δ'. καὶ ὁ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα.

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» **Πάσχα Κυρίου, Πάσχα·** ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν
» Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ᾄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκησόμεθα, ἐπινίκιον ᾄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιᾶσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. α'.

Γῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν.

Σταύρωσιν ἐκούσιον καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογίαν καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ, Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὕμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, ᾄδοντες, ψάλλοντες ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Ανίκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος λίθον, μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ᾄδοντα, ψάλλοντα ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Θαύματα παράδοξα ἐπιτελῶν ὁ Λυτρωτὴς, ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλωάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμον τὴν σὴν κατώκησεν, Ἀγνή, Κύριος, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν, σῶσαι βουλούμενος τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον,

ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν ἔν ἱκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σώζεσθαι πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ Δ'. Ὡδῇ, Ἰωσήφ.

Ὡδῇ α'. Ἦχος πλ. α'.

Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Αὐτὸς πρὸς τὸν Πατέρα Χριστὸς ἀνέρχεται, καὶ προσάγει τὴν σάρκα, ἣν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαβεν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ἐν αἰνέσει σήμερον, ἐπινίκιον ὕμνον ᾄδοντες.

Βίβλοι γραφῶν ἐνθέων, καὶ τὰ κηρύγματα τῶν σοφῶν Θεηγόρων, πέρας σαφῶς ἐδέξαντο· μετὰ γὰρ τὴν Ἐγερσιν, ὁ Δεσπότης ἀνέεισι μετὰ δόξης εἰς τὰ οὐράνια.

Γῆ μυστικῶς χορεύει, καὶ τὰ οὐράνια θυμηδίας πληροῦται, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, τοῦ τὰ πρὶν ἐνώσαντος διεστώτα, χάριτι, καὶ φραγμὸν τὸν τῆς ἐχθρας λύσαντος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὡδῇ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινὸν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνε τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀ-
» φθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χρι-
» στοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶς, οὐρανός τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρέμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον, Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Σαλευομένην τὴν καρδίαν.

Καινῶ μνημείῳ Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρμον, ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐξηρίξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας, μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ σταυρώσει σου, ἣν καθυπέστης σαρκί.

Τυφλὸν ποτὲ ἐκ γενετῆς προσελθόντα σοι ἰάσω, πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ ἀπεκύησας Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν αἵτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Δεσμεύσας τῷ σῷ θανάτῳ, Λόγε, τὸν θάνατον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης σαφῶς τριήμερος· καὶ πρὸς τὰ οὐράνια, Σωτὴρ, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, ὑμνολογούντων ἀσωμάτων σου τὴν οἰκονομίαν τὴν ἄφατον.

Επέστης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ, ἀνευ σώματος, καὶ φορέσας σάρκα, Σταυρὸν ὑπέμεινας, καὶ ἐξαναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνῆλθες μετὰ δόξης πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ σύμπαντα.

Ζητήσας τὸ ἐπὶ γῆς πλανώμενον πρόβατον, ἀπλανέσι Λόγε τοῦτο συνέταξας· καὶ ἀναληφθεὶς πρὸς οὐρανούς, ἐκάθισας ἐν δόξῃ ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Γεννήτορος. Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Κοντάκιον τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι, Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἁνῶ, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα ἐνισχύσω τὰ θαυμάσια τὰ σὰ ὁ τάλας διηγῆσασθαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τῷ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιίαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ.

Ομμάτωσας, Χριστέ, τὸν ἐκ μήτρας τεχθέντα ὁμμάτων, δεικνὺς Ἰουδαίοις, Σωτὴρ μου, τὴν δόξαν σου τὴν ἀρρήτον, καὶ ὡς φῶς πάντων πέφυκας· ἀλλὰ φθόνῳ σε, πεπηρωμένοι τὰς φρένας, ἐνεδρεύοντες, τὸν τῆς ζωῆς παροχέα νεκρῶσαι ἠπείγοντο.

Δόξα, καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁμοιον.

Ετέχθης ὡς αὐτὸς σὺ ἠθέλησας, Σῶτερ· ἐφάνης πάλιν δὲ, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης, καὶ ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος· ὡς Θεὸς δὲ ἀνίστασαι· ἀνελήλυθας εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, καὶ ἀνήγαγες τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, καὶ δόξῃ κατεκάλλυνας.

Κανὼν τοῦ Πάσχα.

Ὡδὴ δ'. Ἦχος β'.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγόρος Ἀβ-
» βακούμ στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύ-
» τω φασφόρον Ἀγγέλον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς, ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν, ὡς διανοῖζαν τὴν παρθενεύσαν
νηδὺν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βρωτὸς δέ,
ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος
κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀ-
ληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνὸς, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν
στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων
τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὐθις ἐκ
τοῦ τάφου ὠραῖος δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν
Ἡλῖος.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιώδους
κιβωτοῦ ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ
Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν ὁ-
ρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χρι-
στὸς, ὡς παντοδύναμος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀκήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου.

Τοῖς Μύσταις σου, Κύριε, συναυλιζόμενος
παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἀπιτε, κη-
ρύξατε, πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Τεθνήξαντα ξύλω με, τεθεῖς ἐν ξύλῳ, ζωὴ
ὑπάρχων, ἀνεζώσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ
τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Ωμμάτωσας, Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γε-
γεννημένον, εἰπὼν· Ἀπελθε, νίψαι καὶ
ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου, Ἀχραντε τὸν ὑπὲρ φύσιν,
δοξολογοῦμεν, μακαρίζοντες πίστει σε,
πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ηπρὶν τῇ ἀμαρτίᾳ κατὰ κριτος φύσις ἡμῶν,
Παμβασιλεῦ, τῇ σῇ προσλήψει ἠλέηται,
ὑμνολογοῦσά σε φόβῳ τὴν Ἐγερσιν, καὶ θείαν
Ἀνάληψιν.

Θαμβεῖται Ἀσωμάτων τὰ τάγματα, κατα-
νοοῦντά σε, Χριστέ, βροτεῖαν φύσιν φο-
ρέσαντα, καὶ ἐπιβάντα νεφέλῃ, καὶ πρὸς τοὺς
οὐρανοὺς ἀνερχόμενον.

Ιδοῦσαι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια τὰ σὰ, Χριστέ
Παμβασιλεῦ, τῇ σῇ ἀνόδῳ ἐξέστησαν, αἱ

τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, καὶ φόβῳ καὶ χαρᾷ
προσεκύνησαν.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας· ὁ Κύριος ἐξεγερθεὶς
ἐκ τῶν νεκρῶν, πρὸς οὐρανοὺς ἀνελήλυ-
θεν, ὑποταγέντων Ἀγγέλων αὐτῷ, ὡς ποιητῇ
καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύ-
» ρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη·
» καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης Ἡλῖον,
» πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἁμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τῇ
Ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι δεδορκότες,
πρὸς τὸ φῶς ἠπεύγοντο, Χριστέ, ἀγαλλομένῳ
ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι τῷ προϊόντι
Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ
συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα
Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου.

Ετέθης ἐν μνημεῖῳ, ὁ ἐκουσίως γενόμενος
νεκρὸς, καὶ τὰ βασιλεία τοῦ Ἄδου, Βα-
σιλεῦ θάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκροὺς τῇ
Ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάν-
τας τοὺς βροτοὺς, καὶ τὸν πολέμιον, οἰ-
κτίρμον, ὅφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώσας τὸ
πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ὡς μόνος ὢν Θεὸς
τοῦ παντός.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς
τὸ αἰσθητὸν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας,
καὶ δοξάζειν ἐπεισας τοῦτον, ἐπιγνόντα σε
ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν.

Θεοτοκίον.

Πὼς τέτοκας μὴ γνῆσα, Παρθενομήτορ ἀγνή,
πεῖραν ἀνδρὸς, θεοχαρίτωτε; πὼς τρέ-
φεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπί-
σταται αὐτὸς, ὁ τοῦ παντός ποιητὴς καὶ Θεός.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Λύσας τὸ κατὰ κριμα τῆς ἀνθρωπότητος,
Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἀνελήφθη πρὸς τὰ
ἐπουράνια, Πατὴρ συνεδρία τιμήσας, οὓς ἡ-
γάπησεν.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, χαροποιήσας Χριστέ
τοὺς Μαθητάς σε, ἀνῆλθες ἄνω πρὸς τὸν
σὸν Γεννήτορα, οὗ οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ τοῖς
βροτοῖς ὠμίλησας.

Νόμου προσκιάσματα, καὶ τὰ κηρύγματα τῶν θρηγόνων Χριστὲ πληρώσας, ἀνῆλθες, νεφέλης σε καθυπολαβούσης, Σωτὴρ, πρὸς τὰ οὐράνια.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Κανὼν τοῦ Πάσχα.

Ὤδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
» συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχης
» πεπεδημένων, Χριστὲ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
» κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα, Χριστὲ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὃ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
μὴ λαμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέφξας
ἡμῖν Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄβυτον ἱερεῖον, ὡς
Θεὸς, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀ-
ναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός.

Οσταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω, Δέ-
σποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθό-
ρων παθῶν, φιλόανθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς
ἀνυμνοῦντάς σου τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν Ἑγερ-
σιν συμφώνως.

Εθεντο ἄπνουν σε νεκρὸν, Χριστὲ, ἐν μνήμα-
τι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν·
ἀνέστης δὲ, Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ
μνήματα, Θεϊκῇ σου δυναστείᾳ.

Πηλὸν ποιήσας, ὀφθαλμοὺς Τυφλοῦ ἐπέχρι-
σας τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ
τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἄφατον δύ-
ναμιν, δι' ἧς ἐσωσας τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σε, ἀγνή, τίς διηγήσεται; Θεὸν
γὰρ ἐν σαρκὶ ἔτεκες ὑπερφυῶς, κόσμον
διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ
πάσης ἀμαρτίας.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Μαινομένην κλύδωνι.

Εένον ὥφθης θέαμα τοῖς Ἀγγέλοις, βρότειον
μορφὴν φέρων τῇ ἀνόδῳ σου, φιλόανθρωπε,
τῇ φρικώδει· ὅθεν ἐν φόβῳ ἀνύμνου σε.

Οτῶν ὅλων Κύριος, μετὰ δόξης ἀνέισι φαι-
δρῶς, πρὸς τὸν τούτου ἀναρχὸν Γεννή-
τορα· πᾶσα κτίσις νῦν ἐορτάζει χορεύουσα.

Πᾶσα γλῶσσα σήμερον ἐκβοάτω ἐν ἀλαλα-
γμῷ, Ὁ Χριστὸς ἀνέβη, καὶ ἐν σάλ-

πιγγοῖς θείᾳ φωνῇ, πρὸς οὐρανούς, οὓς
οὐκ ἔλιπεν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες, ἀθάνατε, ἀλλὰ
τοῦ Ἀδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀ-
νέστης ὡς νικητὴς, Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυ-
ροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς
σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὃ τοῖς
πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τά-
φῳ, προέφθασαν πρὸς ὀρθρον ἐκζητοῦσαι
ὡς ἡμέραν Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας
ἐβόων· ὦ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλεί-
ψωμεν Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον, Σάρκα
ἀνιστῶσαν τὸν παραπесόντα Ἀδὰμ, κείμενον
ἐν τῷ μνήματι. Ἀγωμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ
οἱ μάγοι· καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομί-
σωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις,
ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ· καὶ κλαύσωμεν,
καὶ κρᾶζωμεν· ὦ Δέσποτα ἐξεγέρθητι, ὃ τοῖς
πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὤδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενό-
» μενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὃ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων
Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου
ἔδραμον· ὃν δὲν ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων
ἐζήτησαν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυστικὸν σοῖς, Χριστέ, Μαθηταῖς
εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἀδου τὴν
καθαίρεσιν, ἀλλῆς βιοτῆς τῆς αἰωνίου
ἀπαρχῆς, καὶ σκιρτῶντες ὑμνεῖμεν τὸν αἴτιον,
τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ
ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφό-
ρου ἡμέρας τῆς Ἑγέρσεως οὕσα προάγγελος, ἐν
ἧ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν
ἐξέλαμψεν.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Πυρὸς σβεστήριον.

Εξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν, Βασιλεῦ,
ψυχαὶ συνηγέρθησαν ἐκεῖ καθεύδουσαι,
δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου
δεσμῶν ἐλύθησαν.

Αναρτηθέντος σου ἐπὶ ξύλου, Σωτὴρ, ἐσβέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Πηλῶ ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Τυφλῆ, καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σιλωάμ ἀπελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνολογῶν σε Χριστὲ Βασιλεῦ τοῦ παντός. **Θεοτοκίον.**

Μετὰ τὴν κύησιν Παρθένος ὤφθης, ἄγνη· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις, ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει αἰεὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ρῆξας τὸ μεσότειχον τὸ τῆς ἐχθρας, Κύριε, σταυρῷ καὶ τῷ πάθει σου, νεφέλη ὀχούμενος, ἀνῆλθες μετὰ δόξης πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα.

Σύντρομοι ἐκραύγαζον αἱ Δυνάμεις· Ἄρατε πύλας, παραγέγονε Χριστὸς, σῶμα γῆινον φορῶν, καὶ θείῳ πάθει τὸν Βελίαρ θανατώσας.

Τί σου τὰ ἱμάτια ἐρυθρὰ, φιλάνθρωπε; Ληνὸν νῦν ἐπάτησα, Χριστὸς ταῖς δυνάμεσι ταῖς θείαις πυθομέναις, ἀνερχόμενος ἐβόα.

Υμνοῖς σου τὴν σταύρωσιν, Χριστέ, καὶ τὴν Ἑγερσιν, συμφώνως δοξάζομεν, λαμπρῶς ἑορτάζοντες ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει τῇ σεπτῇ σου εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑψιὴ ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλεὺς καὶ κυρία, ἑορ-
» τῶν ἑορτῆ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἣ ἐυλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκάσι σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἑώρας τὰ τέκνα σου ἐν σοί, εὐλογῶντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ἀγγέλων σύστημα.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμώμενον, σὲ κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν ἀλλοιοῦντα, τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα τὴν σὴν φιланθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ, ἐξαίσια, ἐθελουσίως ὑψώθης ἐν Σταυρῷ, καὶ νεκροῖς συνήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρείᾳ ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγῇ τῇ Σιλωάμ νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύττει, σαρκὶ ἐπιφανέντα εἰς πάντων σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διαπαντός, μή με καταισχύνῃ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Φῶς σε ἐκ φωτός ὑπάρχοντα, νεφέλη φωτεινὴ ὑπέλαβεν, ἐξ ὅρους τῶν Ἑλαιῶν, πάντων ὁρώντων τῶν θείων Μαθητῶν σου, καὶ σὲ ἀνυμνοῦντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρας φαλμικῶς κροτήσωμεν· ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνελήλυθεν, ὅθεν κατήλθε πρὸς ἡμᾶς φιλανθρώπως, εἰρηνοποιήσας τὰ πάλοι διεστῶτα.

Ψάλλον ὁ Δαυὶδ βοᾷ· Χριστὸς ἐπέβη ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καὶ ἐπετάσθη σαφῶς ἐπὶ πτερύγων τῶν λογικῶν ταγματίων, ὃν ὑπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωφθης Μαθηταῖς ἐξαναστάς τοῦ τάφου, καὶ τούτους ἀνήγαγες ἐν ὄρει τῶν Ἑλαιῶν· ὅθεν νεφέλη φωτός ὑπολαβοῦσα, ἦρε πρὸς τὰ ἄνω Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἄγνη,
» τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἑγέρσει τοῦ τέκνου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία, καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, καὶ δύνα-

μῖς· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ οἰκονομίᾳ σου, ἡμέρα τῆς βασιλείας σου.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὅτι ἐποίησέ σοι.

Κρίω προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθρὰς τὰς ἐναντίας ἀρχάς, καὶ τὴν πρῶην κατάραν Σῶτερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ως ἐβλεφέ σε, Λόγε, Ἄδης κάτω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τοὺς νεκροὺς φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγινόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ηγέρθης, καθὼς εἶπας, Ζωοδότα, ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὤφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἑγερσιν, σημεῖα ποιήσας, καὶ ὁμολώσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα ἑρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίσει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Ἡσαΐα Χόρευε.

Εράν πανήγυριν πᾶσα κτίσις ἄγει ἐμφανῶς, τῇ Ἀναλήψει τῇ σῇ, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾗ προσενήνοχας τῷ Πατρί σου, ἥνπερ ἐξ ἡμῶν φύσιν ἀνέλαβες ὑπὲρ λόγον, ἀναλλοιώτε.

Ως Θεὸς συνέτριψας πύλας Ἄδου, Σῶτερ, καὶ μοχλοὺς, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, πρὸς τοὺς οὐρανούς ἐνδόξως ἀνέδραμες, τῶν ταγμάτων τῶν ἀγγελικῶν, Πύλας διέσκατε, ἐκβοώντων μετ' ἐκπλήξεως.

Σοὺ τὴν θείαν ἀνοδὸν θαυμαζόντων θείων Μαθητῶν, ἐπέστησαν ἐμφανῶς, Ἀγγελοι αὐτοῖς, βοῶντες· Ὁν βλέπετε ἀνιόντα εἰς τοὺς οὐρανούς, οὗτος ἐλεύσεται μετὰ δόξης κρῖναι ἅπαντας.

Ην Χριστέ δεδώρησαι, πρὸς τὰ ἄνω πάλαι ἀνιῶν, εἰρήνην σοῖς Μαθηταῖς, ταύτην καὶ ἡμῖν πλουσίως κατὰπεμψον, ἐν ἀγάπῃ πάντα συγκρατῶν, ὅπως συμφώνως σε τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον ὄχημα τοῦ Ἡλίου σὺ τοῦ νοητοῦ γεγέννησαι ἀληθῶς, ἄχραντε Ἀγνή· δι' οὗ, οἱ καθήμενοι ἐν τῷ σκότει, ἐβλεψαν τὸ φῶς τῆς ἐπιγνώσεως, κατὰ χρέος σε δοξάζοντες.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκεὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγεί-

ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τοῦ Τυφλοῦ. Ὅμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς πεπηρωμένους, Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγώγησον, ἐνθεῖς, οἰκτίρμον, τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς μετανοίᾳ καθάρας με δάκρυσιν.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ δ'. καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Στιχηρὰ τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγώ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκυρόσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ, Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γὰρ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆς πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιή-

σας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωὰμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσευκύνῃσέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινὸν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἁμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστοὺς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θρασυμένη, ἐκ τοῦ μνήματος ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπισταῖσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὖρον Ἀγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στιχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα· ὡς Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γύναια χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Δοξολογία μεγάλη.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικὰ· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα Ὡδὴ γ' καὶ ε'. Ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

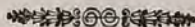
Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς ἀγίας καὶ ζωηφόρου τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως.

Εἰς τὴν Τράπεζαν γίνεται τοῖς Ἀδελφοῖς Παράκλησις μεγάλη, δι' ἰχθύος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις καὶ τάξις περὶ τῆς Ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα, συνηνωμένως μετὰ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, ἀπαντᾶται εἰς πάντα τὰ τετυπωμένα Πεντηκοστάρια, ἐτι δὲ καὶ εἰς τινὰ τῶν χειρογράφων· ἀλλ' ἐπειδὴ χειρόγραφα πάλιν ἕτερα καὶ Πεντηκοστάρια καὶ Τυπικὰ, ὡς καὶ τὸ τετυπωμένον Τυπικὸν τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας, τάττουσιν ἰδίως μὲν, κατὰ τὴν προλαβοῦσαν Τρίτην, τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, μετὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως Ἀκολουθίας τοῦ πλ. α'. Ἦχου, ἰδίως δὲ τὴν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν σήμερον, μεμονωμένην, καὶ πάσης ἄλλης Ἀκολουθίας ἀνεπίμικτον, (ὅπερ καὶ τακτικώτερον καὶ εὐλογώτερον δοκεῖ, ὡς σύμφωνον ταῖς Ἀποδόσεσιν ἀπασῶν τῶν λοιπῶν Δεσποτικῶν τε καὶ Θεομητορικῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ Ἑορτῶν). Διὰ τοῦτο καταχωρίζομεν ἰνταῦθα ἐξυπαρχῆς τὰ τῆς Ἀποδόσεως τῶν δύο ταύτων Ἑορτῶν, ἀνατυποῦντες καὶ αὐτὴς διηρημένως καὶ ἀσυγχύτως τὰ εἰς ἑκατέραν αὐτῶν ἰδιαίοντα, ἵνα ἔχῃ ὁ βουλούμενος πρόχειρα καὶ τὰ τῆς τάξεως ταύτης.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἀρὰ ἐγώ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἀρὰ ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι

εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ· Οἱ δὲ ἀγγισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ολον τὸ βίον ὁ τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιχόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γὰρ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παραγών ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου, ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός, με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ· Ἐκεῖ, Μωϋσῆς διαιρέτης τῆ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὑπηρέτης τῆ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ, τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπύρως ἡ Παρθένος· Ἡ θαλάσσα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ ἀμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔμεινεν ἀφθορος· Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανεὶς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, Χριστέ, Διάβολον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· δοξάζομέν σε, Μονογενές.

Στιχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἐφρίξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπλήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύψετε.

Στιχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν, σαρκὶ παθὼν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε, πατριαὶ τῶν ἐθνῶν τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ, ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ᾠσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάνθρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας τριήμερος ἀνέστης, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὀμμάτια τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δείξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε, πύλη Κυρίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου· καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κε-

νώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος, καὶ Θεοβάδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βάτε, καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετὰ γσσα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ.
Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδεδυται, καὶ τὰς νόσους τῶν βροτῶν ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας ἐσπερημένου φωτός.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τοῦ Τυφλοῦ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκῃ, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'.
Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρηνόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκῃς. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης οἱ ἀσώματοί σου Ἀγγελοὶ· οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἀγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, Ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥπερ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σε, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτὴρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὥραθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις. Οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἶνων, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον καταλάμψασαν θεώμενοι προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνῶμη τυφλώττουσιν, ὁρῶντες σκιά, σκίασμα μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὁματώσαντα Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πληεργασίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων ἐλέγχοντες ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ορθρὸς ἀνίσχει τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν ρείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὁμμάτων θείῳ κελεύσματι, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁράται, ὁμίχλην σκοτόους νυκτοποιὸν τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς ἀναλάμψεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιδῶδους γραμματος, ὁματουῖται ταῖς, ἐκ τοῦ Λόγου ἡμῖν παρεχομέναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Γὰρ διαβήματά μου κατεύθυνον.

Υψους ἐπέβη φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ πρῶτον ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμψαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ

τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε τὸ φῶς τῆς ἀναπλασεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οὐ διασπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεῖς, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπρόνους θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις ἐπὶ χρίσας. Αὐτὸς καὶ νῦν, φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τοῦ Τυφλοῦ.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης ἕως αὐρίου ἐσπέρας σχολάζει τοῦ Ψαλτηρίου ἡ Στιχολογία. Αἱ δὲ Ὠραὶ, τὸ Ἀπόδειπνον, καὶ τὸ Μεσονυκτικὸν ἀναγινώσκονται, ὡς ἐν τῇ Διακαινησίμῳ ἐβδομάδι· ἔτι δὲ καὶ ἡ 3' τῆς παρούσης ἐσπέρας. Ὁ δὲ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως Κανὼν καταλιμπάνεται, ἢ ψάλλεται ὅταν βούληται ὁ Προεστώς.

Ἀντὶ τοῦ συνήθους Εὐλόγητῶ, λέγεται· Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοσίῳ, κτλ., καὶ ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαράλλάκτως, καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς πρόσδεξαι, Ἄγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε, λαοὶ, Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε, λαοὶ, ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Εὐφράνθητε οὐρανοὶ, σαλπίσσατε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην· ἵ-

δου γὰρ ὁ Ἐμμανουὴλ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν τῷ Σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζωὴν ὁ διδοὺς θάνατον ἐνέκρωσε, τὸν Ἀδάμ ἀναστήσας, ὡς φιλάνθρωπος.

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Στήριξον ὀρθοδοξίαν τὴν Ἐκκλησίαν σου, Χριστέ, καὶ εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ, παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὅτι Σταυρὸν κατεδέξω, καὶ θάνατον, ἀναμάρτητε, ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναΐδιον Λόγον, τὸν ἐκ παρθενικῆς νηδύος προελθόντα ἀφράστως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον δι' ἡμᾶς ἐκουσίως καταδεξάμενον, καὶ ἀναστάντα ἐν δόξῃ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότειχον τῆς ἐχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασίλειον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπερμαχὸν ἔχομεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθροὺς, ὡς παντοδύναμος.

Εἴσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Εἶτα, Εἰπώμεν πάντες· τὸ, Καταξίωσον τὸ, Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Τῷ πάθει σου, Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν. Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τῶ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινὸν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν·

Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἴπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἀγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθῆσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

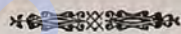
Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίῃ, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμπας Χριστὸς, τὰ γύναια χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ ἔτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Τό, Χριστὸς ἀνέστη γ'. καὶ Ἀπόλυσις.

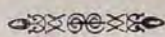
Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ. ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Ζήτει τὰ τοῦ Πάσχα, ἀπαρallάκτως τὰ πάντα καὶ ἀνελλιπῶς, πλὴν τοῦ Συναξαρίου —. **Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικόν, Σῶμα Χριστοῦ κτλ.**

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'.

Ο' Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει.

Ε'ν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἀγίοις.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας.

Ἀπόστιχα. Ἦχος α'.

Α'νελθὼν εἰς οὐρανοῦς, ὅθεν καὶ κατήλθες.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Α'νῆλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἄναρχον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Οἱ Ἀγγελοὶ σου Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ε'τέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας.

Ἀπολυτίκιον.

Α'νελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζήτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἱ-Ιδιόμελα ε. δευτερῶντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β'.

Ο' Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ. Ἀγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναΐδιον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· Ἀρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Δίς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζό-

μενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· δόξα σοι.

Δίς.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις, Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτεινὴν τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξὸν Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, ὁδυρμοῖς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνῶντες ἔλεγον· Δέσποτα, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὓς δι' οἶκτον ἡγάπησας δούλους σου, ὡς εὐσπλαγχνός· ἀλλ' ἀπόστειλον, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σούς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδὲ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες· Ὁ δὲ ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας· Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν ἁσωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θαμβεῖ· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγάλυνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατάβασιν, καὶ ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογοῦντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τοὺς Μαθητάς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον χαρᾶς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. **Προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.**

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 2. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐμφανὲς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ πορεύσονται λαοὶ πολλοί, καὶ ἐροῦσι· Δεῦτε

ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ· καὶ ἀναγγελλεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΕΒ'. 10. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Πορεύεσθε, περὶ ἐλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου· σκευάσατε τὴν ὁδὸν μου, καὶ ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρίψατε· ἐξάρατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη· Ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστόν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ σου παραγέγονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ' αὐτῆς, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς πρὸ προσώπου αὐτοῦ. Καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου· σὺ δὲ κληθήσῃ, Ἐπιζητούμενη πόλις, καὶ οὐκ ἐγκαταλελειμμένη. (**Κεφ. ΕΓ'. 1.**) Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδῶμ; ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βοσόρ, οὕτως ὡραῖος ἐν στολῇ αὐτοῦ; βοᾷ μετὰ ἰσχύος πολλῆς· Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου. Διατί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ; Πλήρης καταπεπατημένης· ληνὸν ἐπάτησα μονώτατος, καὶ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ. Τὸν ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, τὰς ἀρετὰς Κυρίου ἀναμνήσω, τὴν ἀίνεσιν Κυρίου ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἡμῖν ἀνταποδίδωσι. Κύριος, κριτὴς ἀγαθὸς τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ· ἐπάγει ἡμῖν κατὰ ἔλεον αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν· Οὐχὶ λαός μου ἐστέ; τέκνα, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσωσι· καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν. Οὐ πρέσβυς, οὐδὲ Ἀγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν αὐτούς, διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ φείδεσθαι αὐτῶν. Αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτούς, καὶ ἀνέλαθεν αὐτούς, καὶ ὑπερύψωσεν αὐτούς, πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΔ'. 4. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἡμέρα ἐρχεται Κυρίου, καὶ στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τὸ κατέναντι Ἱερουσαλὴμ, ἐξ ἀνατολῶν ἡλίου. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλὴμ, τὸ ἡμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην· ἐν θέρει, καὶ ἐν ἔαρι ἔσται οὕτω. Καὶ ἔσται Κύριος εἰς Βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος εἷς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἓν, κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν ἔρη-

μον ἀπὸ Γαθαᾶ ἕως Ῥεμμῶν, κατὰ νότον Ἱερουσαλήμ· καὶ ὑψωθήσεται, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου μενεΐ, ἀπὸ τῆς πύλης Βενιαμίν, ἕως τοῦ τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τοῦ Γομόρ, καὶ ἕως τοῦ πύργου Ἀναμεήλ, καὶ ἕως τοῦ πύργου τῶν γωνιῶν, καὶ ἕως τῶν ὑποληνίων τοῦ Βασιλέως. Κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθημα οὐκέτι ἔσται, καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιθότως.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος α΄.

Ανελθὼν εἰς οὐρανοῦς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Ὁ αὐτός.

Ανῆλθες, Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κολπῶν μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἕνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐγνώρισάν σε, Κύριε, μονογενῇ τῷ Πατρί. Ἐν πλήθει σῶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Οἱ Ἀγγελοὶ σου, Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Ἦχος δ΄.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ, τῶν Ἐλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ ἐβράνιοι Ἀγγελοι, καὶ ἔφριξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρᾶς ἑντρομοί, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς· ὡς θρόνος δὲ ἡτοίμαστο ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἀδάμ τὴν κατάθασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐθις ἀνάθασιν. Ἀλλ' ἵχνη μὲν ὑψοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρός· στόμα δὲ μεγάλα ὑψόγει, ὡς ἠκούετο· νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω μέγα καὶ παραδόξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδάμ εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ὁ Θεός, καινοποιήσας σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γὰρ,

συνεκάθισας· ὡς συμπαθήσας δὲ, ἥνωσας σεαυτῷ· ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθὴς παθῶν δὲ, συνεδόξασας. Ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, Τίς ἐστὶν οὗτος, ἔλεγον, ὁ ὠραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἄνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφοτέρον τὸ φαινόμενον. Ὅθεν ἔξαλλοι Ἀγγελοι, ἐν στολαῖς περιϊπτάμενοι, τοὺς Μαθητάς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἄνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρούμενος ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιαι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει· αἱ ἀνώτεραι δυνάμεις ἔκραζον, λέγουσαι· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ Μαθηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῆς ἡμῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὁδηγοῦν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, τὸ μυστήριον, τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεικρυμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσαν σὲ τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλγῆσας, ἔδωκε καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνόδῳ σου, Δέσποτα, τὸ μέγα σε ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονός, δοξάζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος β΄.

Ετέχθης, ὡς αὐτός ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτός ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεός ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θείον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αναλαμβάνομένου σου, Χριστέ, ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, αἱ δυνάμεις ὀρώσας, ἐτέρα τῇ ἐτέρᾳ ἐβόων· Τίς ἐστὶν οὗτος; καὶ φησὶ πρὸς αὐτάς· Οὗτός ἐστιν ὁ κραταῖος καὶ δυνάστης, οὗτός ἐστιν ὁ δυνατός ἐν πολέμῳ, ὅτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Καὶ ἵνα

τί αὐτοῦ ἐρυθρά τὰ ἱμάτια; Ἐκ Βοσὸρ ἦκει, ὅπερ ἐστὶ, τῆς σαρκός. Αὐτὸς δὲ ὡς Θεός, ἐν δεξιᾷ καθίσας τῆς μεγαλωσύνης, ἀπέστειλας ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵνα ὁδηγήσῃ, καὶ σώσει τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ ἐκ τῆ ὀρθῆ τῶν Ἑλαιῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ σπυρίζον, καὶ ἁγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

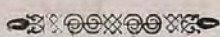
Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἁγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθηταίς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τῆς ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Ἐκ γ'.

Τὸ αὐτό, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὁρόρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν, Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοᾶσαι· **Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλάνθρωπε.**

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ωραιότητα.

Ο προαιώνιος Θεὸς καὶ ἀναρχος, ἦν περ ἀνείληφε φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἄγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυνον τοῦτον, πορευόμενον εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ δὲ προσκυνήσαντες ἔλεγον· **Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.**

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν εἰς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἀδου φρε-

ρᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου, Χριστέ, εἰς οὐρανοὺς ἀναγαγὼν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῷ σου συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τῆ δ'.

Ἦ' χου. Εἶτα·

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Γ'. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις, κτλ.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, κτλ.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἀνοδὸν, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγεγνημένος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκелеύοντο. Μετ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκείθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ Ἦχου πλ. α' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ τοῦ Ἦχου δ' εἰς ε'.

Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. α'.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαὸν
» ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ
» πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ
» ἄσωμεν, ὅτι δεδοξασται.

Τροπάρια.

Ασώμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὧμων Χερσὶν ἀναληφθέντι μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδοξασται.

Τ

Τ

Θεοτοκίον.

Α΄χραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεὸν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ ἡ. καὶ δ'. Ὡδῇ, Ὡδῇ Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Α΄νέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύσιν ἀθάνατος, καὶ ὥφθης τοῖς ἑνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ ἀνέδραμες, Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, νεφέλη ὀχούμενος, ὁ τοῦ παντὸς ποιητής.

Βοᾷ ἐμφανέστατα, ψάλλον Δαυὶδ ὁ Θεόπνευστος· Ἀνέβη ὁ Κύριος πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλαλαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἡχήσει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα ἔφθασε.

Γηράσαντα, Κύριε, κόσμον πολλοῖς ἀμαρτήμασι, καινίσας τῷ πάθει σου καὶ τῇ ἐγέρσει σου, ἀνελήλυθας, ὀχούμενος νεφέλη, πρὸς τὰ ἐπουράνια. Δόξα τῇ δόξῃ σου.

Θεοτοκίον.

Δεσπότην ἐκύησας πάντων, πανάμωμε Δέσποινα, τὸν πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα· ὃν περ οὐ κατέλιπε, καὶ σάρκα εἴληφε.

Καταβασία.

Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφω, Ἐρρήτόρευσε τὸν Θεόγραφον νόμον.

Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου,

Ὅρᾳ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος

Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Κανὼν τοῦ πλ. α'. Ὡδῇ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**υνάμει τοῦ Σταυροῦ σου, Χριστέ, σερέω
» σὸν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ
» δοξάζειν σου τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Τροπάρια.

Α΄νῆλθες, Ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, καὶ ἀνύψωσας ἡμῶν τὸ γένος, φιλάνθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἰ τάξεις τῶν Ἀγγέλων, Σωτήρ, βροτείαν φύσιν Θεασάμεναι, συνανιοῦσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροὶ, Χριστέ, ὁρῶντες μετὰ σώματος ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνην τὴν ἁγίαν σου Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Χριστέ, φθορᾷ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τῇ ἀνόδῳ σε ὑψώσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Penticostario.

20

Θεοτοκίον.

Ικέτευε ἀπαύστως, Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης Διαβολῆς τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Κανὼν τοῦ δ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ε΄πάρατε πύλας οὐρανόους, ἰδὲ παραγέγονε Χριστὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γῆινον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον δυνάμεσιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας, Χριστέ, τὸν πλανηθέντα ἀπάτη τοῦ ὄφεως Ἀδάμ, ὡς τοῦτον ἐνδυσάμενος, ἀνῆλθες, καὶ ἐκάθισας ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος Πατρὸς, ὑμνούντων Ἀγγέλων σε.

Η΄ γῆ ἐορτάζει καὶ χορεύει, ἀγαλλεται καὶ ὁ οὐρανός, τῇ Ἀναλήψει σήμερον τῷ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος τὰ διεστώτα βουλήματι.

Θεοτοκίον.

Θανάτου τεκοῦσα καθαιρέτην, τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθενομητορ πάναγνε, τοῦτον αἰεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατοῦντα πάθη με ἀπονεκρῶσαι, καὶ σῶσαί με.

Καταβασία.

Ε΄ρρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, Ἐθριν τε δυσκἀθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι Ἀ΄ννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ε΄πιθαὶς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὥφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων, τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Κανὼν τοῦ πλ. α'. Ὡδῇ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰσακήκοα, Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς δυνα-
» στείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδει-
» σος ἡνοίγη δι' αὐτοῦ, καὶ ἐβόησα· Δόξα τῇ
» δυνάμει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Α΄νελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεῖλαι. Διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ως ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ· ὃν ἀνυμνοῦμεν ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Η Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω· ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινεν· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε, κραυγάζομεν.

Κανὼν τῷ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ιησοῦς ὁ Ζωοδότης, προσλαβὼν οὓς ἠγάπησεν, Ἑλαιῶν εἰς ὅρος ἄνεισι, καὶ τούτους εὐλόγησε, καὶ τοὺς πατέρας, νεφέλῃ ἐποχούμενος, κόλπους ἔφθασεν, οὓς οὐδαμῶς καταλέλοιπε.

Κόσμος ὅλος ἐορτάζει, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιάσει· Ἄγγελοι σκιρτῶσι καὶ ἄνθρωποι, δοξολογοῦντες ἀπαύστως τὴν Ἀνάληψιν τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Αύσας κράτος τοῦ θανάτου, ὡς ἀθάνατος Κύριος, τὴν ἀθανασίαν πᾶσιν ἐδωρήσω, φιλόνητο, καὶ ἀνελήφθης ἐν δόξῃ καθορώντων σε τῶν σεπτῶν Μαθητῶν, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἡ κοιλία σου, Πανάμωμε, γέγονε· τὸν γὰρ τὴν κοιλίαν Ἀδου παραδόξως κενώσαντα, ἀνερμηνεύτως χωρῆσαι κατηξίωσαι· ὃν ἱκέτευε, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία.

Ανάξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν, Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου, Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις Γημερτὲς ἐξέπεμψας, ὡς εὐεργέτης, Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Κανὼν τοῦ πλ. α'. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι, Κύριε· Σῶσον
» ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν· ἐκτός σε
» ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Τροπάρια.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεῆμον, ταῖς ἀνω δυνάμεσι μετὰ σαρκὸς ἐπεδήμησας.

Αγγέλων αἱ δυνάμεις αἰρόμενον σὲ ἰδοῦσαι, Τὰς πύλας, ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον τὸν Σωτῆρα, ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· Τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Κανὼν τοῦ δ'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρώσας τὸν θάνατον τῷ σῶ θανάτῳ Κύριε, λαβὼν οὓς ἠγάπησας, ἀνῆλθες τοῦ Ἑλαιῶνος εἰς ὅρος ἄγιον, καὶ κείθεν ἀνέδραμες, Χριστέ, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, νεφέλῃ ἐποχούμενος.

Ξένη σου ἡ Γέννησις, ξένη σου ἡ Ἀνάστασις, ξένη καὶ φρικτή σου, Ζωοδότα, ἡ ἐκ τοῦ ὅρους θεία Ἀνάληψις· ἦν ἐξεικονίζων Ἡλιοῦ, τέθριππος ἀνῆρχετο, ἀνυμνῶν σε φιλόνητο.

Ορῶσιν ἐφθέγγοντο τοῖς Ἀποστόλοις Ἄγγελοι· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί θαμβεῖσθε, τῇ Ἀναλήψει τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ; οὗτος ἤξει πάλιν ἐπὶ γῆς, κρῖναι κόσμον ἅπαντα, ὡς κριτὴς δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον φυλάξας σε, μετὰ τὸν τόκον ἄφθορον, ἄνεισι Χριστὸς πρὸς τὸν Πατέρα, Θεογεννήτορ, ὃν οὐ κατέλιπεν, εἰ καὶ σάρκα εἴληφεν ἐκ σοῦ ἐννουντε καὶ ἐμψυχον, διὰ ἔλεος ἄφατον.

Καταβασία.

Αυτήριον καθαρίσιν ἀμπλακημάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, ὅτε κίνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.

Νῦν ἐκ Σιὼν γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,

Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Κανὼν τοῦ πλ. α'. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος· ταφὴ μοι τὸ κῆτος
» ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐβόησα πρὸς σὲ τὸν φιλόνητον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σε, Κύριε.

Τροπάρια.

Εσκίρτησαν Ἀπόστολοι, ὁρῶντες μετάρσιον σήμερον τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἐκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Επέστησαν οἱ Ἄγγελοι βοῶντες, Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς σου· Ὅν τρόπον κατείδετε Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος πάντων κριτὴς.

Ως εἰδὼν σε, Σωτὴρ ἡμῶν, δυνάμεις αἱ οὐράνιαι εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἐκραύγαζον λέγουσαι· Μεγάλη, Δέσποτα, ἡ φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος, καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλιν οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Κανὼν τοῦ δ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ρανάτωσαν ἡμῖν ἄνωθεν νεφέλαι εὐφροσύνην αἰώνιον· Χριστὸς νεφέλῃ γάρ, ὡς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα ἀνεισι σήμερον.

Σαρκὸς φανεῖς ὁμοιώματι, τὰ πρῶην διεσῶτα συνήγαγες εἰς ἓν, φιλάνθρωπε· καὶ ἀνελήφθης, ὀρώντων σε τῶν Μαθητῶν, οἰκτίρμον, πρὸς τὰ οὐράνια.

Τὶ ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια σαρκὸς τοῦ ἐνωθέντος παχύτητι; ἅγιοι Ἀγγελοι, Χριστὸν ὀρώντες ἐφθέγγοντο, πάθους τιμίου θεία φέροντα σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμεν, Κόρη, τὴν σύλληψιν, ὑμνοῦμέν σε τὴν ἄρρητον γέννησιν, δι' ἧς ἐρρύσθημεν καταφθορᾶς καὶ κακώσεως, καὶ ζοφερᾶς τοῦ Ἀδου, Ἀγνή, καθεύξεως.

Καταβασία.

Ιλασμός ἡμῖν, Χριστέ, καὶ σωτηρία
Ο Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
Ιν', ὡς προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου
Στέρνων Ἰωάνν, τῆς φθορᾶς διαρπάξης,
Ολον τὸν Ἀδάμ, παγγενὴ πεπτωκότα.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἰμι μετ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ὑμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ τῆς γῆς ἐπὶ τῆς γῆς καταλιπόντες, τὰ τῆς τέφρας τῷ χοῖ παραχωροῦντες, δεῦτε ἀνανήψωμεν, καὶ εἰς ὕψος ἐπάρωμεν ὄμματα καὶ νοήματα· πετάσωμεν τὰς ὀφεις ὁμοῦ καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐπὶ τὰς οὐρανίους πύλας οἱ θνητοί· νομίσωμεν εἶναι τῇ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος, καὶ ἀτενίζειν τῷ λυτρουμένῳ ἐπὶ νεφέλης ἐποχούμενῳ· ἐκεῖθεν γάρ ὁ Κύριος εἰς οὐρανοὺς ἀνέδραμεν· ἐκεῖ καὶ ὁ φιλόδωρος τὰς δωρεὰς διένειμε τοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ, καλέσας ὡς Πατὴρ, καὶ στηρίξας αὐτούς· ὁδηγήσας ὡς υἱοὺς, καὶ λέξας πρὸς αὐτούς· Οὐ χωρίζομαι ὑμῶν· ἐγὼ εἰμι μετ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ὑμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Πέμπτῃ τῆς ἑκτῆς Ἑβδομάδος ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάζομεν τῇ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Εν δεξιᾷ κάθισας πατρικῆς, Λόγε, Μύσταις παρασχὼν πίστιν ἀσφαλεστέραν.

Επειδὴ γάρ τοῖς Μαθηταῖς συνὼν πρὸ τοῦ παθεῖν, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐπηγγείλατο παρουσίαν, εἰπὼν· Συμφέρει, ἵνα ἀπέλθω· εἰάν γάρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται. Καὶ πάλιν· Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, διδάξει ὑμᾶς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· διὰ τοῦτο, μετὰ τὸ ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι, ἐν ἡμέραις τεσσαράκοντα αὐτοῖς ὅπτανόμενος, οὐκ αἰεὶ, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων, συνεοθίων τε αὐτοῖς καὶ πίνων, βεβαιώτεραν τὴν ἀνάστασιν παριστῶν· τὸ τελευταῖον, πολλὰ περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας ἐπαγγειλάμενος, παρήγγειλε τοῖς ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖσε μένοντας, τὴν τῇ παναγίου Πνεύματος παρουσίαν ἐκδέχεσθαι, βαπτισθησομένους καὶ δι' αὐτοῦ· ἐν ὕδατι γάρ καὶ μόνῳ ἦσαν βαπτισθέντες τοπρότερον ὑπὸ Ἰωάννου, (καὶ ἐσῴστερον ὁ Ἐπιφάνιος Κύπρου ἐστόρησεν, ὅτι ὁ μὲν Θεολόγος Ἰωάννης τὴν Θεοτόκον βαπτίζει· ὁ Πέτρος δὲ, καὶ αὐτὸς πάλιν, τοὺς τῶν Ἀποστόλων λοιπούς). Παρήγγειλε δὲ αὐτοῖς μένειν εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἵνα ἐκεῖσε πρῶτον τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου βεβαιωθῇ, μήπως, εἰς ἀλλοτρίους ἀπείοντες τόπους, εὐχερῶς διαβάλλοιντο· καὶ ὅτι ἐχρῆν, καθάπερ εἰτινας στρατιώτας, ἐντεῦθεν παρασκευασθῆναι τοῖς ὅπλοις τοῦ Πνεύματος, καὶ οὕτως εἰς μάχην χωρῆσαι τοῖς ἐχθροῖς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπεὶ δ' ὁ καιρὸς ἐπέστη τῆς Ἀναλήψεως, ἐξάγει μὲν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν (καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι πλείσταίς ἐλαίαις κατάφυτον ἦν) καὶ διαλεγόμενος αὐτοῖς περὶ τῆς εἰς τὰ πέρατα αὐτοῦ ἀνακηρύξεως, εἶτι δὲ καὶ περὶ τῆς ἀκαταλύτου αὐτοῦ βασιλείας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, ἐπειδὴ κακύνουσιν τὰ δέοντα ἐρωτᾶν μέλλοντας ἑώρα, παρούσης ἐκεῖσε καὶ τῆς ἀχράντου αὐτοῦ Μητρὸς, ἐφίστησιν Ἀγγέλους αὐτοῖς, τὴν εἰς οὐρανοὺς ἄνοδον ὑποδείξοντας. Καὶ δὴ, βλέπόντων, ἐπήρθη ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν, νεφέλης ἐκεῖνον ὑπολαβούσης· καὶ οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων παραπεμπόμενος, διακελευομένων ἀλλήλοις τὴν τῶν οὐρανίων θυρῶν ἔπαρσιν, καὶ καταπληττομένων τὸ ἐξ αἱμάτων τῆς σαρκὸς αὐτοῦ ἐρυθρὸν, ἀνέβη καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, θεωσας τὴν σάρκα, καὶ, θάρρῳ λέγειν, ποιήσας ταύτην ὁμόθεον· δι' ἧς ἡμεῖς κατηλλάγημεν, τῆς ἀρχαίας ἔχθρας διαλυθείσης. Τοῖς μὲντοι Ἀποστόλοις Ἀγγελοι, ἐν εἶδει ἀνδρῶν, ἐπέστησαν λέγοντες· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε καταπληττόμενοι, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οὗτος, ὃν βλέπετε μετὰ σαρκὸς Θεὸν τὸν Ἰησοῦν, οὕτως ἐλεύσεται πάλιν, μετὰ σαρκὸς δηλαδὴ· πλὴν οὐχ ὡς πρότερον πενιχρῶς τε καὶ ἡσυχῇ, ἀλλὰ μετὰ δόξης μεγάλης, καθὼς νῦν ὁρᾶτε ὑπὸ Ἀγγέλων παραπεμπόμενον.

Τότε οἱ Ἀπόστολοι τῷ ἀτενίζειν ἀποκαμύντες, ὑπέσπρεψαν ἀπὸ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν· ἔγγιστα δὲ τοῦτο ἐστὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ, διςχιλίαις τεσσαράκοντα ποδῶν βήμασι διέχον αὐτῆς· τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ τοῦ Σαββάτου ὁδός. Οὕτω δὲ νενομοθέτηται τῷ Μωϋσῇ, ἐπὶ τοσοῦτοις βήμασι τῷ Σαββάτῳ περιπατεῖν· ὅτι περ καὶ ἡ Σκηνὴ τοῦ μαρ-

τυρίου, τούτοις βήμασι ποδῶν ὑπῆρχεν ἀφισταμένη τῆς τῶν Ἰουδαίων παρεμβολῆς· ἐξῆν γὰρ ἐκεῖσε καὶ ἐν Σαββάτῳ ἀπιέναι τινὰς προσκυνήσοντας, καὶ μὴ πλέον τὴν πορείαν ἐκτείνειν· διὰ τοῦτο ἐκλήθη καὶ Σαββάτου ὁδός. Δοκεῖ δέ τισιν ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἀνάληψις ἐν Σαββάτῳ ἐγένετο· ὅπερ τέως ἀπίθανον.

ὑποστρέψαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι, ἀνέβησαν ἐν τῷ ὑπερφῶ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμένοντες, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναιξί, καὶ τῇ τῆς Λόγης Μητρὶ, νηστεία, καὶ προσευχῇ, καὶ δεήσει σχολάζοντες, καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐκδεχόμενοι, ὡς ἡ ὑπόσχεσις.

Ο ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν τοῦ πλ. α'. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ο ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σώσας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ο ἐν νεφέλῃ φωτὸς ἀναληφθεὶς, καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επὶ τῶν ὥμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκὶ πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν τῇ ἀμαρτίᾳ φύσιν ἄρας, τῷ σὺ ἰδίῳ Πατρὶ, Σῶτερ, προσήγαγες.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν τοῦ δ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Φωτεινὴ σε, φῶς ὑπάρχοντα, ὑπέλαβε νεφέλη, Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νοῦν ἀναλαμβάνον· καὶ ἐπουράνιοι δῆμοι ἤνεσαν, σὺν Ἀποστόλοις, λέγοντες· Ὁ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Χεῖρας ἅπαντες γηθόμενοι κροτήσωμεν, τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάξωμεν· Ἀνέβη ὁ Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν, ὡς σύνθρονος, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλων πάλαι Μωϋσῆς ὁ μέγας, ἔκραζε· Προσκυνησάτωσαν ἀνερχομένῳ Χριστῷ οὐράνιοι Ἀγγελοι, ὡς τοῦ παντὸς Βασιλεῖ· Ὡς κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ω θαυμάτων παραδόξων! πῶς ἐχώρησας, Θεὸν ἀχώρητον, Θεοχαρίτωτε, τὸν σάρκα πτωχεύσαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς εἰς

οὐράνια ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζωώσαντα ἀνθρώπους;

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόνησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας.

Η' τοῦ Παρακλητοῦ δὲ φωσφόρος χάρις,

Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,

Ισοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν τοῦ πλ. α'. Ὠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων γεννηθέντα

Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν

χρόνων σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρός,

ιερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας

τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις ἀναπτάντα ζωοδότην Χριστὸν εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύτην ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει ἀνψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα ἀνεδείχθης, Θεοτόκε ἀγνή, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις ἐποχούμενον βαστάσασα· ὃν σὺν ἀσώματοις βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τοῦ δ'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ωφθησαν οἱ νόες Ἀποστόλοις, ἐν τῇ Ἀναλήψει, καὶ ἐφθέγγοντο· Τί ἐνατενίζοντες, ἵστασθε θαμβούμενοι; οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὰ οὐράνια, ἐλεύσεται καὶ πάλιν τοῦ κρῖναι τοὺς ἐν γῇ ἀνθρώπους, κριτὴς ὑπάρχων μόνος.

Δῶμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην, αἰνέσεως συμφωνία ἀλαλάξωμεν, ἄσωμεν, χορεύσωμεν, χεῖράς τε κροτήσωμεν· Ἀνέβη ὁ Θεός ἡμῶν εἰς οὐρανοὺς ἀπὸ γῆς, Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων ὑμνούντων τοῦτον ὡς Δεσπότην, καὶ ποιητὴν τῶν ὅλων.

Η' ῥθῃ ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων ἡ φύσις ἡμῶν, ἡ πάλαι ἔκπτωτος, καὶ θρόνῳ ἐνίδρυται· θείῳ ὑπὲρ ἔννοιαν. Δεῦτε πανηγυρίσωμεν, καὶ ἀνακραύξωμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ιδού ὁ Υἱὸς σε, Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρῷ αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀνέστη τριήμερος, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ ἐμφανισθεὶς, ἀνέδραμε πρὸ τὰ οὐράνια· μεθ' οὗ σε προσκυνοῦντες, ὑμνοῦμεν καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα, ὁ τρισσοφεγγὴς τῆς Θεαρχίας τύπος·

Υμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,

Η δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Κανὼν τοῦ πλ. α'. Ὡδή δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**έ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Μητέρα Θεῶν,

» τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως

» κηύσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σέ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες ἐνθέως ὑψιζόμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγαλύνον.

Σοὺ τὴν Θεωθεῖσαν σάρκα ὀρώντες, Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διένευον· Ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σέ τῶν ἀσωμάτων τάξεις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον ἰδοῦσαι, ἐκραύγαζον· Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Σέ τὸν καταβάντα ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ τὸν ἄνθρωπον σώσαντα, καὶ τῇ ἀναβάσει σου ἀνυψώσαντα τοῦτον, μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Θεοτόκε Μητὴρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας, σήμερον ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον σὺν Ἀγγέλοις ὀρώσα, ἐμεγαλύνες.

Κανὼν τοῦ δ'. Ἀπας γηγενής.

Μεγαλυνάριον.

Αγγελοι, τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη ὀρώντες, ἐξεπλήττοντο· πῶς μετὰ δόξης ἐπήρθη ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ω τῶν δωρεῶν τῶν ὑπὲρ κατάληψιν! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! πάντων ὁ δεσπότης γὰρ, ἐκ γῆς ἀπαίρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς Μαθηταῖς ἀπέστειλε Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίσαν τούτων τὴν διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέσαν ἐν χάριτι.

Ἀγγελοι τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη.

Στίφει Μαθητῶν ὁ Κύριος ἔφησεν· Ὑμεῖς καθίσαιτε εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ γὰρ ἐκπέμψω ὑμῖν Παράκλητον ἄλλον, Πατρί τὸν σύνθρονον, καὶ μοὶ ὁμότιμον, ὃν ὁράτε ἀναλαμβάνομενον, καὶ νεφέλῃ φωτὸς ἐποχούμενον.

Ἀγγελοι τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη.

Ηρθη ἐμφανῶς ἡ μεγαλοπρέπεια ἄνωθεν τῶν οὐρανῶν, τοῦ σαρκὶ πτωχεύσαντος, καὶ συνεδρία Πατρὸς τετίμηται φύσις ἡμῶν ἡ ἐκπτώτος. Πανηγυρίσωμεν, καὶ συμφώνως πάντες ἀλαλάζωμεν, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γηθόμενοι.

Ἀγγελοι τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτὸς ἐκλάμψαν, πανάμωμε, ἐκ σοῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν ἀμαυρότητα τῆς ἀθεΐας πᾶσαν διέλυσε, καὶ τοὺς νυκτὶ καθεύδοντας ἐφωταγώγησε· διὰ τοῦτο πάντες κατὰ χρέος σε εἰς αἰῶνας αἰεὶ μακαρίζομεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος·

Απαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,

Ρήτρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·

Γιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον

Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Ἑξαποστειλάριον Αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν ὀρώντων σε, ἀνελήφθης, Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, συνεδριάζων. Ἀγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας, ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε πρὸς τὴν ἀρχίφωτον δόξαν.

Ἐκ γ'.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίσωμεν, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης Θεῷ ἐποχούμενῳ, κραυγάζοντες τὸν ὕμνον· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος· ὁ συναΐδιος Λόγος, Ἅγιος εἶ· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Δίς.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων κατανοοῦντες, Σωτῆρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρουν ἀλλήλοις· Τίς ἡ Θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν τῇ μορφῇ ὁ ὀρώμενος· ὡς δὲ Θεός, ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὀρώντες ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ τοῦ Ἑλαιῶνος μετὰ σώματος, Λόγε, ἡκουον Ἀγγέλων βοώντων αὐτοῖς· Τί ἐστήκατε βλέποντες; οὗτος ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρκός, καὶ ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκὶ, ὁ Θεός ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-

ρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα Θεῖον, τοῦ
ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. α'. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. β'. Ὅτι Κύριος ὕψιστος, φοβερός, Βασι-
λεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. γ'. Ὑπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ
τοὺς πόδας ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'. Ὁ αὐτός.

Στίχ. α'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετός σφόδρα.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς
ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι,
Ἀλληλουῖα.

Στίχ. β'. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώ-
σκεται.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ'. Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχ-
θησαν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος δ'.

Στίχ. α'. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. β'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ
μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ'. Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοι-
ξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Εἰσοδικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ
σάλπιγγος.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν...

Τὸ Τρισάγιον, καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Υψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην...

Ἀλληλουῖα. Ἦχος β'.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ...

Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν ς'. ἐκ τῆς κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...

Κοινωνικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ
σάλπιγγος. **Ἀλληλουῖα.**

Τῇ Πέμπτῃ τῆς Ἀναληψέως
Ἑσπερας.

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'.
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορ-**
τῆς γ'. Ἦχος α'.

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες,
μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανοὺς, Κύριε· ἐλθέτω
σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖ-
ξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων ἔργα δυνάμεώς
σου, Κύριε φιλάνθρωπε.

Ἀνῆλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα
σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων
μὴ χωρισθεὶς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις τῇ
αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἓνα
Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν ἐγνώρισάν
σε, Κύριε, μονογενῇ τοῦ Πατρός. Ἐν πλήθει
σῶν οἰκτιρισμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ Ἄγγελοί σου, Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις
ἐλέγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε
βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστὸς
ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν ἔβρανόν·
οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε
αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν· λατρεύσα-
τε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς
αὐτὸς ἠβουλήθης· ἐπάθης σαρκί ὁ Θεός
ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνα-
τον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-
ρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα Θεῖον, τοῦ
ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Εἴσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ·
πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στίχ. Ἡ θαλάσσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης
ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ, θαλάσσα, ὅτι ἔφυγες, καὶ
σύ, Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λέγει ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν πρὸς τοὺς
Μαθηταίς, ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν ἀνελ-
θὼν· Ἠγγικεν, ὦ φίλοι μου, ὁ τῆς ἀνόδου και-
ρός· πορευθέντες, διδάξατε τὰ ἔθνη τὸν λόγον,
ὃν περ ἀκηκόατε ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς. Τότε
ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, ὥσπερ ἐπ' ὀχήματος· ὅθεν
τρόμῳ οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Οτε τῇ Μητρὶ σὺν Μαθηταῖς συνοδοιποροῦ-
σιν ἀλλήλοις εἰς Βηθανίαν, Χριστέ, ὕψωσας
τὰς χεῖράς σου εἰς εὐλογίαν αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ
εὐλογεῖν αὐτὰς, νεφέλη φωτὸς σε ἐκ τῶν ὀφθαλ-
μῶν αὐτῶν εὐθὺς ἀνέλαβε· τότε ἀνελήφθης ἐν
δόξῃ, καὶ δεξιονάθεδρος ὄντως ὡφθης τῷ Πα-
τρὶ, συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Δεῦτε συνανέλθωμεν πιστοὶ ἐπὶ τὸ μετέωρον
ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, καὶ ἐκεῖ, ὥσπερ οἱ
Ἀπόστολοι, συνανερχόμενοι, καὶ εἰς ὕψος ἐπά-
ραντες καρδίας καὶ φρένας, ἴδωμεν τὸν Κύριον,
νῦν ἐποχούμενον· ὅθεν, καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως,
χαίροντες βοήσωμεν· Δόξα τῇ σῇ Ἀναλήψει,
Πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Εν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις θεωροῦντές σου
τὰς ὑψώσεις, Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς
δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοει-
δῇ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνούμεν σου
τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν
ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Επὶ τοῦ ὅρους ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ
ἐλεήμων Ἰησοῦς, αὐτόθεν ἦρθης· φωτεινὴ
γὰρ νεφέλη ἐκ γῆς σε ὑπέλαβεν, ὁρώντων τῶν
Μαθητῶν σου θαῦμα φρικτὸν, βωόντων τῶν
Ἀσωμάτων ἐν ἔρανοῖς, Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε,
ταῖς ἀνωτέραις στρατιαῖς. Μεθ' ὧν σε Βασιλέα
ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, τὸν πάντων Θεόν. **Δίς.**

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιβὰς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλεί-
ψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες, καὶ
ἐκάθισας τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος
τούτῳ ὑπάρχων, καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ
ὡφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις
συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος ἐπὶ
γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι
τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δω-
ρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων, τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

**Ο' Ν'. Καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦχου
πλ. α' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου
εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς
Ἑορτῆς.**

**Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.**

Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις
εἰς οὐρανούς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ,
Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ελαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα
τῆς τοῦ Δεσπότης Δείας εἰς οὐρανούς
ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ωσπερ τοῖς Μαθηταῖς ἀπέστειλας ἐξ ὕψους
τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου
πέμψον, Χριστέ Σωτήρ, τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβάνομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχω-
ρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων καὶ
πάντων τῶν Ἀσωμάτων ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων,
ταῖς ἀνωτέραις δυνάμεσιν· Ἄρατε πύλας οἱ

ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· ὁ γὰρ Θρόνος ὁ χερουβικός ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκός. Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχ. 5'** καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.**

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ συναναστήσας πάντας τοὺς φθαρέντας· καὶ ἀνελήλυθας, Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπαγγειλάμενος ἐκπέμψειν τὸν Παράκλητον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οἱ ὁρώμενοι Ἄγγελοι ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὁρᾶτε ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες ἕν ἅπαντα τὰ ῥηθέντα τελέσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου ὑπὲρ κατάληψιν Ἐγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν ἕς ἡγάπησας, ἕως Βηθανίας ἐξήγαγες, Λόγε· καὶ πρὸς τὸ ὅρος γεγονώς τοῦ Ἑλαιῶνος, τούτους εὐλόγησας· καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκелеύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Πληρώσας, ἀγαθὲ, Πατὴρ τὴν εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω τοῖς κάτω, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὕψωσας τὴν κάτω κειμένην φύσιν, Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλησε φωτὸς ἀνέλαβεν εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θείῳ σου κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Εἰς τὸ ὅρος τῶν Ἑλαιῶν ἦλθες, ὁ ἐλεῶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· καὶ νεφέλῃ ὑπέλαβέ σε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Μαθητῶν σου, τρεμόντων μὲν διὰ τὴν ὀπτασίαν, χαιρόντων δὲ διὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐν ᾧ στηρίξας Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν, Σωτὴρ· διὰ τῆτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοᾶσαι· Δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Ἄδου σκυλευθέντος ὑπὸ σοῦ, Ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτισθέντος ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτὴρ, ὁ πάντα περιέχων τῇ χειρί· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις δοξολογοῦμέν σε, παντοκράτορ Κύριε· Δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦχου δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὐς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς ἐβόων Ἀποστόλοις· Ὡς ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθορᾶτε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατῆλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἑλαιῶνος οἱ Μαθηταί σου, Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τὴν Δεῖαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοὺς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ Πατρὸς ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράνιοι δυνάμεις ὁρῶσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμφοβοὶ ἔλεγον· Τίνι ἀτενίζετε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΗ· ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχους δ'.**
καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα**, δευτε-
ρῶντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ.

Σήμερον ὁ Χριστός.

Σὺ Κύριε τὸν ὄντα.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὰς μυστικὰς σήμερον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Αἴτιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον· τὴν σὴν γὰρ ἄχραντον ὑποδὺς γαστέρα ὁ πάντων δημιουργός, ἐγένετο σὰρξ, οὐ τραπείς τὴν φύσιν, οὐδὲ φαντάσας τὴν οἰκονομίαν· ἀλλὰ τῇ ἐκ σοῦ ληφθείσῃ λογικῶς ἐμψυχωμένη σαρκί, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ εἶναι λαβούσῃ, ἐνώθεις κατ' ὑπόστασιν· ὅθεν εὐσεβῶς, ἐν δύο φύσεσιν ἐπιδηλουμέναις τὴν διαφορὰν ποιούμεθα. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παναγία, καταπέμψαι ἡμῖν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Penticostario.

Εἰς τὸν **Στίχον**, τὸ **Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον**,
τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ. **Εἶτα τὰ**
παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ορκῶ ὡς ὑπέσχετο τῷ σῷ Προπάτορι πάλαι Θεὸς ὁ ὑπέρχρονος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων τετελείωκε, προελθὼν, ἄχραντε, ἐκ γαστροῦ σου Δείας· καὶ γὰρ ὄντως ἐξανέτειλεν ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ δρακί συνέχων τὰ πέρατα· ὃνπερ καί μοι εὐῖλατον ποιήσον ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, Παρθένε Μαρία, αὐτοῦ τῆς βασιλείας με τυχεῖν, δι' ἀρετῶν ἀνυψώσεως, καὶ παθῶν νεκρώσεως.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ καὶ ἴδε.

Νοὸς καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας, Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, τεξομένην τὸν κτίστην πάσης ἡτίσεως, σὲ σεμνὴ πάντα γνε· σὺ γὰρ ὤφθης μόνη εἰς αἰῶνας παναμώμητος· διό σε δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καθάρισον ψυχὴν με, καὶ λαμπρότητος Δείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Δέας τε Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, ὅταν καθίσῃ, ὡς γέγραπται, κρῖναι κόσμον ἅπαντα.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Θανάτου κατάλυσις διὰ τοῦ τόκου σε ὤφθη· σὺ γὰρ, Κόρη, πέφυκας τῆς ζωῆς τῆς ἀφθάρτου ἐνδιαίτημα· διό σου δέομαι, ἐν σοροῖς τοῦ Ἀδου, τῶν παθῶν μου κατακείμενον, σὺ ἐξανάξησον, καὶ πρὸς εὐφροσύνην καὶ ζώωσιν, Παρθένε, χειραγωγήσον, πρὸς τὴν μακαρίαν ἀντίδοσιν, καὶ τῆς ἀνωλήθρου καὶ Δείας καταξιώσον χαρᾶς, ἐνθα τρυφὴ ἢ αἰδώς, ἐνθα φῶς ἀνέσπερον.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὴν αἰτήσιον μνήμην σήμερον.

Ὅρα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, οἷον βούλει.

Ἀπολυτίκιον. Ἀναστάσιμον, καὶ τῆς Ἑορτῆς,
καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχους ι'**. καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'**. τῆς Ἀναλήψεως **γ'**. καὶ τῶν ἀγίων Πατέρων **δ'**.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἀδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες· ἵνα τοὺς ἐν σκότει

θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός, παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν, ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες, τὸν ὕμνον οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς· ἐν τῷ Ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἱκετεύομεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανούς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίθασιν αὐτοῦ. Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναΐδιον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν· πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἐλεός σου. Δόξα σοι.

Εν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτεινὴν τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξὸν Ἀνάληψιν δοξάζοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Εἰ γαστρός ἐτέχθης πρὸ ἐωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ἄν' Ἀρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζῃ, τόλμη συνάπτων σε τὸν κτίστην τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου ἑαυτῷ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τὸν χιτῶνα, Σῶτερ, διεΐλεν; Ἀρειος, σὺ ἔφης, ὁ τῆς Τριάδος τεμὼν τὴν ὁμό-

τιμον ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον διδάσκει Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῷ περιπίπτει τὰς ἀμαρτίας Ἀρειος, ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ δεῖω σπαράττεται ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰούδας χρηματίσας τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Αρειος ὁ ἄφρων τῆς παναγίας τέτμηκε Τριάδος τὴν μοναρχίαν εἰς τρεῖς ἀνομοίους τε καὶ ἐκφύλους οὐσίας· ὅθεν Πατέρες θεοφόροι, συνελθόντες προθύμως, ζήλῳ πυρήμενοι, καθάπερ ὁ Θεσβίτης Ἡλίας, τῷ τοῦ Πνεύματος τέμουσι ξίφει τὸν τῆς αἰσχύνης δογματίζαντα βλάσφημον, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἀπεφήνατο.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τῆς πρεσβεύοντος πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀνάγνωσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ.

ΙΔ'. 14. **Α**ταὶ Λὼτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακασίους δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν· καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτῷ.

ἐπάταξεν αὐτούς, καὶ ἐδίωξεν αὐτούς, ἕως Χοβαὶλ, ἥ ἐστιν ἀριστερὰ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Λὼτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ ἀποστρέφαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολογόμορ, καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδῖον βασιλείας. Καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἐκτίσε τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν· καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ὑψιστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α. 8. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδετε, παραδέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες, κατακληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ Ἰσαάκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς· Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, προσθείη ὑμῖν, ὡς ἐστὲ, χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετείλαμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Δικουέτε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀναμέσον ἀνδρῶς, καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀναμέσον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσεσθε πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρὸν, καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς· οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ. 14. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδού, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ· πλὴν, τοὺς πατέρας ἡμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς,

καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς, ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς, καὶ φοβερός· ὃς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδὲ μὴ λάβῃ δῶρον· ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεὸς σου· ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἐνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος γ'.

Αποστολικῶν παραδόσεων ἀκριβεῖς φύλακες γεγονάτε, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόنيον, πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεά καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καὶ Σεθῆρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι, δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυσῆριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθηταίς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δὲ ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμὲ, καὶ ἀναβάς ὅθεν ἔκχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόσειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα

τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἀγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξιώσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σέ δοξάζειν.

Τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Πύλας συντρίψας χαλικᾶς, καὶ μοχλοὺς τοῦ Ἀδου συνθλάσας, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὑμνοῦντες βοῶμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Ρεύσεως ἡμᾶς τῆς παλαιοῦ Χριστοῦ ἐπανορθώσαι θέλων, Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τάφῳ τίθεται· ὃν Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ δακρύων ζητοῦσαι, θρηνοῦσαι ἔλεγον· Οἶμοι, Σωτὴρ τῶν ἀπάντων! πῶς κατεδέξω τάφῳ οἰκῆσαι; οἰκῆσας δὲ θέλων, πῶς ἐκλάπης; πῶς μετετέθης; ποῖος δὲ τόπος τὸ σὸν ζωηφόρον κατέκρυψε Σῶμα; Ἀλλὰ, Δέσποτα, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, ἐμφάνηθι, καὶ παῦσον ἀφ' ἡμῶν τὸν ὀδυρμὸν τῶν δακρύων. Θρηνοῦσαις δὲ αὐταῖς, Ἄγγελος πρὸς αὐτὰς ἀπεβόησε· Τὸν θρῆνον παυσάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις εἶπατε, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρωθεὶς, ὡς ἡβουλήθης Χριστέ, καὶ τὸν θάνατον τῇ ταφῇ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης, ὡς Θεὸς μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὀρθοδόξων τὰ συστήματα εὐσεβοῦντες πιστῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον καὶ συναΐδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες, λατρεύομεν σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, τὸ μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἤλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλγίσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκὸς σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς ἑβρανὴς ἀνόδῳ σε Δέσποτα, τὸ μέγα σε ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονός, δοξάζομεν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστασίμων. Ἦχος πλ. β'.

Αγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνημά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ

ἔξατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα· ἐσκύλευσας τὸν Ἄδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπῆντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

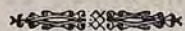
Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. δ'.

Υπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας. Πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν ἔκτον ὕμνον προσφέρω σοι, Θειότης.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τρεῖς ὑποστάσεις ὕμνοῦμεν Θεαρχικὰς, ἐνιαίας φύσεως ἀπαράλλακτον μορφήν, ἀγαθόν, φιλόνητον Θεόν, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν ἡμῖν δωρούμενον.

Ο ὑπερούσιος μόνος, καὶ τριλαμπὴς χαρακτῆρσι Κύριος, ἐν Θεότητι μιᾷ πεφυκώς, συνέτισον ἡμᾶς, καὶ ἀξιώσον τῆς σῆς θείας ἐλλάμψεως.

Νυμφοστολήσας ὁ Παῦλος τὴν ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησίαν, ἕνα σε τρισυπόστατον Θεὸν προσκυνεῖν ἐδίδαξεν, ἐξ οὗ, καὶ δι' οὗπερ, καὶ ἐν ᾧ τὰ πάντα γέγονεν.

Θεοτοκίον.

Εκ τῆς γαστρὸς σου προῆλθεν ὁ νοητός, Θεοτόκε, Ἥλιος, καὶ κατηύγασεν ἡμᾶς, τριφαοῦς Θεότητος αὐγαῖς· ὃν ὕμνοῦντες εὐσεβῶς, σὲ μακαρίζομεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Κοσμήσας, τρίφωτε Θεέ, τάξεις τὰς οὐρανίους, κατεσκεύασας μέλπειν, τρισαγίοις σε φωναῖς· δέξαι μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, ἀνυμνοῦντας σὴ τὴν ἀγαθότητα.

Τὴν μόνην ἄτρεπτον, τριπτὴν, σύμμορφον, ἐνιαίαν, Θεαρχίαν ὕμνοῦντες, λιτάζομεν

σε θερμῶς, ἀμαρτημάτων πολλῶν καταπέμψαι νῦν ἡμῖν συγχώρησιν.

Ο νοῦς ὁ ἀναρχὸς Πατὴρ, σύμμορφε Θεοῦ Λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Δεῖον, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐθές, τοὺς ἀνυμνοῦντας πιστῶς τὸ σὸν κράτος, φρούρησον ὡς εὐσπλαγχνός.

Θεοτοκίον.

Νομὴν ἀνέστειλε φθορᾶς, ἄνθρωπος κατ' ἐστίαν γεγονώς ὁ Θεός μου ἐν τῇ μήτρᾳ σὺ Ἀγνή, καὶ τοὺς γενάρχας τῆς πρὶν καταδίκης μόνος ἠλευθέρωσεν.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δέσποτα Θεέ, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τὴν ἡμῶν ταπείνωσιν, ὡς οἰκτίρμων, καὶ σπλαγχνίσθητι, φιλόανθρωπε πανάγαθε· οὐδαμόθεν γὰρ ἐλπίζομεν συγχωρήσεως τεύξεσθαι τῶν κακῶν, ὧν ἡμάρτομεν· διὸ γενοῦ μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα Ἀγνή, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τῶν ἡμῶν τραυμάτων τὰς ἀλγηδόνας, καὶ σπλαγχνίσθητι, πανάχραντε, καὶ ἴσασαι τοῦ συνειδότος τὸν καύσωνα, τῷ σῷ ἐλέει δροσίζουσα, καὶ βοῶσα τοῖς δούλοις σου· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ὑμῶν.

Ὦδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναιμι.

Υψοῦ διάνοιαν, μονὰς ἢ τρίφωτος, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν σὼν ὑμνητῶν Δάκτον ἀναβίβασον, καὶ τῆς ἐλλάμψεως τῆς σῆς, καὶ λαμπρότητος ἀξιώσον.

Μετασχημάτισον, καὶ μεταμόρφωσον ἐκ κακίας με πάσης πρὸς ἀρετὴν, μόνη ἀσχημάτιστε καὶ ἀναλλοίωτε Τριάς, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφῶς ὑπέστησας τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις, λειτουργικὰς σοῦ τῆς ἀγαθότητος, ὁ τρισυπόστατος Θεός· μεθ' ὧν δέξαι μου τὴν αἴνεσιν.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ἀκτιστος Θεός, αἰδίδιος, τὴν κτιστὴν τῶν ἀνθρώπων προσειληφώς φύσιν ἀνέμορφωσεν, ἐν τῇ ἀγίᾳ σου γαστρὶ, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ὦδὴ ε'. Τῷ Δεῖῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Νοοῦντες φύσιν Θεαρχικὴν, προνοητικὴν καὶ σωστικὴν πάντων ὑπάρχουσαν, Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν, πρὸς σέ ὀρθρίζομεν, συγχώρησιν αἰτοῦντες τῶν παραπτώσεων.

Πατὴρ ὁ ἀναρχὸς καὶ Θεός, καὶ ὁ συναἰδίδιος Χίος, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, στήριξον, μοναρχικωτάτη Τριάς, τοὺς σούς ὑμνητάς, πάσης ἐπηρείας ῥῦσαι καὶ θλίψεως.

Ρυθμίζων λάμψεσι Θεουργοῖς, καὶ πρὸς εὐαρέστησιν τῆς σῆς τρισυποστάτου Θεότητος, Ἦλιε τῆς δόξης, καθοδηγῶν με αἰεὶ, τῆς Δείας βασιλείας μέτοχον ποίησον.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα φέρων καὶ συντηρῶν, τῇ παντοδυνάμῳ σου χειρὶ, Λόγε Θεοῦ ἀναλλοίωτε, φρούρει καὶ συντήρει τοὺς σέ δοξάζοντας, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Θεομήτορος.

Ὦδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, Θεαρχία τριφάης, τοῖς ὑμνηταῖς σου δώρησαι, καὶ τοῦ κάλλους ἀκτίσι τοῦ φωτουργοῦ τῆς σῆς ἀγαθότητος, καταλάμπεσθαι πάντας καταξιώσον.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον, κατ' οὐσίαν τριλαμπές, παντοκρατὲς, ἀπρόσιτον, τὰς καρδίας καταύγασον τῶν πιστῶς αἰνούντων τὸ κράτος σου, καὶ πρὸς Δείαν ἀγάπην ἀναπτέρωσον.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ κατεσκήνωσεν, Ἀειπάρθενε, σαφῶς ὁ συνοχεὺς καὶ Κύριος τῶν ἀπάντων, καὶ μίαν τρισσολαμπῇ μορφήν τῆς Θεότητος προσκυνεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰσηγήσατο.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν.

Πάτερ καὶ Υἱέ, σὺν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, βλέψον εἰς ἡμᾶς, τοὺς πίστει σε προσκυνοῦντας καὶ δοξάζοντας τὸ κράτος σου, εὐσπλαγχνε, σὺν τοῖς πυρίνοις οἱ πῆλινοι· ἄλλον γὰρ πλὴν σου οὐκ οἶδαμεν· καὶ βόησον τοῖς ὑμνοῦσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Βλέψον εἰς ἡμᾶς, πανῦμνητε Θεοτόκε· λάμψον φωτισμὸν καρδίαις ἐσκοτισμέναις, καὶ καταύγασον τὴν ποιμνὴν σου πανάχραντε· ὅσα γὰρ θέλεις, καὶ δύνασαι, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ βόησον τοῖς αἰτοῦσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ὑμῶν.

Ὦδὴ ζ'. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ρωμαλέαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον, τρίφωτε χαρακτῆρσι Μονὰς, τοῦ φυλάττειν σε καὶ τηρεῖν τὰς Δείας ἐντολάς, καὶ πάντοτε φάλλειν σοι πιστῶς· Εὐλόγητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ος ταυτότητι τῆς φύσεως ὑμνούμενος ἀφράστως ἐνιαῖος Θεός, τοῖς προσώποις δὲ τῆς Τριάδος φέρων ἀριθμὸν, συντήρησον ἀπαν-

τας ἡμᾶς, ἀπὸ ποικίλων πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Συμφυῆ καὶ συναΐδιον δοξάζομεν ἓνα σε κατ' οὐσίαν Θεόν, ἰδιότησιν ἀσυγχύτοις ὑποστατικαῖς, Τριάς, τὸ διάφορον ἀπλῶς προβαλλομένην ἐν μορφῇ ἀπαράλλακτῳ σαφῶς.

Θεοτοκίον.

Ο Θεὸς ὁ ὑπερούσιος προσεΐληφεν, ἄχραντε, ἐκ γαστροῦ σου ἄγνη, τὸ ἡμέτερον φιλανθρώπως φύραμα σαφῶς, καὶ πάντας ἐδίδαξε βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ὦδὴ ἡ. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Ιλασμόν τῶν πταισμάτων θᾶπτον παράσχε μοι, καὶ παθῶν πολυτρόπων τὴν ἀπολύτρωσιν, σύμμορφε Τριάς, καὶ Μονὰς τρισυπόστατε, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θελητὴς τοῦ ἐλέους καταγγελλόμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων, πάντας ἐλέησον, τρίφωτε μονὰς, καὶ Τριάς ὑπεράγαθε, τοὺς δοξολογῆντας τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Εκ φωτὸς αἰδίου φῶς συναΐδιον, τῷ Πατρὶ γεννηθέντα Λόγον σὺν Πνεύματι, τῷ ἐκπορευτῷ φωτὶ, πίστει δοξάζομεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ιατρὸν τοῖς ἀνθρώποις, Ἀχραντε τέτοκας, παντοδύναμον Λόγον, Χριστὸν τὸν Κύριον, τῆς προγονικῆς πληγῆς πάντας ἰώμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὦδὴ θ. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ορᾶν αἱ τάξεις Χερουβὶμ, Δέσποτα, κάλλους τοῦ σοῦ τὴν δόξαν οὐ δυνάμεναι, πτέρυξι κατακαλυπτόμεναι, ἀπαύσως τριττὸν ὕμνον ἀναβοᾶσι, τὸ τρισυπόστατον τῆς σῆς Θεαρχίας ἐνικὸν κράτος δοξάζουσιν.

Τὰς σὰς ἐλλάμψεις, ἄδυτε Ἥλιε, σῶν οἰκετῶν παράσχου ταῖς καρδίαις, καὶ φωτίσον τὰς ψυχὰς, καὶ λύτρωσαι πταισμάτων πολλῶν, μόνε παντελεῆμον, καὶ τρισυπόστατε, καὶ τῆς ἀκηράτου σου ζωῆς ἡμᾶς ἀξιώσον.

Θεοτοκίον.

Η φῶς ὁμότιμον καὶ τρισηλίον καὶ φωτουργὸν Θεότης πεφυκυῖα, καταύγασον τοὺς πιστῶς σε μέλποντας, καὶ τῆς ζοφερᾶς ῥύσαι κακοπραγίας, καὶ καταξιώσον τῶν φωτεινοτάτων σου σκηνῶν, ὡς ὑπεράγαθος.

Σοφῶς τὸν ἄνθρωπον πρὶν διέπλασεν ὁ σὸς Υἱὸς Παρθέने, καὶ φθαρέντα ἀνέπλασε διὰ σοῦ, πανύμνητε, καὶ θείου φωτὸς αἴγλης

τῆς ἀνεσπέρου πάντας ἐπλήρωσε, τοὺς σὲ Θεοτόκον ἀληθῶς πίστει δοξάζοντας.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὀρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.
Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ Ἀδου ὀδυρομένου, ἡ Μαρία ἐβόα πρὸς τοὺς κεκρυμμένους Ἀποστόλους· Ἐξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελῶνος ἐργάται, κηρύξατε τὸν τῆς Ἀναστάσεως λόγον· ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Κύριε, παρίστατο τῷ τάφῳ σου Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ ἐκλαίει βοῶσα, καὶ κηπουρόν σε νομίζουσα, ἔλεγε· Ποῦ ἔθηκας τὴν αἰώνιον ζωὴν; ποῦ ἔκρυψας τὸν ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ; οἱ γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν· ἡ τὸν Κύριόν μου δότε μοι, ἡ σὺν ἐμοὶ κραυγάσατε· Ὁ ἐν νεκροῖς, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναστήσας, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσίᾳ βουλῇ, λάμψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδὰμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὗρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμή· Ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Η ζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγὶς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο· ὡς βασιλέα ὑπνῶντα, στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστόν· καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀορασίᾳ πατάξας, ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα.

Τῷ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, ζωὴν ἀθάνατον εὐρομεν, παντοδύναμε καὶ μόνε τῶν ὅλων Σωτὴρ· σὺ γὰρ ἐν τῇ σεπτῇ σου Ἐγέρσει πάντας ἀνεκαλέσω, ὁ λύσας Ἀδου τὸ νῆκος, καὶ θανάτου τὸ κέντρον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθέने, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, ὁ Ἀμωμος· τὰ Εὐλογητάρια·
καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Τῷ ἐκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ σου θανάτῳ, Χριστέ, πύλας τοῦ Ἀδου συντρίψας ὡς Θεός,

ἤνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι Παράδεισον· καὶ ἀνα-
στάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρύσω ἐκ φθορᾶς τὴν
ζωὴν ἡμῶν.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἴρω
πρὸς σέ, Λόγε· οἴκτειρόν με, ἵνα ζῶ σοι.
Ελέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθενημένους, καταρ-
τίζων εὐχρηστα σκευή σου, Λόγε.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, πανσωστικὴ αἰτία· εἴτινι
τοῦτο κατ' ἀξίαν πνεύση, τάχει ἐξαίρει
τῶν τῆς γῆς, πτεροῖ, αὖξει, τάττει ἄνω.

Ἀντίφωνον Β'.

Εμὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν
ἀντισχεῖν ἠδύνατο ἐχθροῦ πάλαισμα· οἱ
νικῶντες γὰρ ἐνθεν ὑψοῦνται.

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν μή μου ληφθῆτω ἡ ψυχὴ
ὡς στρουθίον, Λόγε· οἶμοι! πῶς μέλλω
τῶν ἐχθρῶν ῥυσθῆναι, φιλαμαρτημῶν ὑπάρχων;

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πᾶσιν, εὐδο-
κία, σύνεσις, εἰρήνη, καὶ ἡ εὐλογία· ἰσχυ-
ρὸν γὰρ τῷ Πατρὶ ἐστι καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, ἐχθροῖς φοβε-
ροί, καὶ πᾶσι θαυμαστικοί· ἄνω γὰρ
ὁρῶσιν.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν ὁ τῶν δικαίων
κλῆρος, ἐπίκουρόν σε ἔχων Σῶτερ, οὐκ
ἐκτείνει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, τὸ κράτος ἐπὶ πάντων,
ὅπερ αἱ ἄνω στρατηγίαι προσκυνοῦσι,
σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν κατὰ.

Προκείμενον.

Κύριε, ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἐλθέ
εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Γ'. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ.

Ο' Ν'. καὶ τὰ λοιπά. Ὁρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τῶν Εἰρμῶν
εἰς δ', τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'. καὶ τῶν Πατέ-
ρων εἰς ε'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος. Ἦχος πλ. β'.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ω**ς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἁ-
» βύσσῳ ἔχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ κα-
» θορῶν ποντούμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν,
» ἐβόα, ἄσωμεν.

Τροπάρια.

Ε'κτεταμέναις παλάμαις ἐπὶ Σταυροῦ, πα-
τρικῆς ἐπλήρωσας εὐδοκίας, ἀγαθὲ Ἰη-
σοῦ, τὰ σύμπαντα· διὸ ἐπινίκιον ᾠδὴν σοι
πάντες ἄσωμεν.

Φόβῳ σοι, ὡς θεραπευτῆς, ἡ τελευταία προ-
σταχθεῖσα πρόσεισι τῷ Δεσπότη τῆς
ζωῆς, δι' αὐτῆς βραβεύοντι ἡμῖν ἀτελεύτητον
ζωὴν, καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη δημιουργόν, ὡς αὐτὸς
ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός ὑπὲρ
νοῦν σαρκούμενον, ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀλη-
θῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. α'.

Ὡδὴ α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Ασωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὤμων Χερου-
βὶμ ἀναληφθέντι μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ
συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, Ὡδὴν
ἐπινίκιον, ὅτι δεδοξασται.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ
νόμον δόντι τῷ Θεόπτη Μωσῇ, τῶν Ἑ-
λαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ
μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδοξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστόν,
χοροὶ Ἀγγέλων θαυμάζοντες, μετὰ σαρ-
κὸς ἐν ὑψίστοις, ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ
ἀνέμελπον ὕμνον ἐπινίκιον.

Θεοτοκίον.

Αχραντε Μῆτερ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ
σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος
μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε,
ἐκ πάσης περιστάσεως σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν πρῶτον ὕμνῳ σύλλογον τῶν Ποιμένων.

Ὡδὴ α'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν πανα-
γίαν Σύνοδον, τὸ πανάγιον αὐτῆς ἐν ἐ-
μοὶ χρησμῳδῆμα βοῶν, ἱκετεύω σε Χριστέ δια-
φυλάττεσθαι.

Οἱ Θεοφόροι Πατέρες, ὡς ἀστραπαὶ, συνελ-
θόντες σήμερον, σὲ Χριστέ μονογενῇ τῷ
Πατρὶ συνἀναρχον Υἱὸν ὡμολόγησαν τρανῶς,
καὶ ὁμοούσιον.

Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας, οἱ εὐκλεεῖς
νυμφοστόλοι, Δέσποτα, τὸν τῆς πίστεως
σαφῶς ὀρισμὸν ἐκθέμενοι, χρυσοῦν ὥσπερ κό-
σμον εὐπρεπῇ, ταύτην ἐκόσμησαν.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη τῇ δόξῃ τῇ θεικῇ ἡ σεπτὴ
Βασίλισσα, τῷ Υἱῷ τῷ ἑαυτῆς καὶ Θεῷ

παρίσταται, ἡμῖν σωτηρίαν ψυχικὴν καθικε-
τεύουσα.

Καταβασία.

Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφω,
Ερρήτόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον.

Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νέου,

Ορᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος

Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,

» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν σου,

» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ

» τῆς ὁμολογίας σου.

Τροπάρια.

Θεὸν σταυρούμενον σαρκὶ καθορώσα ἡ κτί-
σις, διελύετο φόβῳ· ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ
παλάμῃ τοῦ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντος, κραταιῶς
συνείχετο.

Θανάτῳ θάνατος λυθεὶς, κεῖται δεῖλαιος
ἄπνους· τῆς ζωῆς γὰρ μὴ φέρων τὴν ἐνθεὸν
προσβολὴν, νεκροῦται ὁ ἰσχυρὸς, καὶ δωρεῖται
πᾶσιν ἡ ἀνάστασις.

Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου, Ἀγνή, πᾶσαν φύσεως
τάξιν ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ
ὑπερφυῶς συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα,
μένεις ἀειπαρθένος.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Ανέπτῃς ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέ-
ρα, καὶ ἀνύψωσας ἡμῶν τὸ γένος, φιλάν-
θρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων, Σωτὴρ, βροτείαν
φύσιν θεασάμεναι, συνανιοῦσαν σοι, ἀ-
παύστως ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροὶ, Χριστέ, ὁρῶντες
μετὰ σώματος ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύ-
μνουν τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἀπαύστως, Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐν
λαγόνων σου, ρυσθῆναι πλάνης Διαβόλου
τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ροὴν καὶ πάθος καὶ τομὴν, Ἄρειος ὁ παρά-
φρων, τῇ γεννήσει τῇ θείᾳ δυσσεβῶς ὁ
ἀσεβὴς προσάπτων, τῷ τμητικῷ τῶν Πατέρων
ξίφει ἀποτέμενεται.

Ως πάλαι θείος Ἀβραάμ, στρατευόμενοι
πάντες οἱ σεπτοὶ θεηγόροι, τοὺς ἐχθροὺς
σου, ἀγαθὲ, τοὺς μανιώδεις τῇ σῇ δυναστείᾳ
κραταιῶς ἀπώλεσαν.

Τὸ πρῶτον ἄθροισμα τῶν σῶν κροτηθὲν Ἰε-
ρέων, ὁμοούσιον, Σῶτερ, σὲ τῷ ἀνάρχῳ
Πατρὶ, καὶ ποιητῇ τοῦ παντός, γεννηθέντα εὐ-
σεβῶς ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὐδὲ γλῶσσα,
Παρθένε, εὐφημεῖν σε ἀξίως· ἐκ σοῦ γὰρ
ἄνευ σποράς ὁ ζωοδότης Χριστὸς σαρκωθῆναι
Πάναγνε ηὐδόκησεν.

Καταβασία.

Ερρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας,
Υβριν τε δυσκἀθεκτον εὐτεκνουμένης,

Μόνη προσευχῇ τῆς προφήτιδος πάλαι

Αννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,

Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κοντάκιον τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ
τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνε-
λήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμῶ-
θεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ
βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν,
καὶ οὐδεὶς κατ' ὑμῶν.

Καθίσματα τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι τῆς ἀληθείας Χρι-
στοῦ, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε ἐπὶ τῆς γῆς
ἀληθῶς, Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τὰς αἰ-
ρέσεις τῶν δυσφήμων γλωσσάλγων· σθέσαντες
τὰς φλογώδεις τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διό
ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι
ἡμᾶς.

Δόξα. Τῶν αὐτῶν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὐψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν Νικαέων ἡ λαμπρὰ πόλις σήμερον, ἐκ
πάσης γῆς πρὸς ἑαυτὴν συνεκάλεσε τρια-
κοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ
λαλήσαντος βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ κατα-
σμικρύναντος τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Υἱὸν καὶ
Λόγον ὄντα τοῦ Θεοῦ· ὃν καθελόντες, τὴν
Πίστιν ἐκράτουναν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁμοιον.

Ο ἀνελθὼν εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, καὶ
συγκαθίσας τῷ Πατρὶ δεξιόθεν, οὐ οὐδα-
μῶς κεχώρισαι, φιλάνθρωπε Χριστέ, Πνεῦμα
δὲ τὸ ἅγιον τοῖς σοφοῖς Μαθηταῖς σου πέμψεν
ὑποσχόμενος, καὶ ἡμῶν καταυγᾶσας τὰς δια-
νοίας, δίδου φωτισμὸν, ὡς ἂν ἀπαύστως ὑμνώ-
μέν σε Δέσποτα.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**ριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος· ἡ
» σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς μέλπει

» ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς ἐν Κυ-
» ρίῳ ἑορτάζουσα.

Τροπάρια.

Τὸ ξύλον ἦνθησε, Χριστέ, τῆς ὄντως ζωῆς·
ὁ Σταυρὸς γὰρ ἐπάγη, καὶ ἀρδευθεὶς αἵ-
ματι καὶ ὕδατι ἐξ ἀκηράτου σου πλευρᾶς, τὴν
ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησεν.

Οὐκ ἔτι ὄφισ μοι ψευδῶς τὴν θείωσιν ὑπο-
βάλλει· Χριστὸς γὰρ ὁ Θεουργὸς τῆς ἀν-
θρώπων φύσεως, νῦν ἀνωλύτως τὴν τρίβον τῆς
ζωῆς μοι ἀνεπέτασεν.

Θεοτοκίον.

Ως ὄντως ἀφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα τὰ
τῆς σῆς, Θεοτόκε, Θεοπρεποῦς πέφυκε
κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθε-
νε, μυστήρια.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασι-
λεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πα-
τρὸς ἀποστεῖλαι· διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστέ
τῇ Ἀναλήψει σου.

Ως ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ πρὸς τὸν Πατέρα σὺν
σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτὸν αἱ τῶν Ἀγ-
γέλων στρατιαὶ, καὶ ἐβόησαν· Δόξα Χριστέ
τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις
ἐβόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέ-
ρῳ Βασιλεῖ· ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ
καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Η Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔ-
γνω· ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ
διέμεινεν· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε,
κραυγάζομεν.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Χριστὸς μου δύναμις.

Νοθεύσας Ἄρειος, φρενὶ ἀγνώμονι, τὴν ὀρθό-
δοξον Πίστιν, ταῖς πατρικαῖς ψήφοις ἐ-
ξωστράκισται τῆς Ἐκκλησίας, σεσηπὸς ὡπερ
μέλος, ὁ δυσώνυμος.

Υπὲρ σοῦ, Δέσποτα, ἀγωνιζόμενος ὁ χορὸς
τῶν Πατέρων, σοῦ τοὺς ἐχθροὺς ἄγαν
ἐτροπώσατο· καὶ συμφυῇ σε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ
Πνεύματι ἐδόξασε.

Μεσίτης γέγονας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τοῦ
Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν Χριστέ, δύο
σε ταῖς φύσεσιν, ἓνα γνωρίζοντες Υἱὸν, οἱ Θεό-
φρονες ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸν με ἔδειξε φυτὸ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς
γὰρ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε, ἀ-
νέστησε, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς κληρονό-
μον με κατέστησεν.

Penticostario.

Καταβασία.

Αναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
Λόγος προελθὼν, Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου,
Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
Ἀΐδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ ἐ. Ὁ Εἰρμός.

Τῷ θείῳ φέγγει σου, ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρ-
» θριζόντων σοι ψυχὰς πόθῳ καταύγασον,
» δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως
» Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακα-
» λούμενον.

Τροπάρια.

Υποχωρεῖ μοι τὰ Χερουβὶμ νῦν, καὶ ἡ φλο-
γὴν ῥομφαία, Δέσποτα, νῶτά μοι δίδωσι,
σὲ ἰδόντα, Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, Ληστῇ
ὁδοποιήσαντα τὸν Παραδείσον.

Οὐκέτι δέδοικα τὴν εἰς γῆν, Δέσποτα Χρι-
στὲ, ὑποστροφὴν· σὺ γὰρ ἐκ γῆς με ἀ-
νήγαγες, ἐπιλελησμένον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολ-
λὴν, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας τῇ Ἀναστάσει σε.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ
κόσμου ἀγαθὴ, ὁμολογοῦντας διάσωσον·
σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον κекτήμεθα,
τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεῇ-
» μον, ταῖς ἀνω δυνάμεσι μετὰ σαρκὸς ἐ-
» πεδήμησας.

Αγγέλων αἱ δυνάμεις αἰρόμενον σὲ ἰδοῦσαι,
Τὰς πύλας, ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡ-
μῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον τὸν Σωτῆρα,
ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· Τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν
δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε·
σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον σαρκὶ τῷ κόσμῳ
ἐκύησας.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ωραῖοι πόδες ὡς ἀληθῶς, σὲ τῶν κηρυττόν-
» των τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέ-
» χουσαν, πάντων τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώ-
» πων, Χριστέ, καὶ πλήθει τῆς εἰρήνης κόσμον
συνάπτουσιν.

Σοφίαν, δύναμιν τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἐνυπό-
» στατον, Χριστέ, σὲ συνελθόντες ἐκήρυξαν, οἱ

τῆς παναγίας ἱερωσύνης σεπτῶς τῷ νόμῳ σφραγισθέντες Θεῖοι Διδάσκαλοι.

Υδάτων νάματα καθαρὰ, τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν ποτίσαντες, ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς ἀναπαύσεως νῦν τρυφᾶτε, δι' αἰῶνος ἀγαλλιώμενοι.

Θεοτοκίον.

Λυχνίαν πάντα γνε φαινήν, πᾶσιν ἀπαυγάζουσιν Χριστὸν, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, σὲ εἰδότες, μόνη Θεογεννήτορ ἀγνή, τὴν σὴν νῦν προστασίαν ἐπικαλούμεθα.

Καταβασία.

Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων, πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.

Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,

ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὡδὴ 5. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν ὑψουμένην καθο-
» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, πολυέλεε.

Τροπάρια.

Σταυρούμενος, Δέσποτα, τοῖς μὲν ἥλοις τὴν ἀράν, τὴν κατ' ἡμῶν, ἐξήλειψας· τῇ δὲ λόγχῃ νυττόμενος τὴν πλευράν, Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον διαρρήξας, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας.

Αδάμ κατενήμεται, δι' ἀπάτης πτερνισθεὶς, πρὸς τὸ τοῦ Ἄδου βάραινον· ἀλλ' ὁ φύσει Θεὸς τε καὶ συμπαθὴς, κατήλθες πρὸς ἔρευναν, καὶ ἐπ' ὤμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Ηπαναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινὸν κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Ἐκκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Εσκίρτησαν Ἀπόστολοι, ὁρῶντες μετάρσιον σήμερον τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Επέστησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶντες Χριστὲ τοῖς Μαθηταῖς σου· Ὁν τρόπον κατείδετε Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται δίκαιος πάντων κριτής.

Ως εἰδὼν σε, Σωτὴρ ἡμῶν, δυνάμεις αἱ οὐράνιαι εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἔκραυ-

γάζον λέγουσαι· Μεγάλῃ Δέσποτα, ἡ φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος, καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Λαθεῖν οὐ δεδύνηται ζιζανίων ὁ σπορεὺς τῆς προνοίας ἄφατον, τῆς μαρίας ἐπώνυμος ὁ κληθεὶς· Ἰουδαν ζηλώσας γὰρ, ὡς ἐκείνος ἐρράγη ὁ παμπόνηρος.

Ο Θεὸς κατάλογος τῶν Πατέρων ὁ σεπτὸς, μονογενὲς ἀπαύγασμα τῆς ὑσίας ἐκλάμψαν τῆς Πατρικῆς κηρύττει σε, Δέσποτα, καὶ πρὸ πάντων αἰῶνων γεννηθέντα Υἱόν.

Γαστήρ διαρρήγνυται κατὰ λόγον, ἡ πηγὴν τὴν θολεράν καὶ ἄποτον, αἰρέσεων πηγᾶσσα δυσσεβῶν, ἀρότρῳ δεήσεως, ἱερέων ἐνθέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον.

Ο μέγας προέγραψεν ἐν Προφήταις Μωϋσῆς, σὲ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν, καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου, Μητροπάρθενε.

Καταβασία.

Γλασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία, ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου, ἡμῶν, ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου στέρνων Ἰωάνν, τῆς φθορᾶς διαρπάξης ὅλον τὸν Ἀδὰμ, παγγενὴ πεπτωκότα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν ἐκράτυνεν· ἡ καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἁνῶ θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Ὁ Οἶκος.

Εν ὑψηλῷ κηρύγματι τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἀκούσωμεν βοῆσης· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω καὶ πινέτω· ὁ κρατὴρ, ὃν φέρω, κρατὴρ ἐστὶ τῆς σοφίας· τούτου τὸ πόμα ἀληθείας λόγῳ κεκέρακα, ὕδωρ οὐ προχέων ἀντιλογίας· ἀλλ' ὁμολογίας· ἥς πίνων ὁ νῦν Ἰσραὴλ, Θεὸν ὁρᾷ φθειγγόμενον· Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἡλλοίωμαι, ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, ἐγὼ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν ἐμοῦ ἄλλος οὐκ ἐστὶν ὅλως· Ἐντεῦθεν οἱ μετέχοντες πλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐορτάζομεν, τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων.

Στίχοι.

Πόλου νοητοῦ ἀστέρες σελασφόροι,
Ἀκτίσιν ὑμῶν φωτίσαιτέ μοι φρένας.

Κατὰ Ἀρείου.

Ξένον τὸν Υἱὸν Πατρὸς οὐσίας λέγων
Ἀρείος, ἦτω τῆς Θεοῦ δόξης ξένος.

Τὴν παροῦσαν ἐορτὴν ἐορτάζομεν, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, τὴν κατ' ἡμᾶς φορέσας σάρκα, τὴν οἰκονομίαν ἅπασαν ἀρρήτως ἐνήργησε, καὶ πρὸς τὸν πατρῶον ἀποκατέστη θρόνον, θέλοντες δεῖξαι οἱ Ἅγιοι, ὅτι ἀληθῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ τέλειος ἄνθρωπος Θεὸς ἀνελήφθη, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς, καὶ ὅτι ἡ Σύνοδος αὕτη τῶν ἁγίων Πατέρων ὁπῶς αὐτὸν ἀνεκήρυξε, καὶ ἀνωμολόγησεν ὁμοούσιον καὶ ὁμότιμον τῷ Πατρί· τούτῳ τῷ λόγῳ, μετὰ τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν, τὴν παροῦσαν ἐθέσπισαν Ἐορτὴν, ὡσανεὶ τὸν συλλογον τῶν τοσούτων Πατέρων προδιβάζοντες, τοῦτον δὴ, τὸν ἐν σαρκὶ ἀναληφθέντα, Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ἐν σαρκὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀνακηρυττόντων.

Ἡ δὲ Σύνοδος αὕτη γέγονεν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Τοῦ γὰρ διωγμοῦ παυσαμένου, οὗτος ἐν Ῥώμῃ πρότερον ἄρχει· μετέπειτα δὲ, καὶ τὴν πανευδαίμονα πόλιν, τὴν ἐαυτῷ ἐπώνυμον, κτίζει, ἔπει ἀπὸ κτίσεως κόσμου πεντακισχίλιστον ὀκτακοσιοστὴν τριακοστὴν ὁγδόην· τότε δὴ καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀρείου ἤρξατο. Ὁς ὄρμητο μὲν ἐκ Λιβύης· εἰς Ἀλεξάνδρειαν δὲ γεγωνῶς, καὶ Διάκονος ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πέτρου Ἀλεξανδρείας χειροτονηθείς, ἐπειδὴ βλασφημεῖν κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἤρξατο, κτίσμα τοῦτον ἀνακηρύττων, ἐξ οὗκ ὄντων τε γενέσθαι, καὶ πόρρω ὄντα τῆς θεϊκῆς ἀξίας, καταχρηστικῶς δὲ Σοφίαν καὶ Λόγον Θεοῦ λέγεσθαι, ὡς δὴθεν ἀντικαθιστάμενος Σαβελλίῳ τῷ δυσσεβεῖ, μονοπρόσωπον καὶ μονοὑπόστατον λέγοντι τὴν Θεότητα, καὶ ποτὲ μὲν Πατέρα γίνεσθαι, ποτὲ δὲ Υἱόν, ποτὲ δὲ Πνεῦμα ἅγιον. Ταῦτα δὴ τὸν Ἀρείου βλασφημοῦντα, ὁ μέγας Πέτρος τῆς ἱερωσύνης ἀφίστησι, τὸν Χριστὸν, ὡς βρέφος, ἐπὶ τῷ ἁγίου Θυσιαστηρίου ἰδὼν, διεβρόχως ἀναβεβλημένον ἱμάτιον, καὶ λέγοντα, τὸν Ἀρείον διαρρήξαι αὐτό.

Ἀχιλλᾶς δὲ, ὁ μετὰ Πέτρον ἀρχιερατεύσας τῆς Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ ὑποσχέσει, λύει πάλιν τὸν Ἀρείον· πρὸς δὲ, καὶ Πρεσβύτερον χειροτονεῖ, καὶ τοῦ κατ' Ἀλεξάνδρειαν διδασκαλείου προϊστάται. Τοῦ δὲ Ἀχιλλᾶ τελευτήσαντος, Ἀλέξανδρος γίνεταί· ὃς τὸν Ἀρείον πάλιν τὰ αὐτὰ καὶ χείρονα βλασφημεῖντα εὐρών, τῆς Ἐκκλησίας ἐξέωσε, διὰ Συνόδου αὐτὸν καθελών. Ὡς δὲ φησι Θεοδώρητος, ὅτι καὶ τρεπτῆς φύσεως τὸν Χριστὸν ἐδογματίζε, καὶ τὸ, ἄνουν καὶ ἄψυχον ἀνελιφέναι σάρκα τὸν Κύριον, πρῶτος οὗτος ἠρεῦξάτο. Ὁ μὲντοι Ἀρείος πολλοὺς τῇ αὐτοῦ δυσσεβεῖα ὑπαγαγὼν, γράφει, καὶ οἰκειοῦται τὸν Νικομηδείας Εὐσέβιον, τὸν Τύρου Παυλῖνον, Εὐσέβιον τε τὸν Καισαρείας, καὶ ἄλλους, καὶ κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου χωρεῖ. Ὁ δ' Ἀλέξανδρος, ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης

τῆς τὰς βλασφημίας ἐκείνου καὶ τὴν καθαίρειν πέμψας, πολλοὺς πρὸς ἄμυναν ἤγειρε.

Τῆς οὖν Ἐκκλησίας ταραττομένης, καὶ μηδεμιᾶς θεραπείας εἰς τὴν περὶ τοῦ δόγματος φιλονεικίαν φαινομένης, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἀπανταχόθεν τῆς οἰκουμένης, δημοσίῳις ὁχήμασι, τοὺς παρόντας Πατέρας συναγαγὼν ἐν Νικαίᾳ, ἐκέλευε καὶ αὐτὸς παραγίναται. Καὶ δὴ, τῶν Πατέρων πάντων καθισάντων, προτραπείς καὶ αὐτὸς ἐκάθισεν, οὐκ ἐν βασιλικῷ θρόνῳ, ἀλλ' ἐν ὑψιμένῳ τῆς ἀξίας καθίσματι· καὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀρείον λαληθέντων, ἀναθέματι μὲν ἐκείνος, καὶ οἱ ἐκείνῳ συμφρονοῦντες ἅπαντες ὑποβάλλονται. Ὁ δὲ τοῦ Θεοῦ Λόγος παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ὁμοούσιος, καὶ ὁμότιμος, καὶ συνἀναρχος ἀνακηρύττεται τῷ Πατρί. Ἐκτιθέασιν δὲ οὗτοι, καὶ τὸ τῆς πίστεως ἁγίου Σύμβολον, ἀγαγόντες αὐτὸ μέχρι τοῦ, Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· τὰ γὰρ ἐξῆς, ἡ δευτέρα ἀνεπλήρωσε Σύνοδος. Ἐκύρωσε δὲ πρὸς τοῦτοις ἡ πρώτη Σύνοδος καὶ τὴν τοῦ Πάσχα Ἐορτὴν, πότε, καὶ πῶς δεῖ ἡμᾶς αὐτὴν ἐκτελεῖν, καὶ μὴ μετὰ Ἰουδαίων, ὡς περ ἦν πρότερον ἔθιμον. Ἐκτιθέασιν δὲ καὶ Κανόνας περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως εἰκοσι. Τὸ δὲ ἅγιον τῆς πίστεως Σύμβολον, ὁ μέγας καὶ ἱσαπόστολος Κωνσταντῖνος, ὕστερος πάντων, ἐρυθροῖς ἐπεκύρωσε γράμμασιν.

Ἦσαν δὲ Ἀρχιερεῖς μὲν τῶν ἁγίων τούτων Πατέρων, διακόσιοι τριάκοντα καὶ δύο· Ἱερεῖς δὲ, καὶ Διάκονοι, πρὸς δὲ καὶ Μονάζοντες, ὀγδοήκοντα καὶ ἕξ· οἱ συμπάροντες δὲ, τριακόσιοι δέκα καὶ ὀκτὼ. Οἱ δ' ἐπισημότεροι ἦσαν οὗτοι· Σίλβιστρος ὁ τῆς Ῥώμης Ἀρχιερεὺς, Μητροφάνης Κωνσταντινουπόλεως ἀσθενῶν· οὗτοι δὲ παρῆσαν διὰ τοποτηρητῶν. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλεξανδρείας, σὺν Ἀθανασίῳ τῷ μεγάλῳ, Ἀρχιδιάκονῳ τότε ὑπάρχοντι· Εὐστάθιος ὁ Ἀντιοχείας, καὶ Μακάριος Ἱεροσολύμων· ὁ ὁσῖος Κουδρουβῆς Ἐπίσκοπος· Παφνούτιος ὁ ὁμολογητής· ὁ μυρεβλύτης Νικόλαος, καὶ Σπυρίδων ὁ Τριφυλοῦντος, ὃς τὸν ἐκεῖσε φιλόσοφον καταβαλὼν, ἐδάπτισε, τὸ τρισήλιον αὐτῷ ὑποδείξας. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τῆς Συνόδου, δύο πρὸς Θεὸν μεταστάντων Πατέρων Ἀρχιερέων, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, τοῖς αὐτῶν κιδωτίοις τὸν ὅρον τῆς ἁγίας Συνόδου ἐνέβηκεν, καὶ ἀσφαλῶς περικλείσας, εὐρεν ἐκείνον καὶ παρ' αὐτῶν κυρωθέντα τε καὶ ὑπογραφέντα, ἀρρήτοις λόγοις Θεοῦ.

Τελεσθείσης δὲ τῆς Συνόδου, ἐπεὶ καὶ ἡ Πόλις ἤδη ἀναικτοδομηθεῖσα πεπλήρωτο, μετακαλεῖται Κωνσταντῖνος ὁ μέγας τοὺς ἁγίους ἐκείνους ἅπαντας ἄνδρας· οἱ καὶ περιελθόντες σύμπαντες, καὶ εὐχάμενοι, ταύτην ἀρκούντως Βασιλεύουσιν εἶναι τῶν Πόλεων προσκυροῦσι, καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Λόγου ταύτην ἀνέθεντο τοῦ Βασιλέως κελεύσαντος· καὶ οὕτως οἱ Ἅγιοι ἕκαστος αἰκάδε ἀνεχώρησαν.

Ἀλλὰ μήπω τοῦ μεγάλου πρὸς Θεὸν ἐκδημήσαντος Κωνσταντίνου, σὺν τῷ Τίτῳ δὲ αὐτοῦ Κωνσταντίῳ τὰ σκήπτρα διέποντος, ὁ Ἀρείος τῷ Βασιλεῖ πρόσεισι, λέγων καταλιπεῖν ἅπαντα, καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνωθῆναι θέλει Θεοῦ. Γράψας τοίνυν τὰς αὐτοῦ βλασφημίας, ἀπηρώρησε τοῦ τραχήλου· καὶ ὡς δὴθεν τῇ Συνόδῳ πειδόμενος, ἐκεῖνα χειρὶ περικρούων, τούτοις ἔλεγε πείθεσθαι. Ἀρέλει καὶ ὁ Βασιλεὺς, δεῖξασθαι εἰς καινὴν τὸν Ἀρείον τῷ Πατριάρχῃ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐνεκελεύετο. Ἦν δὲ τότε μετὰ Μητροφάνην, Ἀλέξανδρος· ὃς, τὸ δύστροπον εἰδὼς τοῦ ἀνδρός, ἀμφιβάλλων ἦν, καὶ δέσμενος τοῦ Θεοῦ δεῖξαι αὐτῷ, εἰ κατὰ γνώμην αὐτοῦ κοινωνήσῃ Ἀρείῳ. Ἐπεὶ δ' ὁ καιρὸς ἐπίστη, κατ' ὃν εἶδε συλλειτουργῆσαι αὐτῷ, θερμότερως γίνεται τῆς πρα-

σευχῆς. Ὁ δὲ Ἄρειος, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐρχόμενος, περὶ τοῦ τὸν κίονα τοῦ φόρου, νυξάσας αὐτὸν τῆς γαστρὸς, εἰς δημόσιον ἀπόπατον εἰσεῖσι· καὶ κείσε διαρράγεις, σύμπασαν τὴν ἐνδοθεν πλάσιν κάτωθεν ἐξερεύγεται, τὴν τοῦ Ἰούδα ῥῆξιν ὑποστὰς ἐπὶ ἴση προδοσίᾳ τοῦ Λόγου· καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τῆς Πατρικῆς οὐσίας ἀπορρήγνυς, αὐτὸς διαρρήγνυται, νεκρὸς εὐρεθεὶς· καὶ οὕτως ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῆς ἐκείνου λύμης ἀπῆλλακται.

Ταῖς τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν Ἀναστασίμους.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**ροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο
» Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἐπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Οδυρόμενος τῷ πάθει σου ὁ ἥλιος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐπὶ πᾶσαν, Δέσποτα, τὴν γῆν τὸ φῶς συνεσκότασε, βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ημφιάσατο Χριστέ τῇ καταβάσει σου φέγγος τὰ καταχθόνια· ὁ Προπάτωρ δὲ θυμῆδίας ἐμπλεως ὀφθεῖς, χορεύων ἐσκήρτησε, βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ, Μῆτερ Παρθένε, φῶς ἀνέτειλε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φαιδρὸν· τὸν γὰρ κτίστην σὺ τῶν ἀπάντων τέτοικας Θεόν· ὃν αἵτησαι Πάναγνε, ἡμῖν καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Ο ἐν νεφέλῃ φωτὸς ἀναληφθεὶς, καὶ σῶσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επὶ τῶν ὧμων, Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκὶ πρὸς τὸν αἰσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νενικήκατε μανίας τὸν ἐπώνυμον Ἄρειον, τὸν μανέντα δεινῶς, καὶ λαλήσαντα, εἰς

τὸ ὕψος ἄδικα Θεοῦ· Υἱῷ γὰρ ἠρνήσατο βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν Υἱὸν βροντῆς μιμούμενοι, Θεσπέσιοι, Λόγον Πατρὶ συνάναρχον καὶ ὁμόθρονον, πυριμόρφους στόμασιν ὑμῶν, τοὺς πάντας διδάσκετε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ὑπόπτεροι, τῷ Λόγῳ βοηθήσοντες, ἦκετε Θεομακάριστοι· οἰκουμένης γὰρ ἐκ περάτων ἤθροισεν ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἡ κάμινος οὐκ ἐφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ Θεῖον πῦρ σε μὴ φλέξαν, ὦκησεν ἐν σοὶ, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κινήσασα.

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, **Σ**έβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας. **Η'** τοῦ Παρακλητοῦ δὲ φωσφόρος χάρις **Σ**εβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριας μόνη, **Γ**σοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν Ἀναστασίμους.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅ-
» παντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι·
» ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ιουδαίων τὸν πάλαι προφητοκτόνον λαόν, Θεοκτόνον ὁ φθόνος νῦν ἀπειργάσατο, σὲ ἐπὶ Σταυροῦ ἀναρτήσαντα, Λόγε Θεῶ, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐρανίους ἀψίδας οὐ καταλέλοιπας, καὶ εἰς Ἄδου φοιτήσας, ὅλον συνήγειρας κείμενον, Χριστέ, ἐν σαπρίᾳ τὸν ἄνθρωπον, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εκ φωτὸς φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον, δεδοξασαι· Πνεῦμα γὰρ ἐν σοὶ, Κόρη, Θεῖον ἐσκήνωσεν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις ἀναπτάντα ζωοδότην Χριστὸν εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύτην

ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑμνοῦ-
μεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει καθελόντα τὸν
ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει ἀνυ-
ψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα ἀνεδείχθης, Θεοτό-
κε, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις ἐποχοῦ-
μενον βαστάσασα· ὃν σὺν Ἀσωμάτοις βροτοὶ
δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Εκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Πυρσωθέντες ἀκτίσι τῆς σῆς Θεότητος, οἱ
χρηστοὶ σου Ποιμένες, σὲ ὡμολόγησαν
γενεσιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, ὃν ὑπε-
ρυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο χορὸς τῶν Ποιμένων ὁ παναοίδιμος, ἀ-
θροισθεὶς θεοφρόνως, Τριάδα ἀκτιστον,
νῦν θεολογῶν, πάντας διδάσκει βοᾶν· Σὲ ὑπε-
ρυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιεράρχαι ποιμένες οἱ ἀξιάγαστοι τὴν Χριστοῦ
Ἐκκλησίαν καταφωτίζουνσιν, ἄλλοι ἀλλαχῇ
ταύτην καταφαιδρύναντες, καὶ ὑπερυψοῦντες
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυστικῶς ἐν εἰκόσι προεθεάσαντο οἱ Προ-
φῆταί σε πάντες, Λόγον κυήσασαν· σάρ-
κα γὰρ ἐκ σοῦ λαβὼν οὗτος προῆλθε διπλοῦς,
ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
Ὅ τρισσοφεγγὴς τῆς θαλασσίας τύπος,
Ἵμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον
Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἔ τολ-
» μαῶς Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τέγμετα,
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Παθῶν ἀμέτοχος σὺ διέμεινας, Λόγε Θεοῦ,
σαρκὶ προσομιλήσας τοῖς πάθεσιν· ἀλλὰ
λύεις τῶν παθῶν τὸν ἄνθρωπον, πάθεσι χρη-
ματίσας πάθος, Σωτὴρ ἡμῶν· μόνος γὰρ ὑπάρ-
χεις ἀπαθὴς καὶ παντοδύναμος.

Φθορὰν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθορᾶς
ἐτήρησας τὸ σῶμά σου ἄγευστον· ἡ δὲ
σὴ ζωοποιὸς καὶ θεία ψυχὴ, Δέσποτα, ἐν τῷ
Ἀδῇ οὐ καταλέλειπται· ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ὕπνου
ἀναστὰς, ἡμᾶς συνήγειρας.

Τριαδικόν.

Θεὸν Πατέρα, Υἱὸν συνάναρχον, πάντες
βροτοὶ, ἐν χεῖλεσιν ἀγνοῖς μὲν δοξάζομεν,
τὴν δὲ ἀρρήτον καὶ ὑπερένδοξον Πνεύματος
παναγίου δύναμιν σέβομεν· μόνη γὰρ ὑπάρχει
πανσθενὴς Τριάς ἀχώριστος.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν
Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες ἐνθέως ὑ-
ψούμενον, μετὰ θεοὺς σκιρτῶντες ἐμεγάλυνον.

Σοὺ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα ὀρώντες, Χριστέ,
ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἀγγελοι, ἀλλήλοις διένευον·
Ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν Ἀσωμάτων τάξεις, Χριστέ ὁ Θεός,
ἐν νεφέλαις αἱρόμενον ἰδοῦσαι, ἐκραύγα-
ζον· Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἀράτε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ·
ὃν ἐκύησας, σήμερον ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον
σὺν Ἀγγέλοις ὀρώσα ἐμεγάλυνες.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Θεὸν ἀνθρώποις.

Εὐρὼν συμμάχους ὑμᾶς συνήθροισε, τῇ κρα-
ταιᾷ δυνάμει καθοπλίσας τοῦ Πνεύματος,
ὁ Πατὴρ συνάναρχος καὶ σύνθρονος Λόγος ὁ
πρὸ αἰώνων· ὃν νῦν Πανίεροι, σὺν ταῖς οὐρα-
νίαις στρατιαῖς αἰεὶ δοξάζετε.

Νομὴν Ἀρείου δεινῆς αἱρέσεως ὡς ἰατροὶ
ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ἐστήσατε, ἱερῶς
τῆς πίστεως τὸ Σύμβολον πᾶσιν ἐκτεθεικότες·
ὃ νῦν κατέχοντες, μνήμην τὴν ὑμῶν, Ἱεουργοί,
αἰεὶ δοξάζομεν.

Ως φῶς ὑπάρχων, Χριστέ, πανάχραντον,
τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος τὴν ψυχὴν μου
ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρεσβείαις, Δέσποτα, τῶν
σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυζάντων, ἀναρ-
χον, ἀκτιστον, κτίστην τε τῶν ὅλων καὶ Θεόν,
Πατὴρ συνάναρχον.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδῶρηται, διὰ τῆς
σῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου κυήσεως, Θεο-
τόκε Δέσποινα· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ σάρκα περι-
κειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου
ἀμειδὲς σαφῶς διέλυσεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος·
Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
Ῥιγγιᾶ δὲ νοῦς, ἅπας σου τὸν τόκον
Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.
Τὸ, Ἅγιος Κύριος, ὁ Θεὸς ἡμῶν, **ἐκ γ'.**
Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τιβεριάδος θάλασσα, σὺν παισὶ Ζεβεδαίου,
 Ναθαναὴλ, τῷ Πέτρῳ τε, σὺν δυσὶν ἄλ-
 λοις πάλαι, καὶ Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν· οἱ,
 Χριστοῦ τῇ προστάξει, ἐν δεξιόις χαλάσαντες,
 πλήθος εἰλκον ἰχθύων· ὃν Πέτρος γνῆς, πρὸς
 αὐτὸν ἐνήχετο· οἷς τὸ τρίτον φανείς, καὶ ἄρ-
 τον ἔδειξε, καὶ ἰχθὺν ἐπ' ἀνθρώπων.

Ἔτερον τῶν Πατέρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρων θείων σήμερον τὴν μνήμην ἐορτά-
 ζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων δεόμε-
 θα πανοικτίρμον, Πάσης βλάβης αἰρέσεων
 ῥῦσαι λαόν σου, Κύριε, καὶ πάντας καταξίω-
 σον, Πατέρα, Λόγον δοξάζειν, καὶ τὸ πανάγιον
 Πνεῦμα.

Ἔτερον τῆς Ἀναλήψεως.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε, ἀνελήφθης, Χρι-
 στέ, πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων· Ἄγ-
 γελοι προτρέχοντες ἐκράυαζον· Ἄρατε πύλας,
 ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρ-
 χίφωτον δόξαν.

**Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. η' καὶ ψάλλο-
 μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῶν ἁγίων
 Πατέρων δ'.**

Τὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρός σου, Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις
 ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πε-
 ποιήσας, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνῶ-
 μεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἡ ταφή σου, Δέσποτα, Παράδεισον ἠνοιξε
 τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς
 λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν
 ὑμνοῦμεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι Χριστὸν ἀνυμνή-
 σωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν
 καὶ ἀνάστασις· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης, Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς
 γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα
 ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει τὸ γένος τῶν ἀνθρώ-
 πων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῶν Πατέρων Προσόμοια. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἡν συγκροτήσαντες τὴν τῆς ψυχῆς ἐπι-
 στήμην, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι συνδια-
 σκεψάμενοι, τὸ μακάριον καὶ σεπτὸν Σύμβο-
 λον οἱ σεπτοὶ Πατέρες θεογράφως διεχάραξαν·
 ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνἀναρχον
 τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοθ-
 σιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων ἐπόμενοι προδήλως
 διδασχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι ὄντως καὶ
 Θεόφρονες.

Δίς.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέ-
 ρων ἡμῶν.

Ο ἡν εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα,
 τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον
 χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συ-
 νέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστο-
 κήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι δογμάτων
 οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων ἁ-
 νωθεν λαβόντες τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σα-
 φῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο ὅρον θεοδί-
 δακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτῶ.

Ο ἡν συλλεξάμενοι ποιμαντικὴν ἐπιστήμην,
 καὶ θυμὸν κινήσαντες νῦν τὸν δικαιο-
 τατον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν καὶ
 λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύμα-
 τος, ἐκσφενδονήσαντες τοῦ τῆς Ἐκκλησίας
 πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ
 ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς
 δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου
 κηρύγματος μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς
 οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός,
 καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος ἁγίου, μίαν οὐσίαν
 ἐδογματίσε καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς
 θεολογίας τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ· ὅς
 εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες·
 Ὡς θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλῖται, παρα-
 τάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ
 στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρε-
 τοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου·
 τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου· Νικαῖας
 τὸ καύχημα· οἰκουμένης ἀγλαΐσμα· ἐκτενῶς
 πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλόγημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν πρώτην Ὥραν, τὸ Ἑωθινόν.

Ἦχος πλ. β'.

Μετὰ τὴν εἰς Ἄδου κάθοδον, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, ἀθυμοῦντες, ὡς εἰκός, ἐπὶ τῷ χωρισμῷ σου, Χριστέ, οἱ Μαθηταί, πρὸς ἐργασίαν ἐστράφησαν· καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα, καὶ ἄγρα οὐδαμοῦ. Ἀλλὰ σὺ, Σῶτερ, ἐμφανισθεῖς, ὡς Δεσπότης πάντων, δεξιότης τὰ δίκτυα κελεύεις βαλεῖν. Καὶ ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθύς· καὶ πλῆθος τῶν ἰχθύων πολὺ, καὶ δειπνον ξένον ἑτοιμον ἐν γῇ· οὐ μετασχόντων τότε σου τῶν Μαθητῶν, καὶ ἡμᾶς νῦν νοητῶς καταξιώσον ἐντρυφῆσαι, φιλάνθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ'.

Τῆς Ὀκτωήχου εἰς δ'. Ἦχος πλ. β'.

Μνήστητί μου ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Διὰ ξύλου τὸν Ἀδὰμ ἀπατηθέντα, διὰ ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας Ἀηστὴν βοῶντα· Μνήστητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αἰδοῦ πύλας καὶ μοχλοὺς συντρίψας, ζωοδότα, ἀνέστησας ἅπαντας, Σωτὴρ, βοῶντας· Δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Μνήστητί μου, ὁ τὸν θάνατον σκυλεύσας τῇ ταφῇ σου· καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, χαρὰς τὰ πάντα πληρώσας, ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Ἀναλήψεως ἡ γ'. Ὡδὴ εἰς δ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ ε'. Ὡδὴ εἰς δ'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικά. } Ἀἰνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ
} Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.

καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῶν Πατέρων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Εἰ γαστρός ἐτέχθης πρὸ ἐωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ἂν Ἀρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζει, τὸλμη συνάπτων σε τὸν κτίστην τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου ἑαυτῷ θησαυρίζων. Ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διεῖλεν; Ἀρειος, σὺ ἔφης, ὁ τῆς Τριάδος τεμὼν τὴν ὁμότητα ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις. Οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον, μὴ λέγειν. Ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῷ περιπίπτει τῆς ἀμαρτίας Ἀρειος, ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείῳ σπαράττεται ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰουδᾶς χρηματίσας τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ. Ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας μέλος ἐναρμόνιον Θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις, Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια

τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οὕλην συγκροτήσαντες τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι συνδιασχεψάμενοι, τὸ μακάριον καὶ σεπτὸν Σύμβολον οἱ σεπτοὶ Πατέρες θεογραφῶς διεχάραξαν ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοῦσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὕλην εἰσδεξάμενοι τὴν νοητὴν λαμπηδόνα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστο-

κήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι δογματῶν οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες τὴν τέτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο ὅρον Θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ.

Ο ἤν συλλεξάμενοι ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ Θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Αποστολικῶν παραδόσεων ἀκριβεῖς φύλακες γεγόνατε, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μανεδόνιον, πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα, καὶ Διόσκορον, Σαβελλιόν τε, καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσαθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι, δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἁγιαῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Υπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν Σεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πατέρων.

Τῇ Δευτέρᾳ τῆς Ζ'. Ἑβδομάδος Πρωΐ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τοῦ αἰ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα ὁμοιον.

Τοῦ Ἄδου σκυλευθέντος ὑπὸ σοῦ Ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτήρ, ὁ πάντα περιέχων τῇ χειρὶ· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις σε καὶ ἡμεῖς δοξάζομεν, βοῶντες· Δόξα τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς ὁ δ' μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλαῖριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἵνων, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Αλόγου τοῖς Μαθηταῖς, πιστοὶ, συνεπαρθῶμεν τῶν ἀρετῶν εἰς ὅρη, ὡς ἂν Χριστοῦ τὴν δόξαν ἰδεῖν ἀξιωθήμεν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ησχυναν ἐμφανῶς τὴν Μανιχαίων λέσχην οἱ νόες, οἷς ἠπόρουν, Χριστοῦ σαφῶς δηλῶντες σύσσωμον τὴν ἀνέλευσιν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανέκρουσον Δαυὶδ, γηθόμενος τὴν λύραν· ἀναληφθεὶς Χριστὸς γὰρ, τοῖς πράγμασι τοὺς λόγους κυροῖ τῆς Προφητείας σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ ἐκ τῆ ὁρῆς τῶν Ἐλαιῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ στηρίζον, καὶ ἁγιαζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ε"παθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι·
καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν
θάνατον, καὶ συναναστήσας πάντας τοὺς φθα-
ρέντας· καὶ ἀνελήλυθας, Χριστέ, πρὸς τὸν Πα-
τέρα, ἐπαγγειλόμενος ἐκπέμψειν τὸν Παράκλη-
τον τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰησοῦ παντο-
δύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Υ"μεῖς τί ἐστήκατε πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζον-
τες; οἱ ὁρώμενοι Ἄγγελοι, ὡς ἄνθρωποι,
ἔλεγον τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὁ-
ράτε ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς ἀναληφθέντα, αὐ-
τὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν
κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες ἔν, ἅπαντα τὰ
ῤηθέντα πληρώσατε.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου ὑπὲρ κατὰληψιν Ἑ-
γερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν οὓς
ἠγάπησας, ἕως Βηθανίας ἐξήγαγες, Λόγε, καὶ
πρὸς τὸ ὄρος γεγονώς τοῦ Ἐλαιῶνος, τούτους
εὐλόγησας· καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέν-
των Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σω-
τὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο"τε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ, τῶν
Ἐλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτελέσαι τὴν εὐδο-
κίαν, ἐξέστησαν οἱ οὐράνιοι Ἄγγελοι, καὶ ἔφρι-
ξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθη-
ταὶ μετὰ χαρᾶς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς·
ὡς θρόνος δὲ ἡτοίμασθ' ἐξεναντίας νεφέλη προ-
σμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας,
τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτῆρας
ἀνακαλύπτει, Ἀδάμ τὴν κατὰβασιν ὡς γνω-
σθῆναι, καὶ τὴν αὐθις ἀνάβασιν· Ἀλλ' ἵχνη μὲν
ὑφοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρός· στόμα δὲ μεγάλα ἠυ-
λόγει, ὡς ἠκούετο· νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ
οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τῆτο, Κύ-
ριε εἰργάσω μέγα καὶ παραδόξον, εἰς σωτηρίαν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Πληρώσας, ἀγαθὲ, Πατὴρ τὴν εὐδοκίαν, ἐ-
νώσας τε τὰ ἄνω τοῖς κάτω, ἀνελήφθης
ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Α"νῆλθες πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, οἰκτίρμον,
ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὕψωσας τὴν κά-
τω κειμένην φύσιν, Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαθεν εἰς ὕψος, καὶ
Ἄγγελοι ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ
θεῷ σου κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τὴν καταβάσσαν φύσιν τοῦ Ἀδάμ εἰς τὰ κα-
τώτερα μέρη τῆς γῆς, ὁ Θεός, καινοποιήσας
σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας
ἀνῆγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γὰρ, συνεκά-
θισας· ὡς συμπαθήσας δὲ, ἠνώσας σεαυτῷ·
ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθὴς παθῶν δὲ,
συνεδόξασας. Ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, τίς ἐστὶν ἕτος,
ἔλεγον, ὁ ὡραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' ἐκ ἄνθρωπος μόνον,
Θεὸς δὲ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφοτέρων τὸ
φαινόμενον. Ὅθεν ἔξαλλοι Ἄγγελοι, ἐν στολαῖς
περιϋπτάμενοι τῆς Μαθητᾶς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γα-
λιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς
ἄνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται
κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρού-
μενος ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Υ"ψόθεν εἰς γῆν, Χριστέ, καταβέβηκας· καὶ
αὐθις ἐκ γῆς εἰς ὕψος ἀνέδραμες, πρὸς
τὸν σὸν Γεννήτορα, Μαθητῶν ὁρώντων σε τὴν
ἀνοδὸν· σὺν αὐτοῖς οὖν ἑορτάζοντες, ὑμνοῦμέν
σου Σῶτερ τὴν Ἀνάληψιν.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ο"προαιώνιος Λόγος καὶ ἀναρχος, ἦν περ
ἀνείληφε φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας
μυστικῶς σήμερον, ἀνελήφθη. Ἄγγελοι προτρέ-
χοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυν τοῦτον πορευό-
μενον εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ
δὲ προσκυνήσαντες, ἔλεγον· Δόξα Θεῷ τῷ ἀ-
ναληφθέντι.

Δίς.

Ο' Πεντηκοστὸς, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς ὁ
τῆ πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆ Μη-
ναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον
τῆς Ἑορτῆς.

μετὰ σαρκὸς θεασάμενοι, Πύλας ἐβόων ἀλλήλοις ἐπ' ἄρα τε.

Δίς.

Ο' Πεντηκοστὸς, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς· ὁ δ'· μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Δὶ ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, Χριστέ, ἐτέχθης ἐν Παρθένου σαρκί· ἐκουσίως ὑπομείνας δὲ Σταυρόν, τριήμερος ἀνέστης ἐν τάφῳ, πανοικτίρμον, συναναστήσας καὶ ζωώσας ἡμᾶς.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ορώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς, τῶν θείων Μαθητῶν, ἐμφανῶς, ἀνελήφθης ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, καὶ τούτοις ἐπηγγείλω ἐκπέμψειν, ζωοδότα, ἐκ τοῦ Πατρὸς Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ενίσταται Ἀγγέλων πληθὺς τὸ ξένον τῆς ἀνόδου σου καὶ φρικῶδες, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ, καὶ πύλας οὐρανίου διαίρειν ἐπεβόων, ταῖς ἀνωτέραις νῦν δυνάμεσι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν κόλπων τῶν Πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὅρους τῶν Ἑλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν Ἀσωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θαμβεῖ· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγαλυνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατάβασιν καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογοῦντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τοὺς Μαθητὰς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον χαρᾶς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τὴν ὑπὲρ πάντων τελέσας σωτηρίαν, τὸ ὄρος κατέλαβες τοῦ Ἑλαιῶνος, Χριστέ, ὅθεν

ἀνέπτῃς ἐνώπιον τῶν Μαθητῶν σου, εἰς οὐρανοὺς ἐν δόξῃ φερόμενος· διὸ τὸ μυστήριον καταπληττόμεναι. ταῖς ἀνωτέραις ἐκράνυγάζον αἱ κάτω τάξεις· Ἄρατε πύλας, καὶ εἰσελεύσεται ὅθεν ἐξῆλθε, τῶν ἀπάντων ὁ βασιλεύων Θεός, ὡς ἠυδόκησε, παραδόξως τῷ κόσμῳ σωτηρίαν ἐργασάμενος.

Τῶν Μαθητῶν ὁ χορὸς σε, ὡς ἑώρα ἀναλαμβάνόμενον, ἔλεγε Δέσποτα· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις τῶν δούλων σου; καὶ ποῦ πορεύῃ, ὁ ἐν χερσὶ συνέχων τὰ πέρατα; ἡμεῖς καταλείψαντες ἅπαντα, σοὶ τῷ Θεῷ ἠκολουθήσαμεν χαίροντες, εἰς τοὺς αἰῶνας σὺν σοὶ ἐλπίδας ἔχοντες ἔσεσθαι· μὴ καταλίπῃς ὀρφανοὺς ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου, Πατὴρ ἡμῶν εὐσπλαγχνε· τὸν Παράκλητον πέμψον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τελεωτάτην παρέχων εὐλογίαν τοῖς φίλοις σου, Δέσποτα, ἐμυσταγώγεις αὐτούς· Ὁρᾶτε φίλοι, πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα, ὑμῖν δὲ πέμψω ἄλλον Παράκλητον· οὐ καταλείψω γὰρ πρόβατα, ἅπερ συνῆξα· οὐκ ἐπιλήσομαι οὐς ἠγάπησα· θείαν ἐξ ὑψους ἐνδυσάμενοι δυναστείαν, πορεύεσθε λέγοντες ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη σωτηρίας εὐαγγέλια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποσεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ινα τὸν εἰς γῆν ἀνυψώσης με πεσόντα, ἦλθες ἐπὶ γῆς· προσλαβὼν δέ με συνάγεις, ἀντεῦθεν συνδοξάζεις, συνεδρία τοῦ φύσαντος, πάσας τὰς ἐπάρσεις καταρράξας τοῦ πάλαι με καταβαλόντος· ὑμῶν, Δέσποτα, τὸν ἀκατάληπτον βυθὸν τῆς φιλανθρωπίας σου.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Σκίρτησον Ἀδάμ, συνευφραίνου καὶ ἡ Εὐα· οὓς γὰρ τῇ φθορᾷ ἐνεδύσασθε χιτῶνας ἐν Παραδείσῳ πάλαι, ἀφθαρσίαν ἐλπίσαντες, προσλαβὼν ὁ πλάσας ἀπορρήτως, μετέβαλεν εἰς ἀφθαρσίαν, καὶ συνύψωσε, καὶ συνεδρία πατρικῇ τετίμηκε σήμερον.

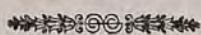
Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Τύραννον ἐχθρόν, ἀποστατήν συμπατήσας, σθένει θείκῳ, ὁ φορέσας μου τὴν φύσιν, ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀμερίστως ἀνέδραμεν αὐθις σὺν αὐτῇ πρὸς τὸν Πατέρα· αἰχέσθω τῶν

αίρετιζόντων φληναφήματα· εὐσεβοφρόνως δ' οἱ πιστοὶ, αὐτὸν μεγαλύνωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσιν τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος; Βλέπουσιν δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκелеύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

**Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΉ.**

**Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'.**

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν πρὸς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρενὶ, συναναστήσας ὡς Θεὸς, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, ἀνήγαγες εἰς οὐρανούς, καὶ θρόνῳ τῷ Πατρικῷ σου συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Δίς.

**Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.
Ἦχος πλ. δ'.**

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Επὶ τοῦ ὅρους ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς αὐτόθεν ἦρθης, φωτεινῆς σε νεφέλης καθυπολαβούσης, ὁρώντων τῶν Μαθητῶν σου ἀπὸ τῆς γῆς, βοώντων καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε· καὶ γὰρ ὁ μόνος κραταῖος, νικήσας τὸν ἀλάστορα, πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησε.

Δίς.

Ὁ Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ πλ. α' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ολον με, Χριστέ, προσλαβόμενος ἀφράξως, ὄλω μοι τῇ σῇ συνεκράθῃς θείᾳ φύσει, φυρμὸν οὐχ ὑπομείνας, ἢ τροπὴν, οὐ διαίρεσιν. Δόξα τῇ φρικτῇ σου καταβάσει, τῷ πάθει καὶ τῇ ἀναστάσει, τῇ ἀναβάσει τε· δι' ὧν ἡ πρὶν χαμαιρρίφης ἀνύψωται φύσις ἡμῶν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Τμεῖς ἵνα τί βλεφαρίδας ἀνυψοῦτε, καὶ θαμβητικῶς τὸν ἀόρατον ὁράτε; οἱ Ἄγγελοί σου, Σῶτερ, ἀνεβῶν τοῖς Μύσταις σου· οὗτος ὁ ἐν δόξῃ ἀναβαίνων, ὡσαύτως ἦξει σαρκόφορος, πνοὴν ἅπασαν κρῖναι δικαίοις ἐν ζυγοῖς, Θεὸς ὢν καὶ ἄνθρωπος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Θρήνη καὶ χαρᾶς, ὁ χορὸς τῶν Μαθητῶν σε, ἐπὶ τῇ σεπτῇ Ἀναλήψει σου Σωτήρ μου, ἐστὼς ἐν μεταίχμιῳ, ἐν τῷ ὅρει φιλάνθρωπε, Δέσποτα μὴ λίπης, ἀνεβῶν, ὠρφανισμένους τοὺς οἰκέτας· ἀλλ' ἀπόσειλον Πνεῦμα τὸ θείον, τὰς ψυχὰς φωτίζον τῶν δούλων σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανούς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ Πατρὸς ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράναι δυνάμεις ὁρῶσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον· Τίνι ἀτενίζετε, βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; ἔστος, ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ζ'. Ἑβδομάδος.

Αποδίδεται ἡ τῆς Ἀναλήψεως ἑορτὴ, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς ἀπαρallάκτως (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελέου, καὶ τῶν Ἀντιφώνων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· τὰ δὲ τῷ Μηναιίου ψάλλονται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΗΤΟΙ,

Τῷ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκρηξα, ἰστώμεν Στίχους 6. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Μαρτυρικά τῆς Ὁκτωήχου γ'. Ἦχος πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σέ, Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβείαις, Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφυλάξον.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολῖται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν σέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τῶν Κεκοιμημένων γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ ἐν Ἑδέμ Παράδεισος.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον ἀνυμνήσωμεν, αἰτοῦντες ἐκτενῶς, τοὺτους ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως ἀπολογία ἀγαθὴν δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως τυχόντας ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων, καὶ ἐν Ἀγίῳ κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι τῆς οὐρανίου βασιλείας αὐτοῦ.

Ο τῷ οἰκείῳ αἵματι, Σωτήρ, βροτοὺς ἐκπριάμενος, καὶ θανάτῳ σου θανάτου τῷ πικροῦ ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον παρασχὼν τῇ Ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντας ἀνάπαυσον, Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μοναστὰς καὶ μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ· καὶ ἀξιώσον τοὺτους τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Τῇ ἐκ νεκρῶν Ἑγέρσει σου, Χριστέ, οὐκέτι ὁ θάνατος κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενῶς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν ἀύλαις σου, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ μέχρι σήμερον λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς· ἅπαντα ἄνθρωπον τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σέ μεταστάντα πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξιώσον τυχεῖν τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεῖσαν ἡμῖν ὡραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. ὦ τοῦ θανάτου! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς

συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὅντως Θεοῦ προτάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχῇς ἡμῶν.

Τό, Φῶς ἱλαρόν. Ἀντὶ δὲ τοῦ Προκειμένου, ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ' τό,

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Ἀλληλουῖα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Ἀλληλουῖα, γ'.

Εἶτα τό, Καταξίωσον, κτλ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτυρικόν.

Ο Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γεγενεν ὄπλον ἀήττητον· ἔβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ ἐνεδυναμοῦντο· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Νεκρώσιμον.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Ετίμησας εἰκόني σε τὸ τῶν χειρῶν σου, Σῶτερ, πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν ὑλικῇ μορφῇ, τῆς νοερᾶς οὐσίας τὸ ὁμοίωμα· ἧς καὶ κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν με τῷ αὐτεξουσίῳ, Λόγε· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σινηαῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Ἔτερον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Ινα μοι τὸ ἀξίωμα τῆς τῶν λοιπῶν ζωῆς διακρίνηται, κῆπον ἐν τῇ Ἑδέμ, παντοίοις ὡραϊσμένον φυτοῖς ἐφύτευσας, λύπης καὶ μερίμνης ἐλεύθερον, μέτοχον θείας ζωῆς ἰσάγγελον

ἐπὶ γῆς μικτόν με τάξας· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα . Ἦχος πλ. β'.

Αρχή μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεὶς γὰρ ἐξ ὁράτου τε καὶ ὁρατῆς με ζῶν συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας· δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῶ ἐμπνεύσει· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν . Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ, καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον . Ἦχος πλ. δ'.

Ο βάλει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΔΟΣ.

Ποιήσαντος τοῦ Ἱερέως Εὐλογητόν, λέγομεν τὸν 4. Ψαλμόν, Ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου καὶ μετ' αὐτόν, τὸ Ἀλληλούϊα, γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε . Ἀλληλούϊα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν . Ἀλληλούϊα, γ'.

Εἶτα τὰ Τροπάρια. Ὁ βάλει σοφίας.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Σὲ καὶ τεῖχος.

Τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια. Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς, κατὰ τὸ σύνηδες, λέγων καὶ τὴν Εὐχὴν, Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων. Μετὰ δὲ τὴν Εὐφώνησιν, ὁ Ν. καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸν παρόντα Νεκρώσιμον Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Ἐκτον προσαυδῶ τοῖς ἀπελθοῦσιν μέλος.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Εν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες δυσωποῦσί σε Χριστέ· οὓς ἐκ γῆς μετέστησας πιστοὺς, αἰωνίων ἀγαθῶν τυχεῖν ἀξίωσον.

Κατακοσμήσας τὰ πάντα, ζῶν μικτόν, μέσον με τὸν ἄνθρωπον ταπεινότητος ὁμῆ καὶ μεγέθους ἐπλασας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Τοῦ Παραδείσου πολίτην καὶ γεωργὸν κατ' ἀρχάς με ἔταξας· παραβάντα δὲ τὴν σὴν ἐντολὴν ἐξώρισας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ πλευρᾶς διαπλάσας Εὐὰν τοπρίν, τὴν ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀχράντου σου γαστροῦ, σάρκα περιβάλλεται· δι' ἧς, τοῦ θανάτου τὴν ἰσχὺν Ἀγνή διέλυσε.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Νομίμως ἤθλησαν οἱ σοὶ Μάρτυρες, Ζωοδότα, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες παρὰ σοῦ, τοῖς μεταστᾶσι πιστοῖς αἰωνίαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοῖς τέρασι καὶ σημείοις, ἐμέ τὸν πλανηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων σεαυτὸν κενώσας ὡς συμπαθὴς, καὶ ζητήσας, εὖρες καὶ διέσωσας.

Ρεόντων ἄστατον φθοράν, τοὺς πρὸς σὲ διαβάντας ἐν σκηναῖς αἰωνίοις κατοικεῖν χαρμονικῶς ἀξίωσον, ἀγαθὲ, δικαιοῦσας πίστεϊ τε καὶ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ὡς σὺ, πάναγνε Θεομῆτορ· μόνη γὰρ ἐξ αἰῶνος, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθῆ συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τοῦ θανάτου λύσαντα τὴν δύναμιν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν σου,
» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς ἐν τῇ πέτρᾳ
» τῆς ὁμολογίας σου

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Εἶτα Καθίσματα . Ἦχος πλ. β'.

Αληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος σκιά καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταράττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν. ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστέ ὁ Θεός, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου μὴ ἐγκαταλίπῃς με· ἀνθρωπίνῃ προστασία μὴ καταπιστεύσῃς με· ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλαβοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

Ῥῳδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Σοφίας μείζονος δεικνύων γνώρισμα, καὶ τῆς περὶ τὰ δῶρα πολυτελοῦς, Δέσποτα, χρηστότητος, τὰς τῶν Μαρτύρων χορείας τοῖς Ἀγγέλοις συνηρίθμησας.

Αφράστου δόξης σου τυχεῖν ἀξιώσον, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, ἔνθα Χριστέ, τῶν εὐφραϊνομένων ἐστὶν ἡ κατοικία, καὶ φωνὴ κατάρχης ἀγαλλιάσεως.

Υμνοῦντας πρόσδεξαι τὸ θεῖον κράτος σου, οὓς ἐκ γῆς προσελάβου, τέκνα φωτὸς τέτους ἐργαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀχλὺν ἐκκαθαίρων, πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Δοχεῖον ἀχραντον, ναὸν πανάμωμον, κιβωτὸν παναγίαν, παρθενικὸν τόπον ἀγιάσματος, σέ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης ἐξελέξατο.

Ῥῳδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ως ὀλοκάρπωσις ἱερά, καὶ ὡς ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρωπίνης οἱ Μάρτυρες φύσεως, τῷ δεδοξασμένῳ προσενηχθέντες Θεῷ, ἡμῖν τὴν σωτηρίαν αἰεὶ βραβεύουσι.

Τῆς οὐρανίου διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν χαρισμάτων, ἀξιώσον Δέσποτα, τῆς προκοιμηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σε, παρέχων τῶν πταισμάτων τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ο μόνος φύσει ζωοποιὸς, τὸ τῆς ἀγαθότητος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, τοὺς τελειωθέντας τῆς βασιλείας τῆς σῆς ἀξιώσον, οἰκτίρμον, μόνε ἀθάνατε.

Θεοτοκίον.

Ισχύς καὶ ὕμνησις ὁ ἐκ σοῦ, Δέσποινα τῷ κόσμῳ, γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο τοῖς ἀπολλυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ Ἄδου πυλῶν ρύόμενος τοὺς πίστει σέ μακαρίζοντας.

Ῥῳδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σταυρῷ προσηλούμενος, τῶν Μαρτύρων τοὺς χοροὺς πρὸς σεαυτὸν συνήγαγες, μιμουμένους τὸ πάθος σου, Ἀγαθέ· διό σου δεόμεθα, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας διανάπαυσον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ἔλθῃς φοβερός, κρῖναι τὸν κόσμον ἅπαντα, ἐν νεφέλαις εὐδόκησον, λυτρωτὰ, φαιδρῶς ὑπαντῆσαί σοι, οὓς ἐκ γῆς προσελάβου, πιστοὺς δούλους σου.

Πηγὴ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρείᾳ θεῖκῃ, πεπεδημένους, Δέσποτα, ὁ ἐξαίγων· τοὺς δούλους σε τοὺς πρὸς σέ πιστῶς ἐκδημήσαντας, ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον.

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παραβάντες τοῦ Θεοῦ τὴν ἐντολὴν τὴν ἐνθεον· διὰ σοῦ δέ, Παρθένε, πρὸς ἔβανον ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν φθορὰν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν ὑψουμένην καθο-

» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ

» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι. Ἀ-

» νάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, πολυέλεε.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν μοι, ὅτι, Γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρῆνον ποιῶντες ὥδῃν τὸ, Ἀλληλουῖα.

Ῥῳδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Λυτρωθέντες τῷ σῷ αἵματι οἱ Μάρτυρες τῆς πρώτης παραβάσεως, ῥαντισθέντες δέ τῷ ἰδίῳ αἵματι, τὴν σὴν σαφῶς εἰκονίζουσι σφαγὴν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐνέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε· τοὺς ἐν πίστει δέ κοιμηθέντας πρόσδεξαι τανῦν, ὑμνοῦντας καὶ λέγοντας Χριστέ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ψυχῶσας με τὸν ἄνθρωπον φουσήματι θεῷ, θεαρχικώτατε, τοὺς μεταστάντας βασιλείας, Δέσποτα, τῆς σῆς ἀξιώσον, ψάλλειν σοι Σωτήρ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα πάσης κτίσεως, πανάμωμε, γέγονας, συλλαβοῦσα Θεόν, τὸν συντρίψαν-φαντα τοῦ θανάτου πύλας, καὶ μοχλοὺς συνθλάσαντα· ὅθεν σε Ἀγνή ὑμνολογοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

Ὡδή η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Σταθερῶς τῆς ἀγῶνας ἐπιδειξάμενοι, τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀθλοφόροι, κραυγάζοντες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιερῶς τοὺς τὸν βίον ἀπολιπόντας πιστοὺς, καὶ πρὸς σὲ τὸν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηνῶς, ἀναπαύων ὡς εὐσπλαγχνος, σὲ ὑπερυψοῦντας Χριστὲ εἰς τῆς αἰῶνας.

Νῦν ἐν γῇ τῶν πράξεων πάντας αὐλίζεσθαι, τοὺς προκεκοιμημένους Σῶτερ, εὐδόκησον, πίστει τῇ εἰς σὲ δικαιοῦσας καὶ χάριτι, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν πάντες σὲ παμμακάριστε, τὴν τὸν Λόγον, τὸν ὄντως ὄντα μακάριον, σάρκα δι' ἡμᾶς γεγονότα, γεννήσασαν· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλέξας·
» ἅπαντα γὰρ δρᾷς, Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ελπίς Μαρτύρων χοροὺς ἐνεύρωσε, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρως ἐπτέρωσε, τῶν μελλόντων τούτοις προτυπώσασα τὴν μὴ σαλευομένην ὄντως ἀνάπαυσιν, ἧς τοὺς μεταστάντας, ἀγαθὲ, τυχεῖν ἀξιώσον.

Λαμπρᾶς καὶ θείας τυχεῖν ἐλλάμψεως τῆς σῆς, Χριστέ, τοὺς πίστει μεταστάντας εὐδόκησον, τὴν ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀνάπαυσιν, μόνος ὡς ἐλεήμων, τέτοις δωρούμενος, καὶ τῆς αἰωνίου ἀξίων μακαριότητος.

Οὦν τῇ φύσει χρηστὸς καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ θελητὴς ἐλέους, εὐσπλαγχνίας ἡ ἄβυσσος, οὗς ἐκ τόπου τούτου τῆς κακώσεως, καὶ σκιάς τοῦ θανάτου Σῶτερ μετέστησας, ἐνθάδε καταλάμπει σου τὸ φῶς, τούτους κατὰ τὰξιν.

Θεοτοκίον.

Σινηνὴν ἀγίαν Ἀγνὴν γινώσκομεν, καὶ κιβωτόν, καὶ πλάκα σὲ τοῦ νόμου τῆς χάριτος· διὰ σοῦ γὰρ ἄφεσις δεδωρήται, τοῖς δεδικαιωμένοις διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σωματωθέντος ἐν τῇ σῇ γαστρὸς, πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἔτι
» μᾶλλον Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τέγματα·
» διὰ σοῦ δέ, Πάναγνε, ὥράθη βροτοῖς, Λόγος

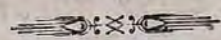
» σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μεγαλύνομεν.

Τὸ Τρισάγιον. Εἰθ' οὕτω τὰ Τροπαῖα

Ο' βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Καὶ μνημονεύσαντος τοῦ ἱερέως συνήθως, γίνεται Ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ, Ἀλληλουῖα, ἐκ γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόνυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Ο' βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου. Ἐν δὲ ταῖς Συναπταῖς πάσαις τῆς Στιχολογίας καὶ τοῦ Κανόνος, μνημονεύονται πάντες οἱ προαπελθόντες πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν.

Εἰς τὴν α'. Στιχολ. λέγομεν Καθίσματα. Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκιάματι, τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας· καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννους καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελιάρ ὁμολογία Χριστοῦ. Ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Αθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ νομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρὰ νόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τῶν Ἀγίων σου ἡ μνήμη, Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἑδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ κτίσις· καὶ παράσχου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλησίᾳ, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Εν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἐν χώραις τῶν ζώντων, οὓς προσελάβου Ἰησοῦ εὐ-

σεβῶς κοιμηθέντας, κατὰ τάξιν, ὡς εὐδιάλλακτος Θεός, καὶ ἐμπλησον τοῦ ἀνεσπέρου σου φωτός, καὶ τῆς ἐπουρανίου σε χαρᾶς ἀξιώσον.

Καὶ νῦν . Θεοτοκίον .

Ο τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκκασία βουλῇ, λάμψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὗρέθη ἡ ἀπολωμένη δραχμή· Ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας Θεός, δόξα σοι.

Εἴτα τὸν Ἀμωμον, εἰς εἰσέσεις β' . καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὴν α' στάσιν· εἰς δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῆς β' . τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια .
Εἴτα Συναπτή, καὶ μνημονεύει πάλιν . Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν,

Καθίσματα . Ἦχος πλ. α' .

Α νάπαυσον, Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τῆς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει, φιλάνθρωπε .

Θεοτοκίον .

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ Χριστὲ ὁ Θεός, υἱὸς φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς .

Ο' Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες . Τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε' . καὶ ὁ παρῶν εἰς ἡ . οὗ ἡ ἀκροστιχίς, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων τῆς γ' . ε' . ε' . καὶ ζ' . Ὡδῆς .

Ψυχαῖς ἀπάσαις αἶνος ἐξ Ἀρσενίου .

Ὡδὴ α' . Ἦχος πλ. β' .

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας .

Ψυχῶν πασῶν ὁ Δεσπότης καὶ ποιητής, καὶ κριτής, καὶ Κύριος, οὐπὲρ πάντων τῶν ἐν γῇ ἐν χειρὶ τὰ πέρατα, αὐτὸς, οὗς μετέστησας πιστοὺς, ἐν σοὶ ἀνάπαυσον .

Υπὲρ παντὸς κοιμηθέντων γένους βροτῶν, ἡλικίας, Δέσποτα, ἀξιώματος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους, ἅπαντες θερμῶς δυσωποῦμεν, ὅπως σώσης οὗς μετέστησας .

Χειρὶ ἀχράντῳ σου, Λόγε, ὁ ἀπὸ γῆς πλαστοουργήσας μόνος με καὶ ψυχώσας ὡς Θεός, ζωηρᾶ ἐμπνεύσει σε, αὐτὸς, οὗς ἐντεῦθεν προσελάβου, σῶσον εὐσπλαγχνε .

Θεοτοκίον .

Α γνή Παρθένε, τοῦ κόσμου καταφυγή, καὶ στερρὰ ὑπέρμαχε, ἰκεσίαις σου θερμαῖς, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε τῶν σὲ κεντημένων ἐν ἀνάγκαις τεῖχος ἀρρήκτον .

Καταβασία .

» **Ὡς** ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι τὸν διώκτην Φαραὼ καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν .

Ὡδὴ γ' . Οὐκ ἔστιν Ἅγιος .

Ισχύει δόξης Θεϊκῆς, ὁ τῆς γῆς ἐξ ἐσχάτων ὡς νεφέλαις ἀνάγων τῶν πιστῶν πρὸς σὲ ψυχὰς, οὗς ἐκ περάτων, Χριστέ, προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσον .

Σὺ μόνος εἶ ὁ καθιστῶν βασιλεῖς καὶ δυνάστας, καὶ κριτὰς σὺν τοπάρχαις· ὅθεν πάντων ὡς Θεός, αὐτὸς ἐν κρίσει τῇ σῇ ῥῦσαι τούτους, Σῶτερ, τῆς κολάσεως .

Α πάσης γῆς ὁ ποιητής, σὺν πρεσβύταις, παρθένοις, καὶ σὺν νέοις ἐφήβοις, οὗς προσελάβου, Χριστέ, τῆς αἰωνίου χαρᾶς καὶ τρυφῆς σου τούτους καταξιώσον .

Θεοτοκίον .

Ε λπίς τοῦ κόσμου κραταιά, Δέσποινα Θεοτόκε, μὴ ἀπώσῃ τοὺς πόθῳ σοὶ προσρέχοντας αἰεὶ· ἀλλ' ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, πάσης ῥῦσαι ζάλης τοὺς τιμῶντάς σε .

Καταβασία .

» **Οὐκ** ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν σου, ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου .

Καθίσμ . Ἦχος πλ. δ' . Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον .

Ο τὰ πάντα ποιήσας νεύματι σῶ, τοὺς ἐν πίστει θανέντας Χριστιανούς, πατέρας, προπάτορας, πάππους δὲ καὶ προπάππους τε, ἀδελφούς καὶ φίλους, πλουσίους καὶ πένητας, βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ὁμοῦ καὶ μονάζοντας, ὅπου τῶν Δικαίων καὶ Ἀγίων σου πλήθη, ἀπάντων ἡ οἴκησις, δυσωποῦμεν ἀνάπαυσον, ὡς Θεός εὐδιάλλακτος· Δέσποτα Χριστέ Βασιλεῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν παρέχων αὐτοῖς, ὧν ἐξήμαρτον πάντες οἱ δοῦλοί σου .

Θεοτοκίον . Ὁμοιον .

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ Χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι, Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὠφθης σκέπη ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων αἰεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν, ὡς ἐκ μέσης φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μου· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου .

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Ποιμαίνων Δέσποτα ἐν τόπῳ χλόης Σωτὴρ,
καὶ μετάγων ἐφ' ὕδωρ πάντας πιστοὺς
τὸ τῆς ἀναπαύσεως, μὴ ἀποπέμψης τῆς ἐκεῖ
εὐφροσύνης τοὺς οἰκέτας σου.

Αγγέλων τάγμασιν αὐτὸς κατὰτάξον μονα-
στῶν σου χορείας, ἱεραρχῶν, λειτουργῶν
ἀπάντων σου· σοὶ γὰρ ἀνέθεντο ψυχὰς σὺν
τοῖς σώμασι, φιλόνηθρε.

Σὺ μόνος ἐγνώκας, ὡς πάντων Κύριος, τὰς
θανάτου ἐφόδους, μέτρα ζωῆς, καὶ τὸ
πέραν πάντων βροτῶν· διὸ οἰκτείρησον καὶ
νῦν τοὺς σοὺς δούλους, ὑπεράγαθε.

Θεοτοκίον.

Αγίων Ἁγίον Θεὸν κυήσασα, Παναγία Παρ-
θένε, θείαις λιταῖς τοῦτον νῦν δυσώπη-
σον, σκηναῖς Ἁγίων ἐν τρυφῇ κατὰτάξαι, οὓς
μετέστησεν.

Καταβασία.

» **Χ**ριστὸς μου δύναμις, Θεὸς, καὶ Κύριος, ἡ
» σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
» ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἐορτάζουσα.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ιδοὺ Μαρτύρων θεῖοι χοροὶ, τάξεις Ἀποστό-
λων, Προφητῶν, καὶ τῶν Δικαίων συστή-
ματα, Σῶτερ, σὲ ὑμνοῦντες καθικετεύουσι, τῷ
σῶσαι οὓςπερ κόσμου πάντας προσεῖληφας.

Στερόν σου σάλπιγγος τῇ φωνῇ, ὅταν ἐξα-
νοίγωνται τάφοι νεκρῶν, καὶ γῆ τρέμει
φρίττουσα, τότε σὺν προβάτοις ἐκ δεξιῶν σου,
Χριστέ, κατὰτάξον σοὺς δούλους, οὓςπερ με-
τέστησας.

Ανδρῶν τὰ στίφη σὺν γυναιξί, παῖδων, γη-
ραιῶν ὁμοῦ, πενήτων, δούλων, πλουσίων
τε, τῶν πιστῶς ἐντεῦθεν μετατεθέντων πρὸς
σέ, ἀνάπαυσον, καὶ σῶσον ὡς εὐδιάλλακτος.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες, Ἀχραντε, βοηθὸν ζῶντες καὶ
θανόντες εὐσεβῶς, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι
κεκτήμεθα· ὅθεν τῆς ἐκείσε τυχεῖν ἀνέσεως,
αἰτούμεθα πρεσβείαις σου ταῖς πρὸς Κύριον.

Καταβασία.

» **Τ**ῷ θείῳ φέγγει σου, ἀγαθέ, τὰς τῶν ὁρ-
» θιζόντων σοὶ ψυχὰς πόθῳ καταύγα-
» σον, δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄν-
» τως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνα-
» καλούμενον.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ιλάσθητι Δέσποτα, παρακλήθητι Σωτὴρ, καὶ
δεῖξόν σου τὸ ἔλεος, δεῖξον σπλάγχνα, καὶ

σῶσον ὡς ἀγαθός, τῆς γῆς πάσης ἅπαντας, ὅς
πρὸς σέ μετηγάγου ὡς φιλόνηθρος.

Ναμάτων ἐν κλύσμασι, καὶ ἐν ρείθροις πο-
ταμῶν, καὶ τοὺς ἐξαίφνης θνήξαντας, τῆς
ἐν νάπαις, καὶ ὄρεσι, καὶ ὁπαῖς τὸν βίον τε-
λέσαντας, μὴ παρίδης, ὡς μόνος εὐδιάλλακτος.

Ο βλέπων ὡς Κύριος, ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐν
γῇ, τοὺς ἐν ἀδήλῳ θνήξαντας, τοὺς πο-
λέμοις καὶ μάχαις καὶ ἐν πληγαῖς δεινῶς τε-
λευτήσαντας, πάντας οἰκτεῖρον Σῶτερ, ὡς φι-
λόνηθρος.

Θεοτοκίον.

Η πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βρο-
τοῖς τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν
μου τὸν ἄστατον καὶ δεινὸν κατεύνασον τάρα-
χον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Καταβασία.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψημένην καθο-
» ρῶν τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-
» γαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τὺ μεταστάντας ἀφ' ἡμῶν ἐκ τῶν προσκαί-
ρων, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν κα-
τασκήνωσον, καὶ μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον,
Σῶτερ ἀθάνατε· εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωποι ἡμάρτον
ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ σὺ, ὡς ἀναμάρτητος Κύριος,
ἄφες αὐτοῖς τὰ ἐκούσια πταίσματα, καὶ τὰ
ἀκούσια, μεσιτευούσης τῆς τεκούσης σε Θεο-
τόκου, ἵνα συμφώνως βοήσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν·
Ἀλληλουῖα.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας
καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ ἦν
ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν
πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με,
καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύ-
ση· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτά-
φιον θρῆνον ποιοῦντες ὡδὴν τὴν, Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Σὺν Ἀγγέλοις ἐπὶ θρόνου, Σῶτερ, δόξης σου,
ὅταν ἐλεύσῃ κρῖναι τὴν γῆν, ψυχὰς δού-
λων σου τῆς σῆς πλησον θείας χαρμονῆς, τοῦ
ψάλλειν ἀπαύστως καὶ βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν σπαράγμασι θηρῶν, Χριστέ, τοὺς θνή-
ξαντας, καὶ οὓς ἰχθύς ἐμέλισεν, οὓς κα-
τέχωσε συσσεισμός, καὶ βόθρος καὶ κρημνός,
τοὺς πάντας ἐλέησον, Σωτὴρ, καὶ τῆς ἐκείθεν
ἀπειλῆς ρῦσαι ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἴφη, μάχαιρα, καὶ πῦρ, δεινῶν ἐπίτασις, καὶ λίθων ἡ κατάλυσις, οὓς ἀνάλωσε σὺν λησταῖς, λιμός τε καὶ λοιμός, τῇ σῇ μετουσίᾳ καὶ χαρᾷ σῶσον, ὑμνεῖν σε εὐσεβῶς, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Μόνη πέφυκας, ἀγνή, τοῦ κόσμου γέφυρα, μεταύγουσα βροτοὺς πρὸς Θεόν· τοὺς τὸν βίον οὖν, τῇ πρὸς σέ ἐλπίδι καὶ στοργῇ, τελέσαντας, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, πάσης ἀνάγκης καὶ φθορᾶς, σῶζε πρεσβείαις σου.

Καταβασία.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεῷ, τὸν τύραννον ἐπέισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ. Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ.

Απαντας Δέσποτα θροῦν, παντοῖα τάγμα-
τος, οὓς μετέστησας Σωτὴρ, πιστοὺς σου βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ἐθνάρχας γῆς καὶ κρι-
τάς, λαῶν τε καὶ φυλῶν τοὺς προστάτας, ἐλέη-
σον οἰκτίρμον, καὶ ἀνάπαυσον μόνος, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρῦσαι πυρὸς τοῦ φοβεροῦ δούλου, φιλόανθρω-
πε, Ἐκκλησίας σου σεπτῆς, καὶ σῶσον
μοναστῶν συστήματα, ἱερωμένων πληθύν, χο-
ρείας λειτουργῶν σου ἐνθέων, καὶ πάντας τῆς
ἐκείσε καταξίωσον δόξης, ὅπως σε ὑμνῶμεν,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶσον, ὦ Δέσποτα Χριστέ, σῶσον, ἐλέησον,
καὶ ἀνάπαυσον ψυχὰς, λαοὺς σου τοὺς πι-
στῶς τελέσαντας, τρόπῳ παντὶ τὴν ζωὴν, ἐν
τόπῳ, καὶ ἐν χώρᾳ παντοῖα, καὶ ῥῦσαι τῆς
γεέννης, καὶ πικρίας βασάνων, ὅπως σε ὑμνῶ-
μεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελυσας μόνη τὴν ἀράν, Παρθένε ἄχραντε,
τὴν τῆς Εὐας ἀληθῶς, ζωὴν δὲ τοῖς ἐν γῇ
ἐπάγασας· διὸ πρεσβείαις ταῖς σαῖς, τῆς βίης
τοῦ προσκαίρου λυθέντας, ζωῆς τῆς αἰωνίου
καταξίωσον πάντας, ὅπως σε ὑμνῶμεν εἰς πᾶν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

» **Ε**κστηθι φρίττων ἕρανέ, καὶ σαλευθήτω-
» σαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν
» νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ
» τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες εὐλο-
» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψθε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ 2. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Νῦν, ἐλεῆμον, στίφη δυσωπεῖ σε Ἀγγέλων,
σὺν Χερουβὶμ τε, θεῖα Σεραφὶμ καθικε-

τεύει, Ἐξουσίαι, Θρόνοι καὶ Ἀρχαὶ, καὶ Δυνά-
μεις τε σὺν Ἀρχαγγέλοις, καὶ Κυριότητές σε
αἰτοῦσι, κραταίε, ὅπως ψυχὰς ἀπάσας οἰκτεί-
ρης, ὥς περ μετέστησας.

Ιδοὺ οἱ δῆμοι σὲ τῶν Προφητῶν ἐξαιτοῦνται,
τῶν Ἀποστόλων δέονται χοροὶ σὺν Πατριάρ-
χαις, στίφη τε Μαρτύρων σὺν Ὀσίων πλήθεσιν
εὐπαρακλητῶς ἀναβοῶσι· Σῶσον, φιλόανθρωπε,
ψυχὰς πάντων τῶν ἐπὶ γῆς τεθνεώτων εὐσε-
βῶν δούλων σου.

Οἶδας τὰ πάντα, βλέπεις, καθορᾶς, καὶ γι-
νώσκεις, βροτῶν τὰ πλήθη, καὶ τὸ τῆς
ζωῆς ἐκάστου πέρας· πᾶσι δίδου τὴν τῶν ἐγ-
κλημάτων λύτρωσιν, καὶ Παραδείσου τῆς καλ-
λονῆς ἀξίωσον πάντας ὡς Θεός, μόνε, οὓς ἐξε-
λέξω οἰκτίρμον, πιστοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Υπεραγία Δέσποινα τοῦ κόσμου, Παρθένε,
σὺ πάντων σκέπη ζώντων καὶ θανόντων
χρηματίζεις καὶ γαλήνη, δόξα καὶ τρυφή καὶ
ἀνεσις τῶν σὲ προστάτιν, καὶ βοηθόν, καὶ ῥύ-
στην πλουτούντων, ἀγαθή· ὅθεν αὐτοὺς διά-
σωσον πάντας ταῖς ἐκείσε σου.

Καταβασία.

» **Α**πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀ-
» ξίαν· ἱλιγγιᾷ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος
» ὑμνεῖν σε, Θεοτόκε· ὅμως, ἀγαθὴ ὑπάρχουσα,
» τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας
» τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προ-
» στάτις· σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μνήμην τελούντες πάντων τῶν κοιμηθέντων
ἐν Χριστῷ, καὶ τελευταίας ἡμέρας μνή-
μην ποιήσωμεν πιστοὶ, ὑπὲρ ἡμῶν τε καὶ κείνων,
Χριστὸν αἰεὶ δυσωποῦντες.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομέ-
νων ἡ χαρὰ, Χριστιανῶν ἡ προσταῖς,
Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου, καὶ
ῥῦσαι τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἱστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Φοβερόν τὸ τέλος τὸ τοῦ θανάτου, καὶ φρι-
κτὴ ἡ κρίσις ἡ τοῦ Δεσπότου· τὸ πῦρ
γὰρ τὸ ἄσβεστον, ἡντρέπισται ἐκείσε· σκώληξ
ἀκοίμητος κολάζων, καὶ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων,
σκότος ἐξώτερον ὑπάρχει, καὶ αἰωνία δίκη·
διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω

ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντες οἱ τῷ βίῳ προστετηκότες, δεῦτε ἐν τοῖς τάφοις ἐξεστηκότες, ἐγκύψατε, ἴδετε τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην· ποῦ νῦν τοῦ σώματος τὸ κάλλος, καὶ ἡ δόξα τοῦ πλούτου; ποῦ δὲ ἡ ἔπαρσις τοῦ βίου; ὄντως μάταια πάντα· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Νῦν ἐπὶ τὸν τάφον ὁ ἐπὶ θρόνου· νῦν ὁ ἐν πορφύρᾳ φθορὰν ὑπέδου· ἔκ ἐτι ἐν θρόνῳ γὰρ, ἀλλ' ἐν μνήματι κεῖται· ἴδε, ἐξέλιπε τὸ βασίλειον κράτος· ἴδε, ὡς ὄναρ, τῶν ἀνθρώπων παροδεύει ὁ βίος· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντας τοὺς ἐνθένδε μετατεθέντας, ἐπὶ αἰώνιου ζωῆς ἐλπίδι, καὶ βίον ἀλλάξαντας παντοίῳ Σῶτερ τρόπῳ, πᾶσαν κατάστασιν καὶ γένος, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν, ἄνδρας ὁμοῦ τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀρτίτοκα θρέφη, ὡς φιλάνθρωπος, ἐν κόλποις τάξον τῷ Ἀβραάμ τε, καὶ ἐν τόποις ἀνέσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ως ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἡχούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστέ ὁ Θεός· τότε Δέσποτα, οὓς μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὰ τέτων ἐγκλήματα παριδὼν ἀγαθέ.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας τὸ πᾶν, ὁ καὶ τοὺς Προφῆτας ἐξαποστείλας ἡμῖν, προφητεῦσαί σου τὴν παρυσίαν· καὶ Ἀποστόλους, κηρύξαι σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν, προεφήτευσον τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ, τῷ βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη· Μάρτυρες δὲ ἔτυχον δόξης ἐκ τούτων, καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς σοι τῷ Δεσπότη, σὺν τῇ τεκούσῃ σε Μητρί· Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς ψυχὰς, ἃς προσελάβες, καὶ ἡμᾶς καταξιώσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας δι' ἐμέ τὸν κατὰκριτον, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἐκ τῶν τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Εχὼν ἀκατάληπτον τὴν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεϊκῆς χρη-

στότητος, πολυέλεε, τοὺς πρὸς σέ, Δέσποτα, μεταβεβηκότας, ἐν γῇ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατὰσχεςιν δωρούμενος τὴν διηνεκῶς διαμένουσαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων ἐξέχεας τὸ αἷμά σου, Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας ζωοποιὸν ἐκασίως, καὶ ζωὴν ἐπήγασας, καὶ τρυφὴν αἰδίου πιστοῖς δέδωκας, θεϊκῇ Δέσποτα εὐσπλαγχνίᾳ, μόνε πανοικτίρμον ἀναμάρτητε, ἐν ᾗ δεόμεθα, τοὺς κεκοιμημένους κατὰτάξον, ἐλπίδι ἀναστάσεως, λύσιν τῶν πταισμάτων δωρούμενος· ἵνα διὰ πάντων, ὑμνήται σου τὸ ὄνομα, Χριστέ, καὶ σεσωσμένοι δοξάζωμεν τὴν φιланθρωπίαν σου.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς.

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχικῇ ἐξουσίᾳ, καὶ νεκρῶν δεσπόζοντα, σέ Χριστέ γινώσκοντες, ἱκετεύομεν· Τοὺς πιστὸς δούλους σου, τοὺς πρὸς σέ τὸν μόνον εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτὸς ἀνάπαυσον σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου, φιλάνθρωπε, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων λαμπρότησι· θελητῆς ἐλέους ὑπάρχεις γὰρ, καὶ σώζεις ὡς Θεός, οὓς κατ' εἰκόνα σου ἐπλάσας, μόνε πολυέλεε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αῖλος τῷ Ἀδάμ ἐχρημάτισεν, ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφεις ἰὸν ἐξηρεύετο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, παγγενῇ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἔδωρήσατο· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτῆρ, καὶ οὓς προσελάβου, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ωφθης ἐνδiciaίτημα θεοπρεπές, Παναγία, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας, ἀπειρόγαμε, καὶ βροτοῖς ὁρώμενον, ἐν δυσὶν οὐσίαις ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει, ἀγνή· αὐτὸν δυσώπησον, τὸν μονογενῆ καὶ πρωτότοκον, τὸν σὲ παρθένον ἄμωμον καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαῦσαι τῶν πίστει κοιμηθέντων ἐν φωτὶ, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι, καὶ μακαριότητι.

Τὰ Τροπάρια. { Ὁ βάθει σοφίας φιλάνθρωπε.
Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. β'.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι.

Ἀπόστολος, τῆς ἡμέρας καὶ Νεκρώσιμος, ὁμοίως καὶ Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλούϊα.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα γ'. πρὸς Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Πεντηκοστήν ἐορτάζομεν.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν.

Πάντα χορηγεῖ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε τὸ Πνεῦμα σου κατέπεμψας.

Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζήτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα γ'. πρὸς Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ α'. εἶτα ε. πρὸς Ἦχον β'. δευτεροῦντες πάλιν τὸ α'.

Ἦχος α'.

Πεντηκοστήν ἐορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ

ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον ὅσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν, ἐκαινούρησας Χριστὲ τοὺς σούς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμοῖσι, καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὗρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε.

Δίς.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἑσπέρᾳ καὶ πρωῇ καὶ μεσημβρίᾳ, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχὸν Πατέρα, καὶ τὸν συνἀναρχὸν Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδίον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν Πατέρα, καὶ Υἱόν, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Λέοντος Δεσπότης.

Δεῦτε λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱόν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι· Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναἰδίον καὶ σύνηθρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἣν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργείᾳ τῆς Ἀγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον

ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Τριάς ἀγία, δόξα σοι.

Εἰσόδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Καὶ μετὰ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ ἐφεξῆς Ἀναγνώσματα. Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 16. **Ε**ἶπε Κύριος πρὸς Μωσῆν· Συνάγαγέ μοι ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, οὓς σὺ αὐτὸς οἶδας, ὅτι οὗτοι εἰσὶ πρεσβύτεροι τῷ λαῷ, καὶ γραμματεῖς αὐτῶν· καὶ ἄξεις αὐτοὺς εἰς τὴν Σικηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ στήσονται ἐκεῖ μετὰ σοῦ. Καὶ καταβήσομαι, καὶ λαλήσω ἐκεῖ μετὰ σοῦ, καὶ ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπὶ σοί, καὶ ἐπιθήσω ἐπ' αὐτούς, καὶ συναντιλήφονται μετὰ σοῦ τὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, καὶ οὐκ οἴσεις αὐτοὺς σὺ μόνος. Καὶ συνήγαγε Μωσῆς ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, καὶ ἕστησεν αὐτοὺς κύκλῳ τῆς Σικηνῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐλάλησε πρὸς Μωσῆν, καὶ παρείλετο ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοὺς ἑβδομήκοντα ἄνδρας τοὺς πρεσβυτέρους. Ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο τὸ Πνεῦμα ἐπ' αὐτούς, καὶ προεφήτησαν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ οὐκέτι προσέθεντο. Καὶ κατελείφθησαν δύο ἄνδρες ἐν τῇ παρεμβολῇ· ὄνομα τῷ ἐνὶ Ἑλδαδ, καὶ ὄνομα τῷ δευτέρῳ Μωδαδ· καὶ ἐπανεπαύσατο ἐπ' αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα· καὶ οὗτοι ἦσαν τῶν καταγεγραμμένων, καὶ οὐκ ἦλθον εἰς τὴν Σικηνὴν· καὶ προεφήτησαν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ προσδραμὼν ὁ νεανίσκος, ἀπήγγειλε τῷ Μωσεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, λέγων· Ἑλδαδ καὶ Μωδαδ προφητεύουσιν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἰησοῦς ὁ τῷ Ναυῇ, ὁ παρεστηκὼς Μωσεῖ, ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ, εἶπε· Κύριε Μωσῆ, κώλυσον αὐτούς. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Μωσῆς· Μὴ ζηλοῖς σὺ μοι; καὶ τίς δώῃ πάντα τὸν λαὸν Κυρίου προφήτας, ὅταν δῶ Κύριος τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς;

Προφητείας Ἰωήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 23. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Τὰ τέκνα Σιών, χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν τὰ βρώματα εἰς δικαιοσύνην· καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρῶτον καὶ ὄψιμον, καθὼς ἔμπροσθεν· καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλωναί σίτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται αἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου· καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ

βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίβη, καὶ ἡ κάμψη, καὶ ἡ δύναμις μὴ ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς· καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε, καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ὑμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ καταισχυνθῇ ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγώ εἰμι, καὶ ἐγώ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλην ἐμοῦ· καὶ οὐ μὴ καταισχυνθῇ ἔτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ οἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται. Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι· καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα, καὶ πῦρ, καὶ ἀκμήδα καπνοῦ· ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα, πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ· καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΑΔ'. 24. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Λήψομαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀθροίσω ὑμᾶς ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν· καὶ ῥανθῶ ἐφ' ὑμᾶς ὕδωρ καθάρων, καὶ καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδώλων ὑμῶν, καὶ καθαριῶ ὑμᾶς· καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν, καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ὑμῖν· καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην· καὶ τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν ὑμῖν, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐν τοῖς δικαιώμασί μου πορεύησθε, καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξησθε, καὶ ποιήσητε· καὶ κατοικήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, καὶ ἔσεσθέ μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγώ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος α'.

Εν ταῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου. Σὺ εἶ Θεός πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρᾳ καὶ

πρωὶ καὶ μεσημβρίᾳ, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐ-
λογήσω σε, Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου, Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γό-
νυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλί-
ναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα,
καὶ τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδιον καὶ
πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἁγιαζόν τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας, Κύριε,
καθημένοις τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν
Εβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμ-
βει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἐτέραις
ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει
αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες, ἐσοφίσθησαν· καὶ
τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγήσαντες, τὰ θεῖα ἐρ-
ρήτορευον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ
γῆς ὁφθεῖς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σώσας ἡμᾶς,
Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β'.

Αγνοοῦντα τὰ ἔθνη, Κύριε, τὴν τοῦ παναγίου
Πνεύματος, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου γενο-
μένην δύναμιν, τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γλωσσῶν
μέθην εἶναι ἐνόμιζον· ἡμεῖς δὲ στηριχθέντες ὑπ'
αὐτῶν ἀπαύτως οὕτω λέγομεν· Τὸ Πνεῦμά σου
τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, δεόμεθα, φι-
λάνθρωπε.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός,
καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσον ἐν τοῖς ἐγ-
κάτοις μου.

Κύριε, τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡ ἐπιφοίτησις,
τοὺς Ἀποστόλους σου ἐμφορήσας, ἐν ἐ-
τέραις γλώσσαις λαλεῖν παρεσκεύασεν· ὅθεν
τὸ παράδοξον, τοῖς μὲν ἀπίστοις μέθη ἐνομίζε-
το, τοῖς δὲ πιστοῖς πρόξενον σωτηρίας. Οὐ τῆς
ἐλλάμψεως καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, δεόμεθα, φιλάν-
θρωπε.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου
σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντα-
νέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς
ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ
πάντα πληρὼν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ
καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶ-
σον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Γλώσσαι ποτε συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν
τῆς πυργοποιΐας· γλώσσαι δὲ νῦν ἐσοφί-

σθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Εκεῖ
κατεδίκησε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι·
ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλιεῖς τῷ Πνεύ-
ματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τι-
μωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς
σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ παν-
σόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμ-
ψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν
τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας. Φιλάνθρωπε, δό-
ξα σοι.

Ἐκ γ'.

Τὸ αὐτὸ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθέορτον πιστοὶ, καὶ τελευταίαν ἐορ-
τήν, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεν-
τηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθε-
σμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ τοῦ Παρακλητοῦ
εὐθὺς κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἶδει γλωσσῶν,
καὶ Μαθηταῖς ἐφώτισε. καὶ τούτους οὐρανομύ-
στας ἀνέδειξε. Τὸ φῶς ἐπέστη τοῦ Παρακλη-
του, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα ὁμοιον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν
γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη
νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγω-
γοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ
πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ,
δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρός τε
καὶ ὕδατος. Τὸ φῶς ἐπέστη τοῦ Παρακλητοῦ,
καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε.

Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἑγερσιν, Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τά-
φου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ θείαν
Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου κατέ-
πεμψας, οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας
τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν, ὥσπερ κιθάρα μουσουργι-
κῇ, πᾶσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θείῳ πλήκτρῳ
μυστικῶς, Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰ-
κονομίαν σου.

Δίς.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

**Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ.**

Στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.
Τό. Πᾶσα πνοή, **Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Θ'.**
Α'νάστασιν Χριστῷ, οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθύς τὸν
Ν'. Εἶτα, Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις...
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...
Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός....

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες. Ὁ βαρὺς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Πεντηκοστήν ἑορτάζομεν.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὦδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**όντῳ ἐκάλυψε Φαραὶ σὺν ἄρμασιν, ὁ
 » συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι.
 » Ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδοξασται.

Τροπάρια.

Εργῷ, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐξαποστείλας, Χριστέ, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλήνθρωπε.

Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθέν καὶ Προφήταις, ἐπληρώθη· τοῦ θείου Πνεύματος σήμερον πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'.

Διὰ στίχων Ἰαμβικῶν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Θεογενὲς Λόγε, Πνεῦμα Παράκλητον πάλιν ἄλλον,
 Ἐκ Γενέτου κόλπῳ ἤκας ἐπιχθονίοις,
 Οἶα πυρὸς γλώσσησι φέρου Θεότητος αὐλοῦ,
 Σῆμα τετῆς φύτλης, καὶ χάριν ὑμνοπόλοις.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλαῖ.

Ὦδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εῖῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφῳ,
 » Ἐρρήτορεύσε τὸν θεόγραφον νόμον·
 » Ἐν γὰρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου,
 » Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
 » Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Τροπάρια.

Εφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα·
Νοσφισμός ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις.

Εγὼ γὰρ εἰς πατρῶον ὑψιστον θρόνον
Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος,
Λάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Ορος βεβηκὼς, ἀτρεκέστατος Λόγος,
Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·

Εργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανεν φίλους,
Πνοῇ βιαία, καὶ πυρὸς γλωττήμασι,
Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστός, ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασίαι. { Πόντῳ ἐκάλυψε.
 { Θεῖῳ καλυφθεὶς.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὦδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῖς Μαθηταῖς Χρι-
 » στέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε, ἔφης, καθίστατε
 » ἐν Ἱερουσαλήμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμέ Παράκλητον
 » ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμόν τε καὶ Πατὴρ ἀπο-
 » στελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Τροπάρια.

Η τοῦ θείου Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύνα-
 μεις, τὴν μερισθεῖσαν πάλαι φωνήν, κα-
 κῶς ὁμονοησάντων, εἰς μίαν ἁρμονίαν θείως
 συνῆψε, γνώσιν συνετιζουσα πιστοὺς τῆς Τριά-
 dos, ἐν ᾗ ἐστερεώθημεν.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ρρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας,
 » Ἐθρὶν τε δυσκᾶθεκτον εὐτεκνουμένης,
 » Μόνη προσευχὴ τῆς Προφήτιδος πάλαι
 » Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον
 » Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

Αληπτός ἐστιν ἡ Θεαρχικωτάτη·
Τήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,
Αλὶς σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ,
Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους,
Λαὸς ἀπείρους, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.
Ην ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
Τὸ πανσθενουργόφωτον ἄφθιτον σέλας,
Οὗ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας
Νῦν ἐμφανίζει συμφυῇ φρυκτωρίαν,
Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι. { Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.
 { Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Οἱ τῷ Σωτῆρος ἔρασταὶ χαρὰς ἐπλήσθησαν,
 καὶ θάρσος ἔλαβον οἱ πρώην δειλιῶντες,
 ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους κα-
 τήλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος
 ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαούς· γλώσσαι γὰρ
 διεσπάρησαν ὀρώμεναι ὡσεὶ πυρὸς, καὶ τούτῃς
 οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν.

Δίς.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὦδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων
 » σου Χριστέ ἐλευσιν, ἀνεβόα· Τὴν σὴν

» εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας
» τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου
κηρυχθεὶς, πρῶν τοῖς ἀτελέσι, Θεὸς ἀ-
ληθὴς ὁ Παράκλητος, τοῖς τῷ Λόγῳ ὑπηρέταις
καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητος φέρον, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν
πυρὶ, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν
γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν Δεῖον σθένος,
ἐρχόμενον ἐστίν, αὐτοκείμενον.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'.

Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
» Λόγος προελθὼν Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου,
» Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις
» Νημερτὲς ἐξέπεμψας, ὡς εὐεργέτης,
» Ἀδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λουτρόν τὸ Δεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
Λόγῳ κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
Ὀμβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.
Κάμπει τὰ πάντα τῷ Παρακλητῇ γόνυ,
Γόνῳ τε Πατρός, Πατρὶ συμφυεστάτῳ.
Ἐν γὰρ προσώποις οἶδε τριτοῖς οὐσίαν,
Νημερτὲς ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν.
Ἐλάμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ,
Ὅσοι λατρευταὶ τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας·
Ὑπερφυῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης,
Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,
Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. { **Κατανοῶν ὁ Προφήτης.**
» **Ἀναξ ἀνάκτων.**

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὁδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν, Κύριε, ἐν
» γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κυηθέν ἐπὶ
» τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποβολικὰς καρ-
» δίας κτίζει καθαράς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐ-
» δὲς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι
» τὰ σὰ προστάγματα.

Τροπάριον.

Η ἐπιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦ-
μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ· Πνεῦ-
μα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτόν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικίζε-
ται φύσει τῆς, ἐν ᾗ κατοπτεύεται, ἀγιότητος.

Penticostario.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**υτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
» Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
» Ὡς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
» **Ν**ῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,
» Ἐγλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
Ἐπισφραγίζον τὸν φερέσβιον Λόγον,
Πατροσθενὲς ζύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.
Ιᾗτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἀμαρτίας,
Χαίτῳ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων,
Θεὸς Λόγος πάνταρχος ἄχραντον δόμον·
Ὁμοσθενοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι. { **Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν.**
» **Λυτήριον κάθαρσιν.**

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὁδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ τῶν βιωτικῶν μελημά-
» των, συμπλοῖς ποντούμενος ἀμαρτίαις,
» καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ
» Ἰωάννης Χριστέ βοᾷ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με-
» βυθοῦ ἀνάγαγε.

Τροπάριον.

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πᾶσαν,
ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπλη-
ρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως, Κύριε· ὅτι
ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀρρέυστως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα ἀμερίστως πρόεισιν.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ι**λασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
» **Ὁ** Δεσπότης ἐλάμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
» **Ἰ**ν', ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου
» **Σ**τέρνων Ἰωάνν, τῆς φθορᾶς διαρπάξης
» **Ὁ**λον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Τροπάρια.

Ιμερτόν ἡμῖν, εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις
Αἰωνίως ἔξουσι, Πνεῦμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ζυνημένον,
Υλὴς ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμάτων,
Ρύπου τε φρενῶν ρυπτικόν, Παντοκράτορ.

Ορεκτόν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις
Σιωνίταις μένουσι σὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Ἀέσχην ἀπηνῇ τῶν ἐθνῶν ποπτυσμάτων,
Ὡκιστα δεικνὺς, πυρπνώως καθιδρύεις.

Καταβασίαι. { **Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.**
» **Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ.**

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παραμυθίαν τοῖς δούλοις σου, Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τοὶ πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν περιστάσεσιν, ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθασον. Ἐγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὥς περ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσην σαυτὸν, οἰκτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν καὶ δοξάζωμεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ὀγδόῃ ἀπὸ τῆ Πάσχα, τὴν ἀγίαν Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

Πνοῇ βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει

Χριστὸς τὸ θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις.

Ἐκκέχυται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνεῦμ' ἀλιεῦσι.

Καὶ ταύτην τὴν ἐορτὴν ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν παρελήφαμεν Βίβλων· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι τὴν παρ' αὐτοῖς Πεντηκοστὴν ἐορτάζουσι, τιμῶντες τὸν ἑβδομον ἀριθμὸν, καὶ ὅτι, μετὰ τὸ Πάσχα, πεντήκοντα ἡμέρας διαβιβάσαντες, τὸν Νόμον ἔλαβον· οὕτω καὶ ἡμεῖς, μετὰ τὸ Πάσχα, πεντήκοντα ἡμέρας ἐορτάζοντες, τὸ πανάγιον Πνεῦμα λαμβάνομεν, νομοθετοῦν καὶ ὁδηγοῦν εἰς πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ τὰ ἀρέσκοντα τῷ Θεῷ διαταττόμενον.

Ἰσοῦ δὲ, ὡς παρ' Ἑβραίοις τρεῖς ἦσαν ἑορταί, τὸ Πάσχα, ἡ Πεντηκοστή, καὶ ἡ Σκηνοπηγία. Τὸ μὲν ἐν Πάσχα, εἰς ἀνάμνησιν ἐποιοῦν τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· τὸ γὰρ Πάσχα, διάβασις, ἐρμηνεύεται· ἐδήλου δὲ ἡ τοιαύτη ἐορτὴ τὴν ἡμετέραν, ἀπὸ τῆς σκοτεινῆς ἀμαρτίας, πρὸς τὸν Παράδεισον αὐθις διάβαιον καὶ ἐπάνοδον.

Τὴν δὲ Πεντηκοστὴν ἐορτάζον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ κακοπαθείας αὐτῶν, καὶ ὅπως διὰ πολλῶν θλίψεων εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας εἰσῆχθησαν· τότε γὰρ καὶ καρποῦ, σίτου καὶ οἴνου ἀπῆλυσαν· καὶ ἐδήλου τὴν ἡμετέραν ἐξ ἀπιστίας κάκωσιν, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰσέλευσιν· τότε γὰρ καὶ ἡμεῖς τοῦ Δεσποτικοῦ μεταλαμβάνομεν Σώματος καὶ Αἵματος. Οἱ μὲν ἐν διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν λέγουσι τὴν παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστὴν ἐορτάζεσθαι. Οἱ δὲ, εἰς τιμὴν, ὡς φασί, τῶν πεντήκοντα ἡμερῶν, ἃς νηστεύσας ὁ Μωϋσῆς, τὸν θεόγραφον Νόμον ἐδέξατο· ἐνταυτῷ μεμνημένοι καὶ τῆς μοσχοθυσίας, καὶ τῶν ἄλλων, ἅπερ, ὅτε Μωϋσῆς ἀνιῶν ἐν τῷ ὄρει, καὶ κατιῶν, διεπράξατο. Ἐτέροις δὲ ἔδοξε τὴν Πεντηκοστὴν παρ' Ἑβραίοις ἐπινοηθῆναι, διὰ τὴν τοῦ ἑπτά τιμὴν, ὡς εἶρηται· αὐτὸς γὰρ ἐφ' ἑαυτὸν ἑπτάκις συντιθέμενος, ποιεῖ τὸν πεντήκοντα μιᾶς δεσέως ἡμέρας.

Οὐκ ἐν ἡμέραις δὲ μόνου τῆς Πεντηκοστῆς ἡ τιμὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνιαυτὸς, ἐξ ὧν ὁ παρ' ἐκείνοις Ἰωβηλαῖος γεννᾶται· ἑπταπλασιαζομένων γὰρ τῶν ἐτῶν, οὗτος γίνεσθαι· ὅτε καὶ τὴν γῆν ἄσπορον ἀφίαισι, καὶ ζώοις παρέχουσιν ἄνυσιν, καὶ τοῖς ὠνητοῖς τῶν δούλων ἀναχωρεῖν ἐπιτρέπουσι.

Τρίτη δὲ ἐορτὴ ἡ Σκηνοπηγία, ἐορταζομένη μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν· μετὰ πέντε ὁλοκῶτι μῆνας τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἐτελεῖτο δὲ αὕτη, εἰς μνήμην τῆς ἡμέρας, κατ' ἣν Μωϋσῆς πρῶτον ἔπηξε τὴν ἐν ὄρει Σινὰ ὀραθεῖσαν διὰ νεφέλης, καὶ κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Βεσελεήλ, Σκηνὴν· σκηνὰς γὰρ καὶ ἡμεῖς διαπραπτόμενοι, τὴν αὐτὴν ἐπετέλου ἐορτὴν, καὶ ἐν ἀγροῖς διάγοντες, καὶ εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τοὺς καρπὸς τῶν ἰδίων συνεκόμενον πόνων. Ἐν ταύτῃ δοκεῖ καὶ Δαυὶδ τοὺς ὑπὲρ τῶν ληγῶν ἐπιγράφειν Ψαλμούς. Τύπος δὲ ἦν αὕτη τῆς ἡμῶν ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, ὅτε, διαλυθέντων τῶν σωματικῶν ἡμῶν σκηνῶν, καὶ αὐθις συμπηγνυμένων, τῶν ἰδίων πόνων τοὺς καρποὺς ἀπολαύσομεν, πανηγυρίζοντες ἐν ταῖς αἰωνίοις σκηναῖς.

Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς τελουμένης, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῖς Μαθηταῖς ἐπεδήμησεν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς ἀγίοις Πατράσι ἐδόξε μερίσαι τὰς ἐορτάς, διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιοῦ Πνεύματος, ὅτι ἐν ἐστὶ τῆς ἀγίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος, ἰδοὺ καὶ ἡμεῖς εἰς αὐριον, ὅπως τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπεδήμησε, λέγομεν.

Ταῖς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὁ
» σιοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέ-
» βαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· Εὐ-
» λογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ρήτορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια ἐνομιζέτο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογοῦμεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα, Εὐλογητὸς εἰ, κηράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ύμφωνον ἐθρόνησεν ὀργάνων μέλος,
» **Σ**έβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας·
» **Ἦ** τοῦ Παρακλητοῦ δὲ φωσφόρος χάρις
» **Σ**εβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
» **Ἰ**σοθευῆς, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἰ.

Τροπάρια.

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες,
» **Ἐ**φασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην,
» **Ῥ**ήσεις ξενηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων·
» **Ο**ἱ εὐσεβεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν ἐνθέως·
» **Ν**εουργέ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἰ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὅπα,
Ενθους Ἰωὴλ τοῦ θαρχεικωτάτου,
 Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἵάπερ Λόγου,
 Τοῦ Πνεύματός μου, συμβοήσουσι· Φύσις
Η τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητὸς εἶ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὥρων τὴν χάριν,
Οπως ὑπεμφήνειε τρεῖς ὑποστάσεις,
 Σέβειν ἐν ἀπλότῃ τῆς ἐξουσίας·

Αλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρίᾳ,
 Υἱός, Πατήρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασίαι. { **Ο**ὶ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.
 { **Σ**ύμφωνον ἐθρόνησεν.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**φλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα,
 » **Β**άτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ
 » καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ· καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ
 » τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοὺς ἔδειξε·
 » Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
 » περυפוῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἡχητι-
 κῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεῦ-
 σι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα
 τοῦ Θεοῦ ἐρρήτορεύοντο· Πάντα τὰ ἔργα τὸν
 Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυפוῦτε εἰς πάντας
 τοὺς αἰῶνας.

Οὐ μὴ διγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ
 πεφρικότες πῦρ δειματοῦν, δεῦτε καὶ
 στῶμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ,
 πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορεύοντες·
 Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπε-
 ρυפוῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
 » **Ο** τρισσοφεγγὴς τῆς θαρχίας τύπος.
 » **Υ**μνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον
 » **Σ**ωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
 » **Η** δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τροπάρια.

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσπόων ἐπῶν,
Απατρακουσθεὶς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη,
 Τὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θεῷ,
Εφίζον· εὐλογητὸν οἰκειουμένη,
Ηλλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότης ἰὼν,
Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους
Υπάρχον, ἦκας ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις
Τιμῆν ὡς ἄῃμα· τοῖς σοῖς οἰκέταις
Δελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμοις.

Ησε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
Σὴν σωματωδῶς, ὡς μέδων, ἐνδημίαν,
Καὶ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
Δ'κτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
Γεῖς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι. { **Α**φλεκτος πυρὶ.

{ **Λ**ύει τὰ δεσμά.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα κυοφορήσασα,
 » καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανεί-
 » σασα, Μητερ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε,
 » δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου
 » πλαστουργοῦ σου, σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ε'πιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος,
 ὁ ζηλωτῆς καὶ πυρίπνους χαίρων ὀχού-
 μενος, τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοϊαν ἐδήλου,
 ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες,
 τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετο· τῶν
 Μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχουμέ-
 νης, Πνεύματος χάριτι, ποιικίλως, ἐνηχοῦντο,
 λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα,
 τῆς Τριάδος γινώσκιν μυσούμενοι.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**αίροις Ἀνασσα μητροπάρθενον κλέος·
 » **Α**παν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα.
 » **Ρ**ητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
 » **Π**ιγγιᾷ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον·
 » **Ν**οεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τροπάρια.

Γοεῖν ἔοικε τὴν φυσίζων Κόρην·
Μόνη γὰρ ἐν δίνῃσι κεκρύφει Λόγον,
Νοσοῦσαν ἀλθένοντα τὴν βροτῶν φύσιν·
Ος δεξιόις κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος
Πατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.
Οσοῖς ἐπνευσεν ἡ θεόρρύτος χάρις,
Δάμποντες, ἀστράπτοντες, ἡλλοιωμένοι
Θνείαν ἀλλοίωσιν, εὐπρεπεστάτην,
Γσοσθενοῦσαν τὴν ἀτμητον εἰδότες,
Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι. { **Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα·
 { **Χ**αίροις Ἀνασσα·

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προϊόν ἐκ τῆ Πα-
 τρός, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμ-
 μάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγόντας
 σῶσαν, ἀγίασον πάντας.

Δίς.

Ἔτερον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτῶ πᾶς ὁ κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἁγίαν.

Ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος δ'.

Παράδοξα σήμερον εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ Ψευδόμενος ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνηγμένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ πάντες ἦρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς ἁγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι, καὶ ἔσται, οὔτε ἀρχάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον, καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ, καὶ ζωοποιῶν φῶς, καὶ φωτὸς χορηγὸν· αὐτάγαθον, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατήρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις τῆς ἁγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ζωσα πηγὴ νοερά· Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως· ἀγαθὸν, εὐθές, νοερὸν, ἡγεμονεύον, καθαῖρον τὰ πταίσματα· Θεὸς, καὶ Θεοποιῶν· πῦρ, ἐκ πυρὸς προϊὼν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διακροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφηταὶ ἅπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐξέφθισαν. Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διακρούμενον εἰς νομαὶς χαρισμάτων.

Δίς.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρὼν, ὁ Θεσαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθαρίσον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἁγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ψάλλομεν τὰ Ἀντίφωνα ταῦτα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα, καὶ νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνώσιν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Οὐκ εἰσὶ λαλῖαι, οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἀγίου, καὶ ἐκ Σιὼν ἀντιλάβοιτό σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Στίχ. Μνησθεὶν πάσης θυσίας σου, καὶ τὸ ὅλον καύτωμά σου πιανάτω.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ:

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ὅτι προέφθασας αὐτόν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος, ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ζωὴν ἡτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εἰσοδικόν.

Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσωμεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Τὸ Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ Κοντάκιον.

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε.

Ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πράξις.

Εν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς...

Ἀλληλουϊα. Ἦχος α'.

Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν.

Στίχ. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς Ἑορτῆς.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἀλληλουϊα.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Σημαίνει ταχύτερον διὰ τὴν τῆς γονυκλισίας
Ἀκολουθίαν.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν, Συναπτὴ μεγάλη ὑπὸ τοῦ Διακόνου, εἴ ἐστιν· εἰδὲ μὴ, ὑπὸ τοῦ Ἱερέως.

Εν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης...

Υπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ...

Υπὲρ τοῦ περιστώτος λαοῦ, τοῦ ἀπεικδεχόμενου τὴν χάριν τοῦ ἀγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῶν κλινόντων τὰς καρδίας αὐτῶν ἐνώπιον Κυρίου, καὶ τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ἐνισχυθῆναι ἡμᾶς πρὸς τελείωσιν εὐαρεστήσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι πλούσια τὰ ἐλέη αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ δεχθῆναι τὴν γονυκλισίαν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῶν χρηζόντων τῆς παρ' αὐτοῦ βοηθείας, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ῥυθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης...

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον,...

Τῆς Παναγίας ἀχράντης ὑπερευλογημένης...

Ἐκφώνησις παρὰ τοῦ Ἱερέως.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'. δευτερῶντες αὐτά. Ἦχος δ'.

Παραδόξα σήμερον εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ Ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ Δεηγόρος Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνηγμένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς ἁγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι· καὶ ἔσται, οὔτε ἀρχάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον, καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ, καὶ ζωοποιὸν φῶς, καὶ φωτὸς χορηγὸν· αὐτάγαθον, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκειται μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις τῆς ἁγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ζῶσα πηγὴ νοερά· Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, ἀγαθὸν, εὐθές, νοερὸν, ἡγεμονεῦον, καθαῖρον τὰ πταίσματα· Θεὸς, καὶ Θεοποιῶν· πῦρ, ἐκ πυρὸς προῖον, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφηταὶ ἅπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν· Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον, εἰς νομὰς χαρισμάτων.

Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρὼν, ὁ Θεσαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός· ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, καὶ τὸ Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. α. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. β. Καὶ εἶπα· Νῦν ἡρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. γ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Εἶτα λέγει ὁ Διάκονος.

Ετι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τῷ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ἡμῶν κλινόντων τὰ γόνατα ἐπὶ γῆς, καὶ ἀσκειῶν ὄντων, ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς τὰς Εὐχαῖς ἀπὸ τοῦ Βήματος μεγαλοφώνως, εἰς ἐπήκοον πάντων.

Αἴχραντε, ἀμίαντε, ἀναρχε, ἀόρατε, ἀκατάληπτε, ἀνεξιχνίαστε, ἀναλλοίωτε, ἀνυπέρβλητε, ἀμέτρητε, ἀνεξίτηλα Κύριε· ὁ μόνος ἔχων ἀθανασία, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον· ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ δημιουργηθέντα ἐν αὐτοῖς· ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶσι τὰς αἰτήσεις παρέχων· Σοῦ δεόμεθα, καὶ σὲ παρακαλῶμεν, Δέσποτα φιλόνητο, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντος ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντος ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου, καὶ ἐνδόξου Θεοτόκου· ὃς πρότερον μὲν λόγοις διδάσκων, ὑπερονδὲ καὶ ἔργοις ὑποδεικνύς, ἡνίκα τὸ σωτήριον ὑφίστατο πάθος παρέσχεν ἡμῖν ὑπογραμμόν τοῖς ταπεινοῖς, καὶ ἁμαρτωλοῖς, καὶ ἀναξίοις δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν, ἐν αὐχένος καὶ γονάτων κλίσεσιν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Αὐτὸς οὖν, πολυέλεε καὶ φιλόνητο, ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθά σε· ἐξαιρέτως δέ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ᾗ, μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεσθῆναι ἐν δεξιᾷ σου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, κατέπεμψε τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους· ὃ καὶ ἐκῆλθισεν ἐφ' ἑνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες τῆς ἀνενώτου χάριτος αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησαν ἑτέροις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ προεφήτευσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ μνησθήτι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν,

καὶ κατακρίτων, καὶ ἐπίστρεψον τὴν αἵμαλωσίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν οἰκείαν συμπαθείαν ἔχων ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν. Δέξαι ἡμᾶς προσπίπτοντάς σοι, καὶ βοῶντας τὸ, Ἡμάρτομεν. Ἐπὶ σέ ἐπερρίφημεν ἐκ μήτρας, ἀπὸ γαστρὸς μητρὸς ἡμῶν, Θεὸς ἡμῶν σὺ εἶ· ἀλλ' ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν, γεγυμνώμεθα τῆς σῆς βοηθείας, ἐστερήμεθα ἀπὸ πάσης ἀπολογίας. Ἀλλὰ θαρρύντες τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, κράζομεν· Ἁμαρτίας νεότητος ἡμῶν, καὶ ἀγνοίας μὴ μνησθῆς, καὶ ἐκ τῶν κρυφίων ἡμῶν καθάρισον ἡμᾶς. Μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς εἰς καιρὸν γῆρας· ἐν τῷ ἐκλείπειν τὴν ἰσχὺν ἡμῶν, μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς· πρὶν ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν ἀποστρέψαι, ἀξιώσον πρὸς σὲ ἐπιστρέψαι, καὶ πρόσχες ἡμῖν ἐν εὐμενείᾳ καὶ χάριτι. Ἐπιμέτρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου· ἀντίθες τὴν ἄβυσσον τῶν οἰκτιρμῶν σου, τῷ πλήθει τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν. Ἐτίβλεψον ἐξ ὕψους ἁγίου σου, Κύριε, ἐπὶ τὸν λαόν σου τὸν περιεσῶτα, καὶ ἀπειδεχόμενον τὸ παρὰ σοῦ πλούσιον ἔλεος· ἐπίσνεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου· ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ Διαβόλου· ἀσφάλισαι τὴν ζωὴν ἡμῶν τοῖς ἁγίοις καὶ ἱεροῖς νόμοις σου· Ἀγγέλω πιστῷ φύλακι παρακατάθε τὸν λαόν σου· πάντας ἡμᾶς συνάγαγε εἰς τὴν Βασιλείαν σου· δὸς συγγνώμην τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σέ· ἄφες αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα· καθάρισον ἡμᾶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· διάλυσον τὰς κατὰ ἡμῶν μηχανὰς τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, Δέσποτα παντοκράτορ, ὁ φωτίσας τὴν ἡμέραν τῷ φωτὶ τῷ ἡλιακῷ, καὶ τὴν νύκτα φαιδρύνας ταῖς αὐγαῖς τοῦ πυρός· ὁ τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας διελεῖν ἡμᾶς καταξιώσας, καὶ προσεγγίσει ταῖς ἀρχαῖς τῆς νυκτὸς, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου· καὶ πᾶσιν ἡμῖν συγχωρήσας τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια ἁμαρτήματα, πρόσδεξαι τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν ἱκεσίας, καὶ κατὰπεμψον τὸ πλῆθος τῶν ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις Ἀγγέλοις σου· ὀπλίσον ἡμᾶς ὀπλοῖς δικαιοσύνης σου· περιχάραινωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου· ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δέ ἡμῖν καὶ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, σὺν τῇ ἐπερχομένῃ νυκτί.

τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἄσκαν-
δάλιστον, ἀφάνταστον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας
τῆς ζωῆς ἡμῶν· πρεσβείαις τῆς ἁγίας Θεοτό-
κου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων τῶν ἀπ' αἰῶνός
σοι εὐαρεστησάντων.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον καὶ
διαφυλάξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐν-
δόξου, Δεσποίνης ἡμῶν...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνῶς.

Σὸν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐλεεῖν καὶ σῶζειν ἡμᾶς...

Ὁ Διάκονος.

Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς...

Ὁ δὲ Ἱερεὺς τὴν Ἐκφώνησιν.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος...

Εἶτα ὁ Διάκονος.

Ἐτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τῷ Κυρίου
δεηθώμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐπεύχεται.

Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τὴν
σὴν εἰρήνην δεδωκὼς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ
τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος δωρεάν, ἔτι τῷ
βίῳ καὶ ἡμῖν συμπαρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀνα-
φαίρετον τοῖς πιστοῖς αἰεὶ παρέχων, ἐμφανέ-
στερον δὲ ταύτην τὴν χάριν τοῖς σοῖς μαθηταῖς
καὶ Ἀποστόλοις σήμερον καταπέμφας, καὶ
τὰ τούτων χεῖλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις,
δί ὧν πᾶν γένος ἀνθρώπων τὴν Θεογνωσίαν,
ιδίᾳ διαλέκτῳ, εἰς ἀκοὴν ὥτις δεξάμενοι, φωτὶ
τοῦ Πνεύματος ἐφωτίσθημεν, καὶ τῆς πλάνης,
ὡς ἐκ σκότους, ἀπηλλάγημεν, καὶ τῇ τῶν αἰ-
σθητῶν καὶ πυρίνων γλωσσῶν διανομῇ, καὶ
ὑπερφυεῖ ἐνεργείᾳ, τὴν εἰς σὲ πίστιν ἐμαθητεύ-
θημεν, καὶ σὲ Θεολογεῖν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ
τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ἐν μιᾷ Θεότητι, καὶ δυνά-
μει, καὶ ἐξουσίᾳ κατηνυγάσθημεν. Σὺ οὖν τὸ
ἀπαύγασμα τοῦ Πατρὸς, ὁ τῆς οὐσίας καὶ τῆς
φύσεως αὐτοῦ ἀπαράλλακτος, καὶ ἀμετακί-
νητος χαρακτήρ, ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς
χάριτος, διάνοιξον καὶ μοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὰ
χεῖλη, καὶ δίδαξόν με πῶς δεῖ, καὶ ὑπὲρ ὧν
χρὴ προσεύχεσθαι. Σὺ γὰρ εἶ, ὁ γινώσκων τὸ
πολὺ τῶν ἁμαρτιῶν μου πλήθος, ἀλλ' ἡ σὴ
εὐσπλαγχνία νικήσει τούτων τὸ ἄμετρον· ἰδοὺ
γὰρ φόβῳ παρίσταμαί σοι, εἰς τὸ πέλαγος τοῦ
ἐλέους σου τὴν ἀπόγνωσιν ἀπορρίψας τῆς ψυ-
χῆς μου. Κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, ὁ πᾶσαν
ρήματι τὴν κτίσιν ἀρρήτῳ σοφίας δυνάμει κυ-
βερνῶν, ὁ εὐδὺς τῶν χειμαζομένων λιμὴν, καὶ

γνώρισόν μοι ὁδόν, ἐν ᾗ πορεύσομαι. Πνεῦμα
σοφίας σου τοῖς ἐμοῖς παράσχου διαλογισμοῖς,
Πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνῃ μου δωρούμε-
νος· Πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἐμοῖς ἐπισκίασον
ἔργοις· καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς
ἐγκάτοις μου· καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶς τὸ τῆς
διανοίας μου στήριξον ὀλισθηρόν· ἵνα κατ' ἐκεί-
στην ἡμέραν, τῷ Πνεύματί σου τῷ ἀγαθῷ,
πρὸς τὸ συμφέρον ὁδηγούμενος, καταξιώθῃ
ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου, καὶ τῆς σῆς αἰεὶ μνη-
μονεύειν ἐνδόξου, καὶ ἐρευνητικῆς τῶν πεπραγ-
μένων ἡμῖν παρησίας· καὶ μὴ παρίδῃς με τοῖς
φθειρομένοις τῷ κόσμῳ ἐναπατάσθαι τερπνοῖς,
ἀλλὰ τῶν μελλόντων ὀρέγεσθαι τῆς ἀπολαύ-
σεως ἐνίσχυσον θησαυρῶν. Σὺ γὰρ εἶπας, Δέ-
σποτα, ὅτι περ, ὅσα ἂν τις αἰτήσῃται ἐν τῷ
ὀνόματί σου, ἀκωλύτως παρὰ τοῦ σοῦ λαμβά-
νει συναϊδίου Θεοῦ καὶ Πατρὸς· διὸ καὶ γὰρ ὁ
ἁμαρτωλὸς, ἐν τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου σου
Πνεύματος, τὴν σὴν ἱκετεύω ἀγαθότητα· Ὅσα
κῆξάμην, ἀπόδος μοι εἰς σωτηρίαν. Ναί, Κύριε,
ὁ πάσης εὐεργεσίας πλουσιοπάροχος δοτήρ ἀ-
γαθός· ὅτι σὺ εἶ, ὁ διδοὺς ὑπερεκπερισσοῦ ὧν
αἰτούμεθα. Σὺ εἶ, ὁ συμπαθὴς, ὁ ἐλεήμων, ὁ
ἀναμαρτήτως γεγονώς τῆς σαρκὸς ἡμῶν κοι-
νωνός, καὶ τοῖς κάμπτουσι πρὸς σὲ γόνυ, ἐπι-
καμπτόμενος φιλευσπλάγχχως, ἱλασμός τε γε-
νόμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Δὸς δὴ, Κύριε,
τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου· ἐπάκουσον
ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου σου· ἁγίασον αὐτοὺς
τῇ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σου· σκέπασον
αὐτοὺς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου· μὴ
παρίδῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Σοὶ μόνῳ
λατρεύομεν· οὐκ οἶδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἄλ-
λοτρίῳ, ἡδὲ διαπετάζειν πρὸς ἕτερον Θεὸν τὰς
ἑαυτῶν, Δέσποτα, χεῖρας. Ἄφες ἡμῖν τὰ πα-
ραπτώματα· καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γο-
νυπετεῖς δεήσεις, ἔκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοη-
θείας· πρόσδεξαι τὴν εὐχὴν πάντων, ὡς θυ-
μίαμα δεκτόν, ἀναλαμβάνόμενον ἐνώπιον τῆς
σῆς ὑπεραγάθου βασιλείας.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσαίμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς
βέλους πετομένου ἡμέρας, ῥῦσαι ἡμᾶς
καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπο-
ρευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινὴν τὰς
τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις. Καταξιώσον δὲ
ἡμᾶς, καὶ τὸ νυκτερινὸν στάδιον ἀμέμπτως
διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν· καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ

τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἵνα, καὶ ἐν τῇ κατ' ὕπνον ἡσυχίᾳ, ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Ἀπόστησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυμίαν βλαβεράν. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμασί σου.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Εὐδοκίᾳ, καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα τὸ, Καταξίωσον, Κύριε.

Μετὰ δὲ τοῦτο, λέγει ὁ Διάκονος.

Ἐτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν.

Η ἀεννάως βρύουσα ζωτικὴ καὶ φωτιστικὴ πηγή, ἡ συναϊδὶς τοῦ Πατρὸς δημιουργικὴ δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ὑπερκάλλως πληρώσας, Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν· ὁ θανάτου δεσμοὺς ἀλύτους, καὶ κλειῖθρα Ἄδου διαρρήξας, πονηρῶν δὲ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας· ὁ προσαγαγὼν σεαυτὸν ἄμωμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τὸ σῶμα δοὺς τὸ ἀχράντον εἰς θυσίαν, τὸ πάσης ἀμαρτίας ἀφανιστὸν τε καὶ ἄθραστον, καὶ διὰ τῆς φρικτῆς ταύτης, καὶ ἀνεκδιηγήτου ἱεουργίας, ζωὴν ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος· ὁ εἰς Ἄδου καταβάς, καὶ μοχλοὺς αἰώνιους συντρίψας, καὶ τοῖς κάτω καθημένοις ἄνοδον ὑποδείξας· τὸν δὲ ἀρχέκακον καὶ βύθιον δράκοντα, θεοσόφῳ δελεάσματι ἀγκιστρεύσας, καὶ σειραῖς ζόφου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καὶ πυρὶ ἀσβέστῳ, καὶ σκότῳ ἐξωτέρῳ, διὰ τῆς ἀπειροδυνάμου σου κατασφαιλισάμενος ἰσχύος· ἡ μεγαλώνυμος σοφία τοῦ Πατρὸς· ὁ τοῖς ἐπηρεαζομένοις μέγας ἐπίκουρος φανείς, καὶ φωτίσας τοὺς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους· Σὺ, δόξης ἀεννάου Κύριε, καὶ Πα-

τὸς ὑψίστου Υἱέ ἀγαπητέ· αἰδίδιον φῶς, ἐξ αἰδίδιου φωτός· Ἦλιε δικαιοσύνης, ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, τῶν προκεκοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν κατὰ σάρκα, καὶ πάντων τῶν οἰκείων τῆς πίστεως, περὶ ὧν καὶ τὴν μνήμην ποιούμεθα νῦν· ὅτι ἐν σοὶ πάντων τὸ κράτος, καὶ ἐν τῇ χειρί σου κατέχεις πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεέ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, γένους θνητοῦ τε καὶ ἀθανάτου, καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης δημιουργέ, συνισταμένης τε καὶ πάλιν λυομένης, ζωῆς τε καὶ τελευτῆς, τῆς ἐνταῦθα διαγωγῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως· ὁ χρόνους μετρῶν τοῖς ζωσιν, καὶ καιροὺς θανάτου ἰξῶν, κατὰ γων εἰς Ἄδου καὶ ἀνάγων, δεσμεύων ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ· ὁ τὰ παρόντα χρησίμως οἰκονομῶν, καὶ τὰ μέλλοντα λυσιτελεῶς διοικῶν· ὁ τοὺς θανάτου κέντρον πληγέντας, ἀναστάσεως ἐλπίσι ζωογονῶν. Αὐτὸς Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν, ὁ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ καὶ μεγάλῃ καὶ σωτηρίῳ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ μυστήριον τῆς ἀγίας, καὶ ὁμοουσίου, καὶ συναϊδίου, καὶ ἀδιαιρέτου, καὶ ἀσυγχύτου Τριάδος ὑποδείξας ἡμῖν, καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ παρουσίαν τοῦ ἁγίου καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἁγίους σου Ἀποστόλους ἐκχέας, καὶ Εὐαγγελιστὰς αὐτοὺς θέμενος τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, καὶ ὁμολογητὰς καὶ κήρυκας τῆς ἀληθοῦς ἀναδείξας Θεολογίας· ὁ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παντελείᾳ Ἑορτῇ καὶ σωτηριώδει ἱλασμοὺς ἱκεσίους, ὑπὲρ τῶν κατεχομένων ἐν Ἄδῃ, καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας, ἄνεσιν τοῖς κατοιχομένοις τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἀνιαρῶν, καὶ παραψυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμπεσθαι, Ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ οἰκτρῶν δεομένων σου· καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου τῶν προκεκοιμημένων, ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη, καὶ ξαναγμός· καὶ κατὰ ταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καὶ εἰρήνης καὶ ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτοὺς· ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ οἱ ἐν Ἄδῃ ἐξομολόγησιν παρρησιαζονται προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες

εὐλογοῦμέν σε καὶ ἱκετεύομεν, καὶ τὰς ἱλαση-
ρίους εὐχὰς καὶ θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ ἅγιος καὶ
φιλόανθρωπος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καὶ
ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσί-
του σου δόξης, εἰς ὕμνον καὶ αἶνον τῶν θαυ-
μασίων σου, ἱλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δού-
λοις σου· καὶ παράσχου χάριν, τοῦ μετὰ συν-
τετριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσεγγι-
εῖν σοι τὴν τρισάγιον δοξολογίαν, καὶ τὴν
εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν
ἐποίησας, καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνή-
σθητι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ μὴ συ-
ναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ
ποίησον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως
ἡμῶν· ἵνα, τὸ τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόν-
τες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν· καὶ
ἐνδυσάμενοι τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, ἀνεπιβουλεύ-
τως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ
πονηροῦ, καὶ μετὰ παρρησίας δοξάσωμεν ἐπὶ
πᾶσι, σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ φιλόανθρωπον
Θεόν. Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ μέγα ὄντως
μυστήριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὰ,
ἢ τε πρόσκαιρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων,
καὶ ἢ μετὰ ταῦτα συνάφεια, καὶ ἀνάπαυσις
ἢ εἰς αἰῶνας. Σοὶ χάριν ἐπὶ πᾶσιν ἐμολογοῦ-
μεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τὸν κόσμον
τοῦτον, καὶ ταῖς ἐξόδοις, αἱ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν
τῆς ἀναστάσεως, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ
τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύον-
ται· ἧς ἀπολαύσαμεν ἐν τῇ δευτέρᾳ μελλέσῃ
παρουσίᾳ σου. Σὺ γὰρ εἶ καὶ τῆς ἀναστάσεως
ἡμῶν ἀρχηγός, καὶ τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος,
καὶ φιλόανθρωπος κριτής, καὶ τῆς μισθαποδο-
σίας Δεσπότης καὶ Κύριος· ὁ καὶ κοινωνήσας
ἡμῖν παραπλησίως σαρκὸς καὶ αἵματος, διὰ
συγκατάβασιν ἄκραν, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀδια-
βλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἐκουσίῳ εἰς πείραν
καταστῆναι, προσλαβόμενος σπλάγχχνα οἰκτιρ-
μῶν, καὶ ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεὶς αὐτός,
τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν γενόμενος αὐτεπάγ-
γελτος βοηθός· διὸ καὶ συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν
σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι οὖν, Δέσποτα, δεήσεις
καὶ ἱκεσίας ἡμετέρας, καὶ ἀνάπαυσον πάντας
τοὺς πατέρας ἐκάστου, καὶ μητέρας, καὶ ἀ-
δελφούς, καὶ ἀδελφὰς καὶ τέκνα, καὶ εἴ τι ἄλλο
ὁμογενὲς καὶ ὁμόφυλον, καὶ πάσας τὰς προα-
ναπαυσάμενας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως

ζωῆς αἰωνίου· καὶ κατὰταξον τὰ πνεύματα
αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κολ-
ποις Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ
ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ
τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σου εἰσά-
γων ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μονάς· συνέ-
γειρον καὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ὥρι-
σας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καὶ ἀψευδεῖς ἐπαγ-
γελίας. Οὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου
θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώμα-
τος, καὶ πρὸς σὲ τὸν Θεὸν ἐκδημούντων, ἀλλὰ
μετάστασις ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ
χρηστότερα καὶ θυμηδέστερα, καὶ ἀνάπαυσις
καὶ χαρὰ. Εἶδὲ καὶ τι ἡμάρτομεν εἰς σὲ, ἵλεως
γενοῦ ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς· διότι οὐδεὶς καθαρὸς
ἀπὸ ῥύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἢ
ἡ ζωὴ αὐτοῦ· εἰμὴ μόνος σὺ, ὁ ἐπὶ γῆς φανείς
ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς
δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καὶ ἀ-
φέσεως ἀμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καὶ αὐ-
τοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεός, ἄντες,
ἄφες, συγχώρησον τὰ παραπτώματα ἡμῶν,
τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ
ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόδηλα, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν
πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πά-
σαις ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαῖς, καὶ τοῖς κινήμα-
σι· καὶ τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ
ἄνεσιν δώρησαι, ἡμᾶς δὲ τοὺς περιστῶτας
εὐλόγησον, τέλος ἀγαθὸν καὶ εἰρηνικὸν παρε-
χόμενος ἡμῖν τε, καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου, καὶ
ἐλέους σπλάγχχνα καὶ φιλανθρωπίας διανοίγων
ἡμῖν, ἐν τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ σου παρουσίᾳ·
καὶ τῆς βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ ὑψιστος, ὁ μόνος ἔχων
ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ πᾶ-
σαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ δια-
χωρήσας ἀναμέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον
τοῦ σκότους, καὶ τὸν ἥλιον θέμενος εἰς ἐξου-
σίαν τῆς ἡμέρας, σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας εἰς
ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τῆς
ἀμαρτωλούς, καὶ ἐπὶ τῆς παρούσης ἡμέρας
προφθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἐξομολογήσει,
καὶ τὴν ἐσπερινὴν σοι λατρείαν προσαγαγεῖν·
Αὐτός, φιλόανθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν προ-
σευχὴν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, καὶ
πρόσδεξαι αὐτὴν εἰς ὁσμὴν εὐωδίας. Παράσχου
δὲ ἡμῖν τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιθ-
σαν νύκτα εἰρηνικὴν· ἐνδυσον ἡμᾶς ὅπλα φω-
τός· ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καὶ

ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου· καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν ἐδώρήσω, πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Ναὶ, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ· ἵνα, καὶ ἐν ταῖς κοίταις ἡμῶν κατανυγόμενοι, μνημονεύωμεν καὶ ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνόματός σου· καὶ τῇ μελέτῃ τῶν σῶν ἐντολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς διανιστώμεν πρὸς δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεήσεις καὶ ἱκεσίας τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ προσάγοντες, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου, ὃν ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκεψαι.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς ὁ Θεός...

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνῶς.

Σὺ γὰρ εἴ ἡ ἀνάπαυσις τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Διάκονος.

Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινήν, κτλ.

Ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν.

Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος...

Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Λαός. Καὶ τῷ Πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος.

Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε.

Ὁ Λαός. Σοὶ Κύριε.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς εὐχεται τὴν Εὐχὴν ταύτην μουσικῶς.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κλῖνας οὐρανοῦς, καὶ καταβάς ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἐπίδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου· σοὶ γὰρ τῷ φοβερῷ καὶ φιλοανθρώπῳ κριτῇ οἱ σοὶ δοῦλοι τὰς ἑαυτῶν ἐκλιναν κεφαλὰς, τοὺς δὲ αὐτῶν ὑπέταξαν αὐχένας, οὐ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀναμένοντες βοήθειαν, ἀλλὰ τὸ σὸν περιμένοντες ἔλεος, καὶ τὴν σὴν ἀπειδεχόμενοι σωτηρίαν· οὓς διαφυλάξον ἐν παντὶ καιρῷ καὶ κατὰ τὴν παρῆσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, ἀπὸ παντὸς ἐχθροῦ, ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης ἐνεργείας, καὶ διαλογισμῶν ματαίων, καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν.

Εἶτα ἐκφωνεῖ.

Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον

καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα τοῦ Στίχου.

Ἦχος γ'.

Νῦν εἰς σημεῖον τοῖς πᾶσιν ἐμφανῶς αἱ γλῶσσαι γεγόνασιν· Ἰουδαῖοι γὰρ, ἐξ ὧν κατὰ σάρκα Χριστὸς, ἀπιστία νοσήσαντες, θεϊκῆς ἐξέπεσον χάριτος, καὶ τοῦ θεῖου φωτός οἱ ἐξ ἐθνῶν ἠξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φθεγγομένων τὴν δόξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ· μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ ἀγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

Νῦν τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἐκκέχυται· Ἀποστόλων γὰρ χορείας ἀρξάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μέθεξιν τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν ἐφήπλωσε, καὶ πιστοῦται αὐτοῦ τὴν κραταιὰν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ τῷ εἶδει τοῖς Μαθηταῖς διανέμον τὰς γλῶσσας, εἰς ὑμνωδίαν καὶ δόξαν Θεοῦ· διὸ τὰς καρδίας νοερῶς ἐλλαμπόμενοι, ἐν πίστει στηριχθέντες τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, δυσωποῦμεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Νῦν περιβάλλονται κράτος οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὧν ψους Ἀπόστολοι· ἐγκαινίζει γὰρ αὐτοὺς ὁ Παράκλητος, ἐν αὐτοῖς καινιζόμενος, μυστικῇ καινότητι γνώσεως· ἦν ταῖς ξέναις φωναῖς καὶ ὑψηγόροις κηρύττοντες, τὴν αἰδίου φύσιν τε καὶ ἀπλήν, τρισυπόστατον σέβειν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσι· διὸ φωτισθέντες τοῖς ἐκείνων διδάγμασι, Πατέρα προσκυνήσωμεν, σὺν Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δυσωποῦντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν ἀγίῳ Πνεύματι. Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναἰδιον καὶ σύνηρον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἣν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεῖα τοῦ ἀγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος,

τὸ παρακλήτονον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπο-
ρευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον· Τριάς
ἀγία, δόξα σοι.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις· τὸ Τρισάγιον· καὶ τὸ Ἀπο-
λυτικὸν τῆς Ἑορτῆς.

Εὐλογητός εἶ Χριστέ...

Ἐκ γ'.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν οὕτως.

Ο ἐκ τῶν πατρικῶν κόλπων κενώσας ἑαυ-
τόν, καὶ τὴν ἡμετέραν ὅλην ἀνθρωπείαν
προσλαβόμενος φύσιν, καὶ θεώσας αὐτήν, με-
τὰ δὲ ταῦτα εἰς οὐρανοὺς αὐθις ἀνελθὼν, καὶ
ἐν δεξιᾷ καθίσας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τό, τε
θεῖον, καὶ ἅγιον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμοδύνα-
μον, καὶ ὁμόδοξον, καὶ συναῖδιον Πνεῦμα κα-
ταπέμφας ἐπὶ τοὺς ἀγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ
Ἀποστόλους, καὶ διὰ τούτου φωτίσας μὲν αὐ-
τοὺς, δι' αὐτῶν δὲ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Χρι-
στὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις
τῆς παναχράντου, καὶ παναμώμου ἀγίας αὐ-
τοῦ Μητρὸς, τῶν ἀγίων, ἐνδόξων, πανευφύμων,
Θεοκηρύκων καὶ πνευματοφόρων Ἀποστόλων,
καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι
ἡμᾶς διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα. Ἀμήν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθεόρτον, πιστοί, καὶ τελευταίαν ἑορ-
τὴν, ἑορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ
Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις καὶ
προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ τοῦ Παρα-
κλήτου εὐθὺς κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἵδει
γλωσσῶν, καὶ Μαθηταῖς ἐφώτισε, καὶ τούτους
οὐρανομύστας ἀνέδειξε. Τὸ φῶς ἐπέστη τοῦ
Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα. Ὁμοιον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν
γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμοὺς μεριζομένη
νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγω-
γοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς νέφος δροσῶδες τὸ
πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ,
δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν διὰ πυρός τε
καὶ ὕδατος. Τὸ φῶς ἐπέστη τοῦ Παρακλήτου,
καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν.

Δίς.

Ο' Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς. Ὁ βαρὺς
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η' καὶ ὁ δ' εἰς ζ'.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**όντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ὁ
» συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχί-
» νι· ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδοξασται.

Τροπάρια.

Εργῷ, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω,
τὸ Παρακλήτονον Πνεῦμα ἐξαποστείλας
Χριστέ, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλάνθρωπε.
Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθέν καὶ Προφήταις,
ἐπληρώθη· τοῦ θεοῦ Πνεύματος σήμερον
πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εῖῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωστος γνόφῳ,
» **Ε**ρρήτορευσε τὸν θεόγραφον νόμον·
» **Ἰ**λὺν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματός σου,
» **Ο**ρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
» **Γ**νώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Τροπάρια.

Εφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα·
Νοσφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις·

Εγὼ γὰρ εἰς Πατρῶν ὑψιστον θρόνον
Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος
Δάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Ορος βεβηκὼς, ἀτρεκέστατος Λόγος,
Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·
Εργὸν γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανεν φίλους,
Πνοῇ βιαία καὶ πυρὸς γλωττήμασι,
Νεῖμας τὸ Πνεῦμα Χριστὸς, ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασίαι. { Πόντῳ ἐκάλυψε.
 { Θεῖῳ καλυφθεὶς.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χρι-
» στέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε, ἔφης, καθίσατε
» ἐν Ἱερουσαλήμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμέ Παρακλήτονον
» ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρός, ἀ-
» ποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Τροπάρια.

Η τοῦ θεοῦ Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύ-
ναμις, τὴν μερισθεῖσαν πάλαι φωνὴν, κα-
κῶς ὁμονοησάντων, εἰς μίαν ἁρμονίαν θεῖως
συνῆψε, γνώσιν συνετίζουσα πιστοὺς τῆς Τριά-
δος, ἐν ᾗ ἐστερεώθημεν.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ρρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας,
» **Υ**βριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
» **Μ**όνη προσευχὴ τῆς Προφήτιδος πάλαι
» **Α**ννης, φερούσης Πνεῦμα συντετριμμένον
» **Π**ρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

Αληπτός ἐστὶν ἡ Θεαρχικωτάτη.
Ρήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,
Αλὶς σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ,
Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαίρουμένους
Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.
Ην ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους
Τὸ πανσθενουργόφωτον ἄφθιτον σέλας,
Οὗ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας
Νῦν ἐμφανίζει συμφυῇ φρυκτωρίαν,
Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι. { Τὴν ἐξ ὕψους δύνανται.
 { Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθὼν ἐπὶ τῆς
 Ἀποστόλους εἶδει πυρὸς, τοῦ θαύματος
 ἐπλήρωσε τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ
 γλώσσαις λαλούντων πυρίναις, φιλόανθρωπε,
 τὴν ἰδίαν ἕκαστος διάλεξιν ἤκουον· ὅθεν καὶ
 τὸ θαῦμα τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ
 σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν,
 τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων
 ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατανοῶν ὁ Προφήτης τὴν ἐπ' ἐσχάτων
 » σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνέβόα· Τὴν σὴν
 » εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τῶ
 » σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου
 κηρυχθεὶς πρῶτον τοῖς ἀτελέσι, Θεὸς ἀλη-
 θῆς ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρέταις
 καὶ μάρτυσι γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητος φέρων, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν
 πυρὶ Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν
 γλώσσαις ἐνέφηνεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος
 ἐρχόμενον ἐστίν, αὐτοκέλευστον.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
 » **Λ**όγος προσελθὼν Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου,
 » **Ι**σοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις
 » **Ν**ημερτὲς ἐξέπεμψας, ὡς εὐεργέτης,
 » **Α**δουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λουτρὸν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
 Λόγῳ κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
Ομβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου

Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,

Επισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.

Κάμπει τὰ πάντα τῷ Παρακλητῷ γόνυ,
Γόνῳ τε Πατρός, Πατρὶ συμφυεστάτῳ.

Εν γὰρ προσώποις οἷδε τριπτοῖς οὐσίαν,

Νημερτὲς ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν·

Ελάμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ,

Οσοι λατρευταὶ τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας·

Υπερφυῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης,

Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,

Ολὴν πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. { Κατανοῶν ὁ Προφήτης.

{ Ἀνάξ ἀνάκτων.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν, Κύριε, ἐν
 » γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κυηθέν ἐπὶ
 » τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικὰς καρ-
 » δίας κτίζει καθαράς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς
 » εὐθὲς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη,
 » διότι τὰ σὰ προστάγματα. **Τροπάριον.**

Η ἐπιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον αὕτη, Πνεῦ-
 μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεῆ· Πνεῦμα
 ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτὸν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
 ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικίζε-
 ται, φύσει τῆς, ἐν ἣ κατοπτεύεται, ἀγιότητος.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**υτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
 » **Π**υρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
 » **Ω** τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
 » **Ν**ῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,
 » **Η** γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,

Αδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,

Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,

Επισφραγίζον τὸν φερέσβιον Λόγον,

Πατροσθενὲς ζύμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Ιῆτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἁμαρτίας,

Χ αὐτῷ κατεσκευάζε τῶν Ἀποστόλων,

Θεὸς Λόγος πάνταρχος ἄχραντον δόμον.

Ομοσθενοὺς δὲ καὶ συνουσιουμένου,

Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι. { Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν.

{ Λυτήριον κάθαρσιν.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ τῶν βιωτικῶν μελημάτων
 » των, συμπλόοις ποντούμενος ἁμαρτίας·

» καὶ ψυχοφθόρῳ θνήσκει προσριπτούμενος, ὡς ὁ
 » Ἰωάννης Χριστέ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με
 » βυθοῦ ἀνάγαγε.

Τροπάριον.

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πᾶσαν,
 ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπλη-
 ρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως, Κύριε· ὅτι
 ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀρρέυστως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦ-
 μα ἀμερίστως πρόεισιν.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ι**λασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
 » **Ὁ** Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου.
 » **Ἦν**, ὡς Προφήτην θνήσκει ἐκ θαλαττίου
 » **Σ**τέρνων Ἰωάνν, τῆς φθορᾶς διαρπάξης
 » **Ὁ**λον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Τροπάρια.

Ιμερτὸν ἡμῖν, εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις,
Αἰωνίως ἔξουσι, Πνεῦμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ζυνημμένον,
Υῆς ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμάτων,
Ρύπου τε φρενῶν ῥυπτικόν, Παντοκράτορ.
Ορεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Σιωνίταις, μίμνουσι σὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Δέσχην ἀπηνῆ τῶν ἐθνῶν ποπτυσμάτων,
Ωκιστα δεικνὺς, πυρπνώως καθιδρύεις.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέ-
 ριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς
 τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας
 ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανά-
 γιον Πνεῦμα.

Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παραμυθίαν
 τοῖς δούλοις σε, Ἰησὺ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὰ
 πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν
 ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν
 περιστάσεσιν, ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθασον. Ἐγ-
 γισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὥσπερ καὶ
 τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ
 τοῖς σὲ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν οἰκτίρμον,
 ἵνα, συνημμένοι σοι, ὑμνῶμεν καὶ δοξάζωμεν
 τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Συναξαρίον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς,
 αὐτὸ τὸ πανάγιον, καὶ ζωοποιόν, καὶ παντο-
 δύναμον ἐορτάζομεν Πνεῦμα, τὸν ἕνα τῆς Τριά-
 δος Θεόν, τὸ ὁμότιμον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ
 ὁμόδοξον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Στίχοι.

Πᾶσα πνοή, δόξαζε Πνεῦμα Κυρίου,
Δὶ οὖν πονηρῶν πνευμάτων φροῦδα θράση.

Κατ' αὐτὴν μὲν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τοῖς ἀ-
 γίοις Ἀποστόλοις οὐσιωδῶς ἐπεδήμησεν ἐν εἴδει πυ-
 ρίνων γλωσσῶν, καθίσαντες ἐφ' ἑνα ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ
 ὑπερφῶ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμένοντες· διὰ δὲ τὴν εἰς τὸ ἁ-
 γιον Πνεῦμα τιμὴν, καὶ μεμερισμένως, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ
 Πεντηκοστῇ ἐθέσπισαν ἐορτάζειν αὐτό, οἱ τὰ πάντα κα-
 λῶς διαταξάμενοι θεῖοι Πατέρες. Ἐπαγγελιάμενος γὰρ ὁ
 Σωτὴρ πρὸ τοῦ Πάθους τὴν τοῦ Παρακλήτου ἔλευσιν,
 εἰπὼν· Συμφέρει, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· ἐάν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀ-
 πέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται. Καὶ πάλιν· Ὅταν
 δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, διδάξει ὑμᾶς, καὶ ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς
 πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Καὶ αὖθις· Ἐρωτήσω τὸν Πατέρα,
 καὶ ἄλλον Παρακλήτον πέμψει ὑμῖν, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀ-
 ληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται. Καὶ μετὰ τὸ
 Πάθος δὲ πάλιν, ὅτε καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνιῶν, εἶπεν·
 Ὑμεῖς δὲ περιμένετε ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσηθε
 δύναμιν ἐξ ὕψους. Ταῦτα οὖν ἐπαγγελιάμενος πέμπει
 αὐτό.

Περιμερόντων γὰρ αὐτῶν, ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν
 ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, περὶ ὧραν τρίτην τῆς ἡμέρας,
 ἐν τῷ ὑπερφῶ αἴφνης βροντὴ οὐρανόθεν ἐγένετο, ὡς καὶ
 τὸ πλῆθος τῆς οἰκουμένης διαδραμεῖν· καὶ, ἐν εἴδει πυ-
 ρίνων γλωσσῶν, ὤφθη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐνὶ αὐτῶν
 ἑκάστῳ, οὐ μόνον τῶν Δώδεκα, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑβδο-
 μήκοντα, καὶ ἐλάλου ξέναις γλώσσαις, ἥτοι, εἰς ἕκα-
 στος τῶν Ἀποστόλων πάσας τὰς τῶν ἐθνῶν ἐλάλει γλώσ-
 σας· οὐ μὲν τοι τὴν ἰδίαν τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος, ὁ
 ἀλλόφυλος ἤκουεν, ἀλλὰ τὴν ἑκάστου ἔθνους ὁ Ἀπόστο-
 λος ἤκουε, καὶ ἐλάλει· ὅθεν καὶ τοῖς συνελεγμένοις
 μεθύειν ἔδοξαν· μὴ γινώσκων γὰρ ἕκαστος, πῶς ὁ Ἀπό-
 στολος πᾶσι κατὰ μέρος διελέγετο, μεθύειν αὐτὸν ὑπε-
 λάμβανον. Ἄλλοι δὲ ἐθαύμαζον λέγοντες. Τί ἂν θελή-
 τοῦτο εἶναι; Ἦσαν δὲ οὗτοι ἐκ τῆς ἀπανταχοῦ γῆς συ-
 νελεγμένοι διὰ τὴν ἑορτήν, Πάρθοι, Μῆδοι, καὶ Ἑλα-
 μίται, ὑπὸ Ἀντιόχου πρὸ ὀλίγου αἰχμαλῶται γεγονότες.

Μετὰ γοῦν τὴν Ἀνάληψιν, δέκα παρελθουσῶν ἡμερῶν,
 ἐπιδημιεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ οὐ παραυτίκα τῷ ἀ-
 ναληφθῆναι, ἵνα θερμότερους μᾶλλον ποιήσῃ τὰς Μαθη-
 τὰς, ἐκδεχομένους αὐτό. Φασὶ δέ τινες, ὅτι κατ' ἐκάστην
 τῶν ἡμερῶν, ἐν ἕκαστον τῶν ἀγγελικῶν ταγματῶν προ-
 σιόν, τὴν θεωρεῖσαν ἐκείνην σάρκα προσεκύνει. Τῶν δὲ
 ἐννέα πληρωθεισῶν ἡμερῶν, τῇ δεκάτῃ ὁ Παράκλητος
 ἐπεδήμησε, τῆς καταλλαγῆς γενομένης διὰ τοῦ Υἱοῦ.
 Μετὰ δὲ πεντήκοντα ἀπὸ τοῦ Πάσχα, εἰς ὑπόμνησιν τῆς
 παλαιοῦ νόμου· ὁ γὰρ Ἰσραὴλ, ἐξ οὗ τὴν Ἐρυθρὰν διε-
 περαιώθη, πεντήκοντα παρελθουσῶν ἡμερῶν, τὸν Δεκά-
 λογον ἔλαβεν. Ὅρα δὲ καὶ τὰ σύμβολα· ἐκεῖ ὄρος, ὡς
 ὑπερφῶ· ἐκεῖ πῦρ, ὡς γλώσσαι πυρίναι· ἀντὶ δὲ βρον-
 τῶν καὶ γνόφου, πνοὴ βιαία ἐνταῦθα.

Ἐν εἴδει μὲν οὖν γλωσσῶν κατήλθε τὸ Πνεῦμα τὸ
 ἅγιον, ὅτι οἰκείως ἔχειν πρὸς ζῶντα Λόγον παραδηλοῖ·
 ἢ καὶ ὅτι οἱ Ἀπόστολοι διδάσκουσιν, καὶ ἐπάγειν τὰ ἔθνη
 διὰ γλώσσης ἐμελλον· πυρίνων δὲ, ὅτι ὁ Θεὸς πῦρ κα-
 ταναλίσκων ἐστὶ, καὶ ἔτι, διὰ τὴν καθαρσιν· μερίζομέ-
 νων δὲ, διὰ τὰ χαρίσματα. Καὶ ὥσπερ ποτὲ, τοὺς τὴν
 μίαν γλῶσσαν ἐπισταμένους, εἰς πολλὰς διεῖλε καὶ συνέ-
 χεεν, οὕτω καὶ νῦν, τοὺς τὴν μίαν γλῶσσαν ἐπιστα-
 μένους, εἰς πολλὰς ἐμέρισεν, ἵνα συνάξῃ τὰς ὑπ' ἐκείνων
 τῶν γλωσσῶν, εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης διασπαρέν-

τας. Ἐν Ἑορτῇ δὲ γίνεται, ἵνα, πλειόνων ἀθροισθέντων, ἀπανταχοῦ τὸ πρᾶγμα ἐξηγηθῇ· καὶ ἵνα, οἱ ἐν τῷ Πάσχα τυχόντες, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Χριστῷ γεγενημένα ἰδόντες, θαυμάζωσιν ἔχουσιν. Ἐν τῇ Πεντηκοστῇ δὲ, ὅτι ἐχρῆν, κατ' ὃν καιρὸν τοπρὶν ὁ νόμος ἐδόθη, κατ' αὐτὸν καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν ἐκκενωθῆναι· καθά καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησεν ἐν τῷ νομικῷ Πάσχα, οἰκτεῖον Πάσχα τελέσας τὸ ἀληθινόν Πάσχα.

Οὐκ εἰς τὸ στόμα δὲ ἐκάθισε τὸ Πνεῦμα, ἀλλ' εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἡγεμονικὸν περιλαμβάνον, καὶ τὸ ὑπερφέρον τοῦ σώματος, καὶ αὐτὸν τὸν νῦν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ γλῶσσα τὸ λέγειν ἔχει· ἢ καὶ ὅτι, τρόπον τινά, φωνὴν διὰ τῆς γλώσσης τὸ Πνεῦμα ἀφίησιν, ὡς χειροτονεῖ τοὺς Ἀποστόλους, διὰ τῶν κεφαλῶν, ἀπάσης τῆς ὑπ' οὐρανὸν διδασκάλους· ἢ γὰρ χειροθεσία ἐν τῇ κορυφῇ γίνεται. Ὁ δὲ ἦχος καὶ τὸ πῦρ, καὶ ὅτι ἐν Σιναίῳ ταῦτα ἐγένετο· ὡς ἂν δειχθῇ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα εἶναι καὶ τότε καὶ νῦν τὸ νομοθετοῦν, καὶ πάντα διαταπτόμενον. Συνεχύθη δὲ τὸ πλῆθος τῷ τῆς πνοῆς ἡχῳ, ὅτι ἔδοξαν τέλος σχεῖν, ὅσα τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Χριστὸς, περὶ τῆς αὐτῶν καταστροφῆς, προήγγειλεν. Ὡσεὶ πυρὸς δὲ εἶπεν, ἵνα μηδὲν τι σωματικὸν ἐννοήσῃ τις περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Μέθην οὖν κατακρίνονται οἱ Ἀπόστολοι· ἀλλ' ὁ Πέτρος σταθεῖς, καὶ δημηγορήσας ἐπὶ μέσῳ τῷ πλήθει, τοῦτο ἀπήλεγξε μὴ ἀληθείας ἐχόμενον, τὴν τοῦ Ἰωὴλ Προφητείαν ἐν τῷ λόγῳ παραγαγών· καὶ ἐχειρώσατο ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ χιλιάδας τρεῖς.

Παράκλητος δὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγεται, ὡς παρὰ μυσθεῖσθαι καὶ ἀναψύχειν ἡμᾶς δυνάμενον· ἀντὶ γὰρ τοῦ Χριστοῦ, τοῦτο ἐλάβομεν, καὶ αὐτοῦ ἔχοντες· καὶ ὅτι ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν, φωναῖς ἀλαλήτοις πρὸς τὸν Θεόν, ὡς φιλόφρονον, ἡμῶν προϊστάμενον, καθά ὅσα καὶ ὁ Χριστὸς. Παράκλητος γὰρ καὶ αὐτός· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄλλος Παράκλητος τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγεται· φησὶ γὰρ ὁ Ἀπόστολος· Ἐχομεν Παράκλητον Ἰησοῦν τὰ πρὸς τὸν Θεόν. Ἄλλος δὲ εἴρηται, διὰ τὸ Ὁμοούσιον· τὸ γὰρ ἄλλος καὶ ἄλλος, ἐπὶ ταυτοουσίῳ καὶ ὁμοφυῶν· τὸ δὲ ἄλλο καὶ ἄλλο, ἐπὶ διαφορῶν οἰδαμεν φύσεων. Τοῦτο τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἐνεσι καὶ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ κατὰ πάντα· ὅθεν καὶ συνδημιουργεῖ τοῖς τοῖς πᾶν, καὶ αὐτὴν τὴν ἐσομένην ἀνάστασιν, καὶ ὅσα βούλεται πράσσει, ἀγιάζει, ἀφορίζει, νεοποιεῖ, ἀποστέλλει, σοφίζει, κρίνει Προφήτας· ἀπλῶς εἰπεῖν ἅπαντα, αὐτεξούσιον ὄν, παντοδύναμον, ἀγαθόν, εὐθές, ἡγεμονικόν. Δι' αὐτοῦ πᾶσα σοφία, ζωὴ, κίνησις, εἴ τι μετέχον ἀγιωσύνης, καὶ παντοίας ζωῆς· ἀπλῶς ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱός, πλὴν τῆς ἀγεννησίας καὶ τῆς γεννήσεως, παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον.

Ἐκχυθέντος οὖν ἐπὶ πᾶσαν σάρκα τοῦ Πνεύματος, ὁ κόσμος παντοίων χαρισμάτων ἐμπέπλησται, καὶ δι' αὐτοῦ τὰ ἔθνη πάντα πρὸς Θεογνωσίαν ἐχειραγωγήθησαν, καὶ πᾶσα νόσος, καὶ πᾶσα μαλακία ἐξώρισται. Τρισσῶς δὲ τοῖς Μαθηταῖς ἐδόθη παρὰ Χριστὸς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Πρὸ τοῦ πάθους, ἀμυδρῶς λίαν· μετὰ τὴν ἀνάστασιν, δι' ἐμφυσήματος ἐμφανέστερον· καὶ νῦν κατέπεμψε τοῦτο οὐσιωδῶς· μᾶλλον δὲ αὐτὸ κατήλθε, τελειότερον φωτίζον, καὶ ἀγιάζον αὐτούς· καὶ δι' αὐτῶν πάλιν τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα οἰκούμενον.

Τῇ ἐπιφοιτήσει τῷ ἁγίῳ Πνεύματος, πρεσβείαις τῶν Ἀποστόλων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὁ-
» σιοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέ-
» βαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες·
» Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων
» ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ρῆτορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀπο-
στόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια ἐνομί-
ζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρί-
ζεται, εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογοῦ-
μεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐ-
τῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα, Εὐλογητὸς εἶ,
κραζόντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σύμφωνον ἐθρόνησεν ὀργάνων μέλος,
» Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας·
» Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις
» Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
» Ἰσοσθενὴς, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες,
» Ἐφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην,
Ρῆσεις ξενηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων·
Οἱ εὐσεβεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν ἐνθέως·

Νεουργέ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἶ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὅπα,
» Ἐνθους Ἰωὴλ τοῦ θεαρχικωτάτου,
Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἰάπερ Λόγου,

Τοῦ Πνεύματός μου, συμβοήσουσι· Φύσις
» Ἡ τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητὸς εἶ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὥρων τὴν χάριν,
» Ὅπως ὑπεμφήνειε τρεῖς ὑποστάσεις
Σέβειν ἐν ἀπλότῃ τῆς ἐξουσίας·

Ἀλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρίᾳ,

Υἱός, Πατὴρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασίαι· { Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς.
» Σύμφωνον ἐθρόνησεν.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα
» Βάτος, Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ
» καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ· καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ
» τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοὺς ἔδειξε·
» Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
» περυפוῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἡχητι-
κῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεῦσε

πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἐρρήτορευόντο· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Οὐ μὴ διγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ πεφρικότες πῦρ δειματοῦν, δεῦτε καὶ στῶμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζώντος Θεοῦ, πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορευόντες· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Λ**ύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
- » **Ο** τρισσοφεγγὴς τῆς Θεαρχίας τύπος.
- » **Υ**μνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον
- » **Σ**ωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
- » **Η** δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τροπάρια.

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσώων ἐπῶν, **Α**πατρακουσθεῖς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη, **Τ**ὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θεῷ, **Ε**φίζον· εὐλογητὸν οἰκειουμένην, **Η**λλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότης ἰόν, **Φ**ῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους, **Υ**πάρχον, ἦκες ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις, **Τ**ιμῆεν ὡς ἄημα· τοῖς σοῖς οἰκέταις **Λ**ελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμοις.

Ησὲ Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα, **Σ**ὴν σωματωδῶς, ὧ μέδων, ἐνδημίαν, **Κ**αὶ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον, **Α**κτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν, **Γ**εῖς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι. { **Α**φλεκτος πυρί.
 { **Λ**ύει τὰ δεσμά.

Κανὼν πρὸς Ἦχον βαρύν.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα κυφορήσασα,
- » καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανεί-
- » σασα, **Μ**ῆτερ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε,
- » δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου
- » πλαστουργοῦ σου, σέ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος, ὁ ζηλωτὴς καὶ πυρίπνους χαίρων ὀχούμενος, τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοιαν ἐδήλου, ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες, τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκέτο· τῶν Μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχομένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχοῦντο

λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα, τῆς Τριάδος γινώσκιν μυνόμενοι.

Κανὼν πρὸς Ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Χ**αίροις Ἀνασσα μητροπάρθενον κλέος·
- » **Α**παν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα
- » **Π**ητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
- » **Τ**λιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
- » **Ν**οεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τροπάρια.

Υδεῖν ἔοικε τὴν φυσίζων Κόρην· **Μ**όνη γὰρ ἐν δίνησι κεκρύφει Λόγον, **Ν**οσοῦσαν ἀλθέοντα τὴν βροτῶν φύσιν· **Ο**ς, δεξιόις κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος **Π**ατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Οσοῖς ἐπνευσεν ἡ θεορρύτος χάρις, **Λ**άμποντες, ἀστράπτοντες, ἡλλοιωμένοι **Ο**θνεῖαν ἀλλοίωσιν, εὐπρεπεστάτην, **Γ**οσθενοῦσαν τὴν ἀτμητον εἰδότες, **Σ**οφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι. { **Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα.
 { **Χ**αίροις Ἀνασσα.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖόν ἐκ τῆ Πατρὸς, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν τοῖς ἀγραμμάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγνόντας σῶσον, ἀγίασον πάντας.

Δις.

Ἔτερον. Ὁμοιον.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἀγίαν.

Ἀπαξ.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἱστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τὰ παρόντα, δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, **Σ**ωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἰ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ, προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν· ἐν ἐσπέρᾳ, καὶ πρωῒ, καὶ μεσημβρίᾳ, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε.

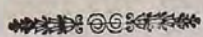
Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ τὸν συνάναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναῖδιον

καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Γλῶσσαι ποτὲ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν τῆς πυργοποιΐας· γλῶσσαι δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκησε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι, ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τῆς Κανόνος, Ὡδὴ γ' καὶ δ'.
Εἰσοδικόν.

Υψώθητι Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄσωμεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ,...

Α' πολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ,...

Κοντάκιον. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας...

Τὸ Τρισάγιον, ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Καθ' ὅλην ταύτην τὴν Ἑβδομάδα τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.

Τῇ Δευτέρᾳ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν Ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νῦν ἐγκαινίζονται γλῶσσαι, τὰ μεγαλεῖα Θεοῦ, ἑτεροφθόγοις λόγοις, καὶ πυρὸς ὡς ἐν εἵδει, εἰς πίστωσιν ἀπάντων τῶν ἐπὶ γῆς, διηγεῖσθαι τρανότατα· νῦν εἰς σημεῖον τοῖς ἔθνεσιν ἀληθῶς σωτηρία ἐπεδήμησεν.

Ἦν καταπέμψαι ὑπέσχου, τοῖς Μαθηταῖς σου Χριστέ, ἐξ ὕψους δυναστείαν, ἐκπληρώσας ἐκπέμψεις, τὸ ἅγιόν σε Πνεῦμα, δείξας ἡμῖν, ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπὶ σέ οἱ ἐλπίζοντες ἀγαθέ, ἀληθῶς οὐ καταισχύνονται.

Τὴν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τὸν Παράκλητον, ὡσεὶ πυρὸς ἐν γλώσσαις, ἐξαπέστειλας κόσμῳ, τὰς πάντων ἀμαρτίας, θείῳ πυρὶ ἀναχωνεῦσαι, καὶ δοῦναι ἡμῖν τὴν πρὸς αὐτὸν κοινωνίαν εἰλικρινῇ, τοῖς πιστῶς θεολογοῦσιν αὐτόν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον ὅσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Εργῶ τοῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε, ἀπέστειλας τὸ θείον, καὶ ἅγιόν σε Πνεῦμα, καὶ τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Αφ' οὐρανοῦ, τοὺς Ἀποστόλους πᾶσα τοῦ Θεοῦ Παρακλητοῦ ἡ δύναμις, πανσόφους καὶ θεολόγους ἔδειξε.

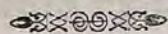
Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός. ἑνὸς ἁλλογενῶν, ἀκούοντες ἠπόρουν, ταῖς γλώσσαις ταῖς ἰδίαις, τοὺς θείους Ἀποστόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Γλῶσσαις ἁλλογενῶν ἐκαινούργησας, Χριστέ, τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Α' πολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ Τρίτῃ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν Πρωί.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Συντάττω, συνυμνῶ, συνδοξάζω, συνσέβω, Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐνὼν τῇ Θεότητι, διαιρῶν ἰδιότησιν· οὕτω τῆτο γὰρ τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλους ἐμφορῆσαν νῦν, ἀνά τὴν σύμπαντα κόσμον κηρύττειν ἐσόφισε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὁμοιον. Χριστοῦ τοὺς Μαθητάς. ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις, φρικτῶς ἐξ οὐρανοῦ κατελθοῦσα ἐν εἵδει πυρὸς, κατεφώτισε, καὶ φωστήρας

ἀνέδειξε, καταγγέλλοντας τὴν τῆς ἁγίας Τριάδος μίαν δύναμιν, καὶ κυριότητα μίαν, ἣν πίστει δοξάζομεν.

Δίς.

Ο' Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες. Τῆς Ἑορτῆς ὁ βαρὺς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Αἱ γλῆθαι θαλασσίαι, τὸν νοῦν καταλαμφθέντες, οἱ Μαθηταί σθ, Λόγε, οὐσιωδῶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐδέξαντο.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός. Γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, ἐξ ὕψους ὀραθεῖσαι, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους κατῆλθον, μερισθεῖσαι, φωτίζουσαι, οὐ φλέγουσαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Ανῶθεν πρὸς ἡμᾶς, Παράκλητε, φοιτήσας, ὡς πρὶν τοῖς Ἀποστόλοις, ἁγιάσον καὶ σῶσον τοὺς σὲ Θεὸν κηρύττοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμοούσιε καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ος προσφυῆς, ὡς οἰκεῖον τοῖς λογικοῖς οὐρανοῖς, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, τῷ Θεῷ καταγγέλλειν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν, τοῦ τῷ πυρὶ οὐρανοῦς ὠραΐσαντος, καὶ καταυγάσαντος κόσμον τὸν αἰσθητόν, σὺν Υἱῷ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Εν τῇ Σιών συνηγμένων, τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ ἐπαγγελία, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐν τούτοις ἐφίζησαν, εἶδει πυρὸς, πυριπνόους ἀνέδειξεν, ἐκφαντορίαις τὰ δόγματα μυστικαῖς τῆς Τριάδος ῥητορεύοντας.

Οὐρανοχάλκευτα ξίφη, τῆς ἱερᾶς Μαθηταῖς, τὸ ἱερόν φοιτήσαν ἐκτετέλεκε Πνεῦμα, τὴν γῆν καθιερώσαι τῷ ποιητῇ, ἀνιέρους συγκόψαντας, ὡς ἐκλιπεῖν τὰς ῥομφαίας τοῦ ποταμοῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὗρομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Σήμερον ἐφοίτησε τοῦ παναγίου σου Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, Κύριε, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου· καὶ σοφοὺς ἐνδείξαν τῇ θεωγνωσίᾳ, καταπεπλήρωκεν ἰδοὺ τῆς μακαρίας διδασκαλίας σου· διό σου τὴν σωτήριον οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Σήμερον τὸ Πνεῦμά σου τὸ παντοδύναμον, Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς καταπέμπεται, τὸ σοὶ ὁμοούσιον, ἐν πυρίναις γλώσσαις· διανεμηθέν δέ, τὰ μεγαλεῖά σου λαλεῖν τοὺς Ἀποστόλους σου παρεσκεύασε· διό σου τὴν σωτήριον οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Σήμερον ἐξέχεας τοῦ Παρακλήτου σου Πνεύματος ὁ Σωτὴρ τὰ χαρίσματα, τῇ βροτείᾳ φύσει, διδοὺς προφητεύειν, ὡς ἔφησας Λόγε, καὶ τὴν Τριάδα προσκυνεῖν ἀδιαίρετως συνεξεπαίδευσας· διό σου τὴν σωτήριον οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου. Σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΠΡΩΗ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Καθὼς ἐπηγγείλατο, αὐτεξουσίως μολόν, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῖς Ἀποστόλοις, Χριστέ, εἰς μίαν συνήρμοσε πίστεως συμφωνίαν τῆς ἀκτίστου Τριάδος, γλώσσας τὰς διαφορὰς

τῆς ἐθνῶν πανσπερμίας· ἀλλ' οἴκησον καὶ ἡμῖν,
ἀγαθὴ φιλόνηθρωπε, δεόμεθα. **Δίς.**

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθὼν ἐπὶ τῆς
Ἀποστόλου, εἶδει πυρὸς, θαμβοὺς ἐπλή-
ρωσε τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ γλώσ-
σαις λαλούντων πυρίναις, φιλόνηθρωπε, τὴν
ιδίαν ἕκαστος διάλεξιν ἤκουεν· ὅθεν καὶ τὸ
θαῦμα τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σω-
τήριον ἀληθῶς ἐγνωρίζετο. Διὰ τοῦτο δοξάζο-
μεν τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλε-
σίως τοῖς δούλοις σου. **Δίς.**

**Ο' Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες. Τῆς ἑορτῆς
ὁ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μη-
ναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον
τῆς ἑορτῆς.**

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τρήμερος ἀνέστης.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, τὸ φῶς τὸ ἐκ φω-
τὸς προῖόν, ἐν πυρίναις γλώσσαις ἦλθεν
ἐπὶ γῆς, φλέξει τὰς ἀμαρτίας τῶν πίστει
προσκυνούντων τὴν τρισυπόστατον Θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐγκαίνισον ἡμῖν
ὁ Θεός, ὅπερ πάλαι πέμψας σου τοῖς Μα-
θηταῖς, ἐνίσχυσας οἰκτίρμον, πληρῶσαι ἐν τῷ
κόσμῳ σου τὰ σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆς προσώπῃ σου.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον πιστῶς θεολογή-
σωμεν, ἐκβοῶντες· Μὴ ἀποστῇς ἀφ' ἡμῶν,
Παράκλητε, ὁ πᾶσι παρέχων σωτηρίαν, καὶ
ἀγιάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα
τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνή-
σω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐσπέρα, καὶ
πρωὴ καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐ-
λογήσω σε, Κύριε.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

**Τῇ Τετάρτῃ Μετὰ τὴν Πεντηκοστήν
Ἑσπερας.**

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ζ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς γ'.**

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μωσῆς ἐν ὄρει τὸν ὄντα πυρὶ θεάτα·
ἀλλὰ καὶ τοῖς θεόπταις, καὶ σοφοῖς Ἀ-
ποστόλοις, τὸ Πνεῦμα πυριμόρφως κάτεισι νῦν,
ὡς σαφῶς ὑπεμφάνειεν, ὡς εἰς Θεὸς ὁ λαλήσας
τότε καὶ νῦν, ἐν ταυτότητι τῆς φύσεως.

Εν πυριμόρφοις ταῖς γλώσσαις, οἱ θεορρή-
τορες, βαπτίσματος τοῦ θείου οἱ πρὸς
ὔδωρ καλοῦντες, ῥητόρων φληναφίας ἀθέω
πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος ἐφλέξαν· ἀλλὰ φωτί-
σαις Παράκλητε καὶ ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς θεο-
λογοῦντάς σε.

Καὶ τοὺς ἐν ὕλῃ, Θεέ μου, σοὶ λειτουργή-
σαντας, προσλαβομένῳ πάχος τὸ τῆς
ὑλης ἀρρήτως, ὡς πάλαι τοὺς αὐλοὺς, πυρὶ
καινουργεῖς φλογερούς τῷ τοῦ Πνεύματος· ὡς
πολυῦμνητος πέλεις, ὡς θαυμαστός ἐν τοῖς
ἔργοις σου, φιλόνηθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ
τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναν-
τες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχὸν Πατέρα, καὶ
τὸν συνἀναρχὸν Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδὶον καὶ
πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ομοδύναμον, σύνθρονον, συμφυὲς καὶ συνἀ-
ναρχον, τῷ Πατρὶ, τῷ Λόγῳ τε, Πνεῦμα
ἅγιον, συμπαντουργόν, συναἰδὶον, πανάγαθον,
πάνταρχον, τοὺς τοῦ Λόγου Μαθητὰς ἐμφορή-
σαν ἐσόφισεν, ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐν φωναῖς πολυ-
γλώσσοις καταγγέλλειν τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα,
καὶ τῆς Τριάδος τὰ δόγματα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὰ τῇ μέθῃ σκοτούμενα τῆς ἀγνοίας, Θεὸν
νηρώ, τῶν ἐθνῶν συστήματα, τὰ πο-
λύσπορα, ὑψηγοροῦντας ἐν Πνεύματι, τὰ θεῖα
τοὺς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαῖς, ἀπε-
κάλουν μεθύοντας, τῆς ἐλάσαντας τῆς ἀπάτης
τὴν μέθην· ἀλλ' ἡμεῖς σε, δι' αὐτῶν ἐπεγνωκό-
τες, θεολογοῦμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆς προσώπῃ σου.

Η πηγή ἡ αἰδὶς, ἀεννάως ἡ βρύουσα ποταμὸν ἀνέκφραστον ἀγαθότητος, ὕδωρ τὸ ζῶν αἰεὶ βλύζουσα, συμφύτως προχέουσα ταῖς αὐτοῦ ἐπὶ ῥοαῖς, τὴν ψυχὴν μου κατάρδυσον, λυτρουμένη με τῶν παθῶν τῆς καμίνου, τοῦ φλογμοῦ τε τῶν δεινῶν πειρατηρίων, καὶ τοῦ πυρός τῆς κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν, Πατέρα, καὶ Υἱόν, σὺν ἁγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδοὺ προφητικαὶ περαιοῦνται προρρήσεις· οὗτοι γὰρ αὐγαῖς ἀμυδραῖς ἐκκαλύψας μελλόντων τὴν δὴλωσιν, ὡς Θεὸς ὁ Παράκλητος νῦν ἐκκέχυται τοῖς Ἀποστόλοις πλουσίως· διὰ τούτων δέ, καὶ τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι Τριάδα τὴν ἄκτιστον.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάνταρχον Λόγον.

Η τοῦ Πνεύματος αἴγλη, τοὺς Ἀποστόλους σου ἐμφορήσασα, Σῶτερ, φωστῆρας ἔδειξε, τὴν τῶν αἰρέσεων ἀχλὺν ἀποδιώκοντας ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πιστῶν καταφωτίζοντας ψυχὰς, λατρεύειν σου τὸν Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἀγιάζον τὰς προσκυνῶντάς σε.

Ὁ Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς· ὁ βαρὺς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Η τοῦ Πνεύματος καθόδος Ἀποστόλους ἐφώτισεν, ἐν πυρίναῖς γλώσσαις νῦν ἐποφθεῖσά αὐτοῖς· καὶ τούτους ῥήτορας ἔδειξε, τοῖς πᾶσι κηρύττοντας τῆς Τριάδος ἀληθῆ, ὁμοφυῇ τε τὴν ἔνωσιν· ὅθεν ἅπαντα ἐξεπλήττοντο ἔθνη, καθορῶντα τοὺς ποτὲ ἀγροικητάτους, τρανῶς λαλοῦντας ἀπόρρητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Υπερώς καθήμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὴν ἐνέργειαν, πνοὴν βιαίαν φοιτήσασαν, ἐν πυρίναῖς γλώσσαις, καὶ ἐλάλουν ἐμφανῶς, διαφόροις διδάγμασι προσφθεγγόμενοι, τὸν τῆς χάριτος λόγον βεβαιοῦντες, τὸν παθόντα ἐκουσίως Χριστόν, ὑπάρχειν Θεὸν ἀληθῆ.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου. Ὡς κατέπεμψας, Κύριε, τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος Ἀποστόλοις σήμερον θείαν χάριν, καὶ νῦν ἡμῖν παράσχῃ θεόμεθα, αὐγάσαι καρδίας φωτὶ ἀεννάως τῆς αὐτοῦ ἐπελεύσεως, ὅπως σαφῶς τὸν τρισάγιον, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις, αἶνον πάντες ἀναπέμψωμεν, ὑμνοῦντες Τριάδα φύσει ἀχώριστον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ διαιροῦν τὰ χαρίσματα, ἐπὶ γῆς ἐπεδήμησεν, οὐχ ὥσπερ τὸ πρότερον, τῇ σκιᾷ τοῦ νόμου, λάμψαν ἐν Προφήταις, οὐσιωδῶς δὲ νῦν ἡμῖν, τῇ μεσιτείᾳ Χριστοῦ δεδώρηται· καρδίας ἐκκαθάρωμεν ταῖς ἀρεταῖς, καὶ δεξώμεθα τὴν αὐτοῦ ἐπιφοίτησιν, μυστικῶς φωτιζόμενοι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης, φιλάνθρωπε, ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ δώρησαι ἀξίως τὴν χάριν σου, πολιτευομένους ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, διαιωνίζουσιν αὐτοῦ τὴν μετουσίαν κληρονομήσαι ἡμᾶς, ναοὺς καὶ οἰκητήρια τοῦ Παρακλητοῦ ὑπάρχοντας, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἀγιάζον τὰ σύμπαντα, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν, καὶ πίσει βοήσωμεν· Ὁ ἐλθὼν ἐν κόσμῳ, Πατὴρ εὐδοκία, μὴ ἀποχώρει ἀφ' ἡμῶν, τῶν λατρευόντων σου τῇ Θεότητι· ναοὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον τῆς σῆς ἀφράστου χρηστότητος, καὶ ἀγιάσον ἅπαντας τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Παράκλητον ἔχοντες πρὸς τὸν Πατέρα, Χριστὸν τὸν Θεόν, Παράκλητον ἄλλον ἐπιδημήσαντα τῇ γῇ σήμερον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Πατὴρ τὸ ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ προσκυνούμενον, δι' οὗ καὶ φέρεται, καὶ κρατεῖται πάντα, καὶ ζωῇ συνέχεται, καὶ ζῇ, καὶ διαμένει. καὶ σώζεται, Θεολογήσωμεν. Ἀκατάληπτε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, πηγὴ πάσης ἀγαθότητος, οὐσιωδῶς ἐπεδήμησε, τῆς γῆς τὰ πέπρατα οὐρανοῦ σθένους διὰ τῶν Ἀποστόλων πληρῶσαι, καὶ τῆς Θείας χρηστότητος· αὐτῷ βοήσωμεν· Ἀνερμήνευτε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον Θεός, συμφυὲς καὶ σύνθρονον Πατρὶ καὶ Λόγῳ γνωρίζεται, φῶς ὑπερτέλειον, ἐκ φωτὸς ἐκλάμψαν, ἐξ ἀνάρχου τελείου Πατρός, καὶ δι' Υἱοῦ προερχόμενον· αὐτῷ βοήσωμεν· Ζωοπάροχε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οὔτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας, Κύριε, καθημένοις τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν Ἑβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἑτέrais ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες ἐσοφίσθησαν· καὶ τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγράψαντες, τὰ Θεῖα ἐρρήτορευον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ γῆς ὀφθεῖς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σώσας ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἑγερσιν, Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ Θεῖαν

Ἀνάληψιν, τοῖς Θεόπταις τὴν δόξαν σου, κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν ὥσπερ κιθάρα μουσουργικῇ, πᾶσιν ἐτρανολόγησαν τῷ Θεῷ πλήκτρῳ μυστικῶς, Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα. Ὁμοιον.

Οἱ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταὶ χαρὰς ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον οἱ πρῶν δειλιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σήμερον κατήλθεν, καὶ ἔξη ἐπὶ τὰς κάρas τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τὰς λαοὺς· γλῶσσαι γὰρ διεσπάρησαν, ὁρώμεναι ὡσεὶ πυρός, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν.

Δίς.

Ὁ Πεντηκοστὸς, καὶ οἱ Κανόνες. Τῆς Ἑορτῆς ὁ δ' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιῆ εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανόων ταγμαμάτων.

Επιπαφλαζόντος πάλαι πυρίνου ἄρματος, ὁ ζηλωτὴς Ἡλίας καὶ πυρίπνους, ἐν δόξῃ ὀχοῦμενος, ἐδήλου τὴν νῦν ἐν Σιών Ἀποστόλοις ἐκλάμψασαν ἀφ' ὕψους Θεῖαν ἐπίπνοιαν ἐμφανῶς, δι' ἧς κόσμον κατελάμπρυναν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Ισηγοροῦντες τὴν Θεῖαν οἰκονομίαν Χριστοῦ, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, οἱ Ἀπόστολοι πάντες, ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, σέβειν πιστῶς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν ἓνα Θεόν, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Σιών ἀγία, ἡ Μήτηρ Ἐκκλησιῶν ἀπασῶν, ἐν ἣ πυρὸς ἐν εἵδει, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους κατήλθε φρικτῶς, χαῖρε νῦν καὶ ἐόρταζε, τὴν κοσμοπόθητον ὄντως Πεντηκοστὴν σὺν ἡμῖν πανηγυρίζουσα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός· ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

213

Τῷ Σαββάτῳ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ γίνεται τῆς ἑορτῆς ταύτης ἡ ἀπόδοσις, καὶ ψάλλομεν ἀπαράλλακτως πάντα τὰ αὐτῆς, ἔντε τῷ Ἑσπερινῷ, καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελέου, καὶ τῶν Ἀντιφώνων. Ἡ δὲ τοῦ Μηναίου Ἀκολουθία ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἑσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψης.

Χαῖρε, Σιών ἁγία, Μήτηρ.

Ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων Θεῖος χορός...

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος πλ. δ'.

Πῶς σε μακαρίσωμεν Θεοτόκε; πῶς δὲ ἀνυμνήσωμεν, ὑπερευλογημένη, τὸ ἀκατάληπτον μυστήριον τῆς κυοφορίας σου; Τῶν αἰώνων γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τῆς ἡμετέρας δημιουργὸς φύσεως, τὴν ἰδίαν εἰκόνα οἰκτείρας, καθῆκεν ἑαυτὸν εἰς κένωσιν τὴν ἀνεξιχνίαστον. Ὁ ὢν ἐν τοῖς αὐλοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἐν μήτρᾳ σε ἁγνή κατεσκήνωσε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως ἐγένετο ἐκ σῆς, ἀπειρόγαμε, μείνας, ὅπερ ὑπῆρχε φύσει, Θεός. Διὸ αὐτὸν προσκυνῶμεν, Θεὸν τέλειον, καὶ ἄνθρωπον τέλειον, τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ· ἑκατέρα γὰρ φύσις ἐστὶν ἐν αὐτῷ ἀληθῶς· διπλᾶ δὲ πάντα κηρύττομεν τὰ φυσικὰ αὐτῆς ἰδιώματα, κατὰ τὴν διπλόην τῶν οὐσιῶν, δύο σέβοντες τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ θελήματα· ὁμοούσιος γὰρ ὢν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, αὐτεξουσίως θέλει καὶ ἐνεργεῖ ὡς ἄνθρωπος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ, Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὸ Προκείμενον,

Ὁ Κύριος ἐθασίλευσεν....

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν. Ἀνῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ.

Εἶτα τῆς Θεοτόκου Προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Χαῖρε, Θεοτόκε πάνσεμνε· χαῖρε πηγὴ τῆς ζωῆς, τοῖς πιστοῖς ἡ πηγάζουσα· χαῖρε πάντων Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς κτίσεως· εὐλογημένη, χαῖρε πανάμωμε· δεδοξασμένη, χαῖρε πανάχραντε· χαῖρε παλάτιον· χαῖρε Θεῖον σκήνωμα· χαῖρε ἁγνή· χαῖρε Μητροπάρθενε· χαῖρε Θεόνυμφε.

Στίχ. Ἀκουσον Θύγατερ καὶ ἴδε.

Χαῖρε, Θεομήτορ ἄχραντε· χαῖρε, πιστῶν ἡ ἐλπίς· χαῖρε, κόσμου καθάρσιον· χαῖρε, πάσης θλίψεως ῥυομένη τοὺς δούλους σου· ἡ τῶν ἀνθρώπων, χαῖρε, παράκλησις· ἡ ζωηφόρος, χαῖρε, ἀντίληψις· χαῖρε, προπύργιον τῶν προσκαλημένων σε· χαῖρε, Θεοῦ Θεῖον ἐνδιαίτημα, καὶ ὅρος ἁγίων.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Χαῖρε, Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε, ἡ μόνη ἐλπίς, τῶν βροτῶν ἡ ἀντίληψις· χαῖρε, καταφύγιον, καὶ λυχνία αἰείφωτος· ἡ γλαῖσμένον, χαῖρε, λαμπάδιον· ἡγιασμένον, χαῖρε, παλάτιον· χαῖρε, Παράδεισε· χαῖρε, Θεῖον σκήνωμα· χαῖρε, πηγὴ, βρύουσα τὰ νάματα, τῶν προστρεχόντων σοι.

Δόξα. Ἰδιόμελον τῶν Ἀγίων· οἷον βούλει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιакόν, καὶ τὸ α'. Κάθισμα τῆς Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'. καὶ τῶν Ἀγίων δ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἑσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρομεν· ὅτι νῦν δόκησας τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σε, ἀλλὰ εὐδόκησον τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε, Σιών ἁγία, Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρῶτη ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Ο ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθεὶς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἐαυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος· καὶ ἔδωρήσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεὸς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι, Χριστέ Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ μονογενὲς, ὁ προσπαγεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος.

Ἔτερα τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος πλ. β'.
Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἱ πνευματορῆτορες, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Πνεύματος ὄργανα πίστει χρηματίσαντες, διεσπάρησαν, εἰς τὰ γῆς πέρατα, τὸ σεπτὸν κήρυγμα ὀρθοδόξως κατασπείροντες· ἐξ ὧν ἐβλάστησαν, θεία γεωργία καὶ χάριτι, Μαρτύρων τὰ στρατεύματα, πάθος τὸ σεπτὸν εἰκονίζοντες, διὰ πολυτρόπων στρεβλώσεων, μαστίγων καὶ πυρός· καὶ παρρησία πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πυρὸς ἐκκαϊόμενοι τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, πυρὸς κατεφρόνησαν· καὶ ὡς θεῖοι ἄνδρακες ἀναπτόμενοι, οἱ σεπτοὶ Μάρτυρες, ἐν Χριστῷ ἐφλέξαν φρυγανῶδες πλάνης φρύαγμα· θηρῶν δὲ ἐφράξαν σόματα, σοφαῖς ἐπικλήσεσι, καὶ κάρας ἐκτεμνόμενοι, ἔτεμον ἐχθροῦ πάσας φαλαγγας· καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων προχέοντες κρηνὴς καρτερικῶς, τὴν Ἐκκλησίαν κατήρδευσαν, πίστει ἀναθάλλουσιν.

Θηρσί προσπαλαίοντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, ὄνυξι ξεόμενοι, χεῖρας ἀφαιρούμενοι, καὶ στρεβλούμενοι, οἱ στερροὶ Μάρτυρες, καὶ πυρὶ ἐνύλῳ ἀνενδότως φλογιζόμενοι, καὶ ἐκκεντούμενοι, καὶ τὰς ἀρμονίας τεμνόμενοι, ὑπέφερον στερρότατα, λῆξιν προορῶντες τὴν μέλλουσιν, καὶ τοὺς ἀκηράτους στεφάνους, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ὃ παρρησία πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εν πᾶσι τοῖς πέρασι, τοὺς ἐναθλήσαντας πίστει, Ἀποστόλους, Μάρτυρας, Ἱερεῖς θεόφρονas, σεμνὰ Γύναια, ἱερὸν ἄθροισμα, ἱεροῖς ἄσμασι, κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· ὅτι συνήφθησαν τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γῆινοι, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν χάριτι Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ

νῦν ὡς ἀστέρες στερροὶ περιαυγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων θείος χορὸς, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελείωσις, ὑμεῖς ἔργῳ τοῦ Σωτῆρος τὰ ῥήτᾳ ἐπληρώσατε· ἐν ὑμῖν γὰρ αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεωχθεῖσαι, ἐκλείσθησαν· ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις τὰς εἰδωλικὰς σπονδὰς ἐξήρανεν· ἡ σφαγὴ ὑμῶν ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα· τοὺς ἀσωμάτους ἐξεπλήξατε· τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε· ὃ ἀπαύστως πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱὸς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε, Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσόδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν. Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη **ΜΓ'. 9.** συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουσά ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ ἀκουσάτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γένεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνεΐδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δικαίων ψυχὰς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ ὃ **Γ'. 1.** μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδα-

ξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κἀκώσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἶναι κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τὰς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 16. **Δ**ίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ καλλοῦ ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα. ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύνλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ψάλλομεν τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς· εἶτα τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ἦχος α'.

Πίστεως συμφωνία, τὴν κοσμικὴν πανηγύριν τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων, Πατριαρχῶν τὸ τίμιον, τῶν Προφητῶν τὸν σύλλογον, Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μαρτύρων τὸ ἄθροισμα, Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, πάντων τῶν Ἀγίων τὴν μνήμην πνευματικῶς ἐορτάσωμεν· πρεσβεύουσι γὰρ ἀπαύστως, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ, τῶν Ἀγίων πάντων τὴν πανένδοξον μνήμην, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· τὸν Βαπτιστὴν τῷ Σωτῆρι, Ἀποστόλους, Προφῆτας, καὶ Μάρτυρας, Ἱεράρχας, Διδασκάλους τε καὶ Ὀσίους, Ἀσκητὰς καὶ Δικαίους, καὶ τῶν ἁγίων Γυναικῶν τὸ φιλόθεον σύστημα, σεβασμίως μακαρίζοντες, συμφώνως ἐκβοηθώμεν· Ὑπεράγαθε Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, παράσχου εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, νίκας κατ' ἐχθρῶν τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἅπαντες πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων· ἰδοὺ γὰρ παρὰ γέγονε, πλουτοποιὰ ἡμῖν χαρίσματα κομίζουσα· διὸ ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως, καὶ καθαρῷ συνειδότη, ἀναβοήσωμεν λέγοντες· Χαίρετε Προφητῶν ὁ σύλλογος, οἱ τὴν ἔλευσιν Χριστοῦ τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, καὶ τὰ πόρρω ἐγγὺς προβλέποντες. Χαίρετε Ἀποστόλων ὁ χορὸς, οἱ τῶν ἐθνῶν σαγηνευταί, καὶ ἅλιεῖς τῶν ἀνθρώπων. Χαίρετε Μαρτύρων ὁ δῆμος, οἱ ἐκ περάτων γῆς συναθροισθέντες εἰς μίαν πίστιν, καὶ ὑπὲρ ταύτης βασάνων αἰκισμῶν ὑπομείναντες, καὶ τελείως τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον εἰληφότες. Χαίρετε Πατέρων ὁ μελισσών, οἱ τὰ ἑαυτῶν σώματα τῇ ἀσκήσει κατατήξαντες· καὶ νεκρώσαντες τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, τὸν νῦν θείῳ ἔρωτι ἐπτερώσατε, εἰς οὐρανοὺς ἀνέπτητε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις εὐφραίνόμενοι, ἀπολαύετε τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Ἀλλ' ὦ Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες σὺν Ἀσκηταῖς, τὸν ὑμᾶς στεφανώσαντα, ἐκτενῶς δυσωπεῖτε, τοῦ λυτρωθῆναι ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ τελοῦντας, τὴν αἰσεβαστον μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τῇ νῦν πανηγύρει, συνδράμωμεν οἱ πιστοὶ· προτίθεται γὰρ ἡμῖν πνευματικὴ τράπε-

ζα, καὶ κρατὴρ μυστικός, ἐξ ἡδέων ἐδεσμάτων εὐφροσύνης πλήρης, αἱ τῶν Μαρτύρων ἀρεταί· οὗτοι γὰρ οἱ καρτερόψυχοι, ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, τῶν τοῦ σώματος ἄκρων ἑτεροπόνους αἰνισμούς τῷ Θεῷ προσήνεγκαν, θυσίαν λογικὴν, πᾶσαν ἀκμὴν ἡλικίας, οἱ μὲν τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἕτεροι δὲ χειρῶν διαιρέσεις, καὶ πάσης ἀρμονίας ἅμα, πάντες οἱ Ἅγιοι τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων κοινωνοὶ γεγονόσιν. Ἀλλ' ὡς στεφάνους αὐτοῖς ἀμοιβὰς βασιάνων δεδοκώς Κύριε, κατ' ἔχνος τέτων πολιτεύεσθαι ἀξιώσον ἡμᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις. Ὁρα σελ. 67.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ανῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβάς ἐξ οὐρανοῦ· ἦλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ πάντων ἀνάστασις. Ὁ φωτισμός καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰ κατὰ Ἀλφάβητον.

Χριστὸν δοξολογήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν· ψυχὴν καὶ σῶμα γὰρ ἀναλαβὼν, τῷ πάθει ἀπ' ἀλλήλων διέτεμε· τῆς ἀχράντου μὲν ψυχῆς ἐν Ἄδου κατελθούσης, ὃν καὶ ἐσκύλευσε· τάφῳ δὲ διαφθορὰν οὐκ οἶδε τὸ ἅγιον σῶμα, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις δοξολογοῦμεν, Χριστέ, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἡμᾶς ἠλευθέρωσας τῆς τυραννίδος τοῦ Ἄδου, καὶ ὡς Θεὸς ἐδώρήσω, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ω Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἀκατάληπτε, ποιητὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς, διὰ Σταυροῦ παθὼν, ἐμοὶ ἀπάθειαν ἐπήγασας· ταφὴν δὲ καταδεξάμενος, καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ, συνανέστησας τὸν Ἀδὰμ, χειρὶ παντοδυναμῶ. Δόξα τῇ σῇ τριμέρῳ ἐγέρσει, δι' ἧς δωρήσαιο ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε πισοί, σήμερον χορείαν ἐπικροτήσαντες, εὐσεβῶς πανηγυρίζωμεν, καὶ τῶν Ἀγίων πάντων τὴν ἐνδοξον καὶ σεβάσμιον μνήμην ἐνδόξως τιμῶμεν, λέγοντες· Χαίρετε, Ἀπόστολοι ἐνδοξοί, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες, καὶ Ἱεράρχαι. Χαίρετε, Ὀσίων ὁ δῆμος, καὶ τῶν Δικαίων. Χαίρετε, τιμίων Γυναικῶν ὁ χορός· καὶ Χριστὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύ-

σατε, νίκας τῷ Βασιλεῖ κατὰ βαρβάρων δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μὲ, πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε. Διό σοι, πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε, Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. δ'.

Εξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῶν παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Τῶν Ἀγίων. Ἦχος δ'.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον, τὰ αἵματα ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ, Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, καὶ Ἀνάγνωσις.

— o o o o o —
ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τριας μονὰς σῶσόν με τὸν σὸν οἰκέτην.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τῷ τρισηλίῳ Βασιλεῖ καὶ πρύτανι, καὶ προμηθεῖ τοῦ παντός, καὶ ἀγαθῷ μόνῳ φυσικῶς ὑπάρχοντι, καὶ ἐνιαίαν ἔχοντι τῆς Θεότητος δόξαν, Θεῷ μονάρχῃ προσπίπτομεν, ὕμνον τὸν τρισάγιον ᾄδοντες.

Ρήσεις τὰς θείας, καὶ χρησμούς τοὺς ἄνωθεν, μεμνημένοι σαφῶς, θεαρχικὴν φύσιν ἐνικὴν δοξάζομεν, αἰῶδιον, συνάναρχον, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Πατρὶ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, δημιουργικὴν, παντοδύναμον.

Γερομύστης Ἀβραάμ γενόμενος, ἱεροτύπως τοπρὶν, τὸν ποιητὴν πάντων, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, τρισὶ μὲν ὑποστάσεσιν, ὑπεδέξατο χαίρων· τῶν δὲ τριῶν ὑποστάσεων, κράτος ἐνιαῖον ἐγνώρισεν.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμως τὸν Χριστὸν ἐκύησας. τὸν καὶ θ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς εἰληφότα φύσιν, Πάναγνε, καὶ ἄτρεπτον κατ' ἄμφω διαμείναντα· ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἀμαρτιῶν μοι δωρήσασθαι, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Σὲ τὸν ἀπρόσιτον Θεόν, καὶ Βασιλέα τῆς δόξης, ἐπὶ θρόνου Ἡσαΐας κατεῖδεν ὑψηλοῦ, καὶ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ δοξάζοντα, ἀκαταπαύστοις ὕμνοις, μοναδικὸν τρισυπόστατον.

Μόνον πατρόθεν ὡς ἐκ νοῦ, γεγεννημένον τὸν Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα προελθὸν ἀπορρήτως, καταλλήλοις λογισμοῖς, καὶ γραφικοῖς διδάγμασι, κατεληφότες, ἓνα Θεὸν τρισήλιον σέβομεν.

Οὦν ἀγέννητος Πατὴρ, καὶ τῆς ἰδίας οὐσίας τὸ ἀπαύγασμα γεννήσας ἀρρέύσας, τὸν Υἱὸν φῶς ἐκ φωτός, ἐκπορευτῶς προβάλλεται συμφυὲς φῶς, τὸ Πνεῦμα τὸ παντουργὸν καὶ ὁμότιμον.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης καθαρὸς, Παρθενομήτορ Μαρία, τοῦ τὰ πάντα πανσθενῶς καὶ πανσόφως ὑποστήσαντος Χριστοῦ, καὶ τάξαντος καὶ φέροντος· ὃν ἐξιλέωσαί μοι, ταῖς μητρικαῖς σου δεήσεσι.

Καθίσματα. ᾠχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῆς τρισηλίου καὶ σεπτῆς τελεταρχίας τὰς δυναστείας οἱ πιστοὶ νῦν εὐφημοῦμεν· ὅτι νεύματι μόνῳ τὸ πᾶν συνέστηκε, τὰς ἄνω χοροστασίας Ἀγγελικὰς, τὰς κάτω ἱεραρχίας Ἐκκλησιῶν, τοῦ κραυγάζειν τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Θεὲ ὑπεράγαθε· δέξα, ὕμνος τῷ κράτει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀναλλοίωτον Θεὸν ἢ τετοκνῦα, ἀλλοιομένην εἰς αἰεὶ τῇ ἀμαρτίᾳ, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δολίου καὶ τῇ ῥαθυμίᾳ, στερέωσον τὴν καρδίαν μου ἀγαθῇ, πρεσβείαις ταῖς μητρικαῖς σου, ὅπως καὶ γὰρ εὐχαρίστως κραυγάζω σοι· Θεογεννήτορ Μαριάμ, ἐλέησον τὴν ποίμνην σου, ἣν ἐκτήσω πανάμωμε.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ανατολὴ ἐπιφανεῖσα Θεότητος τοῖς ἐν σκότει, πᾶσαν διεσκέδασε τὴν ἀφεγγῇ νύκτα τῶν παθῶν, καὶ δικαιοσύνης τὸν ἥλιον ἐξανέτειλεν, ἀπλοῦν μὲν κατ' οὐσίαν, τριλαμπῇ δὲ προσώποις, ὃν ὕμνοῦμεν αἰεὶ καὶ δοξάζομεν.

Σεραφικοῖς στόμασι τὸν ἀνυμνούμενον, τοῖς πηλίνοις χείλεσι δοξάζομεν, μοναδικόν, καὶ τριαδικόν, Κύριον τῆς δόξης τῇ φύσει καὶ ὑποστάσεσι, βοῶντες· ὦ παντάναξ, τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου τῶν ποικίλων πταισμάτων συγχώρησιν.

Συνεκτικὴ πάντων τῶν ὄντων, ἀόρατε, πανοικτίρμον, εὐσπλαγχνε, φιλόνηρωπε, Τριάς σεπτὴ καὶ θεαρχικὴ. μή μου ἐπιλάβῃ τοῦ σῆ οἰκέτου τοσύνολον, μηδὲ διασκεδάσῃς, ἣν διέδου σοῖς δούλοις διαθήκην, δι' ἃ φакτον ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Οραίαν σε, πάναγνε, μόνην εὐράμενος ἐξ αἰῶνος Λόγος ὁ προάναρχος, τὴν Ἰακώβ, Κόρη, καλλονὴν, καὶ ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀνέπλασε τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων· ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἀπὸ πάσης ῥυσθῆναί με θλίψεως.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Συναΐδια τρία πρόσωπα δοξάζομεν, ἓνα δὲ Κύριον, σὲ τὴν θείαν φύσιν, διαιροῦντες ἀπλῶς καὶ συνάπτοντες, καὶ πιστῶς βοῶμεν· Θεαρχικὴ Τριάς ἀγία, τοὺς σοὺς δούλους ἐκ θλίψεως λύτρωσαι.

Ολοφύρομαι σφόδρα, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς διανοίας μου, πῶς μὴ θέλων πάσχω τὴν ἀβούλητον ὄντως ἀλλοίωσιν· διὰ τοῦτο κράζω· Ζωαρχικὴ Τριάς ἀγία, τῶν καλῶν ἐν τῇ στάσει με σύνταξον.

Νυσαγμῷ βαρυνθέντα τῷ τῆς ἀμαρτίας με, καὶ συνωθούμενον πρὸς θανάτου ὕπνον, ὡς φιλόνηρωπος καὶ ὑπεράγαθος, καὶ παντελεήμων Θεαρχικὴ Τριάς ἀγία, κατοικτεῖρησον καὶ διανάστησον.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, πάναγνε, πανάμωμε, θεοχαρίτωτε, ταῖς σοῖς ἱκεσίαις, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου καὶ Κύριον, ἐξιλέωσαί μοι, καὶ τῶν παθῶν καὶ τῶν πταισμάτων, τὸν σὸν δούλον ἐκλύτρωσαι τάχιον.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Επουρανίων νοῶν, ταξιαρχίας μιμούμενοι, μοναρχικὴ τοῦ παντός, Τριάς ὑπερούσιε, τρισαγίοις ἅσμασι, σὲ δοξολογοῦμεν, τοῖς πηλίνοις ἡμῶν στόμασι.

Τὸν κατ' εἰκόνα τὴν σὴν τὸν ἄνθρωπον δια-
πλάσαντα, καὶ ἐξ οὐκ ὄντων τὸ πᾶν
σοφῶς ὑποστήσαντα, Θεὸν τρισυπόστατον προ-
σκυνῶ καὶ σέβω, καὶ ὑμνῶ, καὶ μεγαλύνω σε.

Ο παντοκράτωρ Θεὸς, καὶ μόνος ἀπεριόρι-
στος, ἐνοίκησον ἐν ἐμοί, δι' ἃφατον ἔλεος,
τρισηλίε Δέσποτα, καὶ καταύγασόν με, καὶ
συνέτισον ὡς εὐσπλαγγνος.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης Θεοῦ τοῦ ἀχωρήτου, πανά-
χραντε, ναὸν καὶ μέτρησιν αὐτῆς δεῖξον θείας
χάριτος, Παναγία Δέσποινα, ταῖς σαῖς ἱεσίσαις,
καὶ συντήρησον ἀλώβητον.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Πατέρα ἀναρχον πιστοί, Υἱὸν συνἀναρχον,
καὶ Πνεῦμα θεῖον, ἀληθῶς ὑμνολογῶμεν,
ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, καὶ ἀναλλοιώτως· Τριά-
δα ἀπλήν, ἀγίαν καὶ συμφυῆ, βοῶντες σὺν τοῖς
Ἀγγέλοις· Ἅγιος εἶ, Πάτερ, Υἱέ, σὺν τῷ Πνεύ-
ματι τῷ παναγίῳ καὶ σεπτῷ, ἐλέησον οὓς ἐ-
πλασας κατ' εἰκόνα σου, Δέσποτα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγα-
λύνομεν ἀγνὴ καὶ προσκυνῶμεν, ἀνυμνῶν-
τες τὸν τόκον σου, κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀ-
καταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντε-
λεῆμον, ὡς ἀγαθὴ, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον·
λογοθεσίῳ φοβεροῦ ἐν ὧρα τῆς ἐτάσεως, μὴ
αἰσχυνθῶμεν οἱ δοῦλοί σου.

Ὤδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Σοφία ἀρρήτῳ σου, καὶ τῷ πελάγει τῆς ἀ-
γαθότητος, δωρεάν τὸν σὸν δοῦλον, ἡλεη-
μένον ἀνάδειξόν με καὶ νῦν, καθάπερ πάλαι,
καὶ ῥῦσαι κακώσεως, Τριάς, Μονάς, ὁ Θεός,
ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν.

Ο νοῦς ὁ ἀγέννητος Πατήρ, καὶ Λόγος ὁ
γεννηθεὶς ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
θεῖον, ἀκαταλήπτως ἐκπορευτὸν πεφυκός, Θεὸς
μονάρχᾳ τρισηλίε, ψάλλω σοι· Εὐλογητὸς ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νενέρωμαι Πάναγνε, τῆς ἀμαρτίας πιὼν
τὸ φάρμακον, καὶ προστρέχω σοι πίστει,
τῇ τετοκυῖᾳ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ταῖς σαῖς
πρεσβείαις τὸν δοῦλόν σου ζώωσον, καὶ πειρα-
σμῶν καὶ παθῶν λύτρωσαι, μόνη ἀγνή.

Ὤδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ο φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, τριλαμπές καὶ
τρισηλίον, καὶ μοναρχικόν, μονοκρατές,

ἀπλούστατον, Θεὸς ἀκατάληπτος, καὶ μονο-
κράτωρ Κύριος, νῦν τὴν σκοτεινὴν καὶ ζοφε-
ράν μου καρδίαν καταύγασον, καὶ δεῖξον φω-
ταυγῆ, καὶ φωσφόρον, ὑμνεῖν σε καὶ δοξάζειν,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ερωτάταις πτέρυξι, Σεραφίμ οἱ θειότατοι,
πρόσωπα καὶ πόδας εὐλαβῶς καλύπτουσι,
τὴν δόξαν μὴ φέροντες τοῦ ἀμνηχνίου καλλοῦ
σου, ἀγαθαρχεική θεαρχική μοναρχία, Τριάς
ὑπεραγία· πλήν ἡμεῖς ἀνυμνεῖν σε τολμῶμεν,
καὶ δοξάζειν πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κυριαρχίαν ἀναρχον, πανσθενῆ καὶ πανά-
γαθον, τελεταρχικὴν, ἀγαθουργὸν ἀόρι-
στον, αἰτίαν ἀνάιτιον, ποιητικὴν, αἰδίου, προ-
νοητικὴν καὶ σωστικὴν τῶν ἀπάντων, μονάδα
κατ' οὐσίαν, καὶ Τριάδα προσώποις, δοξάζω
σε Θεέ μου, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Επὶ τῆς γῆς ἀνέτειλεν ὁ ἀνέσπερος ἥλιος,
διὰ τῆς ἐκ σοῦ παρθενικῆς γεννήσεως, πα-
νάχραντε Δέσποινα, καὶ τῆς βροτοῦς ἀπήλλαξε
τῆς εἰδωλικῆς καὶ ζοφεράς σκοτομῆνης· διὸ καὶ
νῦν με μᾶλλον, τῆς αὐτοῦ Θεαρχίας καταύγα-
σον ταῖς αἴγλαις, καὶ φρούρει τὸν σὸν δοῦλον.

Ὤδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὴν πάντων Βασιλίδᾳ καὶ παντουργόν, ὑπε-
ράρχιον φύσιν, ὑπέρχρονον, ζωαρχικὴν, εὐ-
σπλαγγχον, φιλόανθρωπον, ἀγαθὴν, ἐναρχικὴν
Τριάδα σε νῦν δοξολογοῦντες, ἀμαρτιῶν συγ-
χώρησιν αἰτοῦμεν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ
ἐκκλησίαις τὴν ὁμόνοιαν.

Η μία κυριότης καὶ τριλαμπής, ἐνικὴ θεαρ-
χία τρισηλίε, τοὺς ὑμνητὰς πρόσδεξι τῆς
σοῦς ἀγαθοπρεπῶς, καὶ τῶν πταισμάτων λύ-
τρωσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν, καὶ τῶν δυσχε-
ρῶν, καὶ θάττον τὴν εἰρήνην παράσχου φιλαν-
θρώπως ταῖς ἐκκλησίαις, καὶ τὴν ἑνωσιν.

Θεοτοκίον.

Νηδύν, Χριστέ Σωτήρ μου, παρθενικὴν ἐνοι-
κήσας, ἐφάνης τῷ κόσμῳ σου θεανδρικῶς,
ἀτρέπτος, ἀσύγχυτος ἀληθῶς, καὶ καθυπέσχου
πάντοτε μετὰ τῶν σῶν δούλων εἶναι σαφῶς·
διὸ, τῆς σὲ τεκούσης πρεσβείαις, τὴν εἰρήνην
ποίησιν τῇ ποιμνῇ σου πρυτάνευσον.

**Εἶτα τὸ, Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς· καὶ τὰ
λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετά τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος πλ. δ'.

Ανέστης ἐκ νεκρῶν ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ ἄγγελος φωτὸς ταῖς γυναῖξιν ἐβόα· Παύσασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κηρύξατε ἀνυμνοῦσαι, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεὸς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα.

Ανθρώποι τὸ μνημά σου, Σωτήρ, ἐσφραγίσαντο, ἄγγελος τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας ἀπεκύλισε, γυναῖκες ἐθεάσαντο ἐγνηγεμένον ἐκ νεκρῶν, καὶ αὗται εὐηγγελίσαντο τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Σιών, ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ διελύθη τὰ δεσμά τοῦ θανάτου· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὗ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας, ἀγαθὲ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεὸς, μὴ παρίδης, οὓς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου, ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον, Σωτήρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετά τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσαχθέν μυστικῶς.

Αευχαιμονῶν ὁ Γαβριὴλ φαιδρὸς ἐπέστη, ὡς περ ἐν εἵδει ἀστραπῆς, Χριστοῦ τῷ τάφῳ, καὶ τὸν λίθον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ φόβος μέγας συνέσχε σοῦ τοὺς φρουροὺς, καὶ ἄφνω ἔμειναν πάντες ὡσεὶ νεκροί, ἀπὸ τοῦ τάφου οἱ φύλακες, καὶ τοῦ λίθου ἡ σφραγίς· Αἰσχύνθητε παράνομοι· γινώτε ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Δόξα. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Αναστὰς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς δόξαις προσέταξας γυναῖξιν, κηρύξαι τὴν ἔγερσιν Ἀποστόλοις, ὡς γέγραπται· καὶ δρομαῖος ὁ Πέτρος ἐπέστη τῷ μνηματί, καὶ τὸ φῶς ἐν τάφῳ ὁρῶν κατεπλήττετο· ὅθεν καὶ κατεῖδε τὰ ὀθόνια μόνα, χωρὶς τοῦ θείου σώματος, ἐν αὐτῷ κατακείμενα· καὶ πιστεύσας ἐβόησε· Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σῶζεις ἀπαντας, Σωτήρ ἡμῶν· τοῦ Πατρὸς γὰρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Επὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων

τὸ γένος, ἡγιασμένε ναε, καὶ Παράδεισε λογικῇ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν ὁ πρὸ αἰῶνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν· τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο· Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Μετά τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια, καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. δ'.

Αἱ Μυροφόροι τοῦ ζωοδότου ἐπιστᾶσαι τῷ μνηματί, τὸν Δεσπότην ἐζήτην ἐν νεκροῖς τὸν ἀθάνατον· καὶ χαρὰς εὐαγγελία ἐκ τοῦ Ἀγγέλου δεξάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμήνουν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου ὁ ἐχθρὸς με πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με· ἐγὼ δὲ πεποιοῦν, ἐν σοὶ, Κύριε, τροποῦμαι τοῦτον.

Οἱ μισοῦντες Σιών, γεννηθήτωσαν δὴ, πρὶν ἐκσπασθῆναι, ὡς χόρτος· συγκόψει γὰρ Χριστὸς αὐχένας αὐτῶν, τομῇ βασάνων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ ζῆν τὰ πάντα, φῶς ἐκ φωτὸς, Θεὸς μέγας· σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτό, καὶ τῷ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Η καρδιά μου τῷ φόβῳ σου σκεπέσθω, ταπεινοφρονοῦσα· μὴ, ὑψωθείσα, ἀποπέσῃ ἐκ σοῦ, πανοικτίρμον.

Επὶ τὸν Κύριον ὁ ἐσχηκὼς ἐλπίδα, οὐ δείσει τότε, ὅτε πυρὶ τὰ πάντα κρινεῖ, καὶ κολάσει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶς τις θείος βλέπει καὶ προλέγει, τερατουργεῖ ὑψίστα, ἐν τρισὶν ἑνα Θεὸν μέλπων· εἰ γὰρ καὶ τριλαμπεῖ, μοναρχεῖ τὸ θεῖον.

Ἀντίφωνον Γ'.

Εκείραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλῖνόν μοι τὸ οὖς σου βοῶντι, καὶ καθάρων πρὶν ἄρης με ἀπὸ τῶν ἐνθένδε.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ γῆν δύνων πᾶς, αὖθις ἀναλύσει, τοῦ λαβεῖν βασάνους ἢ γέρα τῶν βεβιωμένων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, θεολογία μοναῖς τρισαγία· ὁ Πατὴρ γὰρ ἀναρχος, ἐξ οὗ ἔφυ ὁ Υἱὸς ἀχρόνως, καὶ τὸ Πνεῦμα σύμμορφον, σύνθρονον, ἐκ Πατρὸς συνεκλάμψαν.

Ἀντίφωνον Δ'.

Ιδού δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα; ἐν τούτῳ γὰρ Κύριος ἐπηγγείλατο ζωὴν αἰώνιαν.

Τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, ὃ τὰ κρίνα τῆ ἀγρῆ κοσμῶν κελεύει, μὴ δεῖν φροντίζειν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνοειδεῖ αἰτία, πάντα ἔχεται εἰρηνοβραβεύτως· Θεὸς τοῦτο γάρ ἐστι, Πατρί τε καὶ Υἱῷ ὁμοούσιον κυρίως.

Προκείμενον.

Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὃ Θεὸς σου Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Στίχ. Λῖνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Τὸ, Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Α'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ὃ Ν'. καὶ τὰ λοιπὰ, ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες· ὃ Ἀναστάσιμος εἰς δ'. ὃ Σταυροαναστάσιμος εἰς β'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Ἀγίων εἰς γ'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος. Ἦχος πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν·
» Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν,
» ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τροπάρια.

Τὴν παντοδύναμον Χριστοῦ Θεότητα, πῶς μὴ θαυμάσωμεν; ἐκ μὲν παθῶν πᾶσι τοῖς πιστοῖς ἀπάθειαν καὶ ἀφθαρσίαν βλύζουσιν· ἐκ πλευρᾶς δὲ ἀγίας πηγὴν ἀθάνατον στάζουσιν, καὶ ζωὴν ἐκ τάφου αἶδιον.

Ως εὐπρεπὴς ταῖς γυναιξίν ὁ Ἀγγελος νῦν ἐμπεφάνισται, καὶ τηλαυγὴ φέρων τῆς ἐμφύτου σύμβολα αὐτοῦ καθαρότητος· τῇ μορφῇ δὲ μηνύων τὸ φέγγος τῆς ἀναστάσεως, κρᾶζων· Ἐξηγέρθη ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος. Ἦχος ὁ αὐτός.

ᾠδὴ α'. Ὑμνὸν διοδεύσας.

Επλήρθησαν πύλαι ὁδυνηραὶ, καὶ ἔφριξαν Ἄδου καθορῶντες οἱ πυλωροί, ἐν τοῖς κατωτάτοις τὸν ἐν ὕψει, τῆς τῶν ἀπάντων ἐπέκεινα φύσεως.

Εξέστησαν τάξεις ἀγγελικαί, ὁρᾶσαι ἐν θρόνῳ ἰδρυμένην τῷ πατρικῷ, τὴν ἐκπτωτον φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν καθειργμένην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος ὁ αὐτός.

ᾠδὴ α'. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Αρχαντε Θεοτόκε, ἢ σεσαρκωμένον τὸν αἰδιον καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα. ὑμνοῦμέν σε.

Βότρυν σε ζωηφόρον, τὸν τῆς παγκοσμίου ἀποστάζοντα γλυκασμὸν σωτηρίας, ἢ Παρθένος Χριστέ ἀπεικύνῃσιν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῶν Ἀγίων Πάντων πολυώνυμα τάγματα μέλπω.

ᾠδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραὼ.

Τῶν σῶν Ἀγίων ἀνυμνῶν τὰ τάγματα, τῷ σῷ φωτὶ τὴν ψυχὴν, ταῖς προσευχαῖς τούτων, ἀγασθῆναι θέομαι· σὺ γὰρ εἶ φῶς ἀπρόσιτον, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον διώκων τοῖς σοῖς πυρσεύμασι, Λόγε τοῦ Θεοῦ, φωτοδότα Χριστέ.

Ως ἀνυψώθης ἐπὶ ξύλου, εἴλκυσας πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν τὴν τῶν ἐθνῶν πᾶσαν κληροχίαν, Δέσποτα, καὶ φωτὶ κατελάμπρυνας τῆς ἀγίας Τριάδος, δι' Ἀποστόλων ἀγίων σου, δι' ὧν τὴν ἀπάτην ἀπήλασας.

Νομοθεσία σου Χριστέ πειθόμενοι, οἱ σοὶ Ἀπόστολοι τὰ ἐπὶ γῆς πάντα εὐσεβῶς ἀπώσαντο· καὶ τῷ φωτὶ τῆς χάριτος κατεφάιδρυναν πᾶσαν τὴν οἰκημένην οἱ ἐνδοξοί, εὐαγγελικῶς σε κηρύττοντες.

Αγαλλιῶμενοι Σταυρὸν οἱ Μάρτυρες τὸν σὸν ἀράμενοι, καὶ τὸ σεπτὸν πάθος, ἀκλινῶς μιμούμενοι, τυραννικὴν οὐκ ἔπτηξαν ἀπειλήν οἱ γενναῖοι, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, οὐ μάστιγας, ἀλλ' οὐδὲ λιμὸν, οὐδὲ θάνατον.

Θεοτοκίον.

Γνώμην ἀνδρείαν αἱ παρθένοι, πάντα γενεαλαβοῦσαι σαφῶς. μαρτυρικοὺς ἄθλους ἀκλινῶς ὑπέμειναν, καὶ ψαλμικῶς ὀπίσω σου τῷ Υἱῷ σου, Παρθένε, ἐνθέως συναγαλλόμεναι, τῷ παμβασιλεῖ προσηνέχθησαν.

Καταβασία.

» **Α**νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
» πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ
» βασιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πα-
» νηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὰ
» θαύματα.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** στερεώσας κατ' ἀρχαίς τοὺς οὐρανούς
» ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
» ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με, Χριστέ, τῆς Ἐκ
» κλησίας στήριξον· ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου Ἀ-
» γιος, μόνε φιλόνηρωπε. **Τροπάρια.**

Κατακρίθεντα τὸν Ἀδὰμ τῇ γεύσει τῆς ἀ-
μαρτίας, τῆς σαρκὸς σου τὸ σωτήριον
πάθος ἐδικαίωσε, Χριστέ· αὐτὸς γὰρ οὐχ ὑ-
πεύθυνος τῇ τοῦ θανάτου πείρᾳ πέφηνας ὁ
ἀναμάρτητος.

Τῆς ἀναστάσεως τὸ φῶς ἐξέλαμψε τοῖς ἐν
σκοτίᾳ τοῦ θανάτου καὶ σκιᾷ καθημένοις,
ὁ Θεὸς μου Ἰησοῦς, καὶ τῇ αὐτοῦ Θεότητι τὸν
ἰσχυρὸν δεσμεύσας, τούτῳ τὰ σκευὴ διήρπασε.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ ἐδείχθης ὑψη-
λοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνῃ ἐδέξω τὸν
ἀχώρητον Θεὸν ἐν σῇ γαστρὶ, ἀμβλυντε· διὸ
πιστοὶ σε πάντες ὕμνοις αἰεὶ μακαρίζομεν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Οὐρανίας ἀψίδος.

Απειθήσαντα πρῶν τῇ ἐντολῇ, Κύριε, τοῦ
πεποιηκότος με ὄντως, σὺ ἀπεξένωσας·
ὃν μορφωσάμενος, ὑπακοὴν τε παιδεύσας, σεαυ-
τῷ ὠκείωσας διὰ σταυρώσεως.

Ο σοφία τὰ πάντα προεγνωκῶς, Κύριε, καὶ
τῇ σῇ συνέσει συμπήξας τὰ ὑποχθόνια,
οὐκ ἀπηξίωσας, συγκαταβάσει σου Λόγε τοῦ
Θεοῦ, ἀναστῆσαι τὸν κατ' εἰκόνα σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάνα-
γνε, τὰς προσβολὰς ἀποκρουομένη τῶν
δεινῶν περιστάσεων.

Εὕας τῆς προμήτορος σὺ ἐπανόρθωσις γέ-
γονας, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς τῷ κόσμῳ,
Θεοτόκε, κυήσασα.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαίς.

Ιερωσύνην ἱεράν οἱ Ἱερεῖς καὶ Ποιμένες ἐνδυ-
σάμενοι, καὶ ταύτην ἐμφρόνως κυβερνήσαν-
τες, Χριστέ, ἀξίως κατεκόσμησαν διδασκαλίας
λόγον ἄνωθεν ὄντως πλουτήσαντες.

Ο ραιωθέντες καλλοναῖς τῆς πρώτης καλλο-
ποιίας, καὶ φανέντες ἀπλανεῖς ὡς φω-
στῆρες, οὐρανώσατε Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν
Ἄγιοι, ἄλλοθεν ἄλλος ταύτην ποικίλως κατα-
κοσμήσαντες.

Νόμῳ πειθόμενοι τῷ σῷ τῶν μακαρίων οἱ
δῆμοι, πολυτρόποις ἀρεταῖς φαιδρυνθέν-
τες, ἐκκληρώσαντο μονὰς τὰς οὐρανίους χαίρον-
τες· ἄλλην γὰρ ἄλλος πάντες ταύτας ἀξίως
ἐπλήρωσαν.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, τὸν ἐκ Θεῶ Θεὸν
Λόγον ἀπεγέννησας ἡμῖν Θεομήτορ· ὃν
νεάνιδες ἀγναὶ θεοπρεπῶς ἐπόθησαν, καὶ σοῦ
ὀπίσω πάσαι τούτῳ σαφῶς ἠκολούθησαν.

Καταβασία.

» **Τ**οὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα
» καὶ ἀφθονος πηγὴ, δίασον συγκροτή-
» σαντας πνευματικόν, σερέωσον· καὶ ἐν τῇ
» θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κοντάκιον τῆς Ὀκτωήχου.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Εξαναστάς τοῦ μνήματος, τοὺς τεθνεῶτας
ἠγειρας, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνέστησας· καὶ
ἡ Εὐὰ χορεύει ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ κό-
σμος τὰ πέρατα πανηγυρίζουσι, τῇ ἐκ νεκρῶν
ἐγέρσει σου, πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος τῆς αὐτῆς.

Τὰ τοῦ Ἄδου σκυλεύσας βασιλεία, καὶ νε-
κροὺς ἀναστήσας μακρόθυμε, γυναιξὶ Μυ-
ροφόροις συνήντησας, ἀντὶ λύπης χαρὰν κομι-
σάμενος, καὶ Ἀποστόλοις σου ἐμύνησας τὰ τῆς
νίκης σύμβολα, Σωτὴρ μου ζωοδότα, καὶ τὴν
κτίσιν ἐφώτισας φιλόνηρωπε. Διὰ τοῦτο καὶ
κόσμος συγχαίρει τῇ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει σου,
πολυέλεε.

Εἶτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Προπατόρων, Πατέρων, Πατριαρχῶν, Ἀπο-
στόλων, Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν, Προφητῶν
καὶ Ὁσίων σου, Ἀσκητῶν καὶ Δικαίων τε, καὶ
παντὸς ὀνόματος, ἐγγεγραμμένου ἐν βίβλῳ
ζωῆς, τὴν ἀγίαν μνήμην τελοῦντες, Χριστέ ὁ
Θεός, πάντας συγκινοῦμεν εἰς πρεσβείαν δεό-
μενοι· Εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου δι' αὐτῶν ὡς
φιλόνηρωπος, ἵνα πάντες βοῶμέν σοι· Ὁ Θεὸς
ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ Ἀγίων σου, σὺ ὑπάρ-
χεις ἀληθῶς, ὁ δοξάσας ἀξίως τὴν μνήμην
αὐτῶν.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν οὐράνιον πύλιν καὶ κιβωτὸν, τὸ πανά-
γιον ὄρος, τὴν φωταυγὴ νεφέλην ὑμνήσω-
μεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὴν λογικὴν Παρά-
δεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς αἰκουμένης
πάσης τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία ἐν αὐ-
τῇ διεπράχθη τῷ κόσμῳ, καὶ ἄφεσις τῶν ἁρ-

χαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ·
Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμά-
των ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυ-
νοῦσι τὸν πανάγιον τόκον σου.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ύ μου ἰσχύς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις,
» σύ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πα-
» τρικὸς κόλπος μὴ λιπὼν, καὶ τὴν ἡμετέ-
» ραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ
» Προφῆτῃ, Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυ-
» νάμει σου δόξα, φιλόνηρωπε.

Τροπάρια.

Σὺ, δυσμενῇ ὄντα με, λίαν ἠγάπησας· σὺ κε-
νώσει ξένη καταβέβηκας ἐπὶ τῆς γῆς, εὐ-
σπλαγχνε Σωτῆρ, τῆς ἐσχατιᾶς μου τὴν ὕβριν
μὴ ἀνηνάμενος· καὶ μείνας ἐν τῷ ὕψει τῆς
ἀχράντου σου δόξης, τὸν πρὶν ἠτιμωμένον ἐδό-
ξασας.

Τίς καθορᾷ, Δέσποτα, νῦν οὐκ ἐξίσταται,
διὰ πάθους θάνατον λυόμενον, διὰ Σταυ-
ροῦ φεύγουσαν φθοράν, καὶ διὰ θανάτου τὸν
Ἀδὴν πλούτου κενούμενον; Τῆς θείας δυνα-
στείας σου τοῦ ἐσταυρωμένου τὸ ἐξαίσιον ἔρ-
γον, φιλόνηρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε,
σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον Χριστι-
ανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου
ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σῶζεις ἐκ κιν-
δύνων τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ Θεοτόκον ἀ-
γνήν σε γινώσκοντας.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῷ Σταυρῷ σε προσήλωσαν οἱ τῶν παρα-
νόμων παῖδες, φιλόνηρωπε, δι' οὗ ἔσωσας
ὡς εὐσπλαγχνος τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ πα-
θήματα.

Ανάστας ἐκ τοῦ μνήματος, πάντας συναné-
στησας τοὺς ἐν Ἀδῇ νεκροὺς, καὶ ἐφώτι-
σας ὡς εὐσπλαγχνος τοὺς δοξάζοντάς σου τὴν
Ἀνάστασιν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Η τὸν στάχυν βλαστήσασα τὸν ζωποιοῦν,
ἀνήροτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ κό-
σμῳ ζωὴν, Θεοτόκε, σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτόκον σε, πάντα γνε, οἱ πεφωτισμένοι πάν-
τες κηρύττομεν· τὸν γὰρ Ἥλιον ἐκύησας
τῆς δικαιοσύνης, ἀειπάρθενε.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ανακραθεὶς ὄμιλος ὁ τῶν Ἀγίων σου δι' ἀγά-
πης, καὶ σοὶ ἐνηδόμενος εἰλικρινῶς τε καὶ
καθαρῶς, ἐν ἀγαλλιάσει, χορεῖαν τὴν ἀκατά-
λυτον, Ἀγγέλοις συγχορεύει, περὶ σὲ παντεπό-
πτα, τὸν ἀπάντων Θεόν τε καὶ Κύριον.

Νεανικῶς, ἐνδοξοὶ Ἱερομάρτυρες, τῶν Μαρ-
τύρων στέφος ἀνεδήσασθε, τῷ Θεουργῷ
χρίσματι τοπρὶν τῆς Ἱερωσύνης ἠγλαϊσμένοι
πανόλθιοι· διὸ διπλοῦς στεφάνους ἐπαξίως λα-
βόντες, σὺν Χριστῷ αἰωνίως ἀγάλλεσθε.

Τὸ τῆς σαρκὸς φρόνημα ἅπαν τῷ Πνεύμα-
τι, Θεοφόροι, ὄντως ὑπετάξατε, ἀσκητι-
κῶς τούτου τὰς ὁρμὰς τὰς ἀκατασχέτους, νη-
στεία καταμαράναντες· καὶ νῦν τῆς ἀπαθείας
τῷ φωτὶ πυρσωθέντες, ἀμοιβὰς τὰς τῶν πόνων
εἰλήφατε.

Ὁς τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες τοῦ Πρωτομάρ-
τυρος, τὰς βασάνους ἄγαν ὑπεμείνατε
καρτερικῶς τε καὶ γενικῶς, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις
ἀθλοῦντες σώμασιν, ἐνδοξοὶ· καὶ νῦν τῆς βα-
σιλείας κληρονόμοι δειχθέντες, τοῖς πιστοῖς τὰς
ἰασεις πηγάζετε.

Θεοτοκίον.

Νύμφη Θεοῦ γέγονας, Θεογεννήτρια· τὸν γὰρ
τούτου Λόγον προαιώνιον σωματικῶς τέ-
τοκας ἡμῖν, ἐν ᾧ καὶ γυναῖκες, ἀγίως πολιτευ-
σάμεναι, καὶ ἀθλοῖς παμποικίλοις διὰ σοῦ κο-
σμηθεῖσαι, τὴν Προμήτορος πτώσιν ἀνώρθωσαν.

Καταβασία.

» **Τ**ὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ
» τῆς Παρθένου σαρκώσεως σου τοῦ Υἱ-
» ψίστου, ὁ Προφῆτης Ἀββακούμ, κατανοῶν
» ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ι**να τί με ἀπώσω ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
» τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με τὸ
» ἀλλότριον σκότος τὸν δεῖλαιον· ἀλλ' ἐπίστρε-
» ψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου
» τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τροπάρια.

Περιθέσθαι ἡνέσχου χλαῖναν πρὸ τοῦ πάθους
σου, Σῶτερ παιζόμενος, τὴν τοῦ Πρωτο-
πλάστου περιστέλλων ἀσχήμονα γύμνωσιν, καὶ
γυμνὸς παγῆναι ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀπαμφιάζων
τὸν χιτῶνα Χριστὲ τῆς νεκρώσεως.

Εκ χοῦς τοῦ θανάτου, σὺ τὴν πεπτωκυῖάν
μου ἀνωκοδόμησας ἀναστάς οὐσίαν, καὶ
ἀγῆρω Χριστὲ κατεσκευάσας, ἀναδείξας πάλιν

βασιλικήν ὥσπερ εἰκόνα, ἀφθαρσίας φωτὶ ἀ-
παστράπτουσιν.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου
κεκτημένη, Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας
τῆς ἡμῶν μὴ παρίδῃς δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μό-
νην Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην ἱλασμόν εὐ-
μενῇ προβαλλόμεθα.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Φώτισον ἡμᾶς.

Οδήγησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ
σου, Χριστέ· δι' αὐτοῦ γάρ σοι προσπί-
πτομεν· καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φι-
λάνθρωπε.

Κυβέρνησον ἡμῶν τὴν ζωὴν ὡς ὑπεράγαθος,
τῶν ὑμνούντων σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὴν
εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, φιλάνθρωπε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὁρθρίζοντες.

Κατεύνασον τὸν ἄστατον κλυδωνὰ τῶν πα-
θῶν μου, ἡ Θεὸν κυήσασα, τὸν κυβερνή-
την καὶ Κύριον.

Λατρεύουσι τῷ τόκῳ σου, ἄχραντε Θεοτό-
κε, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βρο-
τῶν τὰ συστήματα.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ἵνα τί με ἀπώσω.

Προορᾶν, ὡς Προφῆται θεῖοι, τὰ ἐσόμενα
κατηξιώθητε, ἃ ἐπιποθοῦντες, εὐγενεῖα
ψυχῆς ἐκαθάρατε, σεμνῇ πολιτείᾳ, ὑμᾶς αὐ-
τοὺς, ὦ Θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τοῦ
Πνεύματος.

Ο χορὸς τῶν Ἀγίων νῦν ἐναγλαΐζεται θείοις
χαρίσμασιν, οἱ πρὸ νόμου πάντες, Πα-
τριάρχαι, Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μαρτύ-
ρων δῆμοι, καὶ Ἀσκητῶν καὶ Διδασκάλων, καὶ
Δικαίων σὺν Ἱερομάρτυσι.

Λαμπομένην ὁρῶντες τὴν τῶν σῶν Ἀγίων
ὁμήγυριν σήμερον, τῇ σῇ Σῶτερ αἴγλῃ,
καὶ λαμπάσιν ἀσθέστοις τῆς χάριτος, τὸν σὸν
θεῖον πλοῦτον τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀφθονίαν, ἀ-
νυμνοῦμεν ἀπαύστως, φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Υπερθαύμαστον τόκον τὸν σὸν ἀγαπήσασαι
γυναῖκες πάνσεμναι, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου
εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο, Πάναγνε, τῆς αὐτῆς καὶ
μόνης ἐρωτικῶς ἐπιθυμοῦσαι ἀγλαΐας, καὶ
θείας ἐλλάμψεως.

Καταβασία.

Εξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ
σου· σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε,
ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ

» τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί
» σε σωτηρίαν βραβεύουσα.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν ἀνά-
» γαγε, δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐ-
» πάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Τροπάρια.

Διὰ ξύλου κραταιῶς καθεῖλέ με ὁ ἀρχέν-
κος· αὐτὸς δὲ ἀναρτηθεὶς, Χριστέ, κρα-
ταιότερον Σταυρῷ καταβέβληκας, δειγματίσας
τοῦτον, τὸν πεσόντα δὲ ἀνέστησας.

Σὺ ὥνκειρας τὴν Σιών, ἐξανατείλας τοῦ μνη-
ματος, καινὴν ἀντὶ παλαιᾶς τελέσας ὡς
εὐσπλαγχνος, τῷ θείῳ σου αἵματι· καὶ νῦν βα-
σιλεύεις ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς αἰῶνας, Χριστέ.

Θεοτοκίον.

Ρύσθειήμεν τῶν δεινῶν πταισμάτων ταῖς ἐκε-
σίαις σου, Θεογεννητορ ἀγνή, καὶ τύχοι-
μεν, Πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως τοῦ ἐκ σὲ
ἀφράστως σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ ἐξήπλωσας, ἰα-
τρεύων ἀκρατῶς τὴν ταθεῖσαν ἐν τῇ Ἐ-
δέμ χεῖρα τοῦ Πρωτοπλάστου, καὶ τῆς ἰδίας
χολῆς ἀπεγεύσω Χριστέ, καὶ ἔσωσας ὡς δυ-
νατὸς τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Θανάτῃ ὁ λυτρωτὴς ἐγεύσατο, τῆς ἀρχαίας
ἀποφάσως ὅπως καὶ τῆς φθορᾶς τὸ βα-
σίλειον λύσῃ· καὶ τοῖς ἐν Ἀδὲ φοιτήσας, ἀνέ-
στησε καὶ ἔσωσεν ὡς δυνατὸς τοὺς ὑμνῶντας
αὐτοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Χιτῶνα μοι παράσχου.

Ναὸν σε τοῦ Θεοῦ, καὶ κιβωτὸν, καὶ πασά-
δα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτό-
κε, οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Εοσίων καταλύτης, ὡς Θεός, γεγονὼς ὁ τό-
κος σου, Μαρία θεόνυμφε, προσκυνεῖται
σὺν Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ἵλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ως ἐντιμον ἐκλεκτὸν τεθέντα λίθον ἀκρό-
γωνον, οἱ Ἅγιοι ἐν Σιών εὐρόντες σε, Δέ-
σποτα, κρηπίδα ἀσάλευτον, ἐκλεκτοὺς ὡς λί-
θους ἑαυτοὺς ἐπωκοδόμησαν.

Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς, ῥανίδες αἵματος
στάξασαι, σὺν ὕδατι θειουργῷ, τὸν κόσμον

ἀνέπλασαν, καὶ θεῖαν ὁμήγυριν τῶν Ἀγίων πάντων, εὐεργέτα, προσεκάλεσαν.

Υμνοῦμεν πανευσεβῶς Μαρτύρων νέφος τὸ ἔνθεον, τῇ χάριτι λαμπρυνθέν, καὶ λάμπαν φαιδρότερον, πορφύρα τοῦ αἵματος, καὶ τῇ ἀλουργίδι, τῆς αὐτῶν στερρόας ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Μητέρα παναληθῆ Θεοῦ σε πάντες γινώσκουμεν, δι' ἧς φύσις γυναικῶν ῥωσθεῖσα, πανάμωμε, Χριστοῦ ὑπερήβλησεν, ἀρετῆς τε πάσης εὐσεβῶς γέγονεν ἔμπλεως.

Καταβασία.

» **Τ**ὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον τελῶντες
» ἑορτὴν οἱ θεόφρονες τῆς Θεομήτορος,
» δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς
» τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ως ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι, Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας· ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα τὴν Ἐκκλησίαν σου διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Οἱ ἐν πάσῃ τῇ γῇ μαρτυρήσαντες, καὶ ἐν ταῖς οὐρανοῖς μετοικήσαντες, οἱ τὰ πάθη Χριστοῦ μιμησάμενοι, καὶ τὰ πάθη ἡμῶν ἀφαιρούμενοι, ἐνταῦθα σήμερον ἀθροίζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες Ἐκκλησίαν, ὡς τῆς ἄνω τὸν τύπον ἐπέχουσιν, καὶ Χριστῷ ἐκβοῶσαν· Θεός μου εἰ. Σὺ με διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, Κυριακῇ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, τὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, ἐν Ἀσίᾳ, Λιβύῃ, καὶ Εὐρώπῃ, Βορρᾷ τε καὶ Νότῳ, Ἀγίων πάντων ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Στίχοι.

Τοῦ Κυρίου μου πάντας ὕμνω τοὺς φίλους.
Ἔτις δὲ μέλλων, εἰς τοὺς πάντας εἰσίτω.

Τὴν παροῦσαν ἑορτὴν, μετὰ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος κάθοδον, οἱ θεϊότατοι Πατέρες ἡμῶν ἐθέσπισαν ἐκτελεῖν, ὡσανεὶ τρόπον τινα ἐνδεικνύμενοι, ὅτι ἡ τοῦ παναγίου Πνεύματος παρουσία ταιαῦτα διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐνήργησεν, ἀγιάσασα, καὶ σοφίσασα τοὺς ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου φύραματος, καὶ εἰς ἀποπλήρωσιν τοῦ ἐκπεπτωκότος ἐκείνου τάγματος ἀγγελικοῦ, τούτους ἀποκαταστήσασα, καὶ Θεῷ διὰ τοῦ Χριστοῦ παραπέμψασα, τὲς μὲν, διὰ τοῦ Μαρτυρίου καὶ αἵματος, τοὺς δὲ, δι' ἐναρέτου πολιτείας καὶ ἀγωγῆς· καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν διαπράττεται. Κάτεισι μὲν γὰρ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει πυρός, φύσει τὴν ἄνωτάτω ῥοπὴν ἔχοντος· ἀνείσι δὲ πρὸς τὰ ἄνω ὁ χοῦς,

φύσει κατάρροπος ὢν καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, πρὸ βραχέος μὲν, ἢ προσληφθεῖσα καὶ θεωθεῖσα τῷ Θεῷ Λόγῳ σὰρξ, ὑψωθείσα, καὶ ἐκ δεξιῶν τῆς Πατρικῆς δόξης καθίσασα· νῦν δὲ καὶ πάντας ἔλκει τοὺς βουλομένους, ὡς ἡ ὑπόσχεσις, ὥσπερ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνδεικνυμένου τὰ τῆς καταλλαγῆς ἔργα, καὶ τί τὸ σκοπιμώτατον τέλος τῆς πρὸς ἡμᾶς διὰ σαρκὸς παρουσίας αὐτοῦ καὶ οἰκονομίας· ὅτι τοὺς πρὶν ἀπωσμένους εἰς ἔνωσιν καὶ φιλίαν ἄγει Θεοῦ, τὸν ἀγνώμονα ἐξ ἐθνῶν λαὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, οἰοεὶ τινὰς ἀπαρχὰς, προσφερούσης Θεῷ τοὺς ἐν ταύτῃ διαφερόντως εὐδοκίμησαντας. Καθ' ἓνα μὲν οὖν τρόπον, οὕτω τὴν τῶν Ἀγίων πάντων ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Κατὰ δεύτερον δὲ, ἐπειδὴ πολλοὶ μὲν εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, δι' ἀρετὴν δὲ ἄκραν, καὶ ἀλλοτρίως ἀνώνυμοι παρ' ἀνθρώποις ἐγένοντο, ἢ καὶ διὰ τινὰ ἴσως τῶν ἀνθρωπίνων, πολλὴν δὲ ὁμῶς πρὸς Θεὸν δόξαν ἔχοντες. Ἡ' καὶ ὅτι, πολλοὶ μὲν κατὰ Χριστὸν ἐπολιτεύσαντο ἐν Ἰνδοῖς, καὶ Αἰγυπτίοις, καὶ Ἀραβί, Μεσοποταμίᾳ τε καὶ Φρυγίᾳ, καὶ τοῖς ἀνωθεν τοῦ Εὐξείνου· ἔτι δὲ ἐν πάσῃ τῇ Ἑσπερίᾳ, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν Βρετανικῶν νήσων· ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει· οὐκ ἦν δ' εὐπετέες τῆς ἀπαντας ὡς χρεῶν τιμῆσαι, διὰ τὴν ἀπειρίαν, καθὰ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παρελήφθη συνήθεια. Ἵνα τοίνυν καὶ τὴν παρ' ἐκείνων πάντων βοήθειαν ἐπισπώμεθα, ὅπου δὴποτε γῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησαν, ἄλλως τε, καὶ διὰ τοὺς ἐπιγεννητομένους ἴσως Ἀγίους, τὴν τῶν Ἀγίων πάντων ἑορτὴν οἱ θεϊότατοι Πατέρες ἑορτάζειν ἐθέσπισαν, πάντας τοὺς τε πρότερον καὶ ὕστερον, ἀφανεῖς τε καὶ ἐμφανεῖς, (ὅσους δὴ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σκηνώσαν ἡγίας) τιμῶντες καὶ συμπεριλαμβάνοντες.

Ἡ καὶ τρίτον· ἔχον τὸς κατὰ μέρος ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας ἑορτάζομένους Ἀγίους, καὶ μιᾷ συναχθῆναι ἡμέρᾳ ἵνα δειχθεῖν, ὡς ὑπὲρ ἐνὸς Χριστοῦ ἠγωνίσαντο, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ τῆς ἀρετῆς ἑδραμον στάδιον, καὶ οὕτω πάντες, ὡς ἐνὸς Θεοῦ δοῦλοι, ἀξίως ἐστεφανώθησαν, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν οὕτοι συνέστησαν, τὸν ἄνω κόσμον ἀναπληρώσαντες· διερεθίζοντες δὲ καὶ ἡμᾶς, τὸν ἴσον ἀγωνά τῆτοις ἀνύειν, διάφορον ὄντα καὶ πολυειδῆ, πρὸς ὅ,τι ἕκαστος ἔχει δυνάμει, ὅλη προθυμία ἐπείγεσθαι.

Τούτοις δὴ τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἀγίοις ἅπασι, Λέων ὁ ἀοίδιμος καὶ σοφώτατος Βασιλεὺς, ναὸν μέγιστον καὶ περικαλλῆ ἀνεδείματο· ἔγγιστα δὲ ἐστὶν οὗτος τοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων νεῶ, τῆς Κωνσταντίνου ἐντός, τὰ μὲν πρῶτα, Θεοφανοῖ τῇ αὐτοῦ πρώτῃ, ὡς φασί, γυναικί, τῆτον οἰκοδομῶν, εὐαρεστησάσῃ κατ' ἄκρον τῷ Θεῷ· καὶ τὸ δὴ παράδοξον, ἐν μέσῳ θορύβων, καὶ τῶν βασιλείων ἐντός. Ἐπεὶ δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ κοινωσάμενος τὸν σχολόν, οὐκ ἔσχε πειθομένην ταύτην τῷ αὐτοῦ θελήματι· ἅμα μὲν τὸ τοῦ Βασιλέως ἔχουσαν φρόνημα, ὁμοῦ δὲ καὶ μὴ δεῖν εἶναι λογισαμένην τὴν χθὲς, καὶ πρότεριτα βασιλικὴ φαντασία, καὶ τρυφῇ φθειρομένην, ἐξαυτῆς οὕτω τιμῆσαι, ὡς καὶ ναῶ σεμνῆσαι μεγαλοπρεπεῖ τε καὶ ἐξαισίῳ, μὴ καὶ τοῦ χρόνου παρασχόντος ταύτῃ τὸ τίμιον καὶ σεδάσμιον, καὶ ὅτι τῷ Θεῷ εὐηρέστησεν· ὁ σοφώτατος Βασιλεὺς, συνευδοκούσης καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης, τὸν ἀνεγερθέντα δόμον τοῖς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς πᾶσιν Ἀγίοις ἀνέθετο, εἰπὼν· εἰ καὶ Θεοφανῶ Ἀγία, μετὰ τούτων πάντων συναριθμείσθω.

Ἐγὼ δὲ οἶμαι, κἀντεῦθεν ἐπὶ μᾶλλον σχεῖν τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν παροῦσαν ἑορτὴν ἑορτάζεσθαι, οὕσαν καὶ πρότερον· τούτου δὲ χάριν καὶ ὑστέραν τῷ Τριῳδῷ κεῖσθαι, ἄρδην πάσας τὰς ἑορτάς περιελείψαν ὡς φραγμένον. Ἡ γὰρ τῆς Ἐκκλησίας εὐταξία τε καὶ κατὰ

στασις, καὶ ἄνωθεν ἤρξατο, κατ' ὀλίγον ἄριστα καθιστα-
μένη, καὶ ὡς ἐχρῆν, ἀλλ' οὖν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Βα-
σιλέως τούτου, εἰς τὸ παντελὲς κατέστη καὶ ἐτυπώθη, ὡς
νῦν ἔχει τάξεώς τε, καὶ καταστάσεως. Τὸ δὲ Τριῳδίον,
ὡς ἐν βραχεὶ φάναι, περιέχει ἐντὸς διηγήμενον ἐμμελῶς,
ὅσα Θεὸς περὶ ἡμᾶς ἀρρήτοις λόγοις ἐνήργησε· τὴν τοῦ
Διαβόλου ἐξ οὐρανοῦ ἐκπτώσιν, διὰ τῆς πρώτης παρα-
κοῆς· τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀδάμ, καὶ παράδασιν· τὴν δὲ
ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν ἅπασαν· καὶ ὅπως εἰς
οὐρανοὺς διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος αὐθις ἀνεβιβάσθη-
μεν, καὶ τὸ ἐκπεπτωκὸς ἐκεῖνο τάγμα ἀνεπληρώσαμεν, ὃ
διὰ τῶν Ἀγίων πάντων γνωρίζεται.

Ἰστέον δὲ, ὡς ἅπαντα νῦν ἐορτάζομεν, ὅσα ἀγαθοδό-
τως ἡγίασε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· λέγω δὴ τοὺς ὑψηλο-
τάτους καὶ ἁγιαστικὰς νόας, τὰ ἐννέα δηλαδὴ τάγματα·
τοὺς Προπάτορας καὶ Πατριάρχας· τοὺς Προφήτας, καὶ
τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους· τοὺς Μάρτυρας, καὶ τοὺς ἱεράρ-
χας· τοὺς ἱερομάρτυρας καὶ ὁσιομάρτυρας· τοὺς Ὁσίους,
καὶ Δικαίους, καὶ ἁπάσας τὰς τῶν ἁγίων γυναικῶν χο-
ρείας, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀνωνύμους Ἀγίους·
μετ' ὧν ἔστωσαν καὶ οἱ ἐπιγεννησόμενοι. Πρὸ δὲ πάντων,
καὶ ἐν πᾶσι, καὶ μετὰ πάντων, τὴν τῶν Ἀγίων Ἀγίαν,
τὴν ὑπεραγίαν, καὶ αὐτῶν ὑπερασυγκρίτως κρείττονα τῶν
ἀγγελικῶν ταγμάτων, τὴν Κυρίαν ἡμῶν καὶ Δέσποιναν
Θεοτόκον, Μαρίαν τὴν ἀειπάρθενον.

Ταῖς τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς πρεσβείαις,
Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος
Ἀγίων σου, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς μόνος
ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θεοῦ συγκατάβασιν τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν
» Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες
» ἐν τῇ καμίνῳ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, ὡς ἐν λει-
» μῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τροπάρια.

» Ἐνδοξος κένωσις, ὁ Δεῖος πλοῦτος τῆς σῆς
» πτωχείας, Χριστέ, καταπλήττει Ἀγγέ-
» λους, Σταυρῷ ὀρώντάς σε καθηλούμενον, διὰ
» τὸ σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογη-
» τὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

» Τῇ Δείᾳ καθόδῳ σου, φωτὸς ἐπλήσθη τὰ
» καταχθόνια, καὶ τὸ σκότος ἠλάθη τὸ πρὶν
» διῶκον· ὅθεν ἀνέστησαν οἱ ἀπ' αἰῶνος δεσμῶ-
» ται κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
» Πατέρων ἡμῶν. Τριαδικόν.

» Ἀπάντων μὲν Κύριον, ἑνὸς δὲ μόνου μονο-
» γενοῦς Υἱοῦ ὀρθοδόξως Πατέρα, Θεολο-
» γοῦντες σὲ καταγγέλλομεν, καὶ ἐν εἰδότες σοῦ
» ἐκπορευόμενον Πνεῦμα εὐθὲς, συμφυὲς καὶ
» συναῖδιον.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

» Σωτηρίαν εἰργάσω, μέσον τῆς οἰκουμένης,
» προφητικῶς ὁ Θεός· ὑψωθείς γὰρ ἐν ξύλῳ,

» πάντας ἀνεκαλέσω τοὺς ἐν πίστει κραυγά-
» ζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογη-
» τὸς εἶ.

» Ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐξ ὕπνου, οἰκτίρ-
» μον, πάντας ἐρρύσω φθορᾶς· ἡ κτίσις
» δὲ πιστοῦται διὰ τῶν Ἀποστόλων κηρυττόν-
» των τὴν Ἐγερσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός,
» εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

» Παρθενικῆς ἐκ νηδύος σαρκωθεὶς ἐπεφάνης
» εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα
» εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν·
» Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

» Ράβδος ἔφυς, Παρθέने, Ἰεσσαὶ ἐκ τῆς ρίζης,
» ἡ παμμακάριστος, καρπὸν ἀνθηφοροῦσα
» σωτήριον τοῖς πίστει τῷ Υἱῷ σου κραυγά-
» ζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογη-
» τὸς εἶ.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Θεοῦ συγκατάβασιν.

» Ἀγίων τὰ τάγματα τὸν ἐν Ἀγίοις ἀναπαυό-
» μενον ἀσιγήτως ὑμνοῦντα, τρυφῆς ἐνθέου
» νῦν ἀπολαύουσι, καὶ γεγηθότες χορεύουσι ψάλ-
» λοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
» ἡμῶν.

» Ταῖς Δείαις ἐλλάμψεσι τῆς τρισηλίου φωτο-
» χυσίας σεπτῶς τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι πε-
» ριλαμφθέντες, μονάδα τρισάριθμον Θεολογοῦσι,
» Πατέρα συνάναρχον, καὶ τὸν Υἱὸν εὐσεβῶς,
» καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

» Ἀφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ὀφθήσῃ Θεός
» ἐν μέσῳ Δεῶν, τὰς ἀξίας παρέχων ἐνὶ
» ἐκάστῳ, καὶ τοὺς στεφάνους διδούς, τότε τῆς
» πάντας ἀξιώσον ψάλλειν σοι· Εὐλογητὸς ὁ
» Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

» Γηθόμενοι μέλψωμεν τὴν τῶν Ἀγίων πάντων
» ὁμήγυριν, ἐκ παντὸς κροτουμένην, καὶ
» γένους ἅμα, καὶ ἀξιώματος, καὶ πολιτείας,
» καὶ τούτοις συμπάλλωμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

» Μαρίαν τὴν ἀχράντον, καὶ παναγίαν Θεο-
» γεννήτριαν, αἱ νεάνιδες πᾶσαι, χορείαν
» Δείαν ἅμα στησάμεναι, μεγαλοφώνως, Ἀγάλ-
» λου, βοήσατε, ἡ τῆς χαρᾶς τὴν πηγὴν ἡμῖν
» βλυστάνουσα.

Καταβασία.

» Ὅκ' ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ Θεόφρονες,
» παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀ-
» πείλῃν ἀνδρείως πατήσαντες, ἔχαιρον ψάλ-

» λοντες· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
» καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν,
» ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
» λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Τῆς Ἰησοῦ Θεότητος ἡ ὑπέρθεος δύναμις,
ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς Θεοπρεπῶς ἐξέλαμψε·
σαρκὶ γὰρ γευσάμενος, ὑπὲρ παντὸς θανάτου
Σταυροῦ, ἔλυσε τοῦ Ἄδου τὴν ἰσχύν. Ὁν ἀπαύ-
στως οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο σταυρωθεὶς ἐγήγερται· ὁ μέγαλαυχος
πέπτωκεν· ὁ καταπεσὼν καὶ συντριβείς
ἀνῴρθωται· φθορὰ ἐξωστράνισται, καὶ ἀφθαρ-
σία ἠνθήσεν· ὑπὸ τῆς ζωῆς γὰρ τὸ θνητὸν κα-
τεπόθη. Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῖ Θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν
αἴγλην ἐκ μιᾶς τρισυποστάτου φύσεως,
Γεννήτορα ἀναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός,
καὶ συμβασιλευόν ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ παῖ-
δες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυ-
ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Νικηταὶ τυράννου.

Τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου χειρὰς μοι ἐκτείναντα
τῷ γυμνωθέντι, καὶ καλούμενόν με, τῇ
αὐτοῦ εὐσχήμονι θάλψαι γυμνώσει, εὐλογεῖτε
πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε
αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ κατωτάτου Ἄδου με ὑψώσαντα τὸν
πεπτωκότα, καὶ τῇ ὑψιθρόνῳ δόξῃ τοῦ
Γεννήτορος τιμηκότα, εὐλογεῖτε πάντα τὰ
ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τῶν ἐναντίων τὰς θελιτικὰς καὶ φλογώδεις
καθ' ἡμῶν κατασβέσον βολίδας, ὅπως σε
ὑμνῶμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υπερφυῶς τὸν δημιουργὸν καὶ Σωτῆρα Θεὸν
Λόγον τέτοκας Παρθένη· ὅθεν σε ὑμνῶμεν
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Επταπλασίως κάμινον.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες, οἱ Προφῆται, Ἀπό-
στολοι, Ἱερομαρτύρων ὁ σεπτὸς κατάλο-
γος, Δικαίων, Ὀσίων τε καὶ Διδασκάλων θείος
χορὸς, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναιξὶ μελωδοῦν-
τες· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος ἐμφορούμενοι
Ἅγιοι, θείας εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς πλη-
ρούμενοι, θεοὶ χρηματίζετε τῇ πρὸς Θεὸν ἐγ-
γύτητι, ταῖς Θεουργικαῖς μαρμαρυγαῖς ὁμι-
λοῦντες, καὶ δόξης τῆς ἀφράστου φωτισθέντες
ἀκτῖσι. Χριστὸν ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Αναφανέντες Ἅγιοι, ὡς φωστῆρες πολύφω-
τοι, τὸν τῆς Ἐκκλησίας οὐρανὸν φαιδρύ-
νετε, ποικίλοις χαρίσμασι, καὶ διαφόροις κάλ-
λεσιν, ἐν δικαιοσύνῃ, σωφροσύνῃ, ἀνδρείᾳ, φρο-
νήσει τε, βοῶντες· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑ-
περυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μετ' εὐφροσύνης ἅπασαι γυναικῶν αἱ θεό-
φρονες, αἱ τελειωθείσαι ἐν Χριστῷ τῷ
Πνεύματι, Παρθένον τὴν ἄχραντον, καὶ ἀληθῆ
Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐκ τῆς κατάρας τῆς προμή-
τορος Εὐας ἡμᾶς λυτρωσαμένην, τανῦν περι-
κυκλοῦσαι, τὸν ταύτης ἀνυμνεῖτε καρπὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Καταδασία.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἴκου-
» μένην ἅπασαν ἐγείρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύ-
» ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
» γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα· ὅτι Θεὸς
» ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γα-
» στήρ σου γέγονεν εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρα-
» νῶν· διό σε, Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων ταξιαρχία μεγαλύνουσι.

Τροπάρια.

Τῇ θείᾳ καὶ ἀνάρχῳ φύσει ἀπλοῦς πεφυ-
κῶς, συνετέθης προσλήψει σαρκὸς, ἐν
σεαυτῷ ταύτην ὑποστήσας Λόγε Θεοῦ, καὶ
πεπονηὼς ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινας ἐκτὸς πάθους
ὡς Θεός· διό σε ἐν οὐσίαις δυσὶν ἀδιαίρετως
καὶ ἀσυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ' οὐσίαν τὴν θεϊκὴν, ὡς δὲ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος, ἔφη Θεόν, Ὑψιστε τοῖς δούλοις συγκατιών· ἐξαναστάς τοῦ μνήματος, χάριτι Πατέρα τῶν γηγενῶν, τιθεὶς τὸν κατὰ φύσιν Θεόν τε καὶ Δεσπότην, μεθ' οὗ σε πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ωράθης, ὦ Παρθέने, Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι τὸν ἀγαθὸν Λόγον, ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρέυξατο πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Θεοῦ σε φύσει τὸν Υἱὸν συλληφθέντα ἐν γαστρὶ ἐπιστάμεθα τῆς Θεομήτορος, καὶ γεγονότα δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, καὶ καθορῶντες ἐν Σταυρῷ, τῇ φύσει μὲν πάσχοντα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπαθῆ δὲ ὡς Θεὸν διαμείναντα.

Λέλυται σκότος ἀμειδές, ἐκ τοῦ Ἄδου γὰρ ἀνέτειλεν Ἥλιος δικαιοσύνης Χριστός, τῆς γῆς φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, λάμπων θεότητος φωτὶ, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεὸς ἐπίγειος· ὃν ἐν φύσεσι διτταῖς μεγαλύνομεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Κυρίως Θεοτόκον.

Χαρὰς καὶ εὐφροσύνης πλήρης σου ἡ μνήμη, τοῖς προσιοῦσιν ἰάματα βρύνουσα, καὶ εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλουσι.

Ψαλμοῖς σε ἀνυμνοῦμεν, Κεχαριτωμένη, καὶ ἀσιγήτως τὸ Χαῖρε προσάγομεν· σὺ γὰρ ἐπήγασας πᾶσι τὴν ἀγαλλίαν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ελπίδι καὶ ἀγάπῃ θεωρησθέν, καὶ πισῶς πεφραγμένον τὸ σύνταγμα τῶν ἐκλεκτῶν, πάσας τῶν τυράννων τὰς ἀπειλὰς, τοὺς αἰκισμοὺς καὶ μάστιγας, χαίροντες ὑπέμειναν εὐκλεῶς, Χριστὸν πεπλουτηκότες, νικοποιὸν ἐν ἁθλοῖς, τῆς ἀληθείας πρωτομάρτυρες.

Λιμένα σωτηρίας τὸν Βαπτιστὴν, Ἀποστόλους, Προφῆτας καὶ Μάρτυρας, σὺν Ἀσκηταῖς, Θείοις Διδασκάλους, καὶ Ἱερεῖς, Πατριαρχῶν τε σύλλογον, καὶ Ἱερομάρτυρας εὐκλεεῖς, γυναῖκας φιλοθέους, Ὁσίους καὶ Δικαίους, νῦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Πυρὶ δοκιμασθέντες τῶν πειρασμῶν, καὶ τρυφαῖς μὴ θελχθέντες ἀγάλλεσθε εἰλικρινῶς, θρόνῳ τοῦ Δεσπότης φωτοειδεῖ παρε-

στηκότες ἐνδοξοὶ, δῆμος τῶν Ἀγίων ἐν οὐρανοῖς, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, σκιᾶς τε παρειμένης, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Θεοτοκίον.

Ωράθης διεσπώτων συναπτική· διὰ σοῦ γὰρ Ἀγγέλοις ὁμόσηνοι ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωποι γεγονάσιν ἀληθῶς, καὶ μαρτυροῦσι τάγματα πάντων τῶν Ἀγίων νῦν σὺν αὐτοῖς, ὑμνῶντες τὸν σὸν τόκον, Παρθέने Θεοτόκε, ἐν αἰωνίοις μελωδήμασι.

Καταβασία.

» **Α**πας γηγενὴς σκιρτάτω τῷ πνεύματι,
» λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δὲ
» αὐλῶν Νόων φύσις, γεραίρουσα τὴν ἱεράν
» πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω·
» Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή, αἰε-
» πάρθενε.

Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ὀκτωήχου. Αὐτόμελον.

Ἦχος β'.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθόμεν ἐν ὄρει Γαλιλαίας, πίστει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγοντα ἐξουσίαν λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω· μάθωμεν πῶς διδάσκει, βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πατρὸς ἔθνη πάντα, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, καὶ συνεῖναι τοῖς μύσταις, ὡς ὑπέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Ἔτερον τῶν Ἀγίων. Ὁμοιον.

Τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον, Ἀποστόλους, Προφῆτας, Μάρτυρας, Ἱεράρχας τε, Ἀσκητὰς καὶ Ὁσίους, Ἱερομάρτυρας ἅμα, φιλοθέους γυναῖκας, καὶ τοὺς Δικαίους ἅπαντας, καὶ Ἀγγέλων τὰς τάξεις, χρεωστικῶς ὕμνοις καταστέψωμεν, δυσωποῦντες, τῆς δόξης τέτων τεύξασθαι, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο ἄνω δοξαζόμενος θεϊκῶς ὑπ' Ἀγγέλων, κόλπων πατρῶων, ἄχραντε, μὴ ἐκσταῖς ἀπορρήτως, τοῖς κάτω συνανεστράφη· σὺ δὲ ταύτης ὑπῆρξας τῆς σωτηρίας πρόξενος, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων τούτῳ, Ἀγνή, ὑπὲρ λόγον σάρκα δανεισαμένη· ὃν αἶτησαι, τοῖς δούλοις σου λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους ἡ· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε· καὶ τῶν Ἀγίων γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πιλάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας.

Σήμερον Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, πᾶσι τοῖς πιστοῖς παρέχων ἀφθαρσίαν, καὶ τὴν χαρὰν ἐγκαινίζει ταῖς Μυροφόροις, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἔγερσιν.

**Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Ἀγίων,
ᾠδὴ γ'. καὶ δ'.**

**Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.
Ἦχος δ'.**

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Ὁ Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι πάντες κατηγωνίσαντο βασιλείας.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος δ'.

Ενέκραξαν οἱ δίκαιοι.

Στίχ. Πολλὰ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πᾶς ὅς τις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Κοινωνικά. **Ἀ**ἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἶνες.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΕΩΘΙΝΑ

ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑ

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ ἐκάστης Κυριακῆς καὶ Δεσποτικῆς Ἑορτῆς, ἀπὸ τοῦ Πάσχα
μέχρι τῶν Ἁγίων Πάντων.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

ΕΩΘΙΝΟΝ Β'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Κεφ. ΙΣ'. 1.

Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ
Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώ-
βου, καὶ Σαλώμη ἡγόρασαν ἀρώματα,
ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσι τὸν Ἰησοῦν. Καὶ λίαν
πρωὶ τῆς μιᾶς Σαββάτων, ἔρχονται ἐπὶ τὸ
μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλε-
γον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν
λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀνα-
βλέψασαι, θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ
λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθῆ-
σαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμε-
νον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν
λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐ-
ταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν
Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ
ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.
Ἀλλ' ὑπάγετε, εἰπάτε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ,
καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν

Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν
ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ
μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις·
καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Θῶμα.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

ΕΩΘΙΝΟΝ Α'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Κεφ. ΚΗ'. 16.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ ἑνδεκα Μαθηταὶ
ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς
τὸ ὄρος, οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτόν, προσεκύνησαν αὐ-
τῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰη-
σοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι
πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πο-
ρευθέντες οὖν, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη,
βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πα-
τρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύμα-
τος· διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα, ὅσα
ἐνετειλάμην ὑμῖν. Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν
εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας
τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ε Θ Θ Ι Ν Ο Ν Δ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Κεφ. ΚΔ'. 1.

Τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, ὁρθρου βαθέος, ἦλθον γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνήμα, φέρουσαι ἃ ἠτοίμασαν ἀρώματα· καὶ τινες σὺν αὐταῖς. Εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ εἰσελθούσαι, οὐχ εὗρον τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτάς περὶ τούτου, καὶ ἰδοὺ, δύο ἄνδρες ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτούσαις. Ἐμφόβων δὲ γενομένων αὐτῶν, καὶ κλινουσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, εἶπον πρὸς αὐτάς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν, ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, λέγων, ὅτι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν, καὶ σταυρωθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι. Καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ. Καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου, ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς Ἐνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς. Ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, καὶ Γωάννα, καὶ Μαρία Ἰακώβου, καὶ αἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τοὺς Ἀποστόλους ταῦτα. Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν, ὡσεὶ λῆρος, τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς. Ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ε Θ Θ Ι Ν Ο Ν Ε'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Κεφ. ΚΔ'. 12.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας, βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός. Καὶ ἰδοὺ, δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην, ἀπέχουσιν σταδίους ἐξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἥ ὄνομα Ἑμμαούς· καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας, συνεπορεύετο αὐτοῖς. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγινῶναι αὐτόν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες, καὶ ἐστὲ σκυθρωποί; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἷς, ὃ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ποῖα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης, δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ. Ὅπως τε παρέδωκαν αὐτόν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ Ἀρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν. Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέλλων λυτρωθῆναι τὸν Ἰσραὴλ· ἀλλὰ γε σὺν πᾶσι τέτοις, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον, ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο. Ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι ὁρθρῆναι ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ μὴ εὗροῦσαι τὸ Σῶμα αὐτοῦ, ἦλθον, λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν Ἀγγέλων ἐωρακέναι, οἱ λέγουσιν αὐτὸν ζῆν. Καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὗρον οὕτω, καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον·

αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδον. Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὁ ἀνόητοι, καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται· οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωσέως, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν Προφητῶν, διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς Γραφαῖς τὰ περὶ ἐαυτοῦ. Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην, οὗ ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρώτέρω πορεύεσθαι. Καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν, λέγοντες· Μείνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ, καὶ κενικικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθε τοῦ μείναι σὺν αὐτοῖς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον, εὐλόγησε, καὶ κλάσας, ἐπέδιδου αὐτοῖς. Αὐτῶν δὲ διηνοιχθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς Γραφάς; Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς Ἑνδεκα, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, λέγοντας, ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι. Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

ΕΩΘΙΝΟΝ Ζ΄.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 1.

Τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρῶτῃ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ βλέπει τὸν λίθον ῥημένον ἐκ τοῦ μνημείου. Τρέχει οὖν, καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον Μαθητὴν, ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ

μνημείου, καὶ οὐκ οἶδαμεν πῶς ἔθηκαν αὐτόν. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς, καὶ ἤρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. Ἐτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ, καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον. Καὶ παρακύψας, βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μέντοι εἰσῆλθεν. Ἐρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς, ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον. Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς, ὁ ἐλθὼν πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε, καὶ ἐπίστευσεν. Οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν Γραφὴν, ὅτι δεῖ αὐτόν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι. Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἐαυτούς οἱ Μαθηταί.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

ΕΩΘΙΝΟΝ Η΄.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 11.]

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Μαρία εἰστίκει πρὸς τὸ μνημεῖον κλαίουσα ἔξω· ὡς οὖν ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ δύο Ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἓνα πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ ἓνα πρὸς τοῖς ποσίν, ὅπου ἔκειτο τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖνοι· Γύναι, τί κλαίεις; Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἐστῶτα· καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; Ἐκείνη, δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρὸς ἐστὶ, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκαν αὐτόν, καὶ γὰρ αὐτόν ἀρῶ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία· Στραφεῖσα ἐκείνη, λέγει αὐτῷ· Ῥαββή·

νί· ὃ λέγεται, Διδάσκαλε. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μή μου ἄπτου· οὐπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς Ἀδελφούς μου, καὶ εἰπέ αὐτοῖς· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεόν ὑμῶν. Ἐρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἀπαγγέλλουσα τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἑώρακε τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Γ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Κεφ. ΙΣ'. 9.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς, πρωτὶ πρώτη Σαββάτῃ, ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια. Ἐκείνη πορευθεῖσα, ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις, πενθοῦσι καὶ κλαίουσιν. Κἀκεῖνοι, ἀκούσαντες ὅτι ζῇ, καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, πορευομένοις εἰς ἀγρόν. Κἀκεῖνοι ἀπελθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκείνοις ἐπίστευσαν. Ὑστερον, ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἑνδεκα ἐφανερώθη, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, καὶ σκληροκαρδίαν· ὅτι τοῖς θρασυμένοις αὐτὸν ἐγνηγεμένον οὐκ ἐπίστευσαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς, σωθήσεται· ὁ δὲ ἀπιστήσας, κατακριθήσεται. Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύουσι, ταῦτα παρακολουθήσει· Ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἄροῦσι· καὶ ὅταν θανάσιμόν τι πῶσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἁρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν. Ὁ μὲν οὖν Κύριος, μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες, ἐκήρυξαν παν-

ταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος, διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων. Ἀμήν.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ Τῆς
ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Γ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. ΚΑ'. 1.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἐφανέρωσε δὲ οὕτως. Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ δύο. Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἀλιεύειν. Λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. Ἐξῆλθον, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν. Πρωΐας δὲ ἡδὴ γενομένης, ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ἀλιγιαλόν· οὐ μὲν τοι ἤδειςαν οἱ Μαθηταί, ὅτι Ἰησοῦς ἐστί. Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδιά, μὴ τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὐ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὐρήσετε. Ἐβάλον οὖν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ ἐλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων. Λέγει οὖν ὁ Μαθητὴς ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος, ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, (ἦν γὰρ γυμνός), καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ δὲ ἄλλοι Μαθηταί τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον, (οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὡς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων), σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων. Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην, καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον, καὶ ἄρτον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

Ε'νέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων, ὧν ἐπιάσατε νῦν. Ἀνέβη Σίμων Πέτρος, καὶ εἴλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πεντηκοντατριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων, οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε, ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν Μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτόν, Σὺ τίς εἶ; εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν. Ἐρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον, καὶ δίδωσιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὀψάριον ὁμοίως. Τῷτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Θ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 19.

Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευράν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν

Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ἡμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἃν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἃν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Α'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ ἑνδεκα Μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτόν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες οὖν, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν. (Κεφ. ΚΗ'. 16.) Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος. Ἀμήν.

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ

Κείμενον.

Ἀνάγνωσον.

Σελ. Στήλ. Στίχ.

5. β'. 2. τὸν ἄφθαρτον ἐν τῇ φθορᾷ.... τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ.... τοῖς αὐτοῦ
τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς Μαθηταῖς.

30. α'. 6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Σημείωσις.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀντὶ τῶν κατωτέρω διοριζομένων Τυπικῶν καὶ Μακαρισμῶν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ὅλαις, ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως· Εἰσοδικὸν δὲ λέγεται· Δεῦτε προσκυνήσωμεν.... Σῶσον ἡμᾶς.... ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν.

33. α'. 14. Τὸν Ἀπόστολον πάντες, τὸν μαθητὴν

42. β'. 44. τῆς Μητρὸς μόνης παραμύθιον; τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον;

46. β'. 40. Θεοφάνους.

Θεοφάνους. (*)

Καὶ πρόσθε ὑποσημείωσιν τὴν δε· (*) Ἐν τισι χειρογράφοις ἀναγινώσκεται, ὅτι ταῦτα μόνον τὰ πρῶτα Τροπάρια εἰσὶ τοῦ Θεοφάνους, τὰ δὲ λοιπὰ, Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

48. α'. 20. κοινῇ δὲ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς
ἐορτάζομεν,..... Φιλάνθρωπε
πε, τῷ λαῷ σου

κοινὴν γὰρ ἐορτὴν σὺν αὐταῖς ἐορτάζουσιν,..... Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου

Σελ. Στήλ. Στίχ.

54. β'. 31.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ
Ἀπόλυσις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Σημείωσις.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Με-
γάλης Ἐκκλησίας, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ταῖς
ἐφεξῆς Κυριακαῖς ἕως τῆς Ἀναλήψεως, εἰς
μὲν τοὺς Αἵνους ψάλλονται Στιχηρά Ἀνα-
στάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'. εἶτα τὰ δ'. Στι-
χηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν·
Πάσχα ἱερόν, κτλ. Δόξα, τὸ Ἑωθινόν,
ἢ τὸ Ἰδιόμελον τῆς Κυριακῆς. Καὶ νῦν, Ἀ-
ναστάσεως ἡμέρα. — Εἰς δὲ τὴν
Λειτουργίαν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ
Πάσχα, ὡς προσημειώθη καὶ ἐν τῇ Κυρια-
κῇ τοῦ Θωμᾶ.

58. β'. 4. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

αὐτόθι. β'. 50. τῆς Μητρὸς μόνης παραμύθιον; τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον;

64. β'. 12. τῆς Μητρὸς μόνης.... τῆς Μητρὸς μόνον....

65. α'. 41. κοινῇ δὲ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς κοινὴν γὰρ ἐορτὴν σὺν αὐταῖς ἐορτάζου-
ἐορτάζομεν,..... Φιλάνθρωπε σιν,..... Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου
τῷ λαῷ σου

M-57986

22/08/25

902373

HB ONY

9

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

БІБЛІОТЕКА ІМЕНІ П. М. Мечникова

НБ ОНУ імені Н.Мечникова

